

Văn Là Tình Yêu

Contents

Văn Là Tình Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	84
22. Chương 22	89
23. Chương 23	94
24. Chương 24	98
25. Chương 25	103
26. Chương 26	109
27. Chương 27	112
28. Chương 28	117
29. Chương 29	122
30. Chương 30	125
31. Chương 31	131
32. Chương 32	135
33. Chương 33	140
34. Chương 34: Chương 34 [18+]	144
35. Chương 35	148
36. Chương 36	153
37. Chương 37	157
38. Chương 38	161
39. Chương 39	165
40. Chương 40	169
41. Chương 41	174

42. Chương 42	179
43. Chương 43	184
44. Chương 44	187
45. Chương 45: Phiên Ngoại 1	191
46. Chương 46: Phiên Ngoại 2	195
47. Chương 47: Phiên Ngoại 3	198

Vẫn Là Tình Yêu

Giới thiệu

Vào lúc giữa trưa mọi chuyện bắt đầu xảy ra, Phương Tình ôm mấy quyển sách mới vừa đi ra khỏi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-la-tinh-yeu>

1. Chương 1

Bóng đêm càng nồng, chung quanh cũng dần dần chìm vào yên tĩnh, thỉnh thoảng xen lẫn một vài tiếng khóc trẻ con hoặc các ông lão bà cụ ho, tiếng xe lửa chạy càng vang lên rộn rã, lại bởi vì độ dài của nó càng khiến ọi thứ từ từ tĩnh lặng.

Phương Tình rút người vào trong chăn, trong xe thật sự lạnh, cho dù đang là thời tiết mùa hè, ban đêm vẫn có cảm giác mát lạnh chút. Phương Tình khẽ thở dài một hơi, nhắm mắt bắt đầu nhớ lại, bản thân mình rốt cuộc bị kích động thế nào mà nhảy lên xe lửa từ thành phố N đi Vân Nam cơ chứ?

Khai giảng đã là năm thứ tư, sẽ phải đi thực tập, đây là kỳ nghỉ hè cuối cùng, vốn dĩ lòng đầy mong đợi chạy tới phòng trọ An Dĩ Nhiên, định bụng tìm cách để anh giữ mình ở lại hai tháng, như vậy cũng có cơ hội càng tiếp cận dễ dàng, đợi đến khi học kỳ mới bắt đầu, quan hệ ‘anh em’ cùng An Lập Nhiên có thể biến thể cũng không chừng. Nhưng sau đó, quên gõ cửa, đi thẳng vào phòng trọ không khoá, thấy trên sofa có áo lót, hai người áo quần không chỉnh tề. Cô chưa bao giờ oán hận tính cách lỗ mãng như lúc đó!

Đây là bạn gái thứ mấy của An Lập Nhiên đây?

Phương Tình cố gắng nhớ lại, rốt cục trước khi đếm xong đã mệt mỏi chìm vào trong giấc mơ.

Lúc tới Côn Minh [1] đã là xẩm tối, không khí mát mẻ trong lành tựa như châm một mũi tiêm vào tinh thần con người. Quả nhiên, du lịch là phương thức chữa thương tốt nhất, một mình ở một nơi xa lạ sẽ buông được tình cảm trong lòng mình. Về phần sao lại lựa chọn Vân Nam, đó hoàn toàn do bản thân có máu tính nghệ sĩ

Tìm được khách sạn sau đó Phương Tình lập tức đi tắm, ở trên xe lửa đã ngủ đủ rồi, cho nên tinh thần Phương Tình lúc này rất tốt, thay quần áo mới, bắt đầu dạo chơi Côn Minh về đêm.

Côn Minh là thành phố của tỉnh, cảnh đêm đô thị ở thành phố N quê hương cùng với nhìn thấy đèn đuốc sáng ở đây, giờ phút này chẳng còn hứng thú nữa. Phương Tình không nghĩ tới nơi này nhiệt độ vào ban đêm lại thấp như vậy, tùy ý chọn một quán cơm, ném thử món ăn đặc sắc ở Vân Nam.

Cơm nước xong cũng không có tâm tình đi dạo, Phương Tình khi đi ngang qua một tiệm cắt tóc, do dự không biết có nên đi vào cắt đi một đoạn phiền não này hay không, không phải nói cắt tóc là cắt tình sao? Không đợi cô nghĩ cho kỹ, đã có thợ cắt tóc nhiệt tình kéo cô vào trong tiệm.

“Tiểu thư cô muốn cắt kiểu thế nào?” Người thợ cắt tóc khuôn mặt hơi nữ tính giờ kéo hỏi.

Nghĩ nghĩ, vẫn là luyện tiếu tóc dài đã nuôi dưỡng nhiều năm như vậy: “Cắt phía đuôi nhọn một chút, sau đó phần dưới uốn xoắn nhẹ... cứ như vậy đẹp lắm.” Thay đổi kiểu tóc, coi như là thay đổi tâm tình một chút đi.

Không thể không nói, thợ cắt tóc này tuy rằng vẫn xoay trái xoay phải không ngừng, cười run rẩy hết cả người, tứ chi và ngôn từ rất phong phú, nhưng khi anh ta hoa chân múa tay cũng không có quên mà ngừng việc mình đang làm. Anh ta “chơi đùa” ở trên đầu Phương Tình mất bốn giờ, khi Phương Tình nhận không được muốn bùng nổ, anh thợ cắt tóc nói một câu “Xong, tốt lắm”, khiến cho ngọn lửa hừng hực thiêu đốt Phương Tình lập tức bị dập tắt.

Vén vén tóc, Phương Tình cảm thấy rất vừa lòng, mái tóc ban đầu rất dày, buông xoã ở lưng tạo hình vòm cung rất đẹp, còn có tạo sóng uốn lượn, có chút quyến rũ.

Ở Côn Minh một ngày, mua chút vật dụng cần thiết bởi vì vội vàng mà quên mang theo, Phương Tình lưng mang ba lô lại tiếp tục đi thẳng tới Lệ Giang [2].

Không hổ là đô thị cổ của Trung Quốc trong lịch sử văn hóa, đường bằng đá bóng loáng, nhà cửa xây dựng hoàn toàn bằng thủ công, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, cửa hiệu san sát, trên đường phố rất nhiều quần áo màu sắc của đồng bào dân tộc thiểu số, các ông bà lão Nạp Tây khoan thai, còn có rất nhiều người khách du lịch giống như Phương Tình trong mắt đầy vẻ kinh động.

Phương Tình thay một bộ quần áo dân tộc màu chàm, tóc cũng quấn lên đơn giản, dùng một trâm hoa cài tóc bằng bạc đơn giản mang phong cách cổ xưa cổ định tóc ở phía sau đầu, trên trâm cài tóc khắc hình con bướm sắp bay, lấp lấp đầu, trâm bạc, tựa một bông tuyết còn vang tiếng ting tang, tâm tình Phương Tình cũng theo nó nhảy nhót tung tăng.

Từ quán Ngũ Phụng bước ra, Phương Tình lững thững đi dạo xuôi theo công viên Hắc Long Đàm [3], lúc này mặt trời đã xuống núi, khách du lịch cũng ít hơn, ở đây phong cảnh tĩnh lặng, đứng dựa vào thành cầu, bốn phía chung quanh ‘non xanh nước biếc’ phong cảnh mỹ lệ thật khiến Phương Tình rung động. Bước chậm đi lên cây cầu nhỏ, Phương Tình nghiêng người ngồi bên cầu, trong lòng bỗng nhiên nảy lên đa cảm khó nói thành lời. Lúc này chỉ hy vọng, phong cảnh đẹp thế này mà lại chỉ có một người đơn độc thưởng thức. Phương Tình ngơ ngẩn cúi đầu, nhìn thấy trong đáy nước trong có hình ảnh ngược của mình, vô tình những chuyện cũ trước kia đều như gió mang theo tới.

Khi đó còn đang học trung học, An Lập Nhiên chuyển tới một nhà trên lầu nhà cô, một ngày nắng tươi đẹp rực rỡ, cậu thiếu niên trẻ đẹp lịch sự từng bước một bước vào cuộc sống của cô. Lúc trung học bản thân cô thực sự là khờ dại, vì muốn ngồi sau xe An Lập Nhiên, cô cố ý giấu mất chìa khoá xe của mình, mỗi ngày kiếm cớ để đi hỏi anh về bài tập toán, vì anh đi học mỹ thuật hội họa, học tiếng Nhật, từng chút từng chút tiến gần về phía anh.

Sau lại, anh tốt nghiệp trung học, Phương Tình thi vào trường đại học của anh, lên đường theo anh đi tới thành phố N. Không nghĩ tới, ở N tới chào đón cô không chỉ có một mình An Lập Nhiên, còn có bạn gái anh. Khoảng khắc đó, dưới cái nắng chói chang của mùa hè như thiêu đốt đôi mắt của Phương Tình, choáng váng ngây ngô nhìn bọn họ cùng nhau vì cô đọc bằng tin, vì cô dọn dẹp hành lý, cùng nhau làm những chuyện vốn dĩ cô nghĩ cô cùng An Lập Nhiên cùng nhau làm. Vì thế ba năm đại học, Phương Tình lại nhìn thấy những cô gái khác nhau bên cạnh An Lập Nhiên, nhìn thấy anh trải qua bao mối tình, yêu, chia tay, rồi lại yêu, lại chia tay... . . . mãi cho đến khi nhìn thấy hình ảnh kia, những cử chỉ phong tình nhu mì ở trong phòng đã đánh nát tình cảm tốt đẹp. Trong cảm nhận của Phương Tình, An Lập Nhiên sạch sẽ tốt đẹp, cô vẫn luôn khờ dại cho rằng, tuy anh kết giao với rất nhiều bạn gái, nhưng vẫn luôn giữ mình trong

sạch. Là một công tử, ôn nhuận như ngọc, cô cố chấp tin tưởng một ngày nào đó sẽ đợi anh quay đầu lại, nhìn thấy cô một chút.. nhưng những năm cố gắng vì anh mà làm. Song, tất cả đều vỡ tan, Phương Tình là cô gái thiếu nữ ôm theo mối tình này dần dần biến mất. Một mình khóc lớn một hồi, sau chạy đi giải sầu, sau đó một chuyến du lịch, có thể khiến cho cô dứt bỏ đoạn tình cảm đó đi.

Hoá ra cái cô gọi là tình yêu, vĩnh viễn chỉ là ảo tượng trong mộng, hoa lệ hoặc ưu thương, tất cả đều do cô vô căn cứ mà tưởng tượng, sau khi tỉnh lại trong mộng mọi thứ hoá thành bọt biển, biến mất không còn dấu vết.

Thì ra yêu, hoặc là không yêu, cho tới bây giờ đều là chuyện của mình cô, cùng bất kỳ ai cũng không quan hệ, cùng. . . . anh không liên can!

Lục Hân đến Vân Nam là bởi vì tham gia một việc làm ăn quan trọng, ban đầu vốn không cần tự mình đi tới, không biết vì sao Lưu Hiệp người làm hạng mục này lại giữ trò biến mất tích. Vị đối tác kia đòi hỏi lại là người không có nguyên tắc muốn đền gấp đôi, Lục Hân thật sự là hận nghiến răng, hằn bỏ lại một cục diện rối rắm cho anh, còn hằn bây giờ không chừng ở đâu đó đang hưởng thụ có khi còn có mỹ nữ bao quanh.

Lục Hân xử lý xong hết công việc mới bắt đầu đi ngắm cảnh, mang máy chụp hình yêu quý của mình vừa đi vừa chụp. Đối với một người yêu thích chụp ảnh mà nói, bất luận đi đến chỗ nào đều tuyệt đối sẽ không quên mang máy chụp hình ỳnh.

Lúc đi dạo đến công viên Ngọc Tuyền cũng là chạng vạng, rặng mây đỏ rực đầy trời. Lục Hân từ trong máy chụp hình nhìn thấy một cô gái mang phong cổ xưa tao nhã ngồi dựa vào cây cầu nhỏ, có lẽ là người của dân tộc thiểu số, bằng không trong thành thị rất ít có cô gái có khí chất thoát tục như thế này, khẽ cúi đầu, mặc bộ phục sức của dân tộc màu chàm, tóc quấn ở sau đầu, quanh người tràn ngập không khí ưu buồn, giống như tinh linh lạc vào trần thế, tiên nữ không nhiễm hồng trần. Chỉ tiếc, nhìn không rõ gương mặt.

Bỏ máy chụp hình xuống, đang cảm khái, cô gái hơi hơi chuyển động. Lục Hân bỗng nhiên có chút khẩn trương, thậm chí ngay cả hô hấp đều thở nhẹ đi, sợ kinh động người trước mắt.

Phương Tình hoàn toàn rơi vào ký ức xưa, không để ý tới người thanh niên bên bờ bên kia, không biết bản thân mình tự nhiên thành phong cảnh của người khác. Cô đang nghĩ tới những lời nói Cố Mạch thường nói với cô, đó là, ‘trời rộng bao la nơi nào mà không có cây cỏ’, An Lập Nhiên sẽ trở thành quá khứ, thiên hạ sẽ có một người yêu của mình xuất hiện, tội gì phải hành hạ bản thân mình!

Đúng vậy, tình yêu không phải là thứ duy nhất trong cuộc sống, tựa như ngàn dặm non sông này, ‘sơn tình thủy ý’, nếu không có làm rõ tâm tình làm sao có thể hiểu tường tận? Trước kia chỉ biết quay chung quanh An Lập Nhiên thật sự là rất uất ức, từ giờ trở đi, Phương Tình cô nên vì bản thân mình mà sống, phải theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình!!

Trong năm tháng ngây thơ thắm mến, khiến cho nó trở thành một bí mật vĩnh viễn chưa từng nói ra đi, như vậy còn có thể giữ lại một chút tốt đẹp lại cho bản thân cô.

Nghĩ nghĩ, Phương Tình ngẩng đầu, nhìn thấy ánh chiều tà như được tắm rửa toàn thân, nở một nụ cười tươi, giống như cánh hoa lần đầu hé nở, tựa như Phượng Hoàng niết bàn.

Lục Hân rốt cục thấy rõ gương mặt cô gái, cùng lắm là hai mươi tuổi, tuổi trẻ đáng đẹp, khuôn mặt không đạt tới độ ‘ngiên nhiên nước nghiêng thành’, không phải dạng xinh đẹp kinh diễm, song một đôi mắt trong suốt vô cùng, trong đó ánh sáng lấp lánh tràn đầy, tươi cười kia, tản mát, tự tin, quật cường, có một loại cảm giác đẹp khiến cho Lục Hân cảm thấy chấn động lòng người.

Phương Tình vịn vào thành cầu, trong lúc này tâm tình cũng tốt, núi cũng xanh, nước cũng trong, nhìn thấy ảnh ngược của mình, đột nhiên nghĩ tới một đoạn thơ văn, liền khẽ mở miệng chu môi: ” ‘Tuyền ương ương hệ liên y, vấn hà thì tối thị khả nhân? Tu linh lực nguyệt đáo vô tâm, phong lai thủy diện; đình tiêu tiêu nhi súc lập, khán giá bàn vô cùng thâm trí, ứng kí thủ vân phi họa đồng, vũ quyền châu liêm [4]. ’ ách, rất hợp với lúc này, song hình như không thể nào ứng tình a!” cười cười tự giễu, Phương Tình liền nhàn nhàn cất bước rời đi.

Tiếng nói mát lạnh giống như trêu chọc phải một nơi thâm sâu trong lòng Lục Hân, rung động rất nhỏ khiến

Lục Hân phục hồi tinh thần lại, vội vàng giơ lên máy ảnh trong tay muốn bắt lấy hình ảnh này, lại không nghĩ rằng máy chụp hình bỗng nhiên “Tích” một tiếng đen thui.

“Chết tiệt, tự nhiên hết pin!” Lục Hân mắng rủa một câu trong lòng, vội vàng cúi đầu tìm pin dự trữ trong ba lô, đối xong khởi động máy, khi ngẩng đầu lên phát hiện trên cầu đã không còn bóng người.

Lục Hân bỗng nhiên cảm thấy tiếc nuối vô cùng, tiếc nuối này, giống như là không phải bởi vì không chụp được ảnh đẹp, còn có cái gì khác. Là thứ hắn đã thất lạc rất nhiều năm

Trở lại khách sạn bình dân ở nơi đó, Phương Tình giọng điệu nhẹ nhàng cùng chủ hỏi thăm chào hỏi, mấy ngày này buồn bức rất cực tiêu tán, tâm tình Phương Tình tốt vừa cảm giác đã ngủ thẳng đến sáng.

Một ngày mới, Phương Tình kéo bức rèm ra, từ hôm nay trở đi, hôm qua đã trở thành quá khứ, cô phải bắt đầu một lịch trình hoàn toàn mới!

Người thất tình nên làm cái gì đây?? Phương Tình trở mình trước khi đi Tạ Xuân Hồng đưa cho cô “Luyện ái bảo điển” , một đề nghị không bài bản khiến cho Phương Tình đầu đầy vệt đen. Suy tư một hồi, bên ngoài Lệ Giang thành cổ có quán bar rất đặc sắc, có phải nên đi quán bar mua rượu buông thả một lần?? Không phải mọi người thất tình đều nói mượn rượu giải sầu sao, loại thể nghiệm mới này vì sao lại bỏ qua cho được?

Muốn nói Phương Tình có đặc điểm gì không dễ dàng khiến cho thầy cô cùng cha mẹ lão bối yêu thích, thì đó chính là uống rượu. Phương Tình vẫn là một cô bé ngoan ngoãn, trong mắt người lớn điều so sánh duy nhất đó chính là rượu, đó chính là ưu ái được ông nội rèn luyện. Bởi vì từ nhỏ đi theo sau ông nội uống rượu, Phương Tình uống rượu rất tốt, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ say rượu, nhiều lắm là uống đến mức choáng váng, cho nên cho tới bây giờ không ai biết Phương Tình sau khi say rượu sẽ biến thành đáng vẻ như thế nào.

Nếu phải đi quán bar buông thả uống rượu một bữa, cô cố ý mặc một cái váy dài màu lam, cổ áo chữ V thực sự hơi lớn, nếu phải mặc quần áo thể hiện ‘con gái nhà lành’ Phương Tình cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Quán bar ở cổ thành rất đặc sắc, thường nghe người ta nói đi Lệ Giang không thể không đi, rất khó mà cảm nhận được văn hoá phong tình ở cổ thành, cho nên ở nơi này, ban đêm càng náo nhiệt hơn so với ban ngày.

Song Hỉ tay chân vụng về mà lau dọn phòng bếp, đang muốn lén lút chuồn đi về phòng ngủ của mình, vừa bước tới phòng khách, đã thấy chị gái Hà Giai Hỉ to lớn ngồi trên sa lông, dựa vào ghế, cười như không cười khi nhìn thấy cô em gái mặt đầy sợ hãi.

“Chị.” Khúm núm thông thả bước đến, Song Hỉ lấy lòng hỏi, “Chị còn chưa đi nghỉ ngơi sao?”

Hà Giai Hỉ cười mỉa một tiếng, “Làm sao, thấy chị còn ở đây, mất mát lắm hả?”

“Ha hả, làm gì có?” Song Hỉ ngượng ngừng cười.

Hà Giai Hỉ hoàn toàn không để ý tới em đang giả bộ ngốc, từ sofa đứng lên, ngay tức khắc khiến cho Song Hỉ cảm giác bị áp bách quá nặng .

“Năm tư rồi!”

“Dạ.”

“Đơn vị thực tập tìm thế nào ?”

“Còn không có tìm được.” Tiếng nói như muỗi kêu.

“Là còn không có tìm được hay vẫn là không đi tìm?”

“Ách.em, em còn chưa nghĩ ra làm việc gì.” ngón tay Song Hỉ mân mê vạt áo, phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Hừ! Chưa nghĩ ra? Em nói xem em có thể làm cái gì?” Hà Giai Hỷ vươn ngón tay ngọc, một lòng tay chọt vào ót Song Hỷ, “Không phải chị nói em, em không thể thông minh hơn chút sao? Suốt ngày ở nhà cái gì cũng không làm, em không còn nhỏ đâu Hà Song Hỷ? Lúc trước, cho em về nhà làm cô giáo cũng không muốn, đòi ở lại thành phố N, ba mẹ cũng đồng ý, chị cũng có thể thông cảm tâm tư của em không muốn về ‘thâm sơn cùng cốc’, nhưng còn bây giờ thì sao? Chị giúp em ở thành phố N tìm mấy công việc em cũng không vừa lòng, làm văn thư nhà nước em nói bản thân mình đơn thuần không làm được mấy trò a dua nịnh hót, đến công ty làm trợ lý em lại nói trợ lý chính là một bảo mẫu không phát triển tương lai, cho em đến bệnh viện của chúng ta em còn nói chuyên môn kém quá xa cũng không muốn dựa vào quan hệ bám váy kéo chị xuống nước. Em nói xem, em rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hà Giai Hỷ càng nói càng giận, cuối cùng bực tức đẩy ngã Song Hỷ vào sofa.

Song Hỷ vội vàng ngồi yên, dưới cơn giận hừng hực lửa của chị cũng không dám hó hé, giọng nói nhỏ nhỏ: “Có, có công việc gì... hơi thoải mái, tiền lương không cần cao, bình thường là tốt rồi... ”

Hà Giai Hỷ hít sâu, lại hít sâu, sau một lúc lâu bình phục xuống dưới, tận lực mở miệng nói lời bình tĩnh: “Em thử ột cái ví dụ xem!”

Nghĩ nghĩ, Song Hỷ do dự nói: “Không bằng. Trước làm làm nhà văn tự do?”

“Tự do? Nói đến nói đi em không phải muốn tiếp tục ở nhà? Nhà văn, dựa vào em? Ba năm đại học, mỗi lần thành tích bài viết chuyên ngành đều chỉ đạt tới mức sắp qua đùng cho là chị đây không biết, em viết cái gì có thể xuất bản thì có bao nhiêu khả năng?? Không phải chị đây đả kích em, em học văn lâu như vậy, chị đây còn chưa thấy em đăng được bài dù một chữ!”

Song Hỷ cái đầu cúi càng ngày càng thấp, trong lòng có tiếng hò hét nhỏ nhỏ một chút, kỳ thật vẫn là có truyện được xuất bản, tuy rằng ít chút.

“Như vậy đi, trước chị đây giúp em liên hệ xem, có cái gì ... công việc không cần tư chi phát triển, cũng không cần dùng đến não, Hà Song Hỷ ta cảnh cáo người, lần này người nếu còn muốn phá hỏng, ta liền cắt ngực người, mổ bụng người, đem ruột non ruột già của người treo trên cổ!”

Nhìn thấy Hà Giai Hỷ mang đôi dép lê nhưng vẫn toả ra khí chất nữ vương, Song Hỷ im lặng cảm khái, người học y, quả nhiên nhanh nhẹn dũng mãnh, người học y, thật sự là đầu không lại a!

Trở về phòng ngủ, Song Hỷ nằm xoã trên giường vội gọi điện thoại cho bạn tốt. Phương Tình vẫn như cũ là không có mở máy, cũng không ở nhà, con nhỏ này bỏ chạy đi đâu! Xuân Hồng thật ra bắt máy rất nhanh, nhưng còn không đợi mở miệng, bên kia đã bùm bùm lại nói tiếp .

“Hỷ bảo, đã trễ thế này cậu gọi điện thoại cho ta làm gì, ta đang bận không rảnh nói chuyện gẫu với cậu đâu, để lát nữa ta gọi cho cậu nhé, ngoan” Sau đó đã bị cúp điện thoại.

Song Hỷ buồn bực đành phải gọi Cố Mạch.

“Tiểu Mạch.”

“Ừ, không có việc gì, chị cậu có điều khá cường thế, nhất định em gái là cậu phải chịu chút ức hiếp, cậu hơn hai mươi năm đều phải chịu vấn đề này!”

“A, sao cậu biết tớ muốn nói gì?”

“Song Hỷ, lúc này cậu không phải đối với máy tính cũng không phải đang ngủ, thì cậu còn có thể có chuyện gì? Tốt lắm, chị cậu cũng chỉ là lo cho cậu, đừng buồn bực nữa !”

“Ừ, tớ biết, chỉ là muốn về trường học !”

“A, cậu muốn về trường học có phải bởi vì chị cậu quản lý cậu, nên không còn thể tùy tâm sở dục ở nhà muốn làm gì thì làm đâu hử thối rửa? Ta không thèm nghe cậu nói nữa, ngủ đi, ngủ ngon!”

“Này! này này.” Song Hỷ tức giận vút di động, không ngờ mình là người dễ bị bắt nạt như vậy!

Chú thích:

[1] Côn Minh: tiếng Trung: 昆明; bính âm: Kūnmíng; Wade-Giles: K'un-ming) là thủ phủ tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, dân số nội thị năm 2006 khoảng 1.055.000 người. Vị trí địa lý: nằm bờ phía nam của hồ Điền Trì (hồ Côn Minh). Thành phố thường được gọi là Xuân Thành (春城, tức “thành phố mùa xuân”). Thành phố ở độ cao trung bình khoảng 1.892 m so với mực nước biển. Thành phố có 2.400 năm lịch sử, là trung tâm văn hóa, kinh tế, giao thông của tỉnh Vân Nam. [Nguồn Wiki]

[2]Đô thị cổ Lệ Giang: thường được biết đến dưới tên gọi Đại Nghiên cổ trấn (大研古镇). Đây là một thành phố cổ tuyệt đẹp cả về phong cảnh và lịch sử, nơi sinh sống của các dân tộc Bạch (Bai), Nạp Tây và Tạng. Thành cổ này nằm trên độ cao 2.400 m, trên cao nguyên Vân Quý, cách Côn Minh hơn 500 km và có diện tích 3,8 km².

[3] Công viên Hắc Long Đàm dưới chân núi Long Tuyền ở ngoại ô phía Bắc thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam. Dưới chân núi có đầm nước, mạch nước có màu đen sẫm từ đáy chảy lên liên tục không ngừng nên đầm nước mới có tên gọi là Hắc Long Đàm. Ngôi lầu trong công viên có hai tầng: tầng dưới là Hắc Long Cung, xây vào năm thứ năm đời Cảnh Thái nhà Minh (1454), tầng trên là Long Tuyền được xây theo kiểu tầng mái, chính diện 3 tầng, trong đền có nhiều cây cảnh hoa lá tốt tươi tạo thành cảnh đẹp hấp dẫn du khách.

[4] Tuyền ương ương hề liên y, vấn hà thì tối thị khả nhân? Tu linh lược nguyệt đảo vô tâm, phong lai thủy diện; đình tiêu tiêu nhi súc lập, khán giá bàn vô cùng thâm trí, ứng kí thủ văn phi họa đồng, vũ quyển châu liêm.. dịch nghĩa như sau: Nước suối mệnh mộng không hề gợn sóng, hỏi khi nào ta có được người trong mộng? Đợi đến trăng hiểu lòng tôi, gió lay mặt nước; đình sừng sững đứng giữa ngọn cây, nhìn này đây sâu sắc vô cùng, khi mây hoà cùng nóc nhà trên bức tranh, mưa như cuốn màn châu...

2. Chương 2

Bóng đêm phủ xuống, Phương Tình tùy ý đi vào một quán bar thoát nhìn có chút phong cách. Đèn đóm mờ mờ, nhưng không có cảm giác không khí ngột ngạt, cũng không có âm nhạc đinh tai nhức óc, trong phòng bố trí ngăn gọn, bàn gỗ lim, có trang trí sắc thái dân tộc. Phương Tình liếc mắt đánh giá một lượt, rất phù hợp với thẩm mỹ của cô, liền đi thẳng ngồi cạnh bàn quầy bar.

Trong sân khấu có một người đàn ông phong cách đặc biệt, đeo kính mắt vàng nhả nhặn, dưới ánh sáng ảm đạm khó nhìn ra bao nhiêu tuổi, đối với microphone vô cùng thâm tình mà hát bài “Chờ người yêu tôi”, chưa từng có lời bài hát nào khởi đầu lại thấy tình cảm mãnh liệt như thế, tiếng nói nhu hoà, khiến cho người nghe xong cũng dần dần sinh ra cảm giác đau lòng xót dạ. Phương Tình trừng mắt nhìn, chớp chớp mắt muốn tránh xúc động mà rơi lệ, quay người lại đi về hướng quầy bar.

Người pha chế rượu là một người thanh niên nhìn khí chất vô cùng trong trẻo tuổi cũng còn trẻ, hai tay trở lên trên trở xuống dưới, động tác lưu loát tiêu sái, Phương Tình chống khuỷu tay lên quầy bar, nghiêng đầu nhìn người pha chế rượu đang làm nhiệm vụ.

“Cô bé, có muốn nếm thử chút không?” gã pha chế rượu cười nhìn cô trong mắt có chút kinh ngạc lẫn tán thưởng

Phương Tình mất hứng, vóc dáng thế này, ăn mặc khiêu khích thế này, vậy còn có người coi mình là cô bé.

“Em trai, tôi cũng không phải là cô bé !” Nói xong còn học cử chỉ của Tạ Xuân Hồng xoắn xoắn tóc, hướng gã đối diện híp mắt quyến rũ.

Trên mặt nét tươi cười có chút méo mó, rõ ràng là tự nhận bị Phương Tình quyến rũ, động tác đó như sắp rên.

“Em trai à, mang cho bà chị chén rượu!” Phương Tình nữ vương ngẩng đầu, dùng cằm hất hất chỉ chén rượu trong tay gã pha chế.

Nét tươi cười đùa dai trên gương gã ôn hoà chỉ loé rồi biến mất, rót một ly chất lỏng màu xanh thẫm đưa tới trước mặt Phương Tình.

“Đây là ‘Lam Đồng’ tôi vừa mới nghiên cứu chế tạo, mời thưởng thức!” Ly rượu cocktail này thành phần rất đơn giản, màu xanh lam có một mị hoặc cực hạn, nhưng mà....số độ không phải người bình thường có thể thử, như vậy một cô bé nũng nịu uống xong không bị sặc mới là lạ! Gã pha chế rượu lộ ra tươi cười vô lại nhìn Phương Tình vươn tay đón lấy ly rượu. Chà, cái này cũng không nên trách gã a, ai bảo cô ta nói cô ta là ‘bà chị’ a.

Một mùi thơm nồng đậm xông vào mũi, Phương Tình hít sâu ngửi một chút đều cảm thấy muốn say, quả nhiên là rượu ngon! Khẽ nhấp một ngụm, ở trong miệng chạy một vòng, chậm rãi nuốt xuống, cảm giác mát lạnh đã có tác dụng mạnh, một ly cạn sạch, Phương Tình liền cảm thấy hai má đã nóng lên chút.

“Rượu ngon!” Bỏ ly xuống, nâng lên nhìn vào đôi mắt long lánh của người pha chế, Phương Tình không khỏi định thẳng lên ngón cái khen.

Kinh ngạc nhìn thấy cô gái mặt có chút hồng, không nghĩ tới cô bé này tuổi còn trẻ mà tửu lượng lại cao thế. Bản thân mình nhìn người từ trước tới nay đều chuẩn, ánh mắt sạch sẽ tinh khiết như vậy, tươi cười giảo hoạt phảng phất như trốn học du ngoạn, thấy thế nào cũng không giống mấy cô gái ‘ăn chơi’, vậy mà lượng rượu lại tốt thế?

“Còn có rượu ngon nào không?” Phương Tình chờ đợi nhìn chằm chằm quầy bar ở phía sau bày rất nhiều rượu.

Gã pha rượu cười cười, động tác thuần thục gỡ xuống mấy cái chai, nhanh chóng phối ra một ly màu sắc sặc sỡ.

“Đây rượu gì, giống như thức uống ngọt ngào?” Phương Tình uống một ngụm còn hoàn toàn chưa tan hết vị trong miệng.

“Là ‘Ngũ sắc tường vân’, đừng cảm thấy được nó vị trong veo, này có thể sánh bằng một ly có độ cao hơn ly vừa này”

“Ha hã, đẹp trai tay nghề cũng tốt lắm a, tôi cho tới bây giờ còn chưa có uống qua loại rượu nào dễ uống mà lại có ý tứ như vậy. Ly nữa!”

Gã chế rượu đẹp trai nhú nhú mày, nhưng đừng uống quá mà gặp chuyện không may nha, Lệ Giang cũng không phải là chỗ yên bình, lẻ loi một mình chạy tới quán bar không hề cảnh giác lại uống rượu, còn là một cô nương xinh đẹp, chẳng may xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ!

Nhìn thấy gương mặt do dự của gã, Phương Tình phóng khoáng cầm tiền vỗ lên quầy bar, cao giọng gọi vào: “Sợ cái gì, lão nương có rất nhiều tiền!” Rất có một dáng vẻ không để cho ta uống rượu ta liền quây phá. Bất đắc dĩ, gã đó đành phải điều chế ra rượu có nồng độ thấp chút, hy vọng vị ‘nữ trung hào kiệt’ đừng uống nhiều mà say.

Lục Hân từ trong góc quán bar đi ra, chuẩn bị về khách sạn, thoáng lơ đãng nhìn thấy cô gái mặc váy dài xanh thẫm ngồi bên quầy bar đang cười khanh khách, lại đảo qua thấy cô gái này có chút quen mắt, tay đã nắm vào tay vịn cửa bỗng quay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn cô gái không hề biết hạn chế uống cạn ly rượu trong tay, đó không phải cô gái ở Hắc Long Đàm sao?

Lập tức bình tĩnh rút tay về, Lục Hân đôi mắt híp lại, không vội không nóng nảy đi đến bên người Phương Tình, nhú mày nhìn nhìn cô gái ánh mắt đã có chút mê ly, nghiêng đầu đối với gã pha chế rượu ra lệnh: “Mang cho cô ấy ly nước đá”

Cuối cùng cũng đến một người quen cô này, gã pha rượu thở ra một hơi, tên này mặc dù có lạnh lùng chút, nhưng rõ ràng không giống người gian trá, vì thế khẽ mỉm cười gật đầu với Lục Hân.

Phương Tình mắt say lơ đãng nhìn thấy gã đàn ông mặc vest đen bên cạnh, , sau một lúc lâu nhếch miệng cười: “Đại hiệp, người là anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Lục Hân nhú mày nhìn cô gái say rượu hai gò má đỏ bừng một lát, chẳng nói gì đưa qua một ly nước đá.

Phương Tình cười cười không để ý lắm đón nhận, ngửa đầu một ngụm, sau đó vô cùng bất ngờmột ngụm nước phun vào trước ngực Lục Hân.

“A. . . . lạnh quá!” Phương Tình vỗ hai má, bĩu môi bất mãn mà la lối, “Tôi muốn uống rượu!”

Lục Hân bị bắn lên cả người bị ướt, sắc mặt trầm trầm, nhìn thấy cô gái vẻ mặt ngây thơ trước mặt, lại không thể nào giận được..

“Cô say, không thể uống nữa!” Lục Hân trầm tĩnh nói.

“Nói nhảm, không say tôi không uống!” Phương Tình đã trừng mắt xem thường.

Lục Hân có chút kinh ngạc, bình thường mọi người say rượu hay la hét bản thân mình không có say, thần nhiên thừa nhận mình say giống như vậy thực sự là lần đầu mới thấy đó à ha.

“Đại ca, nói thật cho anh biết. Ách.” Phương Tình đánh cái nắc cục, nói, “Cô nương ta. . . .ta chính là đến mua say, cho nên đại ca. Thật sự là rất xin lỗi, nay ngài làm anh hùng không đảm đương nổi ! Hi hi!” Phương Tình lắc lắc đầu đứng lên, vỗ vỗ bả vai Lục Hân an ủi, sau đó nghiêng ngả lảo đảo đi về phía cửa.

Lục Hân vội vàng đuổi theo kịp, giúp đỡ Phương Tình đứng không vững, tâm tư nhanh chóng vòng vo mấy vòng, hỏi: “Tiểu thư, cô ở chỗ nào? Tôi đưa cô trở về thế nào?”

Phương Tình vô cùng bình tĩnh đẩy tay đang khoác lên vai mình, vô cùng anh hùng dựng thẳng một ngón tay lắc lắc, vẻ mặt quang minh chính đại nhìn Lục Hân: “Tiên sinh xin ngài tự trọng chút, đừng cho là tôi say người có thể làm việc gây rối, làm không được anh hùng cứu vớt mỹ nữ cũng đừng đi làm cầu hùng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn a! Trên đầu ba thước có thần linh, giữa thanh thiên bạch nhật cẩn thận thúc thúc cảnh sát tới bắt người! Nếu không nữa thì. còn có nữ thần chiến sĩ xinh đẹp, đại diện ánh trăng tiêu diệt người!”

Lục Hân bao nhiêu năm chưa gặp phải tình huống dở khóc dở cười này, không nói gì nhìn Phương Tình thấy hai mắt sáng ngời thần tình nghiêm túc nói một đồng lời chính nghĩa sau đó oai dũng ngã vào lòng mình, tâm tình cô gái này thực là càng lúc càng kỳ lạ..

Cẩn thận ôm cô lên xe, Lục Hân liền không chút do dự lái xe hướng về khách sạn mình, chạy như bay.

Phương Tình giật giật, mở mắt, nhìn chàng trai lái xe bên cạnh cười quỵn rũ, khẽ mở chu môi: “Tiên sinh, ngài muốn đưa tôi đi chỗ nào nha?” tận lực nói tiếng mềm mại, mị hoặc vô cùng.

Lục Hân kiên cường tự trấn tĩnh, tiếp tục trầm ổn lái xe.

Phương Tình bĩu môi, đột nhiên nghĩ đến An Lập Nhiên luôn luôn sạch sẽ ôn nhã, đáng vẻ chạt vật trên ghế sofa, không khỏi cảm thấy rằng đàn ông trên đời này chẳng có ai là tốt, toàn bộ đều là đầu óc hạ lưu. Hừ, An Lập Nhiên bình thường biểu hiện so với ai cũng đều thuần khiết hơn, tác phong nhẹ nhàng, nhất nhất đáng vẻ quân tử, nhưng vừa thấy mỹ nữ, còn không phải hoá thành sói sao? Nghĩ đến đây, vũ trụ nhỏ bé của Phương Tình lại bạo phát, đừng tưởng rằng chỉ có đàn ông các người mới có thể ‘gió đông thổi bạt gió tây’, hôm nay để cho nữ vương Phương Tình áp chế một đám đàn ông các người!

Lục Hân đột nhiên bị thân thể mềm mại dấn lên người khiến tay run mà trượt, xe suýt chút chệch đường bay ra, một chân giẫm phanh mới quay về

Phương Tình không quan tâm mà nâng mặt Lục Hân, cố sức muốn nhìn rõ người trước mặt, không biết tại sao, thấy đầu choáng váng, nghiêm túc mà ra lệnh: “Tôi muốn hạ gục anh, tôi cùng anh 419!” Tiếp theo, “bẹp” một tiếng hôn lên trán anh chàng.

Lục Hân nhú mày nhìn người dấn vào trước người mình, ánh sáng phản chiếu đã sớm thấy cổ áo lộ ‘cảnh xuân môn mồn’, kìm không được khí huyết đã bốc lên, hẳn cũng không phải là người chính nhân quân tử, sao có thể bỏ qua thời cơ tốt thế này, siết chặt eo nhỏ giai nhân, vừa định hôn thắm thiết, Phương Tình nghiêng đầu, lăn ra ngủ.

Lục Hân bất đắc dĩ, để mặc cô, trên đường về ôm cô đưa cô về phòng ở khách sạn của mình.

Mơ mơ màng màng có cảm giác bản thân mình được đặt lên một chiếc giường lớn mềm mại. Phương Tình miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt người đàn ông trước mắt, vừa định mở miệng, đột nhiên cảm thấy trong dạ dày cuộn cuộn, vội vàng đẩy người đàn ông ra, chạy vọt vào phòng vệ sinh ới.

Lục Hân nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dịu dàng mở miệng: “Bàn chải và đồ dùng rửa mặt trên bàn đều là mới, cô tắm rửa trước đi, tôi đi ra ngoài dọn dẹp phòng trước! Ngoan, tắm rửa xong đi ra ngoài phòng chờ tôi!!” Lời này nói ra, thực cầm thú! Nếu Phương Tình tỉnh táo, nhất định khinh thường hắn đến chết.

Phương Tình ới ra sau một lúc lâu, cảm giác bản thân mình đều ới ra luôn cả mặt, cả người nhũn ra hết lực tựa vào cạnh bồn cầu, ngồi ở trên sàn nhà lạnh như băng, hồi lâu mới trở lại bình thường được.

Đây là ở đâu? Xem xét phòng vệ sinh xa hoa rộng lớn, ới ra hồi lâu rốt cục Phương Tình cũng khôi phục lại ý thức trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ, thậm trọng nhớ lại những chuyện xảy ra khi này, bỗng nhiên nhớ tới bản thân mình hoá thành sắc lang

“Tôi muốn hạ gục anh, tôi cùng anh 419!” Trời ơi!! Phương Tình che mặt, trong lòng kêu rên một tiếng.

Tại sao có thể như vậy? Bản thân mình sau khi say sao không thay đổi thành con cừu non ngoan ngoãn, lại thành một nữ vương cuồng bạo mãnh mẽ, lại có thể không sợ chết mà biến thành sắc lang đói khát hai mắt xanh lè..

Đột nhiên, Phương Tình vội vàng đứng lên, âm thầm nắm chặt nắm tay, phải dừng lại hết thấy sai lầm này, đem vấn đề cầu huyết 419 bóp chết ở trong nôi!

Rón ra rón rén bước ra khỏi buồng vệ sinh, Phương Tình nghe thấy trong phòng truyền tới ào ào tiếng nước chảy, trong lòng không khỏi thẩn mẩn, ở trong phòng xa hoa như vậy, nhất định là một lão đại thúc trung niên thô tục mất hí mũi tẹt rụng hết răng!

Nghĩ đến lần đầu tiên của cô suýt chút nữa bị con thú thể này chiếm lấy, trong lòng Phương Tình dâng lên một cơn rét lạnh run nghĩ mà sợ.

Mới vừa đi đến phòng cửa, tiếng nước dừng lại, Phương Tình sợ tới mức tay run lên, ngay tức khắc tiện tay rút luôn thẻ phòng, đóng cửa phòng, như tia chớp chạy thẳng về phía thang máy, chạy khỏi khách sạn.

Lục Hân nghe thấy tiếng cửa phòng mở vội vàng khoác khăn tắm, thấy phòng trống rỗng, cô gái đã chạy trốn mất rồi, còn thuận tiện mang theo thẻ phòng, không khỏi sắc mặt càng thêm lạnh lùng, ánh mắt lóe ra tia lạnh

Tốt lắm, cho tới bây giờ chỉ có phụ nữ bại trong tay mình, đây là lần đầu tiên bại trong tay ả này.

Phương Tình đã quay về phòng mình không khỏi rung mình một cái, thầm nghĩ quả nhiên nhiệt độ ban đêm rất thấp, nơi này thị phi không nên ở lâu, vẫn là nhanh chóng rời đi mới tốt!

3. Chương 3

Trải qua một đêm say rượu đó, Phương Tình cũng không còn hứng thú ra ngoài dạo chơi nữa, không muốn về nhà nghe ba mẹ lải nhải, nghĩ trước nghĩ sau, vẫn là ở nhà ông nội nghỉ hè.

Lúc trở lại thành phố N, Phương Tình bỗng nhiên có chút giật mình, trước kia luôn gọi điện cho An Lập Nhiên trước đến nhà ga đón cô, song năm nay, cũng chỉ có một mình một người bao lớn bao nhỏ quay về trường. Nếu đã quyết định buông tay, vẫn nên ít liên hệ mới tốt.

Phương Tình khẽ thở dài một cái, bỗng nhiên tỉnh ngộ, hoá ra ...ngần ấy năm, số lần An Lập Nhiên chủ động tìm tới cô thực sự ít ỏi đến đáng thương, một khi bản thân cô không còn bám dính lấy anh, thì những thân mật ngày xưa của bọn họ cũng chẳng còn.

Trong phòng ngủ tắt nhiên chỉ có một mình cô chưa tới, vừa bỏ xuống ba lô, phải chống lại ba ánh mắt ác liệt. Phương Tình ngồi ở bên giường chớp mắt mấy cái, còn không có mở miệng, Hà Song Hỉ vì đại nghĩa phát tay cắt lời:

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự nghiêm trị! Nói đi, điện thoại tắt hai tháng, biến mất lâu như vậy, làm gì?”

Phương Tình cười cười nịnh hót ba cô bạn cùng phòng, nói: “Là tớ sai, là tớ sai, tớ luôn luôn ở nhà ông nội, các cậu cũng biết, hoang vu hẻo lánh, không internet không tín hiệu, không có cách nào khác liên lạc với các bạn, các chị tha cho em đi!”

“Không được!” Tạ Xuân Hồng chớp chớp hàng mi dày đôi mắt xinh đẹp câu hồn “Dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy sao, lúc trước chúng ta không phải đã ra giao hẹn ‘bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không được tùy hứng biến mất không thông báo bình an cho nhau’, cậu biến mất hai tháng, hại chúng tôi lo lắng lâu như vậy, khiến chúng tôi mỗi ngày mỗi đêm đứng ngồi không yên, ăn không ngon, ngủ không yên, cậu phải bồi thường cho chúng tôi thế nào hả??”

Phương Tình cười “hì hì”, không có cách, mấy đại tỷ này cũng không dễ gì lừa cho qua được: “Xin lỗi mà, người ta biết sai lầm rồi, các chị bỏ qua cho em đi mà!”

Tiếng ‘hihi’ quả nhiên khiến cho ba thân thể mềm mại kia chấn động.

“Không buông tha cậu thì phải làm thế nào đây? Chúng tôi đương nhiên sẽ tha thứ cho cậu” Cố Mạch đặc biệt mềm mỏng cười cười, Phương Tình lập tức cảm thấy được trong lòng sợ hãi, quả nhiên, Cố tiểu thư bụng dạ đen tối nhẹ nhàng mở miệng nhả ngọc phun châu “Đều là bởi lo lắng cậu, luận văn của chúng tôi cũng chẳng có tâm tư mà viết, nên cậu lấy công chuộc tội đi!”

Phương Tình rơi lệ đầy mặt, xem chừng, một tháng tới đều phải ngâm mình ở thư viện rồi.

Phòng của Phương Tình có bốn người, đều là nữ sinh khoa Văn học, bốn cô gái phong cách khác nhau trong lúc ở ký túc xá không tránh khỏi có lúc lục đục với nhau, cùng nhau sinh hoạt chung ba năm, khiến cho tình cảm của các cô càng ngày càng sâu sắc. Các cô đều tin tưởng chắc chắn, tình nghĩa chị em là vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Tin tưởng từng cô đều có ý nghĩ đặc biệt như vậy tồn tại, các cô không phải cùng huyết thống, lại còn hơn chị em, các cô cùng trải thời thanh xuân tươi đẹp, các cô nói làm nhằm với bạn, đem hết sức mình tổn hại bạn nhưng không cho phép người khác nói bạn không tốt nữa câu, ra sức bảo vệ bạn. Bạn thất tình, các cô sẽ không an ủi, nhưng vẫn ở bên cạnh bạn mắng chửi quả trách tên đó không tốt, bởi vì hắn đã làm hại người các cô yêu thương đau lòng... Các cô chính là như vậy để cho bạn nghĩ lại và cười với chị em của mình.

Khai giảng không tới hai ngày, Phương Tình bắt đầu cuộc sống bận rộn, thậm chí so với kỳ thi còn bận rộn hơn. Vốn đã qua năm tư không có chương trình học gì, nhưng Phương Tình phải giúp ba con yêu tinh kia viết luận văn, cả ngày ám ức mà ở thư viện, còn phải chạy tới chạy lui liên hệ đơn vị thực tập, bận rộn suốt đầu mề trán, những buồn phiền vì tình cảm cũng gác lại.

Trái lại ba người kia, dưới con mắt của Phương Tình, cuộc sống “Heo chó không bằng”, bởi vì thật sự rất ba chấm..

Hà Song Hỉ tiếp tục sa vào thế giới của mình, suốt ngày chìm mình ở trên mạng xem phim cùng tranh ảnh cực phẩm, làm một con sói cao cấp. Song Hỉ chính là hủ nữ, không phải dạng hai mắt vô thần như đi vào cõi thần tiên rất hư vô, mà chính là con sói đói khát hai mắt xanh lè, đối với cô nàng hai mươi bốn giờ ngồi bên máy tính, những người khác sớm có thói quen không để ý.

Tạ Xuân Hồng là nữ sinh rất kỳ quái, vĩnh viễn chìm trong tình yêu cùng thất tình, luôn luôn hẹn hò cùng đang hẹn hò ở trên đường, luôn luôn là cô gái tươi đẹp, cười đến đúng mức, khóc cũng vừa đúng, một nhần mày hay cười đều là nhiếp lòng người mê hoặc hồn phách. cô gái như vậy, luôn tìm không thấy người đàn ông thích hợp, luôn ở thất tình, cũng không thêm để ý ngay lập tức đã bắt đầu rơi vào tình ái mới.

Phương Tình vẫn cảm thấy rằng cô ấy có chuyện chôn giấu, Cố Mạch nói cô ấy, trong lòng có ngôi mộ, mà người đó chưa chết

Cố Mạch luôn sắc bén như vậy, cái gì cũng nhìn rõ trong mắt, cô gái trí tuệ như vậy dịu dàng động lòng người, tất nhiên cũng vẫn độc thân, cô là người thành phố N, lại thà rằng ở ký túc xá cùng các cô bạn chứ không chịu về nhà. Gia đình Cố Mạch hẳn là không tệ, cô ấy lúc nào cũng là đáng về không muốn nhiều lời. Trong ký túc xá xung tưng nằng là lão đại, không vì cái gì khác, chỉ là vì bề ngoài thì dịu dàng nhưng bên trong là tâm hồn đen tối.

Hơn nửa tháng bận rộn làm luận văn cuối cùng toàn bộ cũng được giao ra, Phương Tình nhìn vào gương, bỗng nhiên phát hiện sắc mặt mình tái nhợt, hai mắt vô thần, không khỏi cõi lòng ai oán tan nát xoay người thở dài nói: “Các cậu gây sức ép khiến tớ rất thảm, phải đền bù cho tớ a!”

Xuân Hồng cười tủm tỉm mở miệng: “Được a, thấy cậu cũng vất vả lâu như vậy rồi, các bà chị đây góp tiền mời cậu tới căn tin ăn thoải mái!”

Phương Tình vừa nghe, càng thêm ai oán, đồ ăn ở căn tin? Đó không phải là ‘ăn khô uống loãng’ sao?

Vừa định tiếp tục ra sức tranh chút phúc lợi, điện thoại vang lên, Phương Tình tức giận trợn trắng liếc mắt nhìn các cô gái một cái, lấy điện thoại uể oải nói “A lô” một tiếng.

“Xin chào, xin hỏi là Phương Tình tiểu thư phải không?”

“Đúng vậy, xin hỏi ngài là?”

“Xin chào, tôi là nhân viên tạp chí “Tân Thượng”, chúng tôi đã xem qua lý lịch sơ lược của cô, cảm thấy rất tốt, cho nên gọi hỏi cô ngày mai có thời gian hay không đến văn phòng tạp chí phỏng vấn?”

“Có có, ngày mai nhất định tới đúng giờ!” Phương Tình cố gắng khống chế tâm tư của mình, tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh trả lời.

Cúp điện thoại, Phương Tình đảo qua đám uể oải phía trước, nắm di động bắt đầu la hét chói tai, còn không kịp kêu xong, đã bị Cố Mạch ném gối tới đánh ngã.

Cũng chẳng thêm tức, Phương Tình cười tủm tỉm ôm gối, hưng trí bừng bừng nói: “Vừa rồi là tạp chí “Tân Thượng”, gọi tớ ngày mai đi phỏng vấn, a a a, rốt cục tớ cũng hoàn thành ước vọng vào tạp chí làm việc a!”

“Hứ!” Song Hỉ chuyển ánh mắt từ máy tính qua gương mặt hồng hào của Phương Tình, trêu chọc nói: “Chỉ là phỏng vấn mà thôi, có được tuyển dụng hay không còn chưa biết, đừng vui mừng quá sớm thế!!”

“Hà Song Hỉ! cậu có thể nói lời tốt hơn dễ nghe hơn hay không? Hừ, cậu đỏ mặt là vì đang ghen tị! Tớ nhất định nắm lấy cơ hội này, đúng rồi, các cậu đã liên hệ nơi thực tập thế nào rồi?”

Cố Mạch mắt loé loé sáng, vội vàng nói trước hai người kia: “Còn không biết đâu, chúng tớ xác định sẽ nói cho cậu! Nhưng, nếu là ngày mai cậu phỏng vấn qua, nhớ rõ phải ăn mừng nha!”

Phương Tình vỗ vỗ ngực: “Không thành vấn đề, đến lúc đó nhất định mời các cậu ăn bữa tiệc lớn!”

Sáng sớm ngày hôm sau, lục tung tìm ra rất nhiều quần áo, rốt cục chọn áo sơ mi ở giữa tay áo có thêu trang trí, phối với váy jean xanh đậm, vì biểu hiện là thành phần tri thức, còn đặc biệt chọn đôi giày cao gót. Nhìn trong gương vén vén tóc, Phương Tình làm tư thế tất thẳng, tràn đầy tự tin bước về phía khát vọng bấy lâu.

Văn phòng tạp chí cách trường học rất xa, Phương Tình tới rồi sau đó, trước sự chỉ dẫn cô tiếp tân đã tìm được vị phụ trách, là phụ nữ ba mươi tuổi, tóc ngắn chỉnh tề, dung mạo đẹp đẽ, nhìn thấy Phương Tình, cau nhú mày, hỏi: “Vị này là?”

“Chị Trần, đây là Phương Tình tiểu thư hôm nay đến phỏng vấn.”

“Chị. . . .” Phương Tình vươn tay, chữ “chào” còn chưa kịp nói ra, đã bị cắt lời.

“Tới vừa lúc!” Chị Trần cầm một chồng giấy tờ để thẳng lên tay Phương Tình đang lễ phép vươn ra, “Hiện tại tôi muốn đưa tin mới này, cái này cần phải biên tập ngay, phụ trách hiệu đính lại với người viết bản thảo đi, cô trước tiên biên tập lại cái này, sau đó đưa đi in, trước bốn giờ chiều phải làm xong!!” Nói nhanh chóng xong cũng liền xoay người, sau đó giày cao gót “cách cách cách” đi xa .

Phương Tình cầm một đồng giấy chỉ biết há hốc mồm, này. có tính là cô đã qua được phỏng vấn không?

“Phương tiểu thư, xin theo tôi tới đây, bên này là vị trí phụ trách biên tập, cô cứ ở nơi này làm xong nó trước, sau đó chờ chị Trần về sắp đặt lại sau”. Trước mặt vị tiểu thư cười tủm tỉm nói, “Tôi gọi là Maggie, có chuyện gì có thể tìm tôi.”

Phương Tình vội gật đầu: “Chị gọi em là Phương Tình thì tốt rồi, vừa mới vị Trần phải”

“Chị ấy phó biên, chủ yếu phụ trách mảng kinh tế cùng xã hội, chị Trần luôn luôn mạnh mẽ vang dội, làm việc chung với nhau cô sẽ thấy chị ấy tốt lắm.” Maggie mỉm cười giới thiệu với Phương Tình từng ly từng tý.

“Tốt lắm, cô làm việc đi, có vấn đề gì cứ hỏi tôi!”

“Cám ơn chị!” Phương Tình hé ra tươi cười cảm kích.

Bởi vì ngành học là văn hoá Hán ngữ ngôn, Phương Tình làm việc rất thoải mái, đợi khi vui đầu đem một xấp bản thảo so xong, cũng đã là ba giờ, sờ sờ bụng đói nghẹn, Phương Tình thỏa mãn thở dài, một ngày phong phú như vậy thực khiến cho con người ta cảm thấy thú vị a!

Đến khi bản thảo đưa đi in, chị Trần cũng đang về, Phương Tình vội vàng đón.

“Trần phó biên, công việc ngài giao cho tôi đã làm xong”

Chị Trần lúc này mới có thời gian đánh giá Phương Tình, cười cười nói: “Không cần khách khí như vậy, gọi tôi là chị Trần được rồi. Lý lịch của em chúng tôi đã xem qua, rất vừa lòng, hôm nay vốn là đã phiên, nếu công tác hoàn thành, lát nữa em có thể đi về trước. Qua ba tháng thực tập, nếu đôi bên hài lòng lẫn nhau, cam kết em sẽ vào nhân viên chính thức. Ba tháng này em chủ yếu làm quen môi trường ở tạp chí, cùng tính chất công việc của chúng ta, cho nên tạm thời không sắp xếp em vào riêng ngành nào, em cứ thay phiên từ khâu này qua khâu khác đi, đến lúc đó nhìn lại em sẽ thấy phương diện nào cũng có thể làm được sau đó so sánh rồi chúng ta bình tĩnh xem xét thấy thế nào?”

“Dạ, tất cả đều theo chị Trần sắp xếp” Phương Tình trong lòng vô cùng hưng phấn, không nghĩ tới ở tạp chí này lại tiến bộ như vậy, không có trực tiếp đưa người sắp xếp vào chuyên ngành, như vậy tài nguyên-nhân tài tốt nhất lợi dụng, đối với hai bên đều có lợi.

“Tốt lắm, Tiểu Lưu, câu đưa cô ấy xuống phòng nhân sự làm thủ tục. Sáng mai đúng giờ đến đi làm, hôm nay cứ như vậy, có thể tan tâm !”

Đi ra khỏi cửa văn phòng tạp chí, Phương Tình thật sâu thở ra một hơi, một kỳ nghỉ hè uể oải không phần chán cùng buồn bực không vui đều tiêu tán, lúc đi trên đường vô cùng thoải mái, Phương Tình nhận được điện thoại của An Lập Nhiên.

“A lô, anh Lập Nhiên!” Phương Tình giọng điệu bình tĩnh mở miệng.

“A, con bé này, làm sao lâu như vậy không gọi cho anh? Quay về cũng không nói anh đi đón!!”

“Em nghỉ hè đi du lịch, sau đó chỉ ở nhà ông nội, di động vẫn không có tín hiệu cho nên không liên lạc với anh. Trong khoảng thời gian này lại bận rộn tìm nơi thực tập, cho nên. thật ngại quá anh Lập Nhiên.”

“Không có việc gì, sao lại bỗng nhiên khách khí như vậy, có thời gian rảnh anh mời em ăn cơm!” An Lập Nhiên trầm mặc trong chốc lát, tận lực giữ giọng điệu thoải mái mà nói chuyện.

“Được, em không quấy rầy anh nữa, tạm biệt!”

Cắt đứt điện thoại, Phương Tình lần đầu tiên có một cảm giác như trút được gánh nặng, vẫn lo lắng mình không khống chế được cảm xúc, hiện nay xem ra, cũng không khó khăn như vậy .

An Lập Nhiên nhìn điện thoại thờ dài, một người ngồi ở trong văn phòng trầm mặc thật lâu sau.

4. Chương 4

Hà Song Hỉ vai mang túi xách nhỏ đi tới Hoa Nguyên.

Tới nơi này làm việc đã được vài ngày, công việc của cô là trực tổng đài. ôi, tự bản thân mình nói thì có gì tốt chứ? Cùng lúc làm trách nữ tự do ở nhà cũng chẳng có khác gì nhiều lắm, công việc thế này khiến cho bản thân cô cũng cảm thấy đúng là không biết trọng dụng nhân tài?? Chị mình chắc chắn rất khinh thường mình!

Vừa tới ngày đầu tiên cô đã xem xét các nơi xung quanh, cách bãi đỗ xe không xa có một xe bán bữa sáng, sữa đậu nành bánh bao thật sự là ngon mà giá cả rẻ nữa, đối với cô tiểu bạch lương tháng hai ngàn mà nói, thì không có món ăn nào phụ hợp hơn.

Song Hỉ nhìn đồng hồ, còn có mười phút nữa, vội vàng chạy tới xe bán bữa sáng.

“Thím ơi, hai cái bánh bao một ly sữa đậu nành!”

Thím bán hàng ăn sáng nhìn cô cười rộ lên nhìn đầy ngọt ngào, không giống như mấy người làm việc trong văn phòng kia lúc nào cũng mặt lạnh như băng, mở miệng ” Bà chủ, tôi muốn.....phải mau một chút!” Cho nên mỗi lần đều chọn hai bánh bao lớn đặc biệt đưa cho cô bé.

Song Hỉ không kịp cùng bà thím trò chuyện, chạy tới thang máy chỗ bãi đậu xe, vừa nhét một cái bánh bao vào miệng. Chân trong chân ngoài đối với người có đầu óc bình thường cũng không có gì để nói, đối với Song Hỉ cực phẩm như vậy, kết quả chính là lúc rẽ không chú ý có người, một đầu đụng vào.

Người bị đụng cũng nhanh nhẹn, lập tức xoay toàn thân, khó khăn lắm mở đường cho người chạy tới.

Song Hỉ không thắng lại kịp, lão đảo ngã sấp xuống đất.

Người con trai suýt chút nữa bị đụng vào nhìn cô gái mặc váy ngắn nằm xấp trên mặt đất há hốc miệng, vừa mới nghĩ muốn làm quân tử, lại thấy cô gái kia động tay động chân khó khăn quay đầu lại, cái này, khiến gã con trai đó tròn tròn mắt.

Song Hỉ nhếch nhác đứng lên, sữa đậu nành bị đổ không được uống cũng chẳng sao, bánh bao trong tay bị bẹp dúm cũng không quan trọng, thậm chí ngã trên mặt đất cũng không quan trọng.... chính là vì sao vì sao, vào lúc này còn ngậm cái bánh bao trong miệng, ngã như vậy... ngoài việc mặt như bánh bao, thực sự điều này rất giống trong mấy tình tiết truyện cầu huyết a!

Người con trai đó rốt cuộc nhịn không được, chẳng còn có phong độ mà ôm bụng cười ha ha

Song Hỉ phun ra bánh bao, cắn giận đứng lên, chỉ vào chàng trai đang cười đau đến độ đau sốc hông “Anh, anh, anh” nửa ngày cũng đối nói không được một chữ ngoài chữ anh.

“Cô, ha ha. thật sự là, thật sự là ngại, tôi thật sự nhịn không được”

Song Hỉ tức giận hươ nắm tay nhỏ bé uy hiếp: “Đừng cười nữa! còn cười bà đây không khách khí!!”

Anh chàng đó vẫn là càng không ngừng cười, Song Hỉ phần nộ kiễng chân một tay túm lấy cổ áo hắn, một tay gắt gao che cái miệng của hắn, hung tợn nói: “Không cho phép!”

Người con trai đó đối với hành động của cô ngây người, chỉ biết cười, mắt hoa đào mấp máy, lông mi dày khê chớp chớp, lập tức trong lòng Song Hỉ rơi xuống hai bóng ma.

Sau đó, nhớ tới câu thơ của Từ Chí Ma: Tôi là một áng mây trôi giữa trời. Vô tình soi bóng vào sóng lòng em [1]

Song Hỉ có chút bối rối, vội buông anh ta ra, rất ra dáng nữ vương đàn chị hừ lạnh một tiếng, ôm cánh tay lạnh lùng nhìn anh chàng kia.

Rốt cục tiếng cười cũng ngừng lại, bãi đỗ xe lập tức im lặng có chút đáng sợ, Song Hỉ cố gắng trấn định, thái dương toát cả mồ hôi.

“Tiểu thư rất thú vị, tôi gọi là Lưu Hiệp, tiểu thư quý danh là gì?” Lưu Hiệp cười ngỏn ngẻn nhìn cô gái ra vẻ trấn định hỏi.

“Lưu Hiệp?” Song Hỉ khinh bỉ đánh giá từ cao xuống thấp, một người bề ngoài như một tiểu thụ [2] cực phẩm vì sao lại có cái tên tầm thường thế này? “Hiệp Hiệp Qua Tử? Đây là cũng là tên người!”

Lưu Hiệp ngây ngẩn cả người, cô ta không phải là nhân viên của công ty sao, sao lại có thể không biết mình là ai?

Nhìn thấy người đối diện vẻ mặt ngây ngô, Song Hỉ có lòng tốt giải thích: “Hạt dưa thôi, khó gọi!” Nói xong bật người xoay người, chỉ tiếc bản thân mình mang giày đế thấp nên không thể làm ra dáng vẻ của một nữ vương.

“Này, cô còn chưa có nói cho tôi biết tên cô?”

Còn muốn giấu cợt mình? Còn không chịu để yên ! Song Hỉ dừng bước chân, quay đầu lại cười cười: “Tôi gọi là An Khiết, An — Khiết!”

Lưu Hiệp nhìn thấy bóng hình nhỏ xinh đi xa có chút hoảng hốt, vừa rồi dưới tình thế cấp bách cô ấy dùng tay bịt miệng hắn, tay nhỏ bé mềm mại, lòng bàn tay mềm che trên môi, có mùi sữa đậu nành thơm ngon ngọt ngào.

Lấy điện thoại di động, Lưu Hiệp dò trợ lý: “Tra xem trong công ty có người nào tên An Khiết không... Ừ, sẽ giúp tôi mua sữa đậu nành.!”

Hậu quả chân trong chân ngoài là mới vừa đi làm vài ngày đã tới trễ, Song Hỉ đã bị lễ rửa tội dài đến hơn một giờ, mắt nhìn thấy ông sếp hơn bốn mươi tuổi nước miếng càng ngày càng nhiều, rốt cục niệm tình vi phạm lần đầu, Song Hỉ được hào phóng đặc xá .

Lặng lẽ trở về vị trí của mình, Song Hỉ kéo ngăn kéo ra lấy một túi bánh quy, thừa dịp không ai chú ý “nhóp nhép” mà nhai, vừa nguyên rửa Lưu Hiệp trong lòng.

Gần đây Lưu Hiệp rất thoải mái, vị Dung Tư Án nham hiểm đã có Lục Hân đi đối phó, xử lý xong mọi việc trong tay, khi trợ lý tiến vào báo cáo lịch trình ngày mai, Lưu Hiệp rốt cục nhớ tới chuyện sáng nay.

“A, Lưu tổng, tôi tra xét rất nhiều lần, công ty thật sự không có nữ nhân viên nào tên là An Khiết.” Trợ lý Coco xinh đẹp khôn khéo nhìn thấy Lưu Hiệp nhàu mày đẹp, ánh mắt vòng vo chuyển, nhún thuận mười phần mở miệng hỏi, “Lưu tổng tìm nàng gấp như vậy có phải có chuyện gì quan trọng a??”

Lưu Hiệp liếc mắt nhìn nàng ta một cái, không có ý tốt mà cười: “Sao, ở Hoa Nguyên chúng ta có một nhánh hoa biết ghen à??”

Lưu Hiệp rất thân thiết với nhân viên, đặc biệt đối xử tốt với nhân viên nữ, miệng ngọt, hơn nữa dáng vẻ cũng được, thường xuyên cùng cấp dưới không phân biệt lớn nhỏ, vị nữ trợ lý trước mặt này cũng dám vui đùa trước mặt hắn.

“Hừ, tôi ăn không nổi dấm chua của Lưu tổng, nhưng mà.” Trợ lý ôm lấy tài liệu thật dày, ra vẻ lơ đãng nói, “Trước kia chúng tôi thường trả lời mấy gã Đổng Đồ Tử [3] đây dựa cứ thích hỏi tên, đều nói bản thân mình gọi là “An Khiết”, Lưu tổng thông minh như vậy, tất nhiên biết tên này còn có ý là gì ” Nói xong vui sướng khi thấy người gặp họa mà cười cười.

Lưu Hiệp trên mặt đáng cười mê chết người thoáng chốc cứng đờ lại rồi, cô bé chết tiệt kia, lại có thể muốn làm chị mình, được em đây nhất định hiểu thuận cô!

Rất vui vẻ đi ra khỏi cổng công ty, Song Hỉ đột nhiên lão đảo một cái, không khỏi ai oán, hôm nay ra ngoài nhất định không xem hoàng lịch, làm sao vẫn không hay ho như vậy!

Tan tầm xe bus chen chúc cao điểm, đau khổ nhất !

Song Hỉ vừa quẹo trái vào bãi đỗ xe trong tầng ngầm, mạng nhỏ cũng đã mất đi một nửa. Ba người khác trong phòng chờ đã không còn kiên nhẫn, vừa thấy đến Song Hỉ, “Dịch bạo hình chuẩn bị” Phương Tình liền bùng nổ, trực tiếp dùng một thế như thiết bị bóc hạt để gõ lên đầu cô bạn.

Tạ Xuân Hồng một tay chống nạnh, một tay kéo cổ cô bạn đưa tới trước mặt Cố Mạch nói: “Cố Tiểu Mạch, đứa bé chết tiết này giao cho cậu trừng trị!”

Song Hỉ vừa thấy đến Cố Mạch nhìn cô cười dịu dàng, đã thấy chân mềm nhũn, “vù” lên đến bên người Phương Tình ôm eo cô nàng khó lớn “Tình Tử tớ cầu cậu gõ tớ chết đi gõ chết đi gõ chết đi . . .” Chuyen giỡn sao, Cố Tiểu Mạch vừa ra tay, bản thân mình còn có thể sống mà chưa đầu lại sao!

“Đừng náo loạn, chúng ta mau vào đi thôi!”

Phương Tình dẫn mọi người vào “Biệt lai vô dạng”, đây là một quán bar, ông chủ là bạn tốt Phương Tình, không gian trong quán bar đều trang trí theo phong cách thoải mái, hơn nữa không có không khí ngột ngạt, không có âm nhạc đinh tai nhức óc, cho nên nơi này thành căn cứ của các nàng Phương Tình tụ tập.

Vừa mới tìm được vị trí bình thường ngồi xuống, thì nghe thấy có người hỏi: “Các vị mỹ nữ, có cái gì có thể để cho tôi phục vụ được không?”

Người hỏi rất nho nhã lễ độ, tươi cười dưới ngọn đèn mở ào, áo sơ mi màu lam, quần trắng thơm, cao cao gầy gầy, dáng vẻ rất phù hợp với hình tượng hoàng tử trong cảm nhận của các cô gái trẻ.

“Hạ Khải Minh!” Phương Tình mặt mày hớn hở nhìn thấy người tới, “Anh càng ngày càng buôn bán tốt hen!!”

“Em đúng là chẳng có lương tâm, khai giảng lâu như vậy mới nhớ tới đến chỗ anh!” Hạ Khải Minh xoa xoa đầu cô, giọng điệu như có chút nén giận, ánh mắt cũng không tự giác mà toát ra vẻ cứng chiều.

Phương Tình then thùng cười cười: “Hi hi, Hạ Khải Minh, em không đến chính là để cho anh tiết kiệm a, nếu mỗi ngày em tới cửa ăn không phải trả tiền uống miễn phí, không bao lâu quán bar của anh sẽ đóng cửa !”

Hạ gia ở thành phố N rất có thế lực, hơn nữa cùng với ông ngoại Phương Tình có mối thâm giao. Hạ Khải Minh so với Phương Tình lớn tuổi chút, trước kia thường xuyên dẫn cô đi chơi, khi đó Tiểu Phương Tình mỗi ngày đi theo sau anh ta gọi “Tiểu Minh ca ca”, còn hơn một ông anh trai, cô hiền nhiên càng thích anh Tiểu Minh hiền hoà. Sau này lên sơ trung, Phương Tình đến nhà ông ngoại cũng ít dần, liên lạc cùng Hạ Khải Minh cũng phai nhạt. Khi Hạ Khải Minh ở trung học ra nước ngoài du học thậm chí cắt đứt liên hệ thời gian rất lâu, nhưng hai người vừa thấy mặt vẫn thân thiết bình thường như trước đây. Phương Tình trưởng thành, cảm thấy danh hiệu “Ca ca” rất buồn nôn, không bao giờ ... nữa nguyện ý gọi anh là ca ca nữa .

Sau khi Hạ Khải Minh về nước liền không muốn tiếp nhận việc kinh doanh của gia tộc, hứng thú tới mở “Biệt lai vô dạng”, khi đó Phương Tình còn mắng anh là kẻ phá sản, bây giờ xem ra, quán bar làm ăn vẫn tốt như vậy, Hạ Khải Minh quả nhiên rất có tài.

“Hạ tiểu ca cũng đừng tiếp đón chúng em.” Xuân hồng hé miệng rất thực nữ cười nói: “Nhiều khách như vậy, Hạ tiểu ca đi tiếp đón đi!”

Cố Mạch lạnh lùng liếc liếc mắt một cái, cười đến như xuân về hoa nở với Xuân Hồng, cười cười đối Hạ Khải Minh nói: “Chúng em chỉ có mấy người tới, sẽ không khách khí chứ!!”

Hạ Khải Minh căn dặn xong, sau đó gật đầu chào các cô rồi rời đi, đoán chừng các cô gái tụ tập một chỗ có anh ở đó có khi không vui, Tiểu Tình vui vẻ như vậy cũng tốt lắm, chỉ cần Tiểu Tình vui vẻ thế nào đều được.

Cố Mạch có chút đắm chiều nhìn thấy Hạ Khải Minh biến mất ở trong đám người, thuận tay mở chai rượu đầu tiên trong đêm nay.

Bốn cô gái cùng nhau khai báo rõ ràng công việc đời sống trong thời gian gần đây, rất tích cực nói về công việc, thời gian qua thật sự mau, sau lại chơi vui, liền có người đề nghị trò chơi.

“Thiệt tình nói cùng trò mạo hiểm!” Tạ Xuân Hồng chớp chớp mắt, cười gian nói: “Sợ các cậu vừa rồi không đủ thành thực a, chúng ta rút bài, ai bài lớn nhất phải nói thực lòng, ít nhất phải đi mạo hiểm!”

Cố Mạch khinh bỉ nhìn cô nàng một cái: “Tạ Xuân Hồng cậu có thể càng ngây thơ chút được không?”

“Chơi thì chơi, Xuân Hồng cậu trên người đào hoa chuyện xấu nhiều nhất cậu cứ cẩn thận đi!” Phương Tình hưng phấn mà xắn tay áo bắt đầu tiến hành chia bài.

Vòng thứ nhất thua chính là Song Hỉ cùng Cố Mạch.

“Ồ, Cố Tiểu Mạch lần cuối cùng cậu đái dầm là bao nhiêu tuổi nha?” Phương Tình cười xấu.

Cố Mạch âm thầm cười, nhìn thẳng vào cô nàng, sau đó một ngửa đầu uống sạch chén rượu, Phương Tình sợ tới mức suýt nữa ngồi không xong ngã từ sofa xuống.

“Lần đái dầm cuối cùng sao. Ba tuổi!”

“Ha ha, nhớ kỹ a các vị!” Xuân Hồng hưng phấn mà cầm mũi dùi chuyển hướng sang người nào đó đang cố tình làm ình như không tồn tại “Hỉ Bảo, tới phiên cậu. cậu phải đi vào bên trong phòng toilet nam hô to ba tiếng ‘ bà đây là sắc lang ’ là có thể !”

Song Hỉ vẻ mặt khổ cùng, chỉ biết các cô nàng này lòng dạ hẹp hòi trừng mắt tất báo thù, bắt đắc dĩ đành phải dưới sự giám thị của mọi người lảo đảo đi tới WC nam, hít sâu, dùng sức đẩy cửa, nhắm mắt lại vọt vào đi thét chói tai: “bà đây là sắc lang, bà đây là sắc lang , bà đây là sắc lang — lang — lang! ! !” Sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tay lao ra.

Ở cửa ba người cười ngả nghiêng, Song Hỉ oán hận nhìn ba người, đúng lúc này, toilet mở cửa, hai đàn ông hoảng sợ đi ra, vừa định hỏi cái gì bị vẻ mặt sát khí của Song Hỉ dọa chạy mất.

Tiếp tục chơi, càng chơi càng vui, vận may Phương Tình vẫn không bị lấy mẫu đi mạo hiểm, Song Hỉ cả đêm mặt càng ngày càng đen, từ sắc lang đến biến thái hiện tại đã muốn vượt qua chủng tộc luôn rồi, trở thành loại không thuộc về mình nữa.

Cuối cùng rốt cục đến lượt Phương Tình không hay ho, Cố Mạch đặc biệt cười ôn hoà, Phương Tình bật người chân càng mềm nhũn. Càng về sau, trò chơi càng xảo quyệt, không biết nàng ta trả đũa thế nào đây

“Tình tử của chúng ta làm một tiểu tài nữ, cháu ngoại Dịch gia thế nào cũng cần phải biểu hiện một chút!” Cố Mạch từ từ rót rượu vào chén, “Cậu phải. trêu chọc bất kể người đàn ông mặt lạnh nào ở đây đi!”

Phương Tình nét cười nịnh nọt trên mặt mười phần, chân chó đi cọ cọ bên người Cố Mạch, còn không có mở miệng, Cố Mạch liền thần nhiên nói: “Không thể, cậu muốn đi tìm Hạ Khải Minh thay quần áo là sai luật!! Ồ, cũng không khó như vậy a, đáng vẻ cậu cũng đâu có xấu đâu!” ngón tay ngọc nhỏ và dài của Cố Mạch duỗi ra, “Là hần đi, bên cạnh còn có một yêu tinh kia kìa!”

Phương Tình vừa thấy, tâm liền lạnh nửa phần, chàng trai đó nhìn bóng dáng đã thấy lạnh như băng, toàn thân toả ra luồng khí chói lọi... . . Hơn nữa, bên cạnh có cô gái không ngừng uốn lưng uốn ngực xoắn tóc thực sự khủng bố. Trên đời này phụ nữ cùng kẻ tiểu nhân khó nuôi, nhưng yêu tinh đại phẩm càng khó nuôi, lúc này hai người đang dính vào nhau, đừng nói đùa giỡn câu nói đầu tiên có thể bị tiêu diệt!

Hai mắt Xuân Hồng theo thói quen sóng nước mênh mông, hồn xiêu phách lạc, ngay cả khuôn mặt cũng quẩn rũ mười phần: “Chỉ là một bóng lưng... Thật đúng là trượng phu tốt!”

Song Hỉ đánh cái hắt xì: “Tở làm sao cảm thấy lạnh như vậy ?”

Phương Tình mặt không chút thay đổi quay đầu: “Ấy. Xuân Hồng có thể hay không.”

“Không thể!” Cố Mạch chém đinh chặt sắt.

Xuân Hồng vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, giọng điệu cũng mười phần đón đầu: “Tuy rằng chị rất muốn đoạt, nhưng mà chị đây không thể cùng em tranh!”

Phương Tình còn muốn nói cái gì nữa đã Song Hỉ một cước đạp ra ngoài.

Lục Hân cảm thấy hôm nay buồn bực, sáng sớm mấy khách hàng đều tranh nhau đi chơi không có việc nhỏ nào làm xong, xem ra tình hình đã thay đổi rồi. Tiểu tử Lưu Hiệp ném Dung Tư Án làm một nửa cho, nói muốn đi tìm một người ‘tỷ tỷ’, thật sự là hoang đường! Thật vất vả mới thấy một quán bar rất độc đáo, rất

có thể khiến bản thân mình thả lỏng, nhưng vừa ngồi xuống không bao lâu liền có một phụ nữ trang điểm đậm tới quần lấy, điệu bộ thực khiến bực mình.

Kiên nhẫn của hắn sắp tới đích cuối rồi, vừa mới chuẩn bị đứng dậy rời đi, một giọng nữ có chút quen thuộc điệu bộ sợ hãi dùng tiếng Nhật hỏi: “ ! (Tiên sinh xin chào!)”

Lục Hân cau mày, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn lại, tóc đen thật dài uốn lượn, áo ngắn tay lụa xếp ly lớp lớp màu xanh tảo, váy jeans màu đen bó sát người, giày ba ta trắng, cách ăn mặc rất bình thường, không đồng nhất chính là khuôn mặt kia, gương mặt khiến cho Lục Hân hận đến ngứa cả răng, giờ phút này giả vờ vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lấp lánh.

Chú thích:

[1] Hai câu thơ đó được trích trong bài thơ Ngẫu Nhiên của Từ Chí Ma. Mình mượn lời dịch của tác giả Võ Minh Hải. Khi tìm lời và ý nghĩa của bài tựa này, thực ra cách dịch hiện tại trên mạng có hai người dịch bài này đó là Võ Minh Hải và Nguyễn Quốc Đoan. Mình thấy hai câu đầu của tác giả Võ Minh Hải hợp tình với nội dung giới thiệu cho nên mình mượn lời đó để tựa cho truyện. Còn xét về cách dịch mình lại thích bài thơ của tác giả Nguyễn Quốc Đoan hơn

Bản dịch tác giả Võ Minh Hải:

Tôi là một áng mây trôi giữa trời

Vô tình soi bóng vào sóng lòng em

Em chớ nên ngạc nhiên

Và cũng chẳng cần hoan hỷ

Trong chớp mắt đã làm mất đi dấu ảnh

Em và tôi gặp gỡ trên mặt biển trong đêm sâu

Em có việc của em, anh có chuyện của anh...

Em nhớ kỹ cũng được

Nhưng tốt hơn là hãy quên đi

Bởi trong cuộc hội ngộ này

Chúng ta đã trao ánh sáng cho nhau.

Hoặc bản dịch của Nguyễn Quốc Đoan

Tình cờ

Tôi – áng mây trời lững thững

Tình cờ soi bóng trên sông

Bạn chớ ngạc nhiên

Cũng đừng say đắm

Chỉ một thoáng tôi biến mất

Ta sẽ gặp nhau trên biển đêm sâu

Rồi chúng ta mỗi kẻ một con đường

Nhớ nhau cũng tốt

Mà quên đi càng tốt

Chỉ cần giây phút này soi sáng cho nhau

[2] Tiểu thụ: là những từ ngữ của các hủ nữ hay gọi những người trong boylove. Thụ tức là người yếu đuối, thường hay ám chỉ là ‘vợ’

[3] Đẳng Đồ Tử: Là ý chỉ kẻ háo sắc bắt nguồn từ câu chuyện như sau: Câu chuyện kể rằng, Tống Ngọc và Đẳng Đồ Tử đều là đại phu nước Sở, là thân cận của nhà vua nước Sở. Đẳng Đồ Tử ghen ghét tài hoa của Tống Ngọc, luôn tìm cơ hội nói xấu Tống Ngọc trước nhà vua nước Sở. Một lần, Đẳng Đồ Tử nói với nhà vua nước Sở rằng: “Thưa bệ hạ, Tống Ngọc có diện mạo chững chạc và oai nghi, có học thức, nhưng rất hiếu sắc, nên bệ hạ nhất thiết không được để Tống Ngọc cùng bệ hạ đến hậu cung. Hậu cung có nhiều phụ nữ xinh đẹp, nếu nhìn thấy Tống Ngọc, có lẽ sẽ gây chuyện phiền phức.”

Nhà vua nước Sở bèn cho triệu Tống Ngọc, hỏi lời nói của Đẳng Đồ Tử có chính xác không. Tống Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, thần có diện mạo chững chạc và oai nghi, đấy là bẩm sinh; thần có học thức, đấy là vì thần cần cù chịu khó và hiếu học; về hiếu sắc, thần không bao giờ hiếu sắc đâu.”

Nhà vua nước Sở hỏi: “Thế thì nhà ngươi có chứng cứ gì không?”

Tống Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, trên thế giới, nước Sở có phụ nữ đẹp nhiều nhất, và Thần Lý quê thần là địa phương có phụ nữ đẹp nhiều nhất trong nước Sở. Mỹ nữ nổi tiếng nhất ở Thần Lý là láng giềng của thần. Nếu mỹ nữ này cao thêm một chút thì cao quá, nếu thấp hơn một tý thì quá thấp. Nếu trát phấn thì trắng quá, nếu bôi son thì đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng thật là đẹp, không có ai có thể sánh kịp được. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến nhiều quý công tử ham mê. Nhưng nàng thường xuyên leo lên tường xem trộm thần suốt ba năm, nhưng thần chưa bao giờ động lòng, sao có thể nói thần hiếu sắc? Thực ra, Đẳng Đồ Tử mới là một kẻ hiếu sắc.”

Nhà vua nước Sở đòi Tống Ngọc giải thích lý do. Tống Ngọc nói: “Vợ Đẳng Đồ Tử không đẹp chút nào, nhưng Đẳng Đồ Tử vừa gặp đã yêu, hai vợ chồng đẻ những 5 đứa con.” Nghe vậy, nhà vua nước Sở cũng chẳng biết nên trả lời ra sao. Đây là câu chuyện “Lân nữ khuy tường”.

Cho nên từ đó mọi người hay dùng từ Đẳng Đồ Tử ý ám chỉ kẻ háo sắc.

5. Chương 5

Lục Hân cảm thấy hôm nay buồn bực, sáng sớm mấy khách hàng đều tranh nhau đi chơi không có việc nhỏ nào làm xong, xem ra tình hình đã thay đổi rồi. Tiểu tử Lưu Hiệp ném Dung Tư Án làm một nửa cho, nói muốn đi tìm một người ‘tỷ tỷ’, thật sự là hoang đường! Thật vất vả mới thấy một quán bar rất độc đáo, rất có thể khiến bản thân mình thả lỏng, nhưng vừa ngồi xuống không bao lâu liền có một phụ nữ trang điểm đậm tới quán lấy, điệu bộ thực khiến bực mình.

Kiên nhẫn của hắn sắp tới đích cuối rồi, vừa mới chuẩn bị đứng dậy rời đi, một giọng nữ có chút quen thuộc điệu bộ sợ hãi dùng tiếng Nhật hỏi: “ ! (Tiên sinh xin chào!)”

Lục Hân cau mày, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn lại, tóc đen thật dài uốn lượn, áo ngắn tay lụa xếp ly lớp lớp màu xanh tảo, váy jeans màu đen bó sát người, giày ba ta trắng, cách ăn mặc rất bình thường, không đồng nhất chính là khuôn mặt kia, gương mặt khiến cho Lục Hân hận đến ngứa cả răng, giờ phút này giả vờ về mặt nghiêm túc, ánh mắt lấp lánh.

Lục Hân trong mắt khẽ loé sáng, rõ ràng là cô gái gặp ở Vân Nam, cô gái này thích ‘trà trộn’ lẫn trong quán bar sao?

Phương Tình cắn chặt răng, bỏ qua yêu tinh bên người đang trong cơn giận dữ, học giọng điệu mấy người bạn ngoại quốc nói lơ lớ: “Thực xin lỗi, tiếng Trung, tôi không biết!” Sau đó xin lỗi hướng về phía yêu tinh cười cười: “Dì, vị tiên sinh này, mượn chút ha”

“Cô gọi ai là dì hả?” Yêu tinh toàn thân dấy lên ngọn lửa hừng hực.

“@# %.” Phương Tình nghiêng đầu tỏ ra vẻ khờ dại vô tội nhìn nàng ta.

Yêu tinh muốn nổi bão, lại thấy cô người Nhật Bản nhân không hiểu tiếng Trung, đoán chừng ngay cả bản thân mình nói cái gì cô ta cũng không biết, tức thì không xả giận được, chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc xéo cô một cái, lắc lắc mông đi mất.

Phương Tình thở một hơi dài, cũng may yêu tinh kia không hiểu tiếng Nhật, bằng không đã phiền toái.

Lục Hân không biết cô có mục đích gì, chỉ cảm thấy cô uốn lười nói chuyện thú vị lắm, nhìn thấy cô chọc giận bà cô kia, trong lòng tức giận cũng cười, một ngày phiền muộn tâm tình cũng tốt hẳn lên.

“Cô muốn tiếp tục dùng tiếng Nhật sao?” tiếng Nhật nói lưu loát như vậy, nếu cô thích đùa, vậy cũng sẵn sàng theo cùng.

Phương Tình có phần kinh ngạc, lập tức cười cười, sửa dùng tiếng Trung: “Tiên sinh, tôi cùng bạn bè bên kia chơi trò chơi” Nói xong chỉ chỉ góc sáng sửa ba người đang xem kịch vui, “Kết quả tôi thua, các cô ấy yêu cầu tôi với ngài khiêu vũ một điệu. Tiên sinh có thể giúp tôi không?”

Lục Hân yên lặng nhìn cô trong chốc lát, như thế nào, không nhận ra hẳn sao?? Nhướn mi: “Thật là vinh hạnh!” Sau đó đứng lên, vô cùng lịch sự vươn tay, “Tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu không?”

Phương Tình vui vẻ đưa tay đặt vào tay hắn, được hắn nhẹ nhàng nắm, dẫn về phía sàn nhảy.

“Kỳ thật tôi không biết khiêu vũ.” Phương Tình bắt đầu phá vỡ không khí, phải đùa giỡn thế nào đây, “Nhưng tiên sinh khiêu vũ thật là tốt.”

Lục Hân này giờ không nói gì, Phương Tình hơi xấu hổ hỏi: “Có thể chọc bạn gái của anh rồi? Có muốn lát nữa tôi đi tìm giải thích một chút.”

Lục Hân kéo kéo khóe miệng: “Đáng ra tôi phải cảm ơn cô, cô gái kia đánh tôi cả đêm, may mắn cô làm nàng ta bỏ đi rồi”

Phương Tình vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, trong lòng cũng không đồng tình, gã này thực sự là tự kỷ.

“Đó là, như tiên sinh đáng vẽ đường đường anh tuấn, chỉ có cô gái duyên dáng thực nữ mới xứng” Phương Tình hơi hơi nhử nhử khóe mắt, lại không rõ hỏi: “Không biết. . . .tiên sinh thích phụ nữ như thế nào?” Trong giọng nói vẫn có chút cứng nhắc, vẫn là học không bằng Xuân Hồng a

“Ồ, tôi thích thế nào ư... cô rất để ý sao?” Lục Hân cúi đầu gần sát người trong lòng, mờ ám hỏi.

“Ha hã, anh nói sao ấy chứ?” Phương Tình vội giả bộ xấu hổ cúi đầu, mượn cơ hội tránh đi mặt hắn càng ngày càng dựa vào gần..

“Cô tên là gì?” Lục Hân đại khái có thể đoán được các cô nàng này vừa rồi đánh cược cái gì.

Phương Tình nhìn nhìn góc cạnh gương mặt Lục Hân rõ ràng, đáng vẽ đỉnh đặc không tẻ, so với An Lập Nhiên nhìn còn đẹp trai hơn, nhưng chỉ có ánh mắt trong trẻo đầy lạnh lùng, khí chất mạnh mẽ, người như vậy chỉ vài giây có thể giết chết mình, thật đúng là không dễ chọc.

“Tiên sinh, cảm ơn ngài mời tôi khiêu vũ, nếu chúng ta vừa mới giúp đỡ cho nhau hai bên không thiếu nợ nhau, vậy tạm biệt!” Nói xong, Phương Tình hạ lễ cười cười, lập tức xoay người chạy lấy người.

Lục Hân mặt lạnh xuống dưới, lạt mềm buộc chặt sao? Rốt cuộc đang đùa trò gì vậy!

Phương Tình lui về đến sau thở một hơi thật dài, không để ý trêu chọc của mọi người: “Hừ chết, tên kia rất lạnh lùng, suýt chút nữa tớ chết lạnh! Giờ cũng trễ rồi, chúng ta mau về đi!”

“A — chạy trốn!” Ba cô gái hi hi ha ha đi trước ra ngoài.

Phương Tình tìm được Hạ Khải Minh, từ trong túi lấy ra món quà,: “Đây là vật kỷ niệm em mang về từ Vân Nam, tặng cho anh!”

Hạ Khải Minh cười đón nhận, ân cần hỏi: “Phải đi sao? Anh đưa các em về

“Không cần, Cố Tiểu Mạch lái xe tới, anh làm việc đi!! Lần sau lại tới tìm anh!”

“Được, đến ký túc xá nhắn tin cho anh, trên đường cẩn thận nha!”

Phương Tình làm cái mặt quỷ: “Đã biết Hạ mục!”

Bãi đỗ xe không có xe Cổ Mạch, đoán chừng các cô gái chạy xe đến cửa trước chờ cô, bãi đỗ xe lạnh lùng yên ắng, Phương Tình đang muốn đi ra ngoài, một chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt cô.

“Muốn đi đâu? Tôi đưa cô về!” Lục Hân mở cửa xe đi xuống tới hỏi.

Phương Tình trong lòng lộp bộp một chút, quả nhiên phiền toái đến rồi. Trên mặt tỉnh bơ cự tuyệt: “Không cần, tôi đi cùng bạn bè.”

“Sao? Trò lạt mềm buộc chặt diễn còn chưa đủ? Chẳng lẽ không ai dạy cô phải dừng đúng lúc sao??” Lục Hân cười như không cười nhìn cô..

Phương Tình mắt hơi trợn tròn, lạt mềm buộc chặt? Sao năm nay, mặt người dạ thú quả nhiên đều tự kỷ! Cô luôn luôn nghĩ rằng bản thân mình gặp phải một tiên phẩm tinh phẩm, nhưng sau cùng phát hiện, chẳng qua là một người khoác áo cực phẩm mà thôi!

Phương Tình khinh thường bĩu môi: “Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?”

Lục Hân ngăn trước mặt cô “Cô làm nhiều trò như vậy không phải là muốn cho tôi chú ý sao? Không tệ! lạt mềm buộc chặt tuy rằng quá lỗi thời, nhưng không thể phủ nhận có đôi khi kinh điển vẫn là rất hữu dụng!”

Phương Tình không kiên nhẫn nghe giọng điệu hằn húa mỉa mai, trong lòng có một ngọn lửa nhỏ bùng cháy lan rộng ra cánh đồng cỏ, miễn cưỡng nhịn xuống xúc động bùng nổ nói: “Gặp qua tự kỷ song chưa thấy ai tự kỷ như anh, cho rằng mình là người vạn nữ nhi si mê bám lên lên người anh sao?” Dứt lời lui về phía sau từng bước đã muốn vòng qua hần mà đi

Lục Hân mặt đen hần xuống, khi cô tiến lên, lần này tuyệt đối sẽ không cho cô ta ‘sống’ mất.

Phương Tình nhìn thấy gã đàn ông nguy hiểm trước mặt, có chút bối rối muốn chạy, lại bị hần giành trước một bước đè lại bả vai, cô cũng không kịp nghĩ nhiều, theo phản xạ có điều kiện tay phải nhanh chóng túm lấy tay trên vai, dùng sức gấp lại, sau đó một chân tung ra, đá vào đầu gối hần, tiếp theo một giò đá vào bụng, cuối cùng lưu loát gọn gàng đánh ngã gã nằm sòng xoài trên mặt đất.

Lục Hân nhất thời không đề phòng, bị một chân đá vào đầu gối lực rất mạnh, vừa định phản kích lại, không nghĩ rằng thuần thực mà ngã trên mặt đất, toàn thân đều đau, một hơi nghẹn nín, không khỏi phẫn nộ.

Phương Tình ra vẻ cường thế hừ lạnh một tiếng: “Lưu manh, cho người sáng mắt, dám dùng móng sói chạm đến người lão nương này hả! Nhớ kỹ lần sau nhìn thấy lão nương phải đi đường vòng, bằng không gặp một lần ta đánh người một lần! Đừng tưởng rằng là phụ nữ thì dễ khi dễ!”

Nói xong Phương Tình lập tức tung chạy đi xa, vội vàng chui vào trong xe Cổ Mạch, bất an nhìn thấy mấy người: “Làm sao bây giờ? Tổ giống như có lẽ đại khái. . . . lại gặp rắc rối!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phương Tình đem chi tiết thổi phồng lớn một phen.

Cổ Mạch một chân giẫm lên chân ga, lạnh lùng nói: “Đáng đánh! dù sao cũng không thể để cho bản thân mình bị hại!”

Tạ Xuân Hồng thở dài, không phải không có tiếc nuối cảm khái: “Đàn ông thời nay như vậy lại có thể là sói sao? Thực sự tiếc cho gương mặt như hoa như ngọc.”

Song Hỉ sau khi để mọi người ào ào như nước chấm dứt, mới yếu đuối mở miệng: “Tình Tử gần đây vẫn là ‘chạy cóng đuôi’, làm chuyện trái pháp luật nên mới chạy trốn thôi!”

Phương Tình trước mắt tối sầm, tức giận mà đẩy Song Hỉ ngu ngốc qua một bên, hoàn toàn tiêu tan ảo tượng!

Lục Hân đứng lên, trước nay chưa có chột vệt như thế, lại có thể hai lần bại trong tay cô nàng này. Hừ, chỉ cần cô ta còn tại thành phố N, đào ba thước đất cũng không thể không bắt được cô nàng!

Hoa Nguyên không hổ là một trong hắc mã phát triển nhanh chóng ở thành phố N mấy năm gần đây. Phương Tình đứng trước cửa nhìn chữ viết rạch rỡ mà cảm khái, khó trách Song Hỉ có thể đợi ở bên trong

lâu như vậy cũng không từ chức, phải biết rằng dù chỉ là một tiểu tổng đài viên, chúng tôi nơi này đãi ngộ không tệ.

Buổi chiều tầm hai ba giờ, mỗi người đều bận công việc, Phương Tình lặng lẽ đi vào, nhìn thấy trước quầy, ở sau đó có Song Hỉ đang nhìn chăm chăm vào máy tính, chớp mắt không nháy mắt, thần tình nghiêm túc vẻ mặt thực sự còn khiến cho lãnh đạo tán thưởng.

Chỉ tiếc.

Phương Tình am hiểu rõ tính nết Song Hỉ, khi nhìn thấy màn hình máy tính của cô nàng là hình ảnh hai anh chàng đang ‘vận động’ cực lực, rốt cục triệt để hiểu ra, lý do cô bạn có thể tiếp tục ở Hoa Nguyên làm tổng đài, quan trọng nhất là nơi này có tốc độ truyền mạng tốt nhất, thiết bị tốt, môi trường đẹp, lại công việc tổng đài rất thoải mái, là miễn phí lợi dụng tài nguyên tiếp tục cuộc sống hủ nữ sinh sống tốt nhất.

Phương Tình đỡ trán thở dài.

Sau đó len lút đến bên trái Song Hỉ, ở phía sau cô bạn cười nham hiểm, quả nhiên nhìn thấy thân thể cô bạn cứng đờ lại, tay nhỏ bé chậm rãi chậm rãi dời về phía con chuột.

“Cười hì hì—” Phương Tình nhìn đến thấy vẻ mặt Song Hỉ như khổ đại cừu thâm, rốt cục nhin không được cười ra tiếng.

Toàn thân Song Hỉ bỗng dưng trầm tĩnh lại, vươn ngón tay ngọc nhanh chóng néo eo cô, thuận theo kim đồng hồ xoay một trăm tám mươi độ. Phương Tình trốn tránh không kịp, chỉ kịp ngăn chặn tiếng kêu thảm thiết trong cổ họng, mặt cười méo mó hẳn lên..

Song Hỉ vừa lòng rút tay về, từ từ nhàn nhàn thu nhỏ cửa sổ màn hình vi tính, thay đổi giọng điệu hỏi: “Cậu làm gì rảnh mà chạy tới đây hả ?”

“Ồ, buổi tối tôi phải đi theo phòng quảng cáo ăn cơm với khách, cần về ký túc xá thay quần áo, không mang chìa khóa, tìm cậu thì tới”

Từ văn phòng tạp chí về trường học vừa vặn đi qua Hoa Nguyên.

Song Hỉ lấy chìa khoá từ trong túi xách ra đưa cho cô: “Tớ còn lâu mới hết giờ làm.... .” nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Rất nhàm chán, cậu nếu không vội ở lại nói chuyện với tớ một lát đi”

“Cậu không sợ vào giờ làm việc nói chuyện riêng bị lãnh đạo bắt gặp sẽ khiển trách?”

“Thôi đi, tớ mỗi ngày làm trâu làm ngựa như vậy cần cù và thật thà thành khẩn, mỗi ngày đều tăng ca, nay nói chuyện chốc lát thì có là gì!! Nhà tư bản cũng không có tính keo kiệt như vậy nha!!”

Phương Tình khinh thường liếc mắt xem thường: “Tăng ca? Đó là bởi vì nơi này có đường truyền internet tốc độ cao hơn trong trường học!”

Song Hỉ ha hả ngây ngô cười, gật gật đầu: “Người hiểu ta, Phương Tình cũng vậy!”

“Không cần cậu lừa dối, tớ phải đi rồi, cậu tiễn một đoạn đi!”

Song Hỉ thành thật đẩy ra ghế dựa, đưa cô ra ngoài cửa, ai ngờ vừa ra tới cửa công ty, liền gặp một người quen.

“Ai nha, đây không phải ‘ An — Khiết ’ sao?” Lưu Hiệp mắt sáng lên, bật người đi lại đây

Song Hỉ vốn muốn trốn về phía sau Phương Tình, chậm chạp bị cô bắt giữ lại: “Hà Song Hỉ,cậu chừng nào thì cải danh mà tớ làm sao không biết?”

Biết cái quỷ! Song Hỉ tức giận trừng cô liếc mắt một cái, chuyển hướng Lưu Hiệp: “Qua Tử đệ đệ!”

Lưu Hiệp hơi thở không thuận lại, kinh thiên động địa mà ho khan.

Phương Tình hai mắt hiện lên ánh sáng: “Ôi, tên này hay, hiếm gặp!”

Lưu Hiệp quyết định bỏ qua chị em gái tổ ý khinh thường này: “Hoá ra cô gọi là Hà Song Hỉ? Hắc, tên này cũng không ra làm sao, cũng nhị [1]!”

Phương Tình mẫn cảm ngửi thấy mùi vị hứng thú, nhìn thấy dáng vẻ Song Hỉ kinh ngạc, không khỏi tâm tình tốt tiến lên nói ” Hà Song Hỉ nhà chúng tôi là đúng là ngổ đố, đầu óc cũng không thông minh lắm, hai người các người là đồng nghiệp sao, nhờ anh sau này chiều cổ cô ấy chút !”

Song Hỉ giận dữ: “Phương Tình nha đầu chết tiệt kia, cậu mới ngổ! cả nhà cậu đều ngổ! !”

“Hỉ Bảo, cậu làm sao lại không hiểu chuyện như vậy?” Phương Tình nhú mày liếc mắt nhìn cô nàng một cái, lập tức cười tủm tỉm đối với Lưu Hiệp nói: “Qua Tử, anh xem, muội muội tôi chính là như vậy đó!”

Lưu Hiệp vui mừng vươn tay: “Làm sao làm sao, tôi gọi là Lưu Hiệp, về sau chiều cổ nhiều hơn!”

Phương Tình nháy mắt mấy cái, cười đến ý vị thâm trường: “Phương Tình, Lưu tiên sinh thật sự là khách khí !”

Song Hỉ nhúc nhích, không rõ hai người nắm tay thâm tình nhìn nhau cái gì, chỉ cảm thấy Phương Tình lúc này tươi cười thực. nói như thế nào đây? Rất giống một bà mai vừa mới hạ bút làm ăn bán được món hời lớn.

“Tốt lắm, tôi còn có việc, đi trước !” Phương Tình vẫy tay, ngồi trong xe taxi cười đến thích ý, ừm, mùa xuân của nha đầu kia cuối cùng cũng tới đây.

Lưu Hiệp thần nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, vượt qua cô đi thẳng vào công ty, để lại mình Song Hỉ sững sờ ở tại chỗ nghi hoặc khó hiểu.

Gần đến hết giờ làm, lãnh đạo lại đây, trực tiếp tuyên cáo Song Hỉ từ ngày mai bắt đầu được tăng chức lên làm thư ký tổng giám đốc, sợ tới mức bút trên tay Song Hỉ “xoạt” một tiếng vẽ một nét làm rách cả giấy

“Vì sao?”

“Cấp trên trực tiếp tuyên bố, nói là bởi vì trong công việc cô thực sự nổi bật! Ngày mai cô liền trực tiếp đi thăng lên tầng hai mươi đi, nơi đó sẽ có người bố trí công việc của cô”

Song Hỉ ngồi phịch ở ghế, tâm tình vô cùng phức tạp. Cùng lúc đối với việc một miếng bánh từ trên trời rơi xuống nên cảm thấy rất lo sợ, cùng lúc cảm thấy được cuối cùng để cho cô chờ được ngày có người có con mắt tinh tường thấy tài năng của cô, trong lòng kiêu ngạo tự đắc nói không nên lời, nhưng rất trọng yếu phải là Làm công việc thư kí thì công việc có nhẹ nhàng như vậy nữa không?

Chú thích:

[1] Từ Nhị đây là cách chơi chữ của các bạn trẻ Trung Quốc, ý chỉ người ngổ, ngốc. Mà Song cũng chính là Nhị, cho nên Lưu Hiệp mới nói ẩn ý như vậy.

6. Chương 6

Đỉnh điểm của vui sướng lúc nào cũng dễ sinh bi thương.

Phương Tình tâm tình rất thư sướng, không thể thiếu cụng ly vài chén và uống nhiều chút, dù sao tửu lượng cũng tốt cũng không để ý. Giữa chừng rời bữa tiệc đi toilet, tựa vào trên hành lang gọi điện cho Cố Mạch cùng Tạ Xuân Hồng nói chuyện vớ vẩn hỏi chiều. Phương Tình sở trường là thổi phồng chi tiết, buổi chiều cảnh tượng ngẩn ngẩn như vậy, mà bị cô thêm mắm thêm muối nói quá hơn mười phần. Nếu không phải cân nhắc trong phòng bao còn có khách hàng đoán chừng có thể trò chuyện nữa.

Lục Hân nhìn thấy dưới ngọn đèn có bóng người đẩy cửa tiến vào, chậm rãi cong lên khóe miệng, tươi cười này khó có khi có được khiến cho trợ lý bên người giật mình một cái, ngay tức khắc trong lòng kiểm điểm xem khoảng thời gian này có làm việc gì sai sót hay không.

“Khụ, phòng bao này tổ chức cái gì?”

Trợ lý theo tầm nhìn của hắn, nhanh chóng gọi điện thoại, chỉ chốc lát sau cung kính bẩm báo: “Lục tổng, đó là tạp chí “Tân Thượng” phòng quảng cáo mở tiệc chiêu đãi công ty chúng ta, là vì sáu tháng cuối năm chúng ta bỏ vốn quảng cáo vào họ”

Lục Hân vừa nghe, tươi cười càng sâu sắc, trực tiếp đi lên trước nâng tay đẩy cửa ra.

Phương Tình cùng đồng nghiệp bên cạnh đang nói chuyện rất vui, cảm giác có một người tiến vào phòng cũng không để ý, mãi đến khi thấy không khí đột nhiên quý dị mới để ý địa ngẩng đầu, chỉ liếc mắt một cái liền ngây ngẩn cả người.

“Lục tổng đại giá quang lâm thật sự là hiếm có! Maggie, lại đi gọi hai bình rượu ngon tới!” Chị Trần lập tức nghênh đón.

“Không cần khách khí, tôi có bữa tiệc ở bên cạnh, nghe nói các vị ở đây nên tới xem” Ngồi ở vị trí mọi người tránh ra, Lục Hân vừa nói vừa nhìn lướt qua mặt người nào đó đang vui mặt mình vào chén ăn.

Phương Tình cúi đầu cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, tự nhiên đang yên đang lành lại gặp người này, Phương Tình cảm giác càng ngày càng lạnh, nắm chiếc đĩa vô ý thức dầm dầm thức ăn trong chén.

“Đến đến đến đây, chúng ta kính Lục tổng một ly!”

Phương Tình máy móc nâng ly, đầu cúi thấp, miệng nhỏ nhấp rượu.

Lục Hân thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay có một chút không chủ ý mà gõ gõ bàn, giống như lơ đãng mở miệng: “Vị tiểu thư này hình như lạ mặt!”

Chị Trần đương chủ trì nhiều cuộc lộn nhiều năm, đã sớm thành tinh, nghe thế liền bật người cười rộ lên: “Đây là thực tập sinh của tạp chí chúng tôi, Phương Tình, còn không kính Lục tổng một ly!”

Phương Tình kiên trì bưng lên ly rượu, Lục Hân lại giành trước một bước cầm lấy bình rượu, không để ý ánh mắt của mọi người khác, tự mình rót rượu vào ly của cô, cho đến khi đầy mới thôi.

Phương Tình trong lòng kêu rên, oan gia đều là đường hẹp mà! Bưng lên một ly tràn đầy rượu ngon độ cao, vừa uống vừa âm thầm nguyện rửa tên đối diện.

Buông chén rượu chung quanh toàn tiếng trầm trồ khen ngợi, Phương Tình cũng không phải người có thể để mặc cho người khác ‘giày xéo’, lập tức rót một chén rượu đưa tới trước mặt Lục Hân, cười tươi sáng: “Lục tổng hân hạnh được ngài uống một ly chứ!”

Lục Hân cười như không nhìn cô một cái, bưng ly uống cạn.

Trong phòng bao không khí càng nóng, Phương Tình lại chỉ cảm thấy từng trận mồ hôi lạnh.

Chị Trần ánh mắt đối lập liếc nhìn qua lại giữa hai người đó: “Tình Tử tử lượng không kém nha, khó có được Lục tổng mời, em cũng nên uống cùng ngài ấy hai ly!”

Phương Tình giận mà không dám nói gì, nhân lúc mọi người không để ý hung hăng trừng mắt liếc xéo hắn một cái.

Lục Hân khẽ mỉm cười bưng lên ly đối đề tài: “Phương tiểu thư nói tiếng Nhật cũng không tệ chứ!”

Phương Tình nhớ tới lần trước chuyện đùa giỡn quá trớn, mặt hơi đỏ hồng.

Tiếng Nhật của cô đương nhiên tốt lắm, nhớ rõ khi đó mới vừa lên trung học, có một lần nghe thấy An Lập Nhiên cùng một anh em của anh nói chuyện, An Lập Nhiên không phát hiện phía sau có Phương Tình, chỉ lo trò chuyện: “A. . . . bạn cũng là fan hâm mộ của Ai Iijima [1] hả, tớ cũng thích cô ấy, cô ấy “nói chuyện” nghe rất êm tai a...”

Lúc ấy Phương Tình không biết Ai Iijima, không rõ bọn họ nói về cái gì, về sau nóng nảy truy hỏi bọn họ, họ nói cô ấy là người Nhật

Phương Tình khi đó âm thầm nhớ kỹ, vì thế đặc biệt báo danh vào ban tiếng Nhật, ngày đêm học tập...

Nhớ tới chuyện đã qua, ánh mắt Phương Tình có chút mơ hồ, trên mặt cũng mang theo vài nét phiền muộn cùng chuyện cũ không thể quên.

Ánh mắt Lục Hân lạnh xuống, trực giác hần không thích thần sắc bây giờ của cô, nhắm lại có phần hơi quá, buông ly xuống, tiếp tục cùng cô uống rượu.

Một bàn người cuối cùng chỉ còn lại có hai người uống rượu, một đám đều là người tinh mắt, rất ăn ý làm lính bảo an bảo trì trầm mặc, nhìn sắc mặt hai người không đổi sắc đầu rượu.

Lục Hân dần dần có chút chịu không được, lại có thể uống cũng không có thể nâng cốc uống như nước được! Chính là nhìn thấy trong ánh mắt Phương Tình có ngọn lửa khinh bỉ, hần thật sự nuốt không trôi cục tức này.

Người phụ nữ này, uống rượu không phải người mà!

Phương Tình ác ý cười, tiếp tục giơ lên ly, đấu với tôi? Hừ!

Trợ lý nhìn thấy sắc mặt cấp trên tối tăm, kinh ngạc không ngớt, đến nỗi sao mà mặt trắng rồi cũng còn uống!

“Tổng giám đốc, bên kia còn chờ ngài!”

Lục Hân lạnh lùng nhìn thoáng qua trợ lý, đẩy ra ghế: “Thật ngại, tôi còn có việc, Phương tiểu thư tửu lượng thật tốt, khó được đêm nay có thể uống vui vẻ như vậy. Lão Bành, Tiểu Lâm, các người ở lại tiếp đón, cái này đều tính cho tôi!”

Phương Tình vừa nghe, trong lòng kêu rên, tiểu bạch kiểm âm hiểm này, uống không qua cô bỏ chạy, còn gọi những người khác chỉnh cô!

Lục Hân trước khi rời đi còn không quên đắc ý cười cười với Phương Tình đã đen mặt.

Đêm nay, Phương Tình một trận chiến thành danh!

Sau khi kết thúc, chị Trần an bài người đưa Lão Bành cùng Tiểu Lâm về phòng khách sạn, còn lại một người miễn cưỡng còn có chút tỉnh, phụ trách đưa Maggie về nhà, chị Trần tiến đồng nghiệp phòng quảng cáo

“Tình Tử em thực không có việc gì?”

Phương Tình lắc lắc tay: “Yên tâm, em tự mình có thể đón xe, nơi này cách trường học không phải rất xa!”

Chị Trần gật gật đầu: “Đêm nay vất vả cho em, buổi sáng ngày mai không có việc gì, cứ nghỉ ngơi cho tốt, tự em cẩn thận!” Nói xong lái xe rời đi.

Phương Tình hít sâu một hơi, gió lạnh ban đêm làm cho đầu óc càng thêm tỉnh thêm, vừa rồi lén chạy vào toilet ới ra, còn có chút choáng váng, song về trường học cũng không phải là vấn đề gì.

“Phương tiểu thư!” Một chiếc xe màu đen dừng bên người Phương Tình, là vị trợ lý, cười nói với cô, “Trời cũng đã tối thế này để tôi lái xe đưa cô về đi!”

Phương Tình trong lòng cười lạnh một tiếng, chuyện này còn chưa có kết thúc sao!!

“Không cần, tôi gọi xe thuận tiện hơn!!”

“Phương tiểu thư vẫn nên để cho chúng tôi tiễn cô về đi, sắc trời cũng tối một mình cô là phụ nữ lại uống nhiều như vậy thực sự không an toàn!”

Phương Tình nhìn không rõ tình hình trong xe, nhưng khẳng định biết Lục Hân ngồi phía sau. Nếu để cho bọn họ đưa về còn phải gánh chịu ân tình của hần, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy, bị uống nhiều rượu như vậy cũng là do hần ban cho! Huống chi cùng một người âm hiểm tựa băng sơn ngồi chung một xe....cô không phải cách cái chết mỏng manh sao!

Lập tức đi ngược chiều tới được một chiếc xe trống vắng tay: “Không cần, rõ ràng Lục tổng các người còn cần anh chăm sóc đó!!”

Dứt lời không đợi anh trợ lý trả lời trực tiếp lên xe.

Lục Hân tựa vào ghế sau, nghe thấy tiếng cô nói không hề che giấu chút khinh thường nào, đầu càng thêm đau lên! Đây là lần thứ ba bại trong tay người phụ nữ này, tốt lắm! Hân Lục Hân còn không có gặp qua “ngoài ý muốn” ba lần như vậy đâu!

Phương Tình, tốt lắm! chuyện cũng quá ba, cô cứ chờ đi!!

Phía trước trợ lý lái xe nơm nớp lo sợ cúi cong người, bị người nào đó lạnh lùng quả thật muốn hất xì hơi, sinh sôi nhện cả một đường, trong lòng oán hận người phụ nữ ngón tay cầm rượu tựa như Lục Mạch Thần Kiếm [2], còn quái đản như thế, một người gọi xe, thật sự là tổn nhân bất lợi kỷ!

Quả nhiên, trời cao chưa bao giờ rơi xuống miếng bánh, chỉ biết rơi vào bẫy mà thôi!

Song Hỉ thất kinh nhìn thấy Lưu Hiệp tay bỏ vào túi quần, cổ áo dựng thẳng, ngẩng cao đầu, khí chất bước vào văn phòng tổng giám đốc, nhất thời ảo tưởng tan vỡ.

Qua Tử [3] là tổng giám đốc? Tổng giám đốc là Qua Tử? Lưu Hiệp là tổng giám đốc!

Song Hỉ ỉu xiu nghe trợ lý CoCo xinh đẹp lời ít mà ý nhiều giới thiệu công việc của mình, vô ý thức gật gật đầu, căn bản chẳng còn nghe rõ cô nàng đang nói cái gì.

CoCo nhú mày nhìn dáng vẻ cô như đang rơi vào cõi mộng thần tiên, khách khí nói: “Trước như vậy đi, về sau có cái gì không hiểu có thể hỏi tôi sẽ chỉ cho cô”

Song Hỉ lảo đảo về vị trí của mình, bởi vì là thư ký bên người tổng giám đốc, cho nên vị trí ngay bên ngoài văn phòng tổng giám đốc, nhìn thấy cửa lớn đóng chặt, Song Hỉ đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức mở ra máy tính.

Hỉ Bảo Bất Nhị (Hỉ Bảo không phải gốc): Tình Tử, có chuyện lớn rồi!!

Sơ Tình Phương Hảo (Tình đầu rất đẹp):Ồ, chuyện gì? Tôi vừa mới đến văn phòng, bẽ bộn nhiều việc!

Hỉ Bảo Bất Nhị: tối hôm qua không phải tớ nói với cậu sao?? tớ hôm nay thăng cấp lên làm thư ký tổng giám đốc rồi! (o)/

~~Sơ Tình Phương Hảo: ngày hôm qua tớ uống nhiều rượu như vậy, trở về lại đã khuya, mệt muốn chết, nào có bản lĩnh nghe lời cậu... . Không đúng, cậu mới vừa nói cái gì? Thăng lên làm thư ký tổng giám đốc?

Phương Tình trong nháy mắt chấn kinh rồi, cũng không buồn ngủ , mười ngón tay gõ liên tục hỏi.

Hỉ Bảo Bất Nhị: là thật nha!

Phương Tình vẫn là không thể tin được.

Sơ Tình Phương Hảo: cậu còn chưa tỉnh ngủ sao?? Từ tổng đài đến thư ký?? Còn là thư ký tổng giám đốc?

Hỉ Bảo Bất Nhị: tớ bây giờ đang ngồi ở vị trí thư ký.

Sơ Tình Phương Hảo: Vì cái gì lại như vậy? Dựa vào cậu... điều đó không có khả năng!

Tuy rằng Phương Tình trong giọng nói có nghi ngờ thật sâu với Song Hỉ, nhưng mà... . Có thể khiến cho cô nàng chấn động, Song Hỉ cũng thấy rất thoả mãn .

Hỉ Bảo Bất Nhị: tổng giám đốc là Qua Tử. ~o(>__

7. Chương 7

Song Hỉ buông điện thoại, thấp thỏm bất an, đây là nhiệm vụ phỏng vấn người đầu tiên Phương Tình công tác, làm hỏng chắc chắn cô ấy sẽ rất khổ sở. Nghĩ nghĩ vẫn là bưng tách cà phê gõ cửa phòng tổng giám đốc.

“Có việc gì thế?” Lưu Hiệp từ trong đóng văn kiện liếc mắt nhìn người đứng thẳng lo lắng kia, giọng điệu bình thản hỏi.

“Tổng giám đốc, ngài uống cà phê!” Song Hỉ cười tủm tỉm vội vàng đem cà phê đặt vào tay hân.

Lưu Hiệp vẻ mặt chán ghét nhìn cà phê nóng hôi hổi: “CoCo chẳng lẽ không có nói cho cô biết tôi chỉ uống cà phê xay thôi sao?? Còn có, phải dùng cái tách riêng biệt!”

Song Hỉ tươi cười cương tại chỗ. Làm cái gì, uống cái cà phê còn chú ý nhiều như vậy, thật sự là phiền phức!

“Xin lỗi, tổng giám đốc, lần sau tôi nhất định chú ý!”

Lưu Hiệp đánh giá người trước mặt đang rối rắm, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Là như vậy.” Căng thẳng liền xoa xoa ngón tay, Song Hỉ cân nhắc từng câu từng chữ mở miệng: “Bạn của tôi, chính là vị Phương Tình ngày hôm qua gặp ngoài cửa, cô ấy là phóng viên của tạp chí ‘Tân Thượng’, muốn phỏng vấn ngài, ngài xem. Có thể châm chước nhận phỏng vấn của cô ấy??”

Lưu Hiệp cân nhắc một chút, hoa đào xinh đẹp trong mắt đầy suy tính: “Được rồi, cô nói với cô ta chiều ngày mai ba giờ tôi có rảnh chút!”

Song Hỉ liền cười: “Cám ơn tổng giám đốc!”

“Chậm đã!” Lưu Hiệp gọi Song Hỉ chuẩn bị ra cửa, thân mình dựa vào thân ghế, chân vắt chéo nói, “Cô chỉ cảm ơn tôi như vậy?? Tôi là vì nể mặt mũi cô mới ngoại lệ, phải biết rằng tôi chưa bao giờ nhận phỏng vấn!”

Song Hỉ ngơ ngác hỏi lại: “Vậy tổng giám đốc muốn như thế nào?”

“Chà, còn chưa có nghĩ ra, chờ nghĩ ra tôi sẽ nói cho cô biết!” Lưu Hiệp xoa xoa cằm nói.

Song Hỉ vừa nghe liền cảm thấy không thích đáng, nhưng muốn nói lại không được, đành phải gật đầu: “Được, tổng giám đốc, tôi ra ngoài trước!”

Dù sao nếu phải hao tài thì tìm Phương Tình chi trả, mặt khác. cũng không có gì.chứ?

Ngày hôm sau, Phương Tình rất đúng giờ đi vào Hoa Nguyên, khác biệt Song Hỉ mặt sầu khổ, cô lại có chút hưng phấn, ngày hôm qua chuẩn bị nội dung phỏng vấn hôm nay thật lâu, nhất định phải thuận lợi lấy đến tư liệu trực tiếp!

“Lưu tổng, xin chào!” Phương Tình bày ra công thức hoá mỉm cười, vô cùng khách khí vươn tay.

Lưu Hiệp lười biếng ấn đường dây điện thoại nội bộ căn dặn vài câu, chuyển lại đây cười nói với Phương Tình: “Không bằng chúng ta đi nhà ăn công ty tâm sự thế nào?”

Phương Tình vui vẻ đi trước.

Gọi đồ uống xong, Lưu Hiệp liền lập tức bỏ xuống bộ mặt đứng đắn, lộ ra một dáng vẻ tình thâm buồn thương: “Chị vợ, chị nói, làm sao mới có thể khiến cho Hà Song Hỉ vui đây?”

Phương Tình một miệng trà suýt chút nữa phun ra, miễn cưỡng nửa đường nuốt trở về, ho khụ khụ hồi lâu.

Cái này đã gọi “chị vợ” rồi? Cô vốn đang nghĩ vịn vào hần đặt lên quan hệ, không nghĩ tới hần thật chủ động mở miệng.

Phương Tình đỡ trán thở dài: “Lưu công tử ngài thật sự là. rất am hiểu thời thế a! Bất tự thiếp [1] này còn chưa có trao, ngài đã tạo nên quan hệ?”

“Cái gì mà chưa đâu vào đâu? Lưu Hiệp tôi vừa ra tay, ai cùng đừng hồng tranh phong!” Lưu Hiệp vẻ mặt ngạo mạn

Phương Tình đen mặt, Lưu Hiệp này cũng quá tự tin rồi, không giống như bên ngoài đồn đãi phong độ nhẹ nhàng? Một chút đều không có kiểu mẫu tinh anh thương nhân.

“Lưu tổng vẫn là trước tiên đồng ý tôi phỏng vấn đi!!” Phương Tình cũng không quên nhiệm vụ lần này, “Có thể đền ơn Lưu tổng ‘tri vô bất ngôn’. Tôi tất nhiên cũng sẽ ‘ngôn vô bất tấn’ [2]!”

Lưu Hiệp hí mắt mỉa mai: “Phương phóng viên thật sự là chuyên nghiệp! Được, chúng ta trước hết phỏng vấn!”

Phương Tình chỉ cười, khó trách nhiều người thích bám vào quan hệ như vậy, cảm giác này quả nhiên không tồi!

Phổng vắn tiến hành thật sự thuận lợi, Lưu Hiệp không hổ gian thương lẫn lộn thương trường nhiều năm, đối với vấn đề Phương Tình xảo quyết hỏi luôn tránh nặng tìm nhẹ. Hiện tại Phương Tình cũng không dám coi khinh hắn! Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng vẫn có thể lý giải được, tư liệu trên tay này đó đã có thể coi là độc nhất vô nhị, đối với người là thực tập sinh mới ra đời mà nói, cô rất là vừa lòng!

“Lần này phổng vắn rất vui vẻ, Phương phóng viên nếu không ngại nói, không bằng chúng ta tâm sự cái khác, dù sao thời gian còn sớm!”

Phương Tình gật gật đầu: “Có thể cùng Lưu tổng nói chuyện phiếm là vinh hạnh của tôi, song trước khi nói chuyện tôi nghĩ cần hỏi Lưu tổng trước. Lưu công tử nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, mập mạp gầy ốm, cái gì quốc sắc thiên hương, mỹ vị nào đều có, vì cái gì lại coi trọng Song Hỉ nhà chúng tôi?”

Lưu Hiệp cười, vì sao? Thích chính là thích thì làm sao có nhiều lý do như vậy? Lần đầu tiên gặp mặt chỉ cảm thấy cho tới bây giờ chưa thấy qua một cô gái thú vị như vậy, rõ ràng là ngốc còn biết đùa giỡn một ít thông minh, lúc ấy chỉ cảm thấy trêu chọc thú vị lắm. Sau lúc tìm kiếm không thấy cô ấy tâm tình lại có chút thay đổi, có chút... mất mát, rất sợ tìm không thấy, rất sợ cứ như vậy bỏ qua. Cho nên khi gặp lại mới có thể hứng phấn đến độ không biết muốn nói cái gì, đành phải làm bộ vô tình tránh ra, sau đó vội vã điều cô ấy đến bên người, sợ cô ấy lại đột nhiên biến mất.

“À, cái này đại khái chính là. Nhất kiến chung tình [3]!”

Phương Tình sửng sốt, nhất kiến chung tình sao? Song Hỉ sẽ có sức quyến rũ như vậy? Tuy rằng không nên, nhưng mà trong lòng Phương Tình vẫn là kinh ngạc khó hiểu. Song Hỉ là rất đơn thuần đáng yêu, chính là Lưu Hiệp người này là hoa hoa công tử trong vạn bụi hoa, lại nhất kiến chung tình với Song Hỉ quả thực khiến người ta không thể tin.

“Không tin sao?” Lưu Hiệp nghiêm túc nói “Tôi biết rất khó làm cho người ta tin tưởng, tôi từ nhỏ đến lớn cái gì muốn đều có thể thực dễ dàng có được, vì thế bây giờ rất ít thứ tôi không thể có được nó, nhưng là từ khi gặp mặt Hà Song Hỉ, tôi phát giác, nếu cứ như vậy bỏ lỡ cô ấy, tôi Chỉ biết rằng không phải có một chút tiếc nuối mà thôi đâu. Hiện tại tôi không thể cam đoan với cô cái gì, nhưng tôi hy vọng cô hiểu được, bởi vì cô là bạn của cô ấy, tôi mới có thể ngồi ở chỗ này cho cô dò xét!”

Phương Tình im lặng, Lưu Hiệp nói đúng, bản thân thật là vì Song Hỉ đến thử hấn, người khôn khéo giống hấn như vậy, khẳng định đã sớm nhận ra tâm tư của mình, hấn nếu không phải vì Song Hỉ, đừng nói phổng vắn, đoán chừng cũng không thèm gặp mặt mình dù một chút. Bây giờ hấn có thể thản nhiên nói ra những lời như vậy, nói vậy cũng là nguyện ý hao tổn tâm tư vì Song Hỉ.

Phương Tình cười thành thật, giơ lên cái ly: “Song Hỉ nhà chúng tôi vẫn luôn đơn thuần, khiến cho ngài lo lắng rồi!”

Lưu Hiệp cũng giơ lên ly cùng chạm ly cô: “Có cô chị vợ ở đây, khẳng định sẽ không khiến cho tôi mất nhiều tâm tư nữa!!”

Hai người đều cười rộ lên, hai người giống như hồ ly yêu nghiệt mọc đuôi, gả con gái xong công đức viên mãn

“Lưu công tử chúng ta khi nào cũng chịu phổng vắn, xem ra Phương đại phóng viên quả nhiên là có bản lĩnh a!”

Phương Tình hoảng sợ, lập tức tức giận trừng mắt nhìn người tới liếc mắt một cái.

Lưu Hiệp nghi hoặc nhìn hấn: “Làm sao vậy Lục Hân, cậu cũng quen biết Phương Tình a?”

“Không biết!” Phương Tình vội vàng chối bay quan hệ.

Lục Hân ngồi bên cạnh Lưu Hiệp, lạnh lùng nhìn cô một cái, không lưu tình chút nào vạch trần: “Phương tiểu thư thật sự là quý nhân hay quên việc, chúng ta tối hôm trước còn cùng nhau uống rượu đâu!”

Lưu Hiệp miễn cưỡng nhận thấy hai người trong lúc này đang nổi lên ào ào vũ bão, ha hả cười: “Hoá ra là người quen a!”

Phương Tình âm thầm trở mặt xem thường, há miệng đang muốn giải thích, nhưng cái gì cũng chưa nói.

Lục Hân giống như lơ đãng nói: “Dù thế nào thì Lưu Hiệp, khi nào thì bắt đầu nhận phỏng vấn?”

Lưu Hiệp vừa nghe, không khỏi trong lòng mừng rỡ, trên mặt cũng không động thanh sắc, rất cố ý đứng dậy châm trà cho Phương Tình, cố ý mơ hồ không rõ nói: “Không có gì, Tình Tử không phải người ngoài, đương nhiên phải chiều cổ!”

Phương Tình cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng không ngấm nghĩ, đại khái ý tứ Lưu Hiệp là chị vợ thì cũng không phải người ngoài!

Lục Hân nhắm lại lộ vẻ khó chịu mà nói cà vạt, cười như không cười nhìn Phương Tình: “Phương tiểu thư cần phải chú ý, Lưu công tử chúng ta người trong nhà rất nhiều, hơn nữa phụ nữ bên người mỗi người đều như sói như hổ, cũng không dễ sống chung nha”

Lưu Hiệp cảm thấy kinh hãi, nhìn Phương Tình không giống như là dễ đối phó, lại như vậy bao che khuyết điểm của mình, vạn nhất dừng lại ngáng chân, đường tình của mình lại càng thêm khúc khuỷa. Lục Hân này thật sự là âm hiểm, lại có thể cứ như vậy không lưu tình chút nào bóc hết nội tình của mình!

“Lưu Hiệp?” Phương Tình quả nhiên thay đổi sắc mặt, bình tĩnh giọng điệu gặng hỏi hẩn.

Lưu Hiệp hé ra mặt khổ, không dám trêu chọc Lục Hân nữa, vội không ngừng làm trong sạch mình “Chị vợ đừng nghe hẩn nói vậy, hoa dại ven đường, tôi tuyệt đối không nhìn đâu!”

Phương Tình sắc mặt hoà hoãn đi chút, cảm giác được đối diện người nào đó trên người phát ra từng trận lạnh lẽo, âm thầm cắn răng, đứng dậy: “Giờ cũng không còn sớm, không quấy rầy hai vị, tạm biệt!”

Lục Hân không có giữ lại, chờ Lưu Hiệp chào hỏi xong hết, mới lạnh mặt nhìn anh ta một cái.

Lưu Hiệp anh em cùng hẩn hơn hai mươi năm, tất nhiên biết tâm tư của hẩn, lập tức tự giác giải thích: “Các nàng đang làm một chuyên đề ở tạp chí, phỏng vấn người đàn ông độc thân hoàng kim ở thành phố N...” Nhìn thấy Lục Hân cau mày, lập tức ngừng khoe khoang “Trước đây tớ có nói cậu về cô gái kia, tự xưng là tỷ tỷ đó, chính là bạn của cô ấy, cho nên tớ mới nhận lời nàng phỏng vấn, cùng đôi bên hỗ trợ lẫn nhau thôi!”

Lục Hân không nói, cẩn thận nghĩ hôm nay trợ lý từng báo cáo qua có phóng viên muốn phỏng vấn, bình thường đều là trực tiếp xua đuổi, lúc này đây lại đến báo cáo. Hẩn là bởi vì cùng nhà tạp chí kia từng có hợp tác không tốt từ chối thẳng nên mới hỏi chính mình, như vậy nhất định là tạp chí của cô ta.

“Tớ tới là muốn nói cho cậu biết, Dung Tư Ân đã sắp hoàn thành, còn lại chút kết thúc liên giao cho cậu!” Lưu Hiệp đặc biệt từ ái cười cười, đứng dậy rời đi, để lại Lưu Hiệp một người lệ rơi đầy mặt.

Lục Hân người nha thực âm hiểm, mỗi lần đều cột cho ta một công trình vô bổ!

Khi trở về gặp gỡ Song Hỉ, tiểu nha đầu vừa nhìn thấy mình liền kinh sợ, bật người đứng thẳng: “Tổng giám đốc hảo, phỏng vấn xong rồi?”

Lưu Hiệp gật gật đầu: “Ừ, cô hết giờ làm?”

“Dạ phải, tổng giám đốc nếu không có việc gì tôi đi trước!”

“Từ từ, cô trước báo cáo lịch trình ngày mai cho tôi.” Lưu Hiệp không để ý vẻ mặt của cô thay đổi liên tục, trực tiếp cất bước đi vào văn phòng.

Song Hỉ bất đắc dĩ, đành phải chạy chậm trở về cầm văn kiện báo cáo lại với hẩn, dẫn lòng từng lần, nhẫn nại trả lời vấn đề hẩn hỏi.

“Ừ, không tệ!” Lưu Hiệp nâng nâng cổ tay, “Làm lỡ thời gian của cô..... Như vậy đi, để bồi thường tôi đưa cô về”

Song Hỉ cả kinh, trực giác muốn cự tuyệt, còn không kịp mở miệng đã bị Lưu Hiệp xách ra khỏi văn phòng.

Lưu Hiệp xe và người của cũng quả thực rắc rối như nhau, Song Hỉ thật cẩn thận đánh giá, cảm thụ được xe thể thao cực phẩm quả thoải mái, thật sự là hưởng thụ a, nếu bên cạnh có thể đổi lại mình lái là tốt rồi.

Lưu Hiệp vừa lái xe, vừa có một câu nói một câu không một câu nói chuyện phiếm.

“Song Hỉ, bình thường cô thích làm gì?”

Song Hỉ trực tiếp xem nhẹ hấn xưng hô vô cùng thân thiết, nghĩ nghĩ, cẩn thận trả lời: “Tôi thích xem phim”

“A? Tôi cũng thích xem phim, vậy cô thích thể loại nào?”

Ách. Còn hứng thú , Song Hỉ đỏ mồm hỏi.

“Thích. Tình yêu, hành động!” Kỳ thật là thích tình yêu hành động a, vẫn là nam nam ấy.

“Tôi cũng thích loại hành động, hôm nào có rảnh mời cô xem phim!” Lưu Hiệp rất vui vẻ, nghiêng thân mình cùng cô lôi kéo làm quen.

Song Hỉ xấu hổ cười cười, hoá ra tổng giám đốc cũng bình dị gần gũi như vậy.

Tuy rằng Lưu Hiệp trên đường đi biển xe thể thao cực phẩm thành xe nhỏ, nhưng rất nhanh cũng đã tới trường học của Song Hỉ

Song Hỉ thở phào một hơi, căng thẳng tựa dây cung cũng thả lỏng rất nhiều, rốt cục tới rồi, bản thân mình quả nhiên là bình dân, ngồi xe như vậy, bên người còn có trai đẹp như vậy, là muốn giảm thọ nha!

“Tổng giám đốc, tôi tới rồi, cảm ơn ngài!” Song Hỉ xuống xe, vẫy tay với Lưu Hiệp đang lộ cái đầu từ trong cửa kính xe.

Lưu Hiệp nhìn thấy người không chút nào lưu luyến đi xa, trong lòng có chút buồn bực, rõ là đứa ngốc không thú vị, không biết đến cái ‘mì gió’ tạm biệt sao!

Ôi, sớm biết thế phải nên ăn bữa cơm rồi mới cho cô ấy về mới phải.

Chú thích:

[1] Bát tự; tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

[2] Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết

[3] Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

8. Chương 8

Phương Tình mãi miết sửa sang lại bản thảo phỏng vấn ngày hôm qua, ngày mai phải giao nộp nên giờ cần phải hoàn thành, bản thân mình nên là người thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ chứ, không biết có thể có thưởng cái gì không a.

Điện thoại vang, Phương Tình nhìn cũng không nhìn liền nghe máy, là chị Trần

“Tình Tử, phỏng vấn hôm nay thuận lợi không?”

“Dạ, rất thuận lợi, đêm nay có thể viết xong bản thảo, ngày mai giao nộp cho chị!”

“Làm tốt lắm!” Chị Trần dừng một chút, tiếp theo nói, “Là như vậy, Lục tổng bằng lòng nhận phỏng vấn, nhưng điều kiện tiên quyết phải là em tự mình đi hấn mới chịu.”

Phương Tình nghe xong giận dữ, người này thật sự là lòng dạ hẹp hòi, lại có thể ngang nhiên lạm dụng chức quyền!

“Em. . . em. . . .” Phương Tình ấp úng không biết nói cái gì cho phải, khước từ thì tạp chí không thể phỏng vấn được hẳn, không cự tuyệt thì, ai biết cái gì đang chờ mình chứ!

“Tình Tử, tôi không biết em cùng Lục tổng có vấn đề gì xảy ra, song tôi hy vọng em có thể đi, dẫu sao cũng là một kỳ bản tin rất quan trọng.”

“Được rồi, ngày mai em sẽ đi gặp!” Còn có thể thế nào đây, chị Trần nói cũng đã nói đến thế này, bản thân mình nguy hiểm cũng không được!!

“A a a —”

Cố Mạch vừa lúc đi ngang qua cô, thuận tay lấy bánh bao trong tay nhét vào miệng cô, phòng ngủ ngay tức khắc liền im lặng.

“Sao vậy Tình Tử? Vừa rồi còn hưng phấn như vậy, lúc này lại xảy ra chuyện gì?” Tạ Xuân Hồng tò mò hỏi.

Phương Tình buồn bực phun bánh bao ra: “Đều là do các cậu, Lần trước đi ‘ Biệt lai vô dạng ’, các cậu bắt tớ đùa giỡn với gã mặt lạnh kia, họ chỉ tên nói muốn tớ đi phỏng vấn hẳn!”

“Ồ, quên nói với cậu, buổi chiều tớ còn nhìn thấy anh chàng đó đến tìm tổng giám đốc tớ, hẳn hình như là anh em với lão tổng của tớ...” Song Hỉ lúc này mới nhớ tới người đến buổi chiều

“Tớ nhớ rõ cậu còn đánh đuổi người ta?” Xuân Hồng cẩn thận nhớ lại.

“Yên tâm!” Cố Mạch thần nhiên mở miệng, “Tình Tử đến nay không có nhận được giấy triệu tập của toà án, chứng tỏ hẳn không có cáo trạng tính toán với cậu, về phần trả thù thì.... Làm chuyện sai, tất nhiên phải bị trừng phạt!”

Phương Tình vừa nghe càng thêm buồn sầu.

“Phải nha phải nha, gian dối, sớm muộn phải đối mặt !” vẻ mặt Xuân hồng vui sướng khi người gặp họa.

“Cố Tiểu Mạch lần trước không phải nói Tình Tử không có thể thiết thời sao, đánh hẳn là đáng đánh sao?” Song Hỉ ngây ngô hỏi, khiến cho Cố Mạch cùng Xuân Hồng hai người xem thường.

“Hẳn người như vậy, loại không có việc gì nên kiếm chuyện, nhân rồi có lẽ là trò chuyện mà thôi, chính cậu nói cho cùng chỉ là có kế hoạch khiến cậu làm trò cười thôi, cậu cứ thuận theo hẳn chút, hẳn cảm thấy cậu dễ bị bắt nạt sẽ chẳng còn hứng thú nữa.” Cố Mạch ở bên vừa bò lên giường vừa phân tích.

Phương Tình cẩn thận nghĩ nghĩ cảm thấy rất chí lý: “Ý của cậu là.. để cho tớ chịu đựng chút, đến khi hẳn vui vẻ chút thì tớ sẽ chẳng có việc gì nữa?”

“Ừ, cứ như vậy!”

Hắc hắc, chỉ cần phát huy mặt chữa khỏi bách bệnh của mình thì tốt rồi, đơn giản! Phương Tình không còn phiền não, tiếp tục công việc, lại quên mất bản thân mình còn có mặt khác — ‘tính nóng võ công cao’.

Song Hỉ nhìn thoáng qua lại nhìn thoáng qua cửa đóng chặt, bản thân mình ngồi ở chỗ phòng nhỏ ngăn cách, cho nên những người khác đều cách rất xa, làm một số chuyện.....hẳn là sẽ không có ai nhìn thấy?

Thông thạo đăng nhập vào trang mạng, mở ra tập phim, Song Hỉ lưng ưỡn thẳng, ra vẻ nhân viên nhiều việc, một tay cầm giấy tờ, một tay cầm con chuột, người bên ngoài khi nhìn thấy sẽ nghĩ cô còn thực sự đang tra cứu tư liệu.

Trên màn hình là hình ảnh chủ soái bắt đầu xé quần áo, điện thoại liền vang , Song Hỉ bị dọa sợ, ấn xuống tạm dừng, tức giận nghe điện thoại: “A lô”

Người bên kia điện thoại quả nhiên nhận thấy giọng điệu của cô không tốt, dừng một chút mới nói: “Giúp tôi xuống lầu mua ly sữa đậu nành!”

Song Hỉ giật mình một cái, vội gật đầu không ngừng: “Tốt tốt, tôi bây giờ đi liền, tổng giám đốc ngài chờ chút!” Buông điện thoại Song Hỉ liền vội vàng chạy, vừa chạy vừa trở mặt khinh thường.

Lưu Hiệp nhìn hai ly sữa đậu nành trước mặt, trong lòng có một cảm giác nói không rõ thành lời.

“Ài, tôi không biết ngài thích ngọt hay không ngọt, cho nên liền mua hai ly.. .” Song Hỉ cào tóc, có chút xấu hổ đứng trước mặt hắn.

“Ừ” Lưu Hiệp mạnh mẽ nén cười giả không sao gật gật đầu, trong lòng lại vui mừng hí hửng.

Song Hỉ nghi hoặc rời khỏi, tổng giám đốc vì sao lại vui vẻ như vậy, không phải chỉ có hai ly sữa đậu nành sao? Đến mức mừng rỡ như điên sao?

“Xin hỏi, Lục tổng khi nào thì có thời gian?” Phương Tình kiềm chế bản thân mình không kiên nhẫn, lần thứ n hỏi.

Lâm Phong lễ phép đối đáp: “Phương tiểu thư xin mời đợi thêm lát nữa, Lục tổng chúng tôi lần này hội nghị rất quan trọng, cho nên thực sự là thất lễ rồi!”

Lâm Phong này chính là vị trợ lý buổi tối ngày hôm đó, Phương Tình bắt đắc dĩ, biết rõ Lục Hân cố ý chính cô còn không thể phản kháng, đành phải tiếp tục chờ tiếp.

Nhóm người cao cấp đương ở hội nghị vô cùng lo lắng, không rõ tâm tình Lục tổng hôm nay rốt cuộc là tốt hay vẫn là không tốt; bình thường chỉ cần hội nghị hơn nửa giờ, giờ tự nhiên lại kéo dài tới ba giờ rồi. Mọi người bị kêu tên đưa ra câu hỏi đều nơm nớp lo sợ. Tuy rằng bình thường Lục tổng làm việc cẩn thận tỉ mỉ theo đuổi hoàn mỹ, nhưng cũng đâu có hỏi tỉ mỉ như vậy chứ.

Lục Hân nhìn nhìn báo cáo, lộ ra mỉm cười hiếm có, những người khác sợ tới mức ứa ra mồ hôi lạnh.

“Được rồi, hôm nay dừng tại đây!” Lục Hân cắt ngang lời người đang thao thao bất tuyệt, “Tan họp!”

Lúc đi ra liếc mắt liền nhìn thấy một cô gái ngồi trên sofa, tóc mềm mại buông rũ xuống ở hai bên, còn chăm chú lật xem tạp chí trong tay. Lục Hân giống như quay về ngày lần đầu tiên nhìn thấy cô, giống như hết thấy chung quanh không có tồn tại, trong trời đất chỉ còn có một người là cô, lặng lẽ ngồi ở chỗ kia.

“Khụ khụ!” Lục Hân bước tới phía trước, thản nhiên mở miệng, “Ngại quá, khiến cho Phương tiểu thư đợi lâu!”

Phương Tình trong lòng tức giận, trên mặt mũi lại hiện ra ý cười: “Lục tổng công việc bận rộn, có thể rút bớt thời gian nhận phỏng vấn là vinh hạnh của chúng tôi.” Dừng một chút, “Như vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được không?”

Lục Hân không có trả lời, ánh mắt lướt qua đồng hồ điện tử lớn ở phía sau đầu cô.

Phương Tình nghi hoặc địa nhìn theo ánh mắt hắn, đáng chết, bản thân lại hiểu ý tứ của hắn! bây giờ hết giờ làm!

Sắc mặt Phương Tình u ám mấy phần hít sâu vào một hơi, điều chỉnh tâm tình tốt trên mặt mới quay sang nói: “Lục tổng nếu bất tiện vậy ngày mai tôi lại đến.”

Lục Hân giống như trầm ngâm trong chốc lát, đề nghị nói: “Hôm nay là lỗi của tôi, không bằng tôi mời Phương tiểu thư ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?”

Phương Tình trong lòng rất nhanh tính toán chút, cùng với việc ngày mai lại chạy tới chịu tội thêm một lần, chỉ bằng chỉ hôm nay giải quyết xong, gật gật đầu: “Được!”

Xe chạy qua bảy tám trung tâm khu phố, Phương Tình ở thành phố N rất lâu, còn không biết có một hẻm nhỏ như vậy, cũng không rõ đường đi thế nào, xe đã ngừng lại.

“Đây là nơi nào?” Phương Tình tò mò đánh giá khi thấy mặt tiền cửa hàng rất bình thường.

Lục Hân đi thẳng vào trong, ở trong khuôn viên tìm vị trí ngồi xuống.

Phương Tình sau khi ngồi xuống mới tỉ mỉ thưởng thức khuôn viên không lớn này, bàn gỗ lim cũ chỉ có hơn mười cái, trong khuôn viên còn có mấy loại cây trúc tía [minh họa đầu bài]; trong góc trong có hòn non bộ trong nước có trồng mấy cây hoa súng. Phương Tình vừa vận ngồi dưới tàng cây chuối tây to, đối với cảnh trí xung quanh khen không dứt miệng

“Nơi này không giống như nơi ăn cơm a.”

“Ừ, ông chủ nơi này mỗi ngày chỉ làm bảy bàn, là quán ăn lâu đời với các món riêng, nhà này tổ tiên là ngự trù trong cung, bởi vì ông chủ cùng ba tôi có quen biết nên thường xuyên tới chỗ này.” Lục Hân liếc mắt nhìn cô vui vẻ một cái, nói “Nơi này có điều khá yên tĩnh”

Phương Tình hiểu rõ, nơi này không có nhiều người, rất thích hợp phỏng vấn. Nhưng trong khuôn viên cổ kính như vậy, cảm giác nước trà bốc hơi tựa như sương khói lượn lờ, đối diện với người đàn ông vận quần áo màu đen đã có chút không hợp phong tình, nếu thay vào một công tử áo trắng nho nhã nhậm, liền rất hợp cảnh.

Lục Hân cảm giác thấy cô đang nhìn chằm chằm mình thấy có chút sững sờ, thỉnh linh hỏi: “Cô nhìn tôi làm cái gì?”

Phương Tình bị dọa như vậy, không hề suy nghĩ mở miệng nói “Cảm thấy ngài ngồi ở chỗ này rất không hòa hợp, nếu đổi lại thành giai công tử thời loạn thế thì rất tốt.”

Lời vừa ra khỏi miệng đã biết không tốt, quả nhiên thấy Lục Hân đen mặt, Phương Tình vội vàng cứu chữ: “Tôi không phải có ý... tôi chỉ nói . . .”

“Được rồi, gọi món ăn đi!” Lục Hân lạnh lùng chặn họng cô.

Trên thực đơn toàn tên quái lạ khó hiểu, Phương Tình liền để cho Lục Hân giới thiệu, đồ ăn mang lên rất nhanh, mới nhìn rất bình thường, nhưng nghe mùi rất thơm.

Phương Tình đối với thức ăn luôn luôn không có sức chống cự, ngay lập tức không khách sáo mà ăn, vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Lục Hân nói rất ít, ăn cũng không nhiều, Phương Tình ăn một nửa mới nhớ tới chuyện chính, vì thế buông chiếc đũa muốn bắt đầu tiến hành phỏng vấn.

Lục Hân nhíu mày, thản nhiên cự tuyệt: “Ăn cơm trước, tôi không có thói quen lúc ăn cơm bàn công việc”

Phương Tình bị nghẹn một chút, trong lòng tức giận bất bình, ngài không có thói quen ăn cơm bàn công chuyện vậy sao còn nói vừa ăn vừa nói chuyện?

Thức ăn ngon ở trước mặt, Phương Tình cũng không có để ý hắt mặt lạnh, vẫn cơm ăn vui vẻ.

Sau khi ăn xong uống chút nước trà, Phương Tình thỏa mãn thở dài: “Nơi này thật không tệ, Lục tổng nếu ăn xong rồi chúng ta mà bắt đầu đi!”

Lục Hân tao nhã lau khoé miệng, cầm lấy chìa khoá xe ở trên bàn đứng dậy: “Ừ, ăn ngon, chúng ta đi thôi!”

Phương Tình do dự vẫn là theo sau, có lẽ đổi một nơi khác nói chuyện?

“Cô muốn đi đâu tôi đưa cô về?” Lục Hân nghiêng về một phía xe ở bên hỏi.

“Ngài bây giờ sẽ đưa tôi trở về?” Phương Tình kinh ngạc.

“Chẳng lẽ cô còn muốn theo tôi về nhà??” Lục Hân làm cử chỉ khó hiểu

“Nhưng mà chúng ta còn không có bắt đầu phỏng vấn.” Phương Tình nhíu mày

“Hôm nay đã khuya rồi.”

Phương Tình trừng mắt nhìn người nào ung dung trong lòng bốc lên lửa giận.

“Nếu như vậy sẽ không phiền Lục tổng, dừng xe, tôi tự mình đi!”

Lục Hân sắc mặt không thay đổi: “Nơi này có thể gọi xe tới sao? Hay là nói. . . . cô có biết đi như thế nào đi ra ngoài không?”

Phương Tình cứng lại, nhìn nhìn bốn phía đen tối, sau đó rầu rĩ nói địa chỉ tên trường, im lặng ngồi yên.

Lục Hân vừa lòng nhướng nhướng khoé miệng.

Xe nhẹ nhàng đi trên đường, Phương Tình đột nhiên mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Lục tổng, chuyện trước kia là tôi không đúng, tôi không nên tùy tiện đánh người, bây giờ tôi nghiêm túc chịu lỗi với ngài.”

Phương Tình xem như hiểu chuyện, kẻ thức thời trang tuần kiệt, trơ mắt nhìn mình lúc này đang nằm trên thớt của hắn, không thể cúi thấp đầu, phục dịch, huống chi đánh người vốn là chuyện không đúng.

Lục Hân cũng rất không hài lòng: “Cứ như vậy?”

“Bằng không còn có thể như thế nào?” Phương Tình kinh ngạc, nghĩ nghĩ lại hỏi, “Nếu không. Cho ngài đánh lại?”

Lục Hân không kiên nhẫn hỏi: “Ngoài việc đánh tôi, cô không còn có chuyện gì nhận sai sao?”

Phương Tình rất cẩn trọng nhớ lại một lần, sau đó vô cùng thành khẩn cúi đầu: “Thật có lỗi, ngày đó ở ‘Biệt lai vô dạng’, tôi không nên trêu chọc ngài!”

Lục Hân khước miệng run rẩy, mặt nghiêm đen nhìn cô.

Phương Tình có đôi mắt không hề che giấu, rất thuần túy, trên mặt cũng tràn đầy thành khẩn. Lục Hân không khỏi phần nộ trong lòng, cô lại không nhớ rõ đêm đó ở Vân Nam!

Phương Tình không rõ hắn vì sao bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn hắn vẻ mặt xanh mét, độ ẩm trong xe cũng lạnh xuống, không khỏi có chút uất ức nhỏ giọng than thở: “Tôi đều giải thích còn muốn như thế nào a?”

Giọng nói Phương Tình vốn mát lạnh, lúc này giọng có chút oán giận nho nhỏ, mang theo chút uất ức, khiến cho Lục Hân lạnh lùng thoáng chốc mềm, giống như bị nước nóng làm cho thoải mái, không khỏi mặt mày cũng hoà dịu xuống.

“Quên đi!”

Phương Tình vừa nghe cười ha hả rộ lên: “Tôi đây ngày mai lại tới phỏng vấn ngài?”

Lục Hân liếc mắt nhìn cô: “Ngày mai tôi không nhất định có thời gian. Đem sổ di động của cô cho tôi!”

Phương Tình ngoan ngoãn giao ra, mặc cho Lục Hân làm gì thì làm.

“Tốt lắm, khi có thời gian tôi sẽ gọi điện thoại cho cô!” Lục Hân nghe thấy di động của mình vang lên, vừa lòng đem điện thoại trả cho cô.

Xe dừng lại, Phương Tình xuống xe trước rất chân thành xin lỗi và nói lời cảm ơn, xu thế muốn xoá bỏ oán hận của Lục Hân đối với cô.

Lục Hân dần dần không nhìn được, mắt lạnh nhìn thấy Phương Tình tự biên tự diễn, Phương Tình mất mặt sờ sờ cái mũi xuống xe.

“Phương Tình –” đang muốn đi, Lục Hân lại gọi cô.

Phương Tình nghi hoặc quay đầu lại: “Còn có chuyện gì sao?”

Lục Hân dừng một chút, giọng lạnh nói: “Không có việc gì, tạm biệt”

”Tạm biệt!” Phương Tình vẫy tay, nhìn thấy hắn lái xe lao vút vào màn đêm mới rời đi.

9. Chương 9

Song Hi dè dặt cùng Lưu Hiệp ăn cơm trong nhà hàng cao cấp, đang muốn tìm lấy cớ về, Lưu Hiệp lại lấy ra hai tấm vé xem phim ra.

“Bộ phim mới nhất của phim hành động, vé rất khó mua được, chúng ta cùng đi xem đi!” Lưu Hiệp cười tủm tỉm lắc lắc vẻ xem phim trong tay, dưới ánh đèn khuôn mặt tươi cười đầy chờ mong lẫn hưng phấn quả thực có chút yêu nghiệt.

Song Hỉ tức khắc cảm thấy gan mình chịu không nổi nữa rồi, cùng với gã đàn ông đẹp hơn cả cô, ăn cơm cảm thấy không sao, sắc so với cơm cô cũng không có tổn hại gì. Nhưng... cùng tổng giám đốc lại đẹp trai như vậy... tưởng tượng đến hành vi phạm thượng của mình, Song Hỉ thật sự là rất khó tiêu hoá nổi nha..

Đang nghĩ ngợi về nhà đỡ xót ruột ai lại muốn xem phim chứ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Tổng giám đốc rốt cuộc là có ý gì, tự nhiên đến bây giờ còn không có truy cứu mình tội danh ‘khi quân phạm thượng’.

“Sao? cô không muốn?” Lưu Hiệp nheo mắt âm thanh kéo dài hỏi.

Song Hỉ lập tức thấy hần có vài phần uy hiếp, vội vàng làm con gà con mỗ thóc: “Sẵn lòng, sẵn lòng, tổng giám đốc cùng ngài xem phim là vinh hạnh của tôi!!”

Lưu Hiệp đắc ý nở nụ cười, lôi kéo Song Hỉ bước đi.

Song Hỉ buồn bực theo sát sau hần, trong lòng còn đang cảm khái gần vua như gần cọp, tạm thời cũng chưa phát hiện bàn tay nhỏ bé của mình bị người nào đó dẫn đi.

Phim xem hay lắm.

Tình tiết lôi cuốn gay cấn, hình ảnh mạo hiểm kích thích hấp dẫn, chỗ ngồi tình nhân hai bên rất yên tĩnh Nhưng.

Lưu Hiệp lúc này rất không thích, vô cùng khó chịu.

Song Hỉ sau khi bắt đầu phim chiếu, nhanh chóng ăn hết bỏng ngô Lưu Hiệp mua, uống hết nước; sau khi ăn no rất thoải mái mà tựa đầu vào vị trí nuôi dưỡng giấc ngủ, vì thế. Phim mở màn không đến hai mươi phút, Song Hỉ liền ngủ không biết trời đất là gì.

Lưu Hiệp bất mãn trừng mắt nhìn người nào đó ngủ như heo, vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt vào mặt cô, thật thật nhìn thực mềm mềm thực ngon... . . Lưu Hiệp không tự chủ được mà phì cười, trong ánh mắt mình đều không ý thức tràn đầy cưng chiều cùng dịu dàng, rụt tay về, nghĩ nghĩ, điều chỉnh lại tư thế của mình cho tốt, lại nhẹ nhàng kéo đầu cô tựa vào đầu vai của mình, sau đó vừa lòng thưởng thức sắc mặt người ngủ trên vai mình.

Song Hỉ bỗng nhiên bị tiếng huyền não đánh thức, mở mắt buồn ngủ như sương mù, phim đã kết thúc rồi.

“Hả, thật sự là thực xin lỗi, tôi đang ngủ.” Song Hỉ gãi gãi đầu vô cùng ngượng ngùng, thấy Lưu Hiệp cười như không cười nhìn chằm chằm mình, mới hậu tri hậu giác [1] phát hiện vừa mới.tựa vào trên vai Lưu Hiệp, “Tôi. tổng giám đốc.”

Song Hỉ mặt càng ngày càng đỏ, Lưu Hiệp vuốt ve tóc cô bởi vì ngủ mà có chút lộn xộn, cười nói: “Không sao, cô cũng không chảy nước miếng!”

Song Hỉ một hơi còn không có tiêu hoá hết, Lưu Hiệp thành linh lại mở miệng: “Ngáy o ó trái lại rất lớn!”

Song Hỉ chớp mắt hoá đá trong gió.

Lưu Hiệp đưa cô về đến cửa trường học cũng đã khuya, Song Hỉ chật vật cả đêm rốt cục có thể trầm tĩnh lại.

“Cám ơn tổng giám đốc, tôi đi trước, tổng giám đốc ngủ ngon!” Song Hỉ đang muốn xuống xe, Lưu Hiệp lại nhào thân tới.

“Đừng nhúc nhích!”

Song Hỉ cứng lại rồi, tay khấn trương mà vò góc áo, nhìn thấy Lưu Hiệp càng tới gần mình, gần đến độ có thể cảm giác hơi thở của hần phun lên mặt rất ấm áp

Song Hỉ mở to hai mắt, rất không tiền đồ đỏ mặt .

Muốn hay không cự tuyệt? người đẹp trai như vậy, nếu nói cự tuyệt thì rất là làm kiêu Ai nha! sẽ hôn lên. là nụ hôn đầu tiên của mình.

Song Hỉ nhắm hai mắt lại.

“Được rồi!” Lưu Hiệp chậm rãi thả lại dây an toàn, phòng ngừa nó lùi về quá nhanh mà không cẩn thận đánh vào người cô.

Song Hỉ mở mắt ra, mới phát hiện bản thân mình hiểu lầm, nhất thời e rằng càng gia tăng thêm, cả người lửa đốt lửa đốt nóng lên.

Lưu Hiệp nghi hoặc: “Cô rất nóng sao?”

Song Hỉ hận xe này không thể lập tức vỡ ra để cho cô có thể bay thẳng ra ngoài.

“Không. Không có gì! Tổng giám đốc tạm biệt!” Nói xong liền nhanh chóng chạy xuống xe, cũng không quay đầu lại chạy vào trong trường học.

Lưu Hiệp nhìn chằm chằm bóng dáng cô có chút đăm chiêu, chậm rãi cười rộ lên, huyết sáo khởi động xe.

Nha đầu này, cũng không phải không có cảm giác, vốn sợ dọa đến cô muốn từ từ tiến, bây giờ xem ra.... hoàn toàn có thể tiến nhanh hơn nữa!

Mới ra trường phải đối mặt với cái gì?

Phương Tình không biết những thực tập sinh khác có giống mình hay không? Mấy ngày nay, Phương Tình mắt nhìn thấy kế hoạch phỏng vấn nhóm đàn ông độc thân hoàng kim sắp hết, cảm thấy càng lo lắng. Lục Hân vẫn là không có tin tức truyền đến, cô lại không tiện đi hỏi, chỉ có thể suốt ngày trừng mắt nhìn vào màn hình chờ điện thoại. Chị Trần có hỏi qua cô hai lần, xét thấy Lục Hân quả thực khó đối phó, hơn nữa Phương Tình vừa mới bắt đầu tiếp xúc đã phỏng vấn được Lưu Hiệp độc nhất vô nhị, được cho rất khó rồi; thật cũng không thể làm khó, chỉ là cổ vũ an ủi vài câu, như vậy càng khiến cho cô càng thêm khổ sở, vẫn cảm thấy bản thân mình làm ảnh hưởng đến tiến độ của mọi người.

Ngay khi cô sắp bạo phát, Lục Hân rốt cục gọi điện thoại tới, Phương Tình giống như nhân dân trước giải phóng kích động khi nhìn thấy Đảng.

“Lục tổng ngài cuối cùng cũng có rảnh rồi ?”

“Ừ, ngày mai cùng ngày mốt tôi đều có thời gian” giọng nói Lục Hân có chút quá trong trẻo nhưng lạnh lùng, song bây giờ Phương Tình nghe tới như là âm thanh từ trên trời.

“Nhưng.. không phải ngày mai là hai ngày cuối tuần sao??” Phương Tình kinh ngạc, chẳng lẽ hần cuối tuần đều bận công việc?

“Là như vậy, cô đưa tin có phải muốn đưa theo sự thật?”

Phương Tình mặc dù nghi hoặc vẫn là kiên định trả lời: “Đương nhiên, đưa tin thật là nguyên tắc cơ bản của chúng tôi!”

“Cô muốn đưa tin thật có phải trước khi phỏng vấn, phải đi sâu hiểu biết về tôi?” Lục Hân âm giọng trầm thấp, cảm giác hơi có chút hướng dẫn từng bước.

“Đúng! Cho nên còn hy vọng Lục tổng ngài có thể phối hợp.”

“Tôi rất vui phối hợp với cô việc đi sâu săn tin cùng tìm hiểu, hiểu biết .. .” Dừng một chút, “Cho nên, tôi nguyện ý cho cô đi vào cuộc sống của tôi, cùng tôi cùng nhau hưởng cuối tuần.”

“Hả? việc này có liên can sao?”

“Ừ!” Lục Hân đặc biệt khẳng định, “Cô chỉ có trước hết hiểu rõ cuộc sống thường ngày của tôi mới có thể đưa tin thật!”

Phương Tình do dự trong chốc lát, vẫn cảm thấy Lục Hân đang đào cái hố chờ mình nhảy xuống, nhưng nhất thời lại không có cách nào cự tuyệt.

“Nếu cô không thể đến xem việc thật, như vậy tôi nghĩ tôi không nên nhận phỏng vấn từ cô!” Lục Hân không để cho cô có thời gian do dự, lạnh lùng nói thẳng

“Được được được, hết thấy cứ làm theo Lục tổng nói!”

Lục Hân dựa vào ghế ngồi ở bàn làm việc, duỗi thân dài, chậm rãi cong lên khoe miệng: “Như vậy, ngày mai gặp!”

Phương Tình gác điện thoại, không biết vì sao chuyện vui mà lại cảm thấy tâm tình càng lo lắng bất an.

Song Hỉ nhàn nhã hút sữa đậu nành, nhìn thấy con số thang máy nhảy nhảy lên, tâm tình vui vẻ, ngày mai chính là cuối tuần, có thể ngủ ngon một giấc.

Đi ra thang máy đối diện gặp CoCo, CoCo lộ ra một tươi cười ý vị thâm trường: “Chào buổi sáng, Song Hỉ!”

Song Hỉ vội vàng nuốt xuống ngụm sữa đậu nành trong miệng, cười tủm tỉm địa múa may móng vuốt: “Chào buổi sáng!”

Từ khi nào, mọi người bắt đầu thân thiết gọi cô là “Song Hỉ”? Vì sao cô đến nơi nào đều là thân thiết duyên tình tốt như vậy a! Song Hỉ trong lòng đắc ý, lại áp chế không được ánh mắt nhìn của đám người thành tinh, rất hiểu ý mà gật gù.

Song Hỉ dụi dụi mắt, lại dụi dụi mắt, trên bàn vẫn là một bó hoa lớn tươi đẹp... hoa Cúc.

Cẩn thận xem xét một lần, chưa từng nói cô thích hoa cúc mà, ai cũng biết cô thích dưa chuột [2] mới đúng, vì sao còn tặng hoa Cúc?

Song Hỉ nhìn bó hoa, từ bên trong tìm được tấm thiệp, còn là màu hồng phấn, bên ngoài in hình vẽ tình yêu.

Song Hỉ mở ra, bên trong viết hai hàng chữ ngắn ngủn rồng bay phượng múa.

“Song Hỉ: Thích không? Buổi tối cùng nhau ăn cơm!”

Ký tên là một chữ “Hiệp”, nét bút lộn xộn, nhìn qua vô cùng thẳng thắn mà nói là diêm dúa loè loẹt.

Tổng giám đốc tặng hoa cho cô?

Song Hỉ kinh hoàng!

Tặng kẹo cho cô, phần còn lại nhất định là đạn pháo!

Quả nhiên không thể đắc tội quyền quý, nếu công việc này lại không làm được biết làm sao nói giải thích với ‘tỷ tỷ đại ca’ đây?

Song Hỉ lo lắng đề phòng cả buổi sáng, giữa trưa vừa định chuồn thì thấy Lưu Hiệp dựa vào cửa, bày ra dáng vẻ thư thái vô cùng câu dẫn người, cười cực kỳ yêu nghiệt.

“Tôi gọi cơm ngon lắm, lại đây cùng nhau ăn đi!” âm giọng Lưu Hiệp như là từ trong xoang mũi hừ ra, hấp dẫn vô cùng.

“Ha hã, tổng giám đốc ngài ăn đi, tôi đi ăn ở nhà ăn công ty là được rồi . . .” Song Hỉ run lên đầu, vội vàng cự tuyệt. Trò đùa gì chứ, vừa nghe giọng là biết hắn ta cảm cúm nặng cỡ nào, cùng hắn cùng ăn cơm còn không phải sẽ bị lây bệnh sao?

Lưu Hiệp mất hứng trừng mắt liếc nhìn cô một cái: “Nhiều lắm ăn không hết! Chẳng lẽ cô muốn cho tôi lãng phí?”

Song Hỉ đành phải thừa dạ đi vào văn phòng của hắn.

Thoảng cái bữa trưa cũng chẳng có chuyện gì, Song Hỉ ngay cả phim cũng không xem, nâng má trừng mắt nhìn bó hoa Cúc lớn bên bàn bên kia sững sờ, rốt cuộc vì cái gì muốn tặng hoa chứ? Chẳng lẽ thật là trước cho ăn táo, sau lại cho viên thuốc độc?

Song Hỉ không nghĩ ra, vừa lúc thấy Phương Tình online, vội vàng xin nhờ cô nàng giúp đỡ.

Hỉ Bảo Bất Nhị: Tình Tử Tình Tử, nếu có người tặng hoa cho cậu thì làm sao bây giờ?

Phương Tình bởi vì chuyện phỏng vấn rất buồn phiền, thờ ơ đối phó cô bạn.

Sơ Tình Phương Hảo: tớ bây giờ trong lòng rất không thoải mái, cậu đừng có tới phiền tớ!

Song Hỉ vội vàng không ngừng gõ chữ.

Hỉ Bảo Bất Nhị: o(> _

10. Chương 10

Phòng cơm Tây cao nhất trang trí thanh lịch, bị bao hết, dưới ánh nến, vẻ mặt Lưu Hiệp mông lung nhiễm một tầng ánh sáng ôn hoà, hoa đào trong mắt lưu chuyển lóng lánh.

Song Hỉ cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ nhấp ngụm rượu đỏ, không dám ngẩng đầu nhìn hần.

Đàn vi-ô-lông ưu nhã tiếng vang vọng ở trong đại sảnh, Song Hỉ lại nghe thấy trong âm nhạc triền miên nhu hoà này lại thành ý tứ hàm xúc hào hùng, vì thế càng ngày càng ngồi không yên, đặc biệt gọi cho cô bò bít tết chín bảy phần, khiến cho cô nàng càng cảm thấy dạ dày thói quen ăn cơm rau dưa của mình có chút tiêu hóa không tốt.

“Thích hoa tôi tặng cho cô không?” Lưu Hiệp sẵn sốc vì cô rót thêm rượu.

Song Hỉ trong lòng cả kinh, quả nhiên tới rồi.

“Nén, bữa tối thế nào?” Lưu Hiệp tiếp tục ôn nhu hỏi.

Song Hỉ nghẹn, cái mũi bắt đầu chua, nước mắt ở hốc mắt xoay chuyển a.

Lưu Hiệp nhìn thấy cô dáng vẻ cúi đầu vô hạn then thừng, trong lòng ngứa, thật muốn ôm vào trong ngực a.

Vì thế càng thêm nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ hỏi: “Mấy ngày này công việc thoải mái chứ!”

Song Hỉ rút cục ngẩng đầu, nước mắt lập tức đã rơi xuống.

Lưu Hiệp quá sợ hãi, có cảm động như vậy sao? nước mắt này chảy..... làm sao không giống hai dòng suối nhỏ vui vẻ?

“Tổng giám đốc.” Song Hỉ khóc nức, than thở khóc lóc nhận tội “Tôi biết sai rồi, tôi không nên có mắt như mù, ngày đó tôi thật không biết ngài chính là tổng giám đốc, bằng không cho dù ngài có tên giống Qua Tử tôi cũng không dám gọi.” Song Hỉ khóc không thành tiếng.

Lưu Hiệp vẻ mặt kinh ngạc đến cảm thấy lẫn lộn rồi đến bưng – tỉnh – đại – ngộ, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh đỡ – khóc- đỡ – cười.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc.” Lưu Hiệp khá ôn hoà đưa khăn ăn, nhẹ nhàng lau nước mắt cô nàng.

Song Hỉ hai mắt đầm lệ mông lung, cảm thấy Lưu Hiệp lúc này rất không giống nhau, không phải chưa thấy qua dáng vẻ dịu dàng của hần, nhưng bây giờ hần dịu dàng hơn một ít giống như có thể gọi tên là. sủng ái cưng chiều gì đó.

“Nếu tôi lại bị sa thải. Tôi khẳng định sống không nổi nữa!” Song Hỉ bị hần mê hoặc một chút, nghĩ đến chị gái mặt lạnh cường bạo, nước mắt lại đổ rào rào xuống.

Lưu Hiệp bất đắc dĩ thở dài, đứng lên ngồi vào cạnh cô, một tay nắm bả vai cô, một tay dịu dàng giúp cô lau nước mắt.

Không phải chưa thấy qua phụ nữ khóc, diễm đạm đáng yêu có, khóc như mưa rơi trên hoa lê có, so với cô xinh đẹp, so với cô nhu mì có khối người, nhưng cho tới bây giờ không có người nào khóc khiến trong lòng hần không thoải mái như vậy, cảm giác này như trái tim bị bóp nghẹn vậy.. khiến cho hần muốn đánh đổi tất cả, chỉ cần sẽ không nói tạm biệt, hần đều vui vẻ đồng ý.

“Tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới sa thải em Cũng sẽ không vì vậy giận em!” Lưu Hiệp nhìn thấy Song Hỉ từ từ ngừng khóc, mới mở miệng giải thích, “Tôi chỉ muốn”

Song Hỉ khóc đến độ nấc liên tục, khó hiểu nhìn hắn.

Lưu Hiệp rất buồn rầu, trước kia theo đuổi phụ nữ, tặng hoa, bữa tối dưới nến và vãn vãn, sẽ khiến cho các cô nàng mừng rỡ như điên, cho dù là phụ nữ thanh cao cũng không chịu nổi thể tấn công lãng mạn của mình, vì sao nha đầu ngốc này lại phản ứng như vậy? Khiến cho chính mình cũng chưa biện pháp giải thích.

Chẳng lẽ muốn hắn thổ lộ vào lúc này?

Cô ta tin tưởng mới là lạ!

“Em vì sao nghĩ rằng tôi sa thải em? Nếu tôi muốn sa thải em còn tặng hoa cho em làm gì?”

“Hoa cúc không phải chỉ tặng cho người chết sao... .” Song Hỉ uất ức nói, “Em nghĩ ngài muốn tiễn em lên đường!”

Lưu Hiệp khoe miệng run rẩy, gương mặt anh tuấn đến yêu nghiệt tất cả đều là vệt đen.

“Tôi còn hao tổn tâm trí mời em ăn cơm phở tương như vậy.. .”

“Bữa tối cuối cùng [1]” Song Hỉ nho nhỏ lên tiếng trả lời.

Lưu Hiệp im lặng, lặng lẽ học máu, vỗ về trái tim nội thương chậm rãi đứng lên, “Em suy nghĩ nhiều quá. . . . Thực ra, tôi chưa có ý nghĩ như vậy sao giờ.”

Bữa tối hao tổn tâm tư tất nhiên không thể tiếp tục nữa, Lưu Hiệp kéo Song Hỉ rời đi khỏi ánh mắt lo lắng hoảng sợ của ông chủ nhà hàng, có phải hay không nên tạm ngừng kinh doanh tu sửa, nếu không thì vì sao mặt Lưu công tử lại thối như vậy...

Dọc đường không nói chuyện, Song Hỉ mừng rỡ, biết tổng giám đốc không nghĩ trả thù cô, tất nhiên chẳng hề có ý kiến với người nào đó luôn luôn thân thiết nắm tay nhỏ bé của mình.

Song Hỉ cầm một bó hoa to không thể vút ở đâu đem về ký túc xá.

“Má ơi! mới thấy mùa thu qua sau đó mùa đông, làm sao mùa xuân Song Hỉ đã tới rồi ta?” Xuân Hồng nhìn thấy mắt sưng, Song Hỉ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, cười đến mức đầy ẩn ý.

“Cái gì mùa xuân a. . . .” Song Hỉ tức giận trở mặt xem thường, “Hoa Cúc đưa tiễn người chết cậu có biết không, thực sự chẳng có chút thương thức gì hết!” Giọng điệu về mặt của cô tỏ rõ ý khinh thường, hiếm khi có được cơ hội cười nhạo người khác tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Cổ Mạch lạnh lùng cười: “Hà Song Hỉ ngươi đừng có ngốc nữa có được không!”

Phương Tình kinh ngạc: “Đây là hoa buổi chiều cậu nói?”

Song Hỉ gật gật đầu, không rõ nguyên do.

“Hoa Bất Tử trong ý nghĩa của loài hoa đó là tình yêu vĩnh viễn bất tử” Cổ Mạch khinh bỉ nhìn cô bạn, “Người nào nói về ý hoa so với cậu còn ngố -ngốc hơn, lại còn nói hoa này là đưa tiễn người chết?”

Phương Tình khụ một chút, vội vàng chuyển đề tài: “Lưu Hiệp tặng cho cậu?”

Song Hỉ ngu ngơ gật gật đầu, ngay tức khắc cảm thấy hoa cúc này rõ ràng không có gai, nhưng cảm giác đâm vào người rất thật.

“Các cậu ý nói. . . . Tổ được thổ lộ?”

Phương Tình đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, thoáng giải thích sơ qua với hai người kia, song lại từng người leo lên giường, không ai thèm nhìn Song Hỉ về mặt đang rối rắm.

Buổi sáng thứ bảy chuyện đau khổ nhất chính là chuyện không thể ngủ thoải mái, càng khiến người ta sống không bằng chết đó chính là tình dậy mới phát hiện là chỉ mới có sáu giờ rưỡi.

Phương Tình thức dậy rất là tức giận, trực tiếp ấn nút tắt máy điện thoại cứ reo âm ỉ mãi.

Người gọi điện thoại rất có kiên nhẫn, bị cúp máy còn tiếp tục gọi.

Người nào đó đang ngủ ngon bị phiền đánh thức, tức giận quát: “Người đầu óc là bị cửa đập trúng hay té giếng rồi hả! Mới sáng sớm quấy nhiễu giấc mộng người khác người không có đạo đức hả!”

Ý lạnh lẽo của đối phương xuyên qua thiết bị truyền tin lại đây, lạnh đánh thức cô: “Mang theo bữa sáng lại đây, bây giờ rồi tôi phải ăn sáng!”

Phương Tình lẳng lốc ngã xuống giường, trừng mắt mơ hồ chống cơn buồn ngủ nửa ngày, rốt cục nhớ tới đến chuyện phỏng vấn!

Đáng chết, còn có thể đem cô thành sai vật! Càng đáng chết hơn nữa là bản thân mình còn khom lưng uốn gối

Khi gõ cửa nhà Lục Hân, Phương Tình đầu đầy đổ mồ hôi, vừa lúc là bảy giờ hai mươi phút kém năm.

Lục Hân mặt nhăn mày nhíu, nói cũng không có để cho cô vào nhà, đón nhận gói to bữa sáng trong tay cô thản nhiên nói: “Tôi đi chuẩn bị, cô đi chỉnh đốn lại đi.”

Phương Tình vừa đi vào phòng vệ sinh vừa khinh thường, té ra còn ngại cô ảnh hưởng đến tinh thần ăn uống sao?

Lục Hân thích ý dùng xong bữa sáng tiếp tục xem báo, Phương Tình rất tự giác tiến lên thu dọn bát đĩa.

Ánh nắng mùa thu ấm áp xuyên qua cửa sổ to sát đất mà vào phòng, sàn nhà soi bóng người, phòng khách có vẻ có chút trống trải, vật dụng trong nhà rất hiện đại rất mới, trước cửa sổ là sofa màu trắng, mặt trên Lục Hân đang ngồi thanh thản, cầm một quyển sách thật dày, đang xem.

Phương Tình đánh giá một lượt, phòng ở này cũng thật giống bản phòng mẫu a, một chút hơi người cũng không có, trừ bỏ đen, trắng, bụi, hoàn toàn không có màu sắc khác.

Ánh mắt lại thay đổi lên người Lục Hân, có thể là vì ở nhà, hắn mặc thoải mái, áo thun T-shirt trắng, quần dài vàng nhạt rộng rãi, sách trên tay không biết là ngôn ngữ gì, dù sao chữ ngoài bì mặt Phương Tình cũng chẳng biết một chữ.

Kỳ thật sáng sớm tinh mơ. Đối với đàn ông mà nói đúng là lúc khí huyết cuộn cuộn, bị một người phụ nữ xinh đẹp nhìn chăm chăm như vậy, huống chi bản thân mình vốn có ý định bất chính. . . . Lục Hân nhất thời cảm thấy hạnh phúc này thật là gánh nặng.

“Khụ khụ, Lục tổng gọi tôi đến ngoài việc bữa sáng còn có gì không?” Phương Tình rốt cục buông tha, không hề trông cậy người đàn ông tự giác đang ngồi ở kia.

Lục Hân từ trong sách nâng mắt nhìn lên, không có vẻ mặt gì nói: “Chẳng lẽ cô không phải đang xem cuộc sống hằng ngày của tôi?”

Phương Tình không nói gì, chỉ phải ngồi xuống, tùy tiện lấy quyển tạp chí trên bàn trà, là tiếng Anh, hơn nữa về phương diện kinh tế, trong đầu cô vừa oán thầm vừa cố gắng nhẫn nại xem tạp chí.

Trong lúc này trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ đi lại tí tách cùng thỉnh thoảng có tiếng giấy trang giấy.

Lục Hân ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mặc dù rất hưởng thụ sự tĩnh lặng này, nhưng vẫn bỏ sách xuống quay về phòng, thay quần áo đi ra nói: “Đi thôi!”

Phương Tình bật người buông tạp chí: “Chúng ta đi đâu?”

Lục Hân nhìn cô một cái, Phương Tình lập tức nói: “Anh đi đâu vậy, tôi phải đi chỗ nào!”

Cùng một người đàn ông tướng mạo anh tuấn giá trị còn người không tầm thường cùng nhau đi siêu thị. . . . Đây là cảnh tượng đáng yêu cỡ nào a!

Phương Tình rất tiếc hận đi phía sau hắn giúp đẩy xe, nếu người đàn ông này mặt không có lạnh, vậy lúc này sẽ hạnh phúc bao nhiêu!

“Có thể ăn cay không?”

Phương Tình gật gật đầu, vốn bản thân không phải ăn cay được, sau đó quen biết ba cô bạn cùng phòng đều biết ăn cay, mỗi ngày cùng ăn cơm với các cô nàng, cho nên bây giờ cũng có thể ăn cay.

Lục Hân bỏ vào trong xe một túi ớt: “Tốt, tôi cũng có thể ăn chút.”

Phương Tình vui vẻ, vội đi theo bên cạnh lấy ra một khay cá ở hàng đông lạnh: “Tôi cũng thích ăn cá!”

Lục Hân cười cười hiếm thấy: “À, vậy sao? Nhưng tôi ghét nhất là xương cá!”

Phương Tình buồn bực nhìn thấy hân ta bỏ lại cá chọn vì thịt bò.

Nhìn thấy Lục Hân tính tiền, cô mới nhớ ra, giật lấy ví tiền của hân, cảm hận nói: “Bữa sáng hơn nữa phí xe tổng cộng một trăm!”

Hừ, một trăm vẫn còn hời cho người rồi!

Phương Tình xách một túi lớn nguyên liệu nấu ăn cùng dụng cụ phòng bếp bước vào phòng bếp, giành trước chỗ ngồi trên sofa tắm nắng dưới ánh mặt trời ngập tràn.

Lục Hân thay đổi quần áo đi ra, mặt nhăn nhú mày: “Trước mười hai giờ tôi phải ăn cơm!”

Phương Tình nhìn hân ánh mắt ra vẻ đương nhiên kia, nhún nhún vai, “Tôi khi nào thì nói tôi sẽ nấu cơm?”

Lục Hân nghe vậy vẻ mặt không chút thay đổi nói: “Cô có thể sẽ không làm, nhưng buổi chiều tôi phải ra ngoài một chuyến..”

Phương Tình hung hăng trừng mắt nhìn hân liếc xéo một cái, không tình nguyện đứng dậy: “Nấu thì nấu, chỉ cần ngài dám ăn!”

Nghe phòng bếp truyền đến tiếng binh binh lách cách, nhìn thấy bóng dáng bận rộn trước kệ bếp, mùi khói thức ăn này khiến có cảm giác ấm áp, khiến cho gương mặt Lục Hân luôn luôn lạnh tự chủ được trầm tĩnh lại, trong ánh mắt cũng kìm không được ý cười.

Phương Tình tất nhiên không phải lần đầu tiên nấu cơm, thực ra cô biết nấu rất nhiều món, còn có thể làm và tổ chức bữa tiệc mừng thọ tốt đẹp. Lúc trước vì thể nghiệm cuộc sống trong chuyên môn học tập đặt một số món ăn tên cũng rất văn nghệ, mà thực sự những món ăn này cũng không khó làm. Đối với cô mà nói, nấu ăn chẳng qua là hứng thú thỉnh thoảng, nhưng một khi hứng thú thì sẽ làm ra được nhiều món rất ngon.

“Được rồi” Phương Tình bưng lên tô canh lớn cuối cùng, bày trí xong bát đĩa, liền gọi Lục Hân tới ăn.

Ba món ăn một món canh, mùi vị thức ăn không được coi là ngon lắm, nhưng dù nước nóng cũng thấy ngon.

Lục Hân rất tao nhã dùng cơm, ngón tay thon dài vững vàng cầm đũa, tuy rằng ăn thật sự chậm, lại ăn hết đồ ăn, còn uống thêm hai chén canh.

Phương Tình cảm thấy người này cũng không phải đáng ghét như vậy, cô biết rất rõ tay nghề của mình, có thể không xoi mói mà ăn hết thức ăn cô nấu, còn chút tức giận trong lòng cô cũng hư hoãn, cũng không thêm so đo nữa chủ động thu dọn bát đĩa.

“Nước rửa chén ở đâu?” Phương Tình đối với phòng bếp không nhiễm hạt bụi của hân không quen hết, tìm nửa ngày không có tìm thấy.

Lặng im một chút, Lục Hân nói: “Bỏ ở đó đi, khi về tôi sẽ dọn.”

Phương Tình kinh ngạc nhìn hân, nghi nghi hỏi: “Ngài sẽ không không mua nước rửa chén sao?”

Lục Hân không nói.

Phương Tình thở dài, anh chàng này có phải từ nhỏ không được mẹ yêu thương? bằng không làm sao có cơ hội liên cổ chấp bắt người ta nấu cơm cho hân ăn! Phòng bếp vốn là cái gì cũng không có, hiếm khi mua nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng dụng cụ nhà bếp, lúc này mới thấy phòng bếp thoạt nhìn không giống phòng trang trí..

Phương Tình đành phải dùng nước hầm hầm rửa, ngâm tay trong bồn rửa.

Lục Hân đã thay đổi quần áo đứng trong phòng khách chờ cô.

“Không phải chứ? Bây giờ muốn đi mua nước rửa chén?” vẻ mặt Phương Tình đau khổ.

“Tôi phải ra cửa hàng . . .” Thấy cô trừng mắt nhìn, Lục Hân đành phải giải thích: “Cô đi cùng tôi đi!”

“Anh dẫn tôi tới cửa hàng trang phục nữ làm gì?”

Lục Hân nhìn nhìn cửa quần áo của cô: “Quần áo cô bị bẩn rồi”

Phương Tình cúi đầu nhìn, quả nhiên lúc nấu cơm bị dính dơ một mảng. Cô cùng mua nhiều thứ này nọ như vậy, lại nấu cơm, mua một bộ quần áo cũng không quá đáng.

Phương Tình cười tủm tỉm vừa đẩy cửa vừa quay đầu lại thuận miệng dặn dò hân: “Lần sau nhớ kỹ mua một cái tạp dề!”

Lục Hân sững sốt, rốt cuộc nhin không được cười, đáng tiếc người nào đó đã bắt đầu chọn quần áo không nhìn thấy.

“Cái này thế nào?” Phương Tình cười vui vẻ so một chiếc áo khoác ngoài, có cơ hội tốt phải lợi dụng, mùa thu đã bắt đầu chuyển lạnh, đáng lẽ cũng đã có kế hoạch mua ít quần áo mùa thu rồi.

Lục Hân cũng không thèm cô, đi thẳng vào bảo nhân viên cửa hàng gọi ông chủ tới.

“Ôi, Lục thiếu gia tự mình tới làm khách sao!”

Phương Tình nghe vậy nhìn lại, xúc động cảm khái, mấy năm nay, các nam thiết kế đều có tỉ lệ cao hơn các cô gái ***

Ông chủ ăn vận rất có nghệ thuật bước chân nhẹ nhàng, thướt tha đi đến, một bàn tay khoát lên cánh tay Lục Hân: “Thế nào, vừa ý cái gì ở nơi này của tôi hả?”

Lục Hân chán ghét nhìn anh ta một cái, những cũng không đẩy tay anh ta ra, hất hất cằm về phía Phương Tình.

Ông chủ cười cười ám muội, đến trước mặt Phương Tình, quét mắt nhìn từ trên xuống dưới một phen, một tay chống cằm gãi gãi, cẩn thận suy tư trong chốc lát, búng ngón tay: “Có!”

Phương Tình đứng ở trước gương, lễ phục lệch vai màu lam ngọc, vật liệu may phi bóng rũ xuống nhìn đẹp lắm, làm bật dáng ngọc eo thon.

Cảm giác có ánh mắt như thiêu đốt người mình, cô không tự nhiên sờ sờ vai trái: “Tôi thường ngày không quen mặc quần áo như vậy.. nên mua quần áo bình thường chút đi”

“Buổi tối có một tiệc rượu.”

Phương Tình lại không thể từ chối, mặc cho ông chủ búi tóc cho cô, còn phối thêm trang sức đồng quần áo, thay giày cao gót.

“Thế nào? Tôi liếc mắt một cái liền cảm thấy bộ váy dài màu lam này rất hợp với cô ấy, không tệ chứ? Có phải rất nổi bật riêng biệt?”

Lục Hân không được tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, giả ý khụ một cái: “Có thể đi rồi!”

Phương Tình bị lôi đi còn không quên phát tay tạm biệt ông chủ, lần sau nhất định phải đưa Song Hỉ hủ nữ tới đây xem anh ta.

Trước khi vào hội trường, Lục Hân hướng về phía cô vươn cánh tay: “Làm bạn gái tôi, phải biết chủ động.”

Phương Tình nghi hoặc ngẩng đầu, gương mặt Lục Hân dưới ánh hoàng hôn không xác định được biểu cảm “Vì sao muốn tôi làm bạn gái anh?”

“Không làm bạn gái tôi chẳng lẽ cho cô làm phóng viên đi theo phía sau tôi cùng bạn gái tôi?” Lục Hân trong đáy mắt khê loé sáng “Nơi này phóng viên bình thường vào không được.”

Phương Tình lặng lẽ vươn tay khoác cánh tay hắn, thẳng lưng, điều chỉnh tư thế cười tự nhiên khéo léo.

Cô đã từng tham gia không ít lần, có điều so sánh về mức độ chức vị cao cấp tự hội, cho nên ứng phó cũng không khó, Lục Hân dẫn cô theo liên tục hỏi han chào hỏi, rất quan tâm để cho cô hiểu và quen biết thêm không ít người

“Anh nếu có việc phải đi, không cần bận tâm tôi!” Phương Tình biết tiệc rượu này đến đây không ít nhân vật thương nghiệp nổi tiếng. Lục Hân khẳng định sẽ có việc bận, bản thân vì một chuyện phỏng vấn cũng đủ phiền toái hẳn, lúc này không thể làm chậm trễ việc của hắn được.

Lục Hân gật gật đầu: “Tôi rất nhanh quay lại!”

Phương Tình cảm thấy buồn chán đánh giá chung quanh, cứ một ngụm lại không uống lại một ngụm uống rượu trong tay.

“Em vì sao ở chỗ này?”

Phương Tình lập tức quay đầu lại, An Lập Nhiên vận tây trang khéo léo vừa khít, dưới ánh đèn gương mặt quen thuộc này lại có chút xa lạ, lại như cũ khiến cho lòng cô không đành xuống được, nhịp tim đập nhanh hơn chút...

Chú thích:

[1] Bữa ăn tối cuối cùng (tiếng Ý: Il Cenacolo hay L'Ultima Cena) là bức bích họa nổi tiếng của danh họa Leonardo da Vinci. Tác phẩm được sáng tác vào khoảng năm 1495 đến 1498. Bức bích họa miêu tả trai phòng của Tu viện Santa Maria ở thành phố. Theo các sách phúc âm, bữa ăn tối cuối cùng là bữa ăn sau cùng Chúa Giê-xu chia sẻ với các môn đồ trước khi ngài chết.

11. Chương 11

Phương Tình cảm thấy buồn chán đánh giá chung quanh, cứ một ngụm lại không uống lại một ngụm uống rượu trong tay.

“Em vì sao ở chỗ này?”

Phương Tình lập tức quay đầu lại, An Lập Nhiên vận tây trang khéo léo vừa khít, dưới ánh đèn gương mặt quen thuộc này lại có chút xa lạ, lại như cũ khiến cho lòng cô không đành xuống được, nhịp tim đập nhanh hơn chút... .

“Anh Lập Nhiên, em..... .” Phương Tình cảm thấy nóng vội không biết làm sao giải thích, khó khăn lắm mới cười cười hỏi lại, “Anh Lập Nhiên vì sao ở chỗ này?”

An Lập Nhiên cười cười, mặt mày thanh tú, lấy cầm lấy ly rượu trong tay cô, đổi sang một thức uống khác “Anh đi cùng sếp.. con gái không nên uống nhiều rượu như vậy, đối với thân thể không tốt!”

Phương Tình thẹn thùng nhấp ngụm thức uống, kỳ thật bản thân không thích uống nước táo, nhưng vì An Lập Nhiên chu đáo mà xúc động

An Lập Nhiên nhìn kỹ cô, vui mừng mà nói: “Bé Tình nhà chúng ta mấy năm qua, lại xinh đẹp thế này, làm hại anh An Lập Nhiên suýt chút nữa không nhận ra em.” Trong giọng nói có chút áp lực kiềm chế tâm tình, song Phương Tình đỏ mặt tim đập nhanh không có nghe rõ được.

Được người mình thích nhiều năm khen mình xinh đẹp, Phương Tình trong lòng tràn đầy vui sướng: “Anh Lập Nhiên cũng biết chế nhạo em!!”

“Lập Nhiên!” một người con gái cao gầy lẽ phục màu đỏ hở ngực tiến lên khoác tay An Lập Nhiên, vô cùng thân thiết tựa vào bên cạnh anh hỏi, “Anh đang làm gì?”

Niềm vui của Phương Tình nhanh chóng biến thành bọt biển, ngụm nước táo vừa uống quả nhiên vừa đắng vừa chát.

“Đây là. . . . em gái, là hàng xóm cùng lớn lên từ nhỏ, Phương Tình.” An Lập Nhiên nhú nhú mày, sau đó miễn cưỡng cười giới thiệu, “Đây là đồng nghiệp của anh, Kha Vân”

Phương Tình cố gắng để bản thân mình thoát nhìn tự nhiên chút, vươn tay, cười dịu dàng: “Xin chào!”

Kha Vân cũng hào phóng vươn tay, lại giữ chặt tay cô không buông, dựa vào tiến sát bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Thực ra chị là người yêu của anh ấy, song công ty nghiêm cấm tình cảm chốn văn phòng, Tình muội muội cũng không nên nói cho người khác nha!” Nói xong, nghiêng đầu nháy mắt mấy cái, hướng Phương Tình cười đầy nét nghịch ngợm lại quyến rũ.

Không đợi cô nghĩ ra lời ứng phó, đã cảm giác bả vai mình có người ôm, bàn tay to ấm áp phủ lên đầu vai cô.

Lục Hân cũng không thèm nhìn tới những người khác, cúi đầu, chăm chú nhìn cô: “Có đói bụng không? Xin lỗi, bữa trưa em nấu quá ngon, thành ra chỉ là mình anh ăn, khiến em chỉ có thể ăn ít...”

Phương Tình kinh sợ ngậy ngốc nhìn gương mặt gần trong gang tấc, cái mũi đẹp hoàn mỹ tựa như bức tượng điêu khắc thời Hy Lạp, cũng sắp muốn chạm tới chóp mũi của cô, hoá ra... đàn ông mặt lạnh này cũng có lúc nói chuyện dịu dàng như vậy, cũng ngậm bết kiêu căng đầy tình cảm mà hỏi han ân cần người khác.

Lục Hân đặc biệt cưng chiều mà vươn tay nheo mũi cô, dường như thở dài: “Ngốc! Nếu không lát nữa đưa em đi ăn cá! Chỉ ăn món em thích? Được không?”

Phương Tình kìm nén cảm giác muốn chà chà cánh tay nổi đầy da gà, khoé mắt vẫn nhìn bóng dáng hai người gần bó như cũ, rất phối hợp cười cười: “Được, nhưng bây giờ em cũng có chút đói bụng rồi!”

Phương Tình nghiêng đầu, nhìn thấy An Lập Nhiên: “Anh Lập Nhiên, em đi cùng anh ấy.” Sau đó ngẩng mặt, “Lục Hân, đây là anh hàng xóm trước kia, trước kia rất quan tâm em.”

Lục Hân thản nhiên gật gật đầu: “Tình Tình có đôi khi rất nháo loạn, hồi nhỏ khẳng định khiến anh phải phiền lòng.”

An Lập Nhiên cứng ngắc cười: “Lục tổng nói gì vậy, Tình Tử tôi vẫn coi chính là em gái, làm sao phiền chứ?”

“Tình Tình”, chỉ là cha mẹ cô mới gọi, người khác cùng lắm chỉ gọi là “Tình Tử”. Giờ khắc này, anh mới sâu sắc cảm nhận được, bỏ qua, là hối hận thế nào.

An Lập Nhiên tươi cười trên mặt rốt cuộc giữ không được, hít một hơi thật sâu cố gắng giữ ình bình tĩnh: “Chúng tôi còn có việc, đi trước một bước! Tình Tử có rảnh chúng ta lại trò chuyện !”

Phương Tình ngoan ngoãn gật gật đầu: “Chào tạm biệt!”

Người vừa đi, tươi cười trên gương mặt Phương Tình lập tức tan biến, ngón tay cầm ly trắng bệch

“Hừ!” tiếng lạnh lùng đậm nồng ý bất mãn.

Phương Tình rốt cục từ trong tình cảm của mình cũng đã lấy lại tinh thần, hơi hơi tránh khỏi tay hân, cúi đầu: “Lục tổng, tôi muốn đi về trước !”

Mặt Lục Hân ngay tức khắc đen liên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt sống động của cô. Vừa rồi nhìn dáng vẻ cô giả bộ không quan tâm mà đau lòng, cô nghĩ bản thân cô che giấu tốt sao? Nước mắt cũng sắp chảy ra, ngay cả người phụ nữ bên cạnh tên kia cũng phát hiện, còn tự cho là dường như không có việc gì chỉ cười, về mặt đó thật sự là khó coi chết đi được!

Phương Tình cảm nhận người bên cạnh càng ngày càng lạnh dần, thật cẩn thận nói: “Lục tổng, ngài nếu bận, tôi có thể tự mình về. . . .”

“Đừng gọi Lục tổng, tôi nghe phiền lòng!” Lục Hân nhìn thấy vẻ mặt cô sợ sệt nhìn mình, không kiên nhẫn nói, “Không phải mới vừa rồi còn gọi tên sao!”

Nói xong liền ôm eo cô, ôm cô vào trong lòng đi ra ngoài.

Phương Tình tâm tình vô cùng kém, chẳng còn sức mà giãy dụa, dù sao diễn kịch phải diễn đến cùng, cũng phải theo hần đi.

Xe Lục Hân một mạch vượt đèn đỏ, như gió như điện mà băng băng lướt trong dòng xe cộ. Phương Tình hồn nhiên chưa phát giác, chỉ dựa đầu vào cửa kính xe. Hình ảnh An Lập Nhiên cậu thiếu niên vì mình phụ đạo bài học cùng mỹ nhân bên cạnh liên tiếp không ngừng hiện ra trước mặt, tuy rằng sẽ không đau lòng giống như trước kia, nhưng vẫn khiến cho lòng cô gợi lên những cơn sóng nhỏ.

Xe đột ngột dừng lại, Phương Tình cuối cùng cũng quay đầu lại liếc hần một cái, phát hiện hần mím chặt môi, vẻ mặt như mưa gió sắp tới.

“Lục. . . . Hân, cảm ơn anh!” Phương Tình rất chân thành nói cảm ơn, đêm nay nếu là không có hần trợ giúp, chỉ sợ bản thân xảy ra chuyện xấu hổ.

Lục Hân hung hăng oai oán liếc mắt nhìn cô một cái, xoay mặt đi..

Phương Tình do dự một chút, tâm tình thật sự không tốt, ngày này nếu còn tiếp tục, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không còn sức cũng hần đây dựa nữa.

“VẬY. . . . tạm biệt! Anh. . . . lái xe cẩn thận chút!”

Lục Hân lạnh lùng liếc cô một cái, nghe được một câu cuối cùng, sắc mặt có điểm dịu đi, tính ra cô cũng còn có chút lương tâm! Hừ lạnh một tiếng, ngênh ngang mà đi.

Hôm nay buổi tối, trong ký túc xá im lặng thực khó có, Phương Tình cùng Song Hỉ rất hay ồn ào đều đã lên giường. Tạ Xuân Hồng hướng về Cổ Mạch nháy mắt một cái ý hỏi, Cổ Mạch không nói, ném cho cô nàng một quyển ‘Thi từ giám thưởng’.

Xuân Hồng trở mình lật ra một trang, rõ ràng là câu nổi tiếng “Hỏi thế gian, tình là vật gì”.

Trong đời Hà Song Hỉ, chưa từng có tâm tình như vậy.

Cô không rõ Lưu Hiệp là nghĩ như thế nào, thậm chí không dám coi hoa hần tặng mà cho là cái cố thích.

Lưu Hiệp người đàn ông như vậy, dáng vẻ yêu nghiệt như vậy, so với rất nhiều phụ nữ còn đẹp hơn, hơn nữa không nói gia thế hần hiển hách, chỉ cần Hoa Nguyên mở rộng mấy năm nay, là có thể khiến cho rất nhiều cô gái coi trọng rồi.

Mà cô, chẳng qua là một viện chức nho nhỏ, gia đình bình thường, cô gái bình thường, diện mạo bình thường, nếu hần thật có ý kia.... vậy hần rốt cuộc vừa mắt điểm nào ở cô?

Song Hỉ lén lút học cả cuối tuần, rốt cục học được cách pha cà phê. Cô không hề suy nghĩ sâu sắc rằng vì sao bản thân mình phải vất vả học mấy thứ này, chỉ cho rằng là vì công việc của mình.

Lương lự hồi lâu, Song Hỉ mới gõ cửa, vô cùng thận trọng cúi đầu dâng cà phê.

Lưu Hiệp hờn tủi nhìn cô một cái, như vậy không cần thấy hần sao, hần đều cùng cô giải thích rồi, làm sao mà cấu tạo đại não của cô khác hoàn toàn với những người khác chứ?

Song Hỉ nhìn hần, nhìn hần chậm rãi bưng chén để lên bên môi, đôi môi căng mọng hơi hơi mở ra, tim tức khắc bùm bùm

“Uống ngon không?” Song Hỉ mở miệng đầy mong chờ hỏi

Lưu Hiệp cau mày, nhìn vẻ mặt cô giống như đệ tử kỳ vọng được lão sư khen ngợi, nhìn nhìn cà phê ngọt ngấy trong tay, con mắt vòng vo chuyển, kinh ngạc hỏi: “Em pha?”

Song Hỉ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lắc lắc ngón tay, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Em mới vừa học được. . . .”

Lưu Hiệp ừng ực ừng ực uống hết ly cà phê ngọt đậm, ý như còn chưa đủ nói với Song Hỉ: “Ngon lắm!”

Song Hỉ vui sướng mà đón nhận cái chén không,: “VẬY. . . . lần sau em còn pha. . . .”

Lưu Hiệp trong mắt tràn đầy vui sướng cùng dịu dàng, giờ khắc này mới có chút hiểu được vì cái gì rất nhiều người thích đồ ngọt. Hoá ra hương vị này, thật sự có thể gây cho bất kỳ người nào niềm vui vẻ cùng thoả mãn.

Lưu Hiệp nhìn thấy cô đi ra văn phòng, đặc ý lấy ra di động: “Cậu bên kia tiến triển ra sao?”

Lục Hân khép lại tờ báo, giọng điệu bình thản: “Cậu thu phục rồi?”

“Chắc chắn, ta Lưu Hiệp là ai, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, bao nhiêu phụ nữ xếp hàng lớp lớp!”

Lục Hân hiếm khi không phản bác, thậm chí còn thản nhiên nở nụ cười: “Vậy cậu không phải nên thừa thắng xông lên sao?”

Lưu Hiệp nghi hoặc: “Như thế nào truy kích?”

“Mấy ngày nay thời tiết không tệ, mùa thu rất thích hợp hẹn hò ở ngoại ô.”

“Nhưng. Tớ lo lắng cô ấy lại miên man suy nghĩ, cậu cũng biết lần trước.” Lưu Hiệp có chút do dự.

“Cậu xác định dùng phương pháp đối phó với phụ nữ bình thường được sao? Chẳng lẽ cậu cảm thấy cô ấy cùng các cô gái trước kia không giống nhau?”

Lưu Hiệp bưng tỉnh đại ngộ: “Cho nên?”

Lục Hân khụ một chút, sắc mặt có chút không được tự nhiên: “Không bằng cậu cùng hẹn với bạn cô ấy, phải biết rằng, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng!”

“Bạn bè cô ấy tớ chỉ quen biết mỗi Phương Tình. À –” Lưu Hiệp cười đến độ xấu xa “Tôi hiểu rồi, Phương Tình khẳng định không muốn làm bóng đèn, cho nên cậu không phải miễn cưỡng một chút, cũng đến sao?”

Lục Hân giọng điệu đương nhiên: “Chẳng lẽ cậu không thấy kẻ của tớ rất hay?”

Lưu Hiệp bất đắc dĩ, rõ ràng là hắn có việc cầu người, cố tình còn muốn như vậy đương nhiên chỉ có thể để cho người khác cảm tạ hắn.

Lục Hân mở ra tờ báo, đầu đề ảnh chụp chiếm cả trang báo, trên ảnh chụp cô gái lễ phục màu lam được hắn ôm vào trong ngực..

Phương Tình, chúng ta lúc này càng ngày càng gần bó nhau nhiều.

Phương Tình một bước vào văn phòng tạp chí liền nhận được mọi ánh mắt rửa tội từ mọi người, ánh mắt mỗi người nhìn cô đều rất đặc biệt. Phương Tình bất động thanh sắc thản nhiên đánh giá lại mình một lần, quần áo không thành vấn đề, nút áo cũng cài ngay ngắn, tối hôm qua tuy rằng không ngủ ngon, nhưng không đến mức đưa tới nhiều ánh mắt như vậy a!

“Tình Tử, em được nha! Chuyện tốt như vậy cũng không chia sẻ với chúng tôi!”

Phương Tình không hiểu ra sao: “Maggie, có chuyện gì vậy? Em làm sao cảm thấy tất cả mọi người kỳ kỳ quái quái a?”

“Bài em phỏng vấn Lục Tổng đâu?” Maggie không đáp hồi lại.

“Ôi, không lấy được tin gì, nhưng viết chút về cuộc sống của hắn chắc không thành vấn đề!” Phương Tình vừa nhắc tới chuyện này liền thấy đau đầu, không hổ là nhiều năm tắm mình trong thương trường, mặc kệ cô nói bóng nói gió thế nào, thoáng có một chút vấn đề miễn cưỡng sẽ bị hắn chuyển hướng đi, Phương Tình cả cuối tuần đều hao tổn vì hắn.

Maggie không tin: “Bằng quan hệ hai người, hắn có thể không cho em đọc nhất vô nhị sao?”

“Hai chúng tôi quan hệ cái gì?”

Maggie nhìn lên trời đầy xem thường.: “Còn không thừa nhận sao!” Tùy tay đưa ra tờ báo “Tự mình xem đi!”

Phương Tình trừng mắt nhìn tấm ảnh trên mặt báo khóc không ra nước mắt.

Maggie tốt bụng nhắc nhở cô “Tập chí. nhưng không có gì là bí mật!”

Phương Tình còn không kịp làm sáng tỏ, đã bị chị Trần kêu vào văn phòng .

“Chị Trần, em.” Phương Tình còn chưa nói hết đã bị cắt lời.

“Chuyện riêng của em tôi mặc kệ, bài phỏng vấn Lục tổng khi nào giao ra?”

“Hôm nay em có thể giao được!”

Chị Trần trầm ngâm trong chốc lát: “Mảnh đất phía Tây Sơn bắt đầu tháng sau đấu thầu, Thành Hân là hắc mã dự án lớn và nhiều tiền vụ này, đối với tạp chí kinh tế chúng ta tất nhiên muốn đưa tin toàn bộ quá trình, dù sao miếng bánh bất động sản ở thành phố N này rất quan trọng, rất nhiều thương nghiệp đầu sỏ đều có ý. Lần này. Tôi hy vọng em phụ trách theo dõi đưa tin Thành Hân.”

Phương Tình vội vàng từ chối: “Chị Trần, em không được! Em biết chỉ hiểu lắm quan hệ giữa em và Lục Hân, em và hắn cái gì cũng không có!!”

Chị Trần khẽ cười: “Tình Tử, tôi nhìn người không sai, tôi cảm thấy em đi được!”

Phương Tình thật không muốn cùng Lục Hân đo sức lần nữa, người kia không phải có thể tùy tiện trêu chọc, con người động vật giống nhau đều có bản năng trốn tránh tai nạn, cũng có một số nguy hiểm đoán trước. Phương Tình từ trước đến nay bằng cảm giác làm việc, cô có thể cảm nhận được Lục Hân khiến cho lòng cô bất an cùng hoảng sợ, đó là một loại. Giống như một khi rơi vào, là nguy hiểm muôn đời muôn kiếp không trở lại được. Cho nên theo bản năng, cô càng muốn rời xa hắn, cho dù không rõ loại trực giác từ đâu mà đến, cô vẫn quyết định dựa theo cảm giác đầu tiên, né tránh không biết, không thể nắm điều bất trắc trong tay.

Chị Trần nhìn cô còn đang từ chối, đành phải nói: “Nếu không, để cho Quan Bằng đi cùng em??”

Phương Tình không thể từ chối, biết rõ nàng đây là đem bản thân mình đưa đi hoà thân nhưng không có cách nào cự tuyệt, dù sao bản thân mình còn đang là thực tập sinh mà.

12. Chương 12

Thành phố N ở miền Bắc, những năm trước vào lúc này thời tiết đều rất lạnh, có lẽ bởi vì năm nay là mùa đông ấm áp, cho nên đã là cuối mùa thu, thời tiết vẫn còn rất đẹp.

Phương Tình trong lòng có chút uất ức, Song Hỉ vô tâm vô phế, xuống xe liền bị Lưu Hiệp thân thiết nắm tay nhỏ bé, bỏ lại mình cô, một người vô cùng thẹn thùng cười ngây ngô, một người phong tình đặc ý hả hê, ở phía sau có bóng ma đi chậm chậm

Phương Tình hóa bị phản thành sức lực, đi một mình ở trước nhất, biết Lục Hân theo ở phía sau cũng không để ý tới.

Lục Hân im lặng đi phía sau cô, lúc này đặc biệt có ý xấu mong chờ hy vọng cô có thể không cẩn thận trật chân, không cần nghiêm trọng, có thể vừa vấp ngã ra khiến cho bản thân hắn có thể đứng lúc làm anh hùng cứu mỹ nhân là được.

Phương Tình thở hồng hộc dừng lại, xoay người xoa hông thở hắt: “Còn mất bao lâu mới có thể đến?”

Không phải cô có thể lực không tốt, mà là đi đoạn đường lên núi quả thực đã đi rất lâu.

Lục Hân không thích cảm giác bị nhìn xuống thế này, đi lên trên hai bước rồi mới thản nhiên nói: “Đã sớm đi qua, hai người bọn họ đoán chừng đã bắt đầu nhóm lửa .”

Phương Tình đột nhiên có một cảm giác trời đất xoay chuyển, trong cơn giận dữ: “Vậy sao ngài không nói sớm?”

Lục Hân mặt nhăn mày nhíu: “Tôi nghĩ em muốn lên núi ngắm phong cảnh chứ?”

Phương Tình không nói gì, trừng mắt nhìn hắn một lát, xoay người quay đầu xuống núi.

Lục Hân giữ tay cô: “Để lát nữa hẵng về, đi lên chút nữa là có thể nhìn cảnh đẹp lắm!”

Phương Tình rút tay ra, không rút được, uể oải nói: “Tôi mệt mỏi, đi không nổi!”

Lục Hân cười cười, Phương Tình còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ nụ cười đột nhiên đầy quỷ dị của hắn, liền kinh sợ thấy eo mình căng, tiếp theo thật sự là trời đất xoay chuyển.

“Tôi ôm em đi lên!”

Lần đầu tiên được ôm kiểu công chúa, Phương Tình khấn trương đến độ không biết để tay thế nào, có chút sợ ngã xuống, lại ngượng ngùng không đưa tay ôm trọn cổ hắn, đành phải một tay vịn bả vai hắn, một tay nắm chặt quần áo trước ngực hắn.

Không đúng nha! Phương Tình đột nhiên phản ứng lại đây không phải lúc thẹn thùng suy nghĩ lung tung, không khỏi giãy dụa.

“Đừng nháo!” Lục Hân cúi đầu khẽ khiển trách “Cẩn thận ngã xuống đó!”

Phương Tình đổi mặt hắn, trong lòng có chút bối rối, vội vàng đem mặt xoay qua, giả ý xem phong cảnh bên đường, không hề giãy dụa.

Trên ngọn núi này lại có thể có một mảnh rừng Phong, Phương Tình nhìn thấy Phong đỏ tầng tầng lớp lớp, tràn đầy tán thưởng.

Cảnh đẹp trước mặt, Phương Tình quên đi buồn bực, hưng phấn mà bước chậm vào rừng Phong.

Lục Hân mỉm cười đi theo sau, nhìn cô chốc lát thán phục, chốc lát mê say, Phong đỏ như lửa làm sao đẹp vừa ý bằng người trước mắt. Hắn vẫn cảm thấy trên người Phương Tình có một khí chất rất đặc biệt, cô lẳng lặng ngồi ở chỗ nào đó thì đó chính là một bức tranh, cô thế này đắm chìm vào trong thế giới của mình, hoàn toàn không ngờ mình cũng chính là phong cảnh đẹp nhất.

Phương Tình bất giác nhặt một lá Phong mà ngâm: “Hong diệp giám đan tâm, cao cầu mãn bắc lâm. Tương hành phong lộ nhật, thử ân phế vi ngâm” [1]

Lục Hân đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp ở Vân Nam, cô tựa vào lan can cầu mà ngâm thơ, cũng là thơ tình ý họa như vậy.

“Em nhặt nhiều lá Phong như vậy để làm gì?” Lục Hân tò mò.

Phương Tình tâm tình tốt lắm, trong tay đang cầm rất nhiều lá Phong hình dạng vẹn toàn hướng hắn cười: “Tất nhiên là cầm về ép vào trang sách, người xưa nói ‘Hương Phong rụng cuối mùa thu, đề chữ lên lá viết thích thành sầu’, có thể thấy được lá đỏ đề thơ vào là chuyện tình thú cớ nào, tôi đương nhiên phải thử một chút!”

Lục Hân nhíu mày, không muốn đánh vỡ sự tĩnh mịch hiếm có lúc này, nhịn nhẫn vẫn là nói ra.

“Tôi làm sao cảm thấy..... em có chút.....lập dị?”

Phương Tình trong lòng giận dữ, tức giận trừng trừng trắng, đứng lên: “Không thú vị!”

Lúc Lục Hân cùng Phương Tình quay về, đã là giữa trưa, nhìn thấy Song Hỉ cùng Lưu Hiệp nướng không ít thức ăn ngon. Nhìn thấy hai người bọn họ, Lưu Hiệp tức giận cười mắng: “Các người thực biết hưởng thụ, xem hết phong cảnh còn có thức ăn dọn sẵn! Chúng tôi vợ chồng son làm sao còn chưa được như thế chứ?”

Song Hỉ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quơ xiên thịt trong tay: “Tình Tử mau tới đây, tớ nướng cho cậu chín rồi này!”

Phương Tình đang đói, vì thế vô cùng không khách khí mà cầm xiên thịt phết bơ nướng chín ăn, vừa ăn còn không quên trêu chọc Song Hỷ: “Cậu là đang nướng xiên thịt hay vẫn là đang nướng cậu, nhìn cậu khuôn mặt đỏ hồng. Lưu Hiệp anh nếu không hôn cô nàng một cái, có phải cảm thấy rất có lỗi với khuôn mặt kiều diễm của cô nàng lúc này!”

Lưu Hiệp vừa lúc đứng bên cạnh Song Hỷ, hoa đào trong mắt sáng ngời, nghiêng mặt cúi đầu, rất vang dội “chụt” một cái.

Song Hỷ cả người nhanh bốc cháy, bỏ trong tay gì đó bỏ chạy: “Tôi tôi tôi....tôi đi nghỉ ngơi một chút!”

Lưu Hiệp vui rạo rức tiến đến trước mặt Phương Tình: “Chị dâu yêu quý! Đến đến đến, này đó mời ngài ăn uống a!”

Lưu Hiệp tận tâm hết sức làm tùy tùng hầu hạ “Vây, chị dâu ngài có thể chỉ ột chiêu, Song Hỷ có đặc biệt thích cái gì không?”

Phương Tình vừa ăn vừa trò chuyện: “Nàng trạch như vậy, có thể có ham thú gì?” Cảm thấy được như vậy rất là qua loa, nhìn vẻ mặt Lưu Hiệp như hoàng tử ưu buồn, trong lòng không đành lòng, nghĩ nghĩ rất khó khăn nói: “Nàng ư. Nghiên cứu vấn đề 0 cùng 1.” [2]

Lưu Hiệp trầm mặc, đặc biệt suy tư sau một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Cám ơn chị dâu, tôi hiểu được!”

Phương Tình nhìn dáng vẻ trịnh trọng của hắn ta, trong lòng run lên, xiên thịt trong tay đánh rơi trên mặt đất.

Nhìn thấy Lưu Hiệp vui vẻ chạy về hướng Song Hỷ, Phương Tình nhú mày: “Hắn. Hiểu được ?”

Lục Hân chậm rãi đưa cho cô xiên thịt nướng mới: “Không can hệ tới chúng ta... ăn đi”.

Phương Tình im lặng xoay mặt, ai ‘chúng ta’ với anh, ai muốn ăn thịt anh nướng, cho anh nói tôi ‘quái dị’

Phương Tình lúc về không để ý ánh mắt ai oán của Lưu Hiệp cùng gương mặt lạnh lẽo của Lục Hân, cố ý bỏ qua Lục Hân vì cô mở cửa xe, kéo Song Hỷ vào trong xe Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp nhìn thấy hắn cả người phát ra khí lạnh, bị lạnh tới mức răng nanh run lên, run rẩy run rẩy dâng lên chìa khoá xe: “Nếu không. cậu lái xe của tớ?”

Lục Hân ánh mắt tàn nhẫn đảo qua hắn, “rầm” một tiếng đóng mạnh cửa xe, nhấn ga chạy đi mất.

Phương Tình hiện tại cả người và miệng cũng nói không rõ, nghĩ đến khi vừa mới rời khỏi tạp chí ánh mắt bọn Maggie còn muốn kích động nhưng cũng đành ở lại.

Lục Hân chẳng lẽ sẽ không sợ chuyện xấu sao? Bản thảo phỏng vấn có vấn đề gì hắn chỉ cần điện thoại nói là được rồi, vì sao nhất định phải là gây sức ép áp lực bắt cô tới văn phòng của hắn gặp mặt nói chuyện!

Lúc này thật ra rất nhanh đã được Lâm trợ lý đưa vào văn phòng.

Văn phòng rất lớn, cùng nhà ở của hắn giống nhau rất trống trải, ngoài trừ đen- trắng- bụi không có sắc thái nào khác. Cửa sổ sát đất để bên trong đầy ánh nắng mặt trời, không khí lạnh càng khiến cho cô tăng thêm một phần lo lắng.

“Lục tổng đối bản thảo có vấn đề gì?” Phương Tình ngồi xuống sau đó đi thẳng vào vấn đề, một dáng vẻ giải quyết việc chung.

Lục Hân thân mình dựa vào ghế, ngón tay có chút không ổn định mà gõ cái bàn

“Tôi cho rằng giao tình giữa chúng ta có thể gọi thẳng tên, như vậy đơn giản rất nhiều, không phải sao, Phương Tình?”

Phương Tình thần nhiên nở nụ cười: “Nhận được đề mắt của Lục tổng, nếu còn lời khách khí thì có chút ‘lập dị’ !”. “Lập dị” hai chữ nói nhấn mạnh, giọng điệu không được tự nhiên.

Lục Hân lông mi nhướng, không nghĩ tới vậy mà cô ghim thù như thế, điểm ấy thực ra có chút giống mình.

“Lục Hân, chúng ta vẫn là nói chuyện vấn đề bản thảo đi!”

Lục Hân đang muốn mở miệng, cửa văn phòng vang tiếng gõ nhẹ, hắn không hờn giận mà nhú mày, nếu không có chuyện trọng yếu nhất định không có người đến quấy rầy.

“Vào đi!”

Lâm Phong mạo hiểm nguy cơ bị chết vì lạnh, báo cáo: “Lục tổng, là họp qua điện thoại!”

Lục Hân vừa nghe, mặt trầm xuống, hai ba ngày đều bận việc, lúc này gọi điện nói họp, khẳng định là có chuyện khẩn cấp.

“Em ở đây chờ tôi một lát, tôi rất nhanh quay lại, giữa trưa ăn cơm lại nói chuyện!”

Phương Tình gật gật đầu.

Vừa lật xem tạp chí Thành Hân, vừa uống cà phê, ngang nhiên như thế thực là có chút thích ý.

Không bao lâu điện thoại vang lên, là An Lập Nhiên.

“A lô, Tình Tử, em bây giờ ở văn phòng toà soạn sao?”

“Không có, em ở bên ngoài. Anh Lập Nhiên có chuyện gì sao không?”

“Ừ, em nếu không bận chúng ta gặp mặt được không?”

Phương Tình nghĩ nghĩ, đoán chừng Lục Hân không quay về nhanh như vậy, lập tức nói được, hẹn ở nhà hàng ngay gần đây gặp mặt.

Trước khi đi, Phương Tình để tờ giấy lại trên bàn, cũng thật thà nói cô đang ở nhà hàng, nếu muốn ăn cái gì cô mời.

Thần sắc An Lập Nhiên có chút mệt mỏi, lúc thấy Phương Tình ánh mắt vẫn là rất trong trẻo.

Phương Tình có chút đau lòng, tuy nói anh ở quê nhà rất có uy tín danh dự, nhưng ở bối cảnh thành phố N, chắc chắn làm việc rất vất vả

“Bé con, công việc ở toà soạn vất vả không? Có hay không bị người khác bắt nạt?”

Phương Tình cười nói: “Em cũng không phải trẻ con, làm sao còn có thể tùy tiện để người ta bắt nạt? Công tác rất tốt, tất cả mọi người rất chú ý tới em! Song thực ra anh Lập Nhiên, anh cũng gây hấn đi!”

“Không vất vả là tốt rồi!” An Lập Nhiên thân thiết nói, “Nếu có chuyện gì nhớ rõ tìm anh nha, anh Lập Nhiên nhất định theo truyền mà tới!”

Phương Tình nhu thuận gật gật đầu.

“Đúng rồi, Tình Tử em cùng Lục tổng Thành Hân quan hệ thế nào??” An Lập Nhiên giống như tùy ý hỏi.

“Hắn là đối tượng phỏng vấn của em!” Phương Tình cũng không dám nói ân oán giữa mình và hắn, nếu An Lập Nhiên biết bản thân mình đi quán bar, đùa giỡn người khác, còn đánh nhau, anh nhất định cho rằng cô không phải cô gái ngoan.

An Lập Nhiên cười cười: “Anh nhìn thấy em cùng hắn rất thân mật, còn tưởng rằng hai người...”

“Không có, không có!” Phương Tình vội vàng giải thích, “Đó là hiểu lầm.”

An Lập Nhiên hình như thở nhẹ một hơi, lập tức lấy lại vẻ mặt trịnh trọng nói: “Bé con, Lục Hân loại người này.... em không biết, hắn không phải dễ chọc, về sau em vẫn là cách hắn xa một chút!”

Phương Tình còn không có mở miệng, chợt nghe thấy tiếng nói lạnh như băng vang lên: “Như vậy, An tiên sinh cho rằng tôi là loại người nào vậy?”

Chú thích:

[1] Mình tạm biên dịch câu thơ đó như sau: Lá đỏ chứng giám lòng son, cầu cho đầy rừng Bắc. Cùng đi dưới con đường lá phong đầy nắng, ấy cũng là ân sủng trong thử than. [Ai có thể góp ý ỉnh câu này ko? Tìm tư liệu ko có chém đại]

[2] Vấn đề 0 và 1 là vấn đề về thụ hay công về các boylove đó mà.

13. Chương 13

Vừa lật xem tạp chí Thành Hân, vừa uống cà phê, ngang nhiên như thế thực là có chút thích ý.

Không bao lâu điện thoại vang lên, là An Lập Nhiên.

“A lô, Tình Tử, em bây giờ ở văn phòng toà soạn sao?”

“Không có, em ở bên ngoài. Anh Lập Nhiên có chuyện gì sao?”

“Ừ, em nếu không bận chúng ta gặp mặt được không?”

Phương Tình nghĩ nghĩ, đoán chừng Lục Hân không quay về nhanh như vậy, lập tức nói được, hẹn ở nhà hàng ngay gần đây gặp mặt.

Trước khi đi, Phương Tình để tờ giấy lại trên bàn, cũng thật thà nói cô đang ở nhà hàng, nếu muốn ăn cái gì cô mời.

Thần sắc An Lập Nhiên có chút mệt mỏi, lúc thấy Phương Tình ánh mắt vẫn là rất trong trẻo.

Phương Tình có chút đau lòng, tuy nói anh ở quê nhà rất có uy tín danh dự, nhưng ở bối cảnh thành phố N, chắc chắn làm việc rất vất vả

“Bé con, công việc ở toà soạn vất vả không? Có hay không bị người khác bắt nạt?”

Phương Tình cười nói: “Em cũng không phải trẻ con, làm sao còn có thể tùy tiện để người ta bắt nạt? Công tác rất tốt, tất cả mọi người rất chú ý tới em! Song thực ra anh Lập Nhiên, anh cũng gây hấn đi!”

“Không vất vả là tốt rồi!” An Lập Nhiên thân thiết nói, “Nếu có chuyện gì nhớ rõ tìm anh nha, anh Lập Nhiên nhất định theo truyền mà tới!”

Phương Tình nhu thuận gật gật đầu.

“Đúng rồi, Tình Tử em cùng Lục tổng Thành Hân quan hệ thế nào??” An Lập Nhiên giống như tùy ý hỏi.

“Hắn là đối tượng phỏng vấn của em!” Phương Tình cũng không dám nói ân oán giữa mình và hắn, nếu An Lập Nhiên biết bản thân mình đi quán bar, đùa giỡn người khác, còn đánh nhau, anh nhất định cho rằng cô không phải cô gái ngoan.

An Lập Nhiên cười cười: “Anh nhìn thấy em cùng hắn rất thân mật, còn tưởng rằng hai người....”

“Không có, không có!” Phương Tình vội vàng giải thích, “Đó là hiểu lầm.”

An Lập Nhiên hình như thở nhẹ một hơi, lập tức lấy lại vẻ mặt trịnh trọng nói: “Bé con, Lục Hân loại người này.... em không biết, hắn không phải dễ chọc, về sau em vẫn là cách hắn xa một chút!”

Phương Tình còn không có mở miệng, chợt nghe thấy tiếng nói lạnh như băng vang lên: “Như vậy, An tiên sinh cho rằng tôi là loại người nào?”

“Sao anh lại tới đây?” Phương Tình kinh ngạc ngẩng đầu.

Lục Hân cũng không thèm nhìn tới cô, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào An Lập Nhiên, An Lập Nhiên ngồi, hắn đứng, lúc này đầy người là khí lạnh, lập tức khiến cho An Lập Nhiên có cảm giác bị áp bách rất mạnh liệt.

Phương Tình kéo ống tay áo hắn, lúc này cô cũng có chút sợ hãi, cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn lạnh lùng như thế.

Lục Hân cũng không có quay đầu lại, trở tay nắm trọn cổ tay cô, nhìn chằm chằm An Lập Nhiên từng chữ từng chữ nói: “Tôi Lục Hân không có xấu, cũng không ở sau lưng người khác nói tiếng thị phi, hơn nữa. . . .” Lục Hân đột nhiên đặc biệt phong độ nở nụ cười, nhưng tươi cười kia có chút khiến người ta sợ, ánh mắt như trước lạnh như băng và bén nhọn, “Chuyện của hắn không cần anh quan tâm!”

Sau đó kéo Phương Tình, sải bước đi ra ngoài.

An Lập Nhiên ngơ ngác ngồi tại chỗ, cảm thấy được trước nay chưa từng có thất bại cùng không cam lòng. Người kia tác phong mạnh mẽ như thế, ở trước mặt hắn, bản thân mình triệt để chẳng là cái gì.

“Này, này! Lục Hân anh buông tay a!” Phương Tình giãy dụa, bất luận thế nào cũng không làm được, tay hắn vẫn gắt gao siết mạnh cổ tay cô.

Phương Tình bị hắn kéo đi khiến phải chạy chậm, tiếp theo mạnh mẽ bị nhét vào bên trong xe, không để cho cô có cơ hội chạy trốn, Lục Hân lập tức ấn khoá.

“Anh, tóm lại muốn làm gì!” Phương Tình tức giận rống to về phía hắn, Lục Hân lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, một chân giẫm chân ga, xe ầm ầm chạy như bay.

Phương Tình khẩn trương cài dây an toàn, mắt thấy Lục Hân không nhìn đèn giao thông chạy bừa, không khỏi mở miệng tức giận mắng: “Lục Hân đầu óc anh bị úng não hả, anh không muốn sống không cần lôi kéo tôi! Anh mau dừng lại, nghe thấy không! Mau dừng xe cho tôi!”

Lục Hân bỗng nhiên dừng xe lại, Phương Tình bởi vì theo quán tính mà thân mình dúm về phía trước, bởi vì cài sẵn an toàn nên thân mình lại dội đập vào ghế.

Phương Tình chậm rãi thở ra, trong lòng đầy giận dữ: “Lục Hân anh bệnh thần kinh! Từ ngày biết anh toàn không có chuyện tốt, anh không ngừng đập phá các mối quan hệ của tôi, nhưng hôm nay anh như vậy thật sự hơi quá đáng!”

Lục Hân ánh mắt tàn nhẫn trừng mắt nhìn cô: “Cô thật không biết?”

“Tôi biết! Tôi biết anh bị trợn mắt tát báo, anh tiểu nhân bỉ ổi chèn ép trả thù tôi! Không phải bởi vì đánh anh thôi sao? Anh đường đường堂堂 nam nhi bị tôi đánh ngã bị truyền ra ngoài còn mặt mũi nào cho nên hứng thú tìm tôi báo thù! Bản thân mình không có bản lĩnh còn lo nhân phẩm người khác sao, anh nói xem anh khi dễ bắt nạt một cô gái như tôi anh có thấy xấu hổ hay không....”

Lục Hân cả người tản ra hơi độc, đột nhiên nghiêng thân mình thật mạnh đặt trên mặt Phương Tình, không để cho cô kịp phản ứng, cúi đầu, vừa nhanh vừa chuẩn cắn lên đôi môi đang lả nhai.

Trong lúc này, trời đất im lặng, bên trong xe chỉ có tiếng thở dốc cùng thanh âm mút mát.

Phương Tình mắt mở thật to, bản năng ngơ ngác muốn hỏi hắn muốn làm gì, mới vừa hé ra miệng lại bị hắn thừa dịp mà luồn vào, hơi thở nam tính hùng hực ừn ừn kéo đến.

Phương Tình chợt cảm giác sống lưng bị một sức mạnh ầm áp nào đó đảo qua, thân mình run lên, loại cảm giác tê dại này khiến cô trong chớp mắt thanh tỉnh lại, lập tức tay bị nắm để trước ngực hắn biến thành đẩy, dùng sức đẩy hắn ra.

Lục Hân dang một tay ra, bắt lấy tay cô, cổ tay quăn ra sau lưng cũng nhanh chóng ngã người dán vào người cô, tay kia thì vòng đến sau gáy cô ôm trọn nó, trước đó không quên thuận tay điều chỉnh chỗ ngồi thấp xuống.

Phương Tình bị đai an toàn chế chặt vốn không dễ phản kháng, lúc này hai tay bị không chế, cả người bị Lục Hân gắt gao ngăn chặn lại một chút cũng không thể động đậy.

Lục Hân hôn hôn loạn loạn tức giận, đầu lưỡi mạnh mẽ khiêu mở hàm răng của cô, ở trong tùy ý càn quét, công thành đoạt đất không chút do dự.

Một đường không nói chuyện, Phương Tình trong đầu lần lượt chỉ quanh quẩn ở chỗ thổ lộ khi nãy, vẫn bị vây trong trạng thái tinh thần rời rạc.

Lục Hân. làm sao có thể thích mình?

Khi xuống xe Phương Tình rất chật vật muốn chạy nhanh, lại vẫn là bị Lục Hân đứng lúc giữ chặt.

“Phương Tình, tôi nghiêm túc thực sự!”

Phương Tình qua quýt vội gật đầu, tránh khỏi tay hắn nhanh như chớp chạy vào trường học, bây giờ cô rất hỗn loạn, cần suy nghĩ lại mọi chuyện.

Từ ngày nào đó Lưu Hiệp “không” cho phép gọi cơm, giữ vững truyền thống phẩm chất tốt không được lãng phí mời Song Hỉ cùng hắn ăn cơm trưa, sau đó, hắn liền thường xuyên có các loại lý do kéo cô cùng hắn dùng cơm ở văn phòng, mà bây giờ Lưu Hiệp đã chẳng còn cần tìm cớ cũng có thể rất tự nhiên ăn cơm trưa cùng Song Hỉ.

Chẳng qua cơm trưa hôm nay vừa mới dùng đến một nửa đã tới một vị khách không mời mà đến.

“Hiệp, mấy ngày nay anh cũng không đến chỗ em!!” Áo sơ mi màu trắng bó sát người, để hở hai nút, lộ ra bộ ngực no đủ khe hở thật sâu, váy bút chì màu đen bó sát người, cách ăn mặc trang điểm thời thượng lại già dặn, giọng nói yêu kiều như giọt nước rơi trên ngói ngọc.

Song Hỉ trong chớp mắt toàn thân cứng chặt, không tự giác tay cầm thìa nắm chặt, đầu cúi thấp đi chút.

“Đan Đan? Em tới làm cái gì?” Lưu Hiệp sửng sốt, lập tức nhú mày mất hứng hỏi.

“Bác Lưu nói anh gần đây công việc bề bộn, cho nên em sẽ mang cho anh cơm trưa tình yêu.” Đan Đan giơ lên gì đó trên tay nghiêng đầu cười tươi với hắn, lộ ra ý nghịch ngợm. Sau đó chẳng thèm nhìn Song Hỉ đang ngồi ở trên sofa, một tay lấy thức ăn trên bàn gom lại, bỏ xuống hộp giữ ấm trong tay rất có khuôn mẫu kiểu nữ chủ nhân “Anh xem anh kia, làm sao có thể ăn mấy thứ này đây? Bên ngoài làm nhiều mỡ không thể ăn, nhìn xem, em nấu canh anh thích nhất!”

Song Hỉ lặng lẽ buông thìa, đứng lên, Lưu Hiệp khẩn trương giữ chặt tay cô: “Chớ đi!”

Đan Đan rút cục con mắt cũng nhìn về phía cô, ánh mắt chợt lóe, xinh đẹp cười cười: “Hiệp, em gái đưa hàng này thực sự đáng yêu, anh phải phụ cấp thêm ít phí nha!”

Thần sắc Song Hỉ dần dần thay đổi, hốc mắt hơi hơi phồng hồng, lại vẫn là cực lực chịu đựng, cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn mắt hắn, nhẹ nhàng nói: “Tổng giám đốc, buông tay.”

Hoa đào trong mắt Lưu Hiệp hiện lên bối rối, vẻ mặt của cô có chút ngỡ ngàng cùng khó chịu, thấy vậy tim hắn nhói đau.

“Để cho tôi đi ra ngoài.”

Trong giọng nói Song Hỉ mang theo chút khẩn cầu.

Lưu Hiệp hiểu rõ đây không phải lúc giải thích, chỉ có thể buông ra, Song Hỉ rút tay ra, cũng không quay đầu rời đi, đi rồi còn không quên có lòng tốt đóng cửa.

Lưu Hiệp có chút suy sụp ngồi xuống, vươn tay xoa huyệt thái dương.

Đan Đan có chút dăm chiêu nhìn hắn trong chốc lát, cầm lấy túi, đi về phía trước cười đầy quyến rũ, ý vị thâm trường nói: “Hiệp, cháu trắng cùng đưa cái thỉnh thoảng ăn bữa sáng cũng tốt, thường xuyên ăn sẽ phải gặp vị chát đó!”

Song Hỉ mờ mịt quay trở lại vị trí, còn không có ngồi xuống đã bị Phương Tình gọi điện thoại kêu đi ra ngoài.

Hạ Khải Minh không ở “Biệt lai vô dạng”, lý do là vì buổi chiều, khách ở quán bar không nhiều lắm.

Phương Tình đã gọi rất nhiều rượu, trên bàn đã có vài cái chai không, Song Hỉ đặt mông ngồi xuống, không nói một lời đã khui một chai uống.

“Ai nha, làm sao vậy, ai bắt nạt Hỉ Bảo nhà chúng ta??” Phương Tình vốn đang muốn tìm một người ra ngoài uống rượu phát tiết một chút, không nghĩ tới đến đây một người còn buồn bực hơn cả cô.

“Tình Tử –” Song Hỉ hai tay nắm chai rượu, rầu rĩ hỏi: “Cậu nói. . . . Thích một người là cảm giác thế nào?”

Phương Tình hí mắt: “Thích. . . . Chỉ không phải là đơn giản như vậy, tình yêu có rất nhiều dáng vẻ, trước khi cậu gặp nó vĩnh viễn không biết nó có tư vị như thế nào”

Tình cảm trong thế giới này đều tuyệt vời, yêu không cần phương thức, quan tâm, là yêu người kia. Tình yêu hoá ra là không có tên, trước khi gặp nhau, chờ đợi chính là tên của nó.

Song Hỉ khinh bỉ nhìn cô một cái: “Cậu ở đằng kia bày ra dáng vẻ nghiêng bốn mươi lăm độ ưu thương ngửa mặt nhìn trời, giả bộ cái gì nữ thanh niên nhà văn nghệ sĩ a!”

Phương Tình cười lạnh một tiếng, một cước đá văng cô bạn.

Hai người đều có tâm sự, trầm mặc hồi lâu, cứ từng ngụm từng ngụm uống rượu.

Sau một lúc lâu, Song Hỉ nhin không được lại hỏi: “Vậy còn cậu, cậu còn thích An Lập Nhiên không?”

Phương Tình lắc lắc đầu: “Có lẽ thích, nhưng tuyệt không còn thích giống như trước, dù sao chuyện ngày đó tớ không có khả năng coi nó chưa từng xảy ra”

Song Hỉ hiểu rõ cô bắt gặp An Lập Nhiên cùng người khác thân thiết sau đó đau lòng, bằng không cũng sẽ không chạy tới Văn Nam xa như vậy tìm kiếm giải thoát.

Nghĩ đến đây, Song Hỉ nhin không được phun nước.

“Tình Tử, cậu thật đúng là. . . . lập dị!”

Phương Tình tức giận đập cô nằng một cái: “Tớ không phải lập dị, tớ chẳng qua có chút thích tình yêu trong sáng thôi!”

Gương mặt Lục Hân lạnh lùng lại hiện lên trong đầu cô, Phương Tình bực bội uống nửa chai rượu, đá đá Song Hỉ: “Bé con động lòng rồi hả?”

“Nào có!” Song Hỉ đề cao giọng nói, giấu đầu hử đuôi.

Phương Tình vừa nghe giọng nói thay đổi của cô nằng, vội ngồi thẳng thân mình: “Làm sao vậy, Lưu Hiệp chọc cậu giận?”

Song Hỉ gật gật đầu lại lắc đầu: “Tình Tử, Lưu Hiệp từ trước tới nay chỉ là trêu đùa tớ!”

“Cậu xác định? Tớ cảm thấy Lưu Hiệp đối với cậu rất thật lòng!”

“Thật lòng cái gì chứ. . . .” Song Hỉ buồn bực mà đem chuyện hôm nay đã xảy ra.

Phương Tình cười châm chọc: “Còn nói cậu không động lòng? Nếu cậu không thích Lưu Hiệp vì sao lại có thể ghen như thế?!”

Song Hỉ kinh hãi: “Cậu làm sao. . . .”

“Hừ!” Phương Tình khinh thường hừ lạnh, “Nếu nói hần là một viên kim cương vương lão ngũ, thế nào cũng coi như là ngôi sao sáng trong biển rộng bao la, một người đàn ông như vậy cả ngày đi theo sau, cậu hơn hai mươi năm còn phòng không gối chiếu còn không thể nảy mầm sao?”

Song Hỉ ưu sầu đến rượu đều uống không nổi nữa: “Tớ có phải đặc biệt nên không nên thích anh ấy?”

“Không có gì có nên hay không, thích chính là thích, anh ta cũng không tệ lắm, đáng giá để cậu thích, không có việc gì!”

Song Hỉ bĩu môi: “Anh ấy rất đẹp trai!”

Phương Tình cảm thấy rất buồn cười: “Hần nếu không có cái xác đẹp mã đó cậu có hoa mắt si mê không?”

“Nhưng mà. . . .”

“Song Hỉ, cậu luôn như vậy, gặp được chuyện gì sẽ suy nghĩ, nếu chị của cậu thì sẽ làm thế nào, nghĩ đến chuyện gì chị ấy đều có thể làm được còn chuyện gì cậu không làm được liền tự ti, sau đó sẽ lùi bước trốn tránh. Kỳ thật không nhất thiết phải so đo cùng chị ấy, cũng có một việc là cậu có thể làm chị ấy không thể làm được. Phải biết rằng cậu cũng tốt lắm a, bằng không Lưu Hiệp sẽ không thích cậu.”

Song Hỉ vừa nghe, lập tức ngây ngô cười rộ lên: “Cậu là nói. Lưu Hiệp anh ấy. Thích tớ?”

Phương Tình nhìn vẻ mặt cô bạn như trẻ con không thể dạy, vẻ mặt như mê gái nhìn mình, tức giận nói: “Cậu có nghe hiểu không, có nghe hiểu vấn đề chính không!!”

Song Hỉ nở nụ cười nửa ngày đột nhiên lại nghĩ đến chuyện giữa trưa, buồn bực nói: “Nhưng anh ta có rất nhiều phụ nữ...”

“Ai có thể là giấy trắng dầu? Hắn lại không biết về sau gặp mặt một người như cậu, có chút quá khứ là tất nhiên!” Phương Tình lạnh nhạt cười cười, “Có điều là trước khi hắn xử lý hết quá khứ này, cậu không nên dễ dàng trưng ra hết tình cảm, ngàn vạn lần đừng để cho bản thân mình không bỏ xuống được!”

Song Hỉ có chút say, tỉnh tỉnh mê mê gật gật đầu, cô làm sao có thể trưng ra hết tình cảm? Lưu Hiệp là tốt lắm, nhưng khi cùng hắn cùng một chỗ cô không có cảm giác an toàn. Cô tuy rằng không thông minh, nhưng mà cũng không ngốc như vậy, bản thân mình cũng trải qua không ít giai đoạn trưởng thành. Hơn nữa, như lời Phương Tình nói, cô bây giờ thích hắn đơn giản là vì cái xác đẹp mã kia!!

Phương Tình nhìn thấy Song Hỉ đã uống đến độ nằm úp xuống rồi, cười vui mừng, Song Hỉ là người thế nào cô hiểu rõ nhất, nếu không phải bởi vì để ý, cô nàng mới lười lo lắng suy nghĩ đấy chứ.

14. Chương 14

Say rượu cộng thêm bữa tối ngủ trễ, Song Hỉ mơ mơ màng màng thức dậy, trong ký túc xá một người cũng không có, điện thoại di động bởi vì không còn pin mà tự động tắt từ lâu. Song Hỉ thay pin khởi động máy, phát hiện rất nhiều tin nhắn, đều là của Lưu Hiệp gửi.

Song Hỉ bất giác lộ ra tươi cười, nhưng khi nhìn thấy đồng hồ liền im bật!

Đã gần đến giữa trưa rồi!

Song Hỉ nhanh chóng chạy về phòng vệ sinh rửa mặt, thay đổi quần áo bỏ chạy, cũng không nhớ tiếc tiền, ngoài cửa trường bắt taxi đi thẳng tới Hoa Nguyên.

Thở hồng hộc chạy ra khỏi thang máy, đâm đầu vào lòng một người.

“Em làm sao bây giờ mới đến?” Lưu Hiệp kéo Song Hỉ ra, bắt mân cau mày, từ hôm qua đến bây giờ vẫn gọi điện cho cô, tiếc rằng di động tắt máy, gửi tin nhắn cũng không trả lời, buổi sáng hôm nay cũng không có tới làm, sợ đến mức hắn nghĩ cô giận hờn chạy trốn.

“Xin lỗi tổng giám đốc, tôi ngủ quên!” Song Hỉ khúm núm nói áy náy, lại đưa tới sự bất mãn của hắn lớn hơn nữa.

“Được rồi, tôi bây giờ có việc phải đi ra ngoài, em. . . buổi tối chờ tôi cùng nhau ăn cơm!”

Song Hỉ âm thầm nắm tay, lấy đủ dũng khí cự tuyệt: “Rất xin lỗi, em. buổi tối em có việc, không rảnh!”

Phương Tình nói rất đúng, không thể để cho bản thân mình bị hại, trước khi hắn xử lý tốt hồng nhan tri kỷ của hắn nhất định phải bảo trì khoảng cách! Huống chi hắn cái gì cũng không có bày tỏ, muốn làm tình tự mình đa tình sao?

Lưu Hiệp nheo mắt hoa đào xinh đẹp, khiến Song Hỉ chột dạ.

Song Hỉ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái [1] thêm nói: “Vây... vậy nếu không có việc gì nữa, em đi làm việc trước”

Lưu Hiệp nhìn thấy cô chạy trời chết, trong lòng một bụng bực mình.

Phương Tình ngồi trong thư viện, ánh nắng mùa thu ấm dào dạt, Phương Tình vừa uống cà phê, vừa trang có trang không đọc sách

Sáng sớm liền gọi đến toà soạn xin nghỉ, cô suy nghĩ một đêm, bất luận như thế nào cũng không có thể đi Thành Hân hòa thân. Đại khái người học văn đều có tính kiêu ngạo, cho nên Phương Tình coi như là bất cứ giá nào, cùng lắm thì mặc kệ, cuối cùng vẫn coi cô là thương kiếm điều khiển, cô càng không phản kháng lại càng khiến cho người ta nghĩ rằng cô dễ bắt nạt.

“Ôi, cuộc sống gia đình ổn định quá, đủ ghen tỵ a!”

Phương Tình lười biếng ngẩng đầu nhìn cô bạn liếc mắt một cái: “Cố Tiểu Mạch cậu sao lại ở chỗ này? có giờ lên lớp sao?”

Cố Mạch ngồi xuống, lấy quyển sách trên bàn thuận tay giở ra, không chút nào để ý nói: “Tớ từ chức !”

“Vì sao?” Phương Tình bỏ sách xuống kinh ngạc hỏi.

Cố Mạch nhún nhún vai, mí mắt cũng chưa nâng lên nói: “Cảm thấy nhàm chán thì không làm, dù sao tớ cũng sẽ không tội gì vì một hai đồng tiền mà để bản thân chịu uất ức.”

Phương Tình biết nhà cô bạn có điều kiện cực tốt, nhìn cô nàng đầy khinh bỉ nói: “Nữ phá sản!”

Cố Mạch lạnh lùng liếc mắt nhìn cô bạn một cái: “Vây còn cậu? Trốn tránh ai đây?”

Phương Tình mắt tự nhiên cười cười: “Nào có? Tớ mấy ngày nay quá mệt mỏi cho nên nghỉ ngơi một chút!”

Cố Mạch cũng không thêm truy hỏi nữa, gật gật đầu nói: “Có thể không mệt sao? Cả tuần đều là xe sang đưa về tới, về tới ký túc xá đều là đóng cửa nghỉ ngơi.”

Phương Tình biết giấu không được Cố Mạch, cũng không nghĩ tới giấu cô, do dự trong chốc lát, vẫn là đem chuyện Lục Hân nói ra.

Cố Mạch cúi đầu có chút dăm chiêu: “Lục Hân? Con trai Lục gia Thành Nam?”

Phương Tình lắc đầu: “Không biết.”

Cố Mạch đứng lên, vỗ vỗ bả vai cô: “Trốn tránh không phải biện pháp, nghĩ cho kỹ rồi đi đối mặt thế nào đi!” đi được hai bước quay đầu lại nói “Nếu đã quyết định buông quá khứ, như vậy đối với trước mắt, cũng đừng làm kiêu như vậy. Xuân Hồng không phải thường nói, lúc cô đơn tịch mịch, miệng vết thương tình yêu sẽ đau đớn khó chịu sao? Cho nên quên một đoạn tình phương pháp tốt nhất đó là bắt đầu một đoạn tình mới khác!”

Lục Hân bực bội nói lỏng cà-vạt, đứng ở dưới lầu ký túc xá nữ sinh quả thực không phải ý kiến hay, nữ sinh qua lại đều nhìn hẩn chỉ trỏ. Lục Hân tựa vào thân xe, càng ngày càng không kiên nhẫn, cả người tản ra hơi thở chói lọi, khiến cho người đi tới đều đi vòng quanh.

“Lục tiên sinh?” Cố Mạch xinh đẹp thản nhiên bước tới, vui vẻ mở miệng.

Lục Hân lạnh lẽo nhìn cô nàng một cái, không doạ được cô nàng lui, ngược lại còn khiến cho cô cười khế.

“Lục tiên sinh là tới tìm Phương Tình sao?”

Lục Hân nghe thấy tên Phương Tình, rốt cục cũng để cô nàng vào trong mắt: “Cô là?”

“Tôi là bạn cùng phòng Phương Tình , Cố Mạch.” Cố Mạch cảm thấy được thật sự là khéo, vừa mới ở bên kia trò chuyện với người nào đó, bên này đã có người tìm đến tận cửa.

“Phương Tình ở đâu?” Lục Hân không ép chế được kiên nhẫn, hỏi

“Ồ, Lục tiên sinh đây là ở chỗ nào?” Cố Mạch nhíu mày, tươi cười càng sâu sắc.

Lục Hân cố gắng khống chế tính tình của mình, nhủu mày thật sâu nhìn cô nàng một cái, trên mặt hiện lên một ý hiểu rõ, giọng điệu nhẹ hỏi: “Xin hỏi, Phương Tình hiện tại đang ở đâu?”

Cố Mạch vui mừng gật gật đầu: “Ừ, như vậy mới đúng, khi có việc cầu người hơn nữa cần phải biết lễ phép, thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy!”

Cố Mạch mãi nguyên nhìn mặt hân biến thành đen, vừa lòng hỏi: “Lục tiên sinh tìm Phương Tình có chuyện gì sao?”

Lục Hân lạnh lùng xa cách nói: “Không liên quan đến cô!”

Cố Mạch đảo mắt: “Nếu không liên quan đến tôi...vậy Lục tiên sinh tự mình đi tìm đi, tạm biệt!”

“Chờ một chút! cô. . . muốn làm cái gì?” Lục Hân lui từng bước, cảm thấy đầu giãn to ra, không nghĩ tới bên cạnh Phương Tình không phải chỉ có Song Hỉ đơn giản, còn có một cô gái liếc mắt một cái cũng đủ biết người rất phiền phức..

“Tình Tử chúng tôi không hiểu chuyện, có cái gì đặc tội Lục tiên sinh, xin ngài thủ hạ lưu tình!”

Lục Hân biết cô gái trước mắt này không dễ đối phó, nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh: “Phương Tình nào có đặc tội với tôi, có lẽ cô ấy có chút hiểu lầm”

Cố Mạch rất có thâm ý nói: “Sao? Phải không? Không biết là tôi hiểu sai ý hay vẫn là Phương Tình hiểu sai tình cảm rồi, Lục tiên sinh quả nhiên là cố tình trêu chọc nàng?”

Lục Hân cảm thấy sáng tỏ, quả nhiên ‘vật dĩ loại tự’ [2] , Phương Tình chạy đến Lưu Hiệp thăm dò, lúc này lại đây một người giúp đỡ Phương Tình hỏi nông sâu.

Lục Hân tựa vào xe không chút để ý xắn cổ tay áo trắng: “Làm sao có thể? Tôi còn đang theo đuổi cô ấy đấy chứ!”

Cố Mạch trong lòng kinh sợ, không nghĩ tới hân sẽ thản nhiên thừa nhận như vậy, vừa rồi nghe Phương Tình miêu tả, cô chỉ biết Lục Hân nhất định vừa ý cô bạn. Nếu bằng không sao có thể vô vị ba lần bốn lượt tìm tới cô nàng. Cho nên thấy hân, cô mới nhịn không được đi đến hỏi thăm dò thử.

“Lục tiên sinh chân thành thực sự?”

Lục Hân khẽ cười : “Cô không phải vì sợ Phương Tình bị hại mới đứng ở chỗ này sao? Sao, tôi đã đưa câu trả lời rồi còn không có vừa lòng?”

Cố Mạch lạnh lùng khoanh tay cười: “Lục tiên sinh nếu chỉ là muốn tìm cảm giác mới mẻ, vẫn là nên tìm người khác tốt hơn”

Lục Hân nghe xong, rất muốn phản bác lại, nhưng lời đến bên mép đều thay đổi, vẫn không cần thêm phiền toái nữa là tốt, vì thế nghiêm túc nhìn cô nàng nói: “Tôi bây giờ không thể bảo đảm cái gì, tôi chỉ có thể nói, đối với Phương Tình, hiện tại cùng tương lai là một khoảng thời gian dài, tôi cũng chưa có ý nghĩ buông cô ấy ra!”

Cố Mạch kinh ngạc nhìn hân, nếu là hân thề non hẹn biển nói cái gì vĩnh viễn không thay đổi tâm cô còn cảm thấy thật giả khó tin. Nếu là hân không nhắc tới cô cũng chuẩn bị tâm lý tốt có sẵn lý do thoái thác, nhưng cố tình khiến cho cô không còn lời nào để nói. Đúng vậy, ai có thể xác định tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Huống chi hai người mới quen biết không lâu, làm gì đã có tình cảm trời long đất lở! Hân có thể nói như vậy, hoàn toàn chứng minh hân nghiêm túc lo lắng nghĩ về tương lai. Nếu hân bây giờ có thể hứa mang lại tương lai cho Phương Tình, đã nói lên hân là thật lòng!!

“Lục tiên sinh có cái gì cần tôi giúp . . . dù sao cũng không cần khách sáo!”

Lục Hân trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vươn tay: “Tôi nhất định sẽ không khách sáo! Ân tình của Cố tiểu thư, tôi nhận!”

Cố Mạch cũng vươn tay, thản nhiên cười thoải mái: “Tình Tử ấy, xuất thân từ dòng dõi Nhọ học, ít nhiều cũng có mấy phần tính nghệ sĩ quái dị, đối với cô nàng mà nói tư tưởng tình yêu nam nữ, chẳng qua là tồn tại trong ảo mộng tưởng tượng mà thôi, không phải quá mức hoa lệ thì đó là quá mức ưu thương. Hơn nữa,

người đàn ông sống bằng lý trí sẽ khiến cho cô nàng cảm thấy khô khan không có tình thú. Nếu là không đủ khả năng thỏa mãn yêu cầu về tình yêu và cuộc sống của cô nàng, vẫn là sớm buông tay sớm, vậy mới tốt!”

Lục Hân có chút dăm chiêu nhìn cô nàng trong chốc lát, cười cười nói: “Tôi hiểu, cảm ơn!”

Cổ Mạch ưu nhã xoay người: “Tôi nói rồi không cần khách sáo mà, đúng rồi, Tình Tử lúc này còn trong thư viện!” Nghĩ nghĩ, lại quay đầu, “Suýt chút nữa quên, Tình Tử không nói chuyện yêu đương, đối với tình cảm nhận thức khá chậm, có phần thẳng tính, nói thẳng sẽ tốt hơn!”

Lục Hân lặng lẽ nhìn người đi xa, cô gái này hình như đã gặp qua ở đâu, hơn nữa... cô nàng làm sao biết mình chứ?

Phương Tình ôm mấy quyển sách mới vừa đi ra khỏi cửa thư viện liền nhìn thấy Lục Hân, khi đó chính vào lúc giữa trưa, ánh nắng tươi sáng nhưng không có cảm thấy gay gắt. Lục Hân áo sơ mi trắng quần đen im lặng đứng dưới tàng cây. Phương Tình đột nhiên cảm thấy được hân giống như giam mình trong thế giới bóng tối thật lâu, như một tấm ảnh chụp đen trắng cũ kỹ, ngay sau đó khoảng khắc này liền ghi sâu vào kí ức mãi mãi..

Hoá ra thực sự sẽ có thời khắc như vậy, chung quanh mọi tiếng động đều biến mất, giống như trong rạp phim im ắng, yên tĩnh không vội vàng chiếu từng thước phim.

“Anh vì sao ở đây?” Phương Tình hoảng hốt giây phút nhanh chóng hoàn hồn, điều chỉnh cảm xúc tốt mới đi tới.

Lục Hân không nói, cứ cúi đầu lặng lẽ nhìn cô như thế.

Phương Tình đối diện với ánh mắt hân, vẫn sâu như thế không thấy đáy, không được tự nhiên nghiêng đầu qua, bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn kia, có chút xấu hổ hỏi: “Anh ở chỗ này làm chi!”

Lục Hân trong mắt hiện lên ý cười, rút sách cô đang ôm trong lòng, sau đó trong khi cô còn đang rơi vào trạng thái mơ hồ, quyết đoán dắt cô đi về phía trước.

“Đói bụng chứ, nơi này em rõ, mời tôi ăn cơm đi!”

Phương Tình có phần ngây ngốc, trong lòng rối rắm có nên từ chối hay không, cứ như vậy bị hân nắm tay băng qua hơn nửa vườn trường.

Lục Hân dẫn cô tìm được một nhà hàng trang trí rất thú vị, quy mô không lớn, lúc này người ăn cơm rất nhiều, phòng bao đều kín chỗ, cũng chỉ có thể kiên nhẫn xếp hàng rồi tìm ghế ngồi xuống.

Phương Tình nhìn thấy hân thân sĩ đem menu thức ăn đưa đến trước mặt cô, có chút ngượng ngùng nói: “Tôi không mang tiền. . .”

Phương Tình nhìn hân trầm mặc không nói, nghĩ tới hân không tin, đành phải giải thích: “Tôi chỉ là đi thư viện đọc sách, chỉ mang theo thẻ cơm ở căn tin” Nghĩ nghĩ có chút buồn bực, “Tôi lại không biết anh lại tới đây!”

Lục Hân cơ thể ngã ra sau, không chút để ý vuốt ve cổ tay áo: “Không có việc gì, lần này tôi mời, lần sau em mời tôi ăn là được!”

Phương Tình không để ý lăm gật gật đầu, bắt đầu gọi món ăn.

“Tại sao xin nghỉ?”

Phương Tình dừng chiếc đĩa lại, trong lòng nhanh chóng tính toán một phen mới mở miệng: “À, không có gì, ngày hôm qua cùng Song Hỉ uống rượu, nó say khướt, dày vò cả đêm, cho nên sáng nay không có thể dậy nổi, xin phép nghỉ ngơi một ngày.”

Lục Hân gấp chút đồ ăn: “Không phải bởi vì phỏng vấn dự án mùa mưa đất?”

Phương Tình kinh ngạc: “Anh làm sao biết?”

Nhìn thấy Lục Hân vẻ mặt hiểu rõ, Phương Tình coi như hiểu, lại bị chụp mũ!

“Vì sao không muốn đến Thành Hân phỏng vấn?” mặt Lục Hân ảm đạm xuống.

“Không vì sao hết. . . .” Phương Tình dậm dậm cơm trong chén, có chút buồn bực trả lời: “Không muốn làm bia đỡ đạn, bọn họ cho tôi đi phỏng vấn Thành Hân không phải vì tôi có năng lực, chẳng qua vì cho rằng tôi cùng anh trong lúc đó....”

“Em và tôi trong lúc đó làm sao vậy?” sắc mặt Lục Hân nhẹ đi chút, ần ần có ý cười.

Phương Tình gác đũa, tức giận nói: “Còn nói sao, đều là anh! Nếu không phải anh gỡ trò quỷ bắt tôi và anh cùng tham dự tiệc rượu kia, hại tôi bị người khác hiểu nhầm!”

Lục Hân thần nhiên nói: “Em chẳng lẽ không có lấy được tin tức từ tôi? Chúng ta chẳng qua là theo như nhu cầu mà thôi!”

Theo như nhu cầu, hoá ra là như vậy, hẳn là bởi vì muốn lợi dụng bản thân mình tạo dư luận nên mới đưa cô đi tham gia tiệc rượu.

Phương Tình trong lòng đầy tư vị nói không nên lời, rõ ràng có cảm giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại có chút mất mát.

“Nếu như vậy, chúng ta xem như thanh toán xong , về sau Lục tiên sinh vẫn là không cần tìm tôi là tốt! Tôi ăn no, cảm ơn bữa trưa của ngài, tạm biệt!!”

Phương Tình đứng lên, trước khi Lục Hân phản ứng lại đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Lục Hân không rõ cô vừa rồi vui vẻ vậy sao bỗng nhiên trở mặt, vội vàng tính tiền, còn không chờ tiền lẻ thối lại, vội vàng chạy ra, nắm chặt cổ tay cô, thần sắc có chút tức giận: “Em làm sao?? Làm sao đang vui vẻ lại trở tính vậy!”

Chú thích

[1] NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

[2] Vật hợp theo loài, ý nói bạn bè chơi chung tính tình cũng giống y nhau, hoặc ý nói chó theo chó mèo theo mèo đấy mà

15. Chương 15

Phương Tình đứng lên, trước khi Lục Hân phản ứng lại đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Lục Hân không rõ cô vừa rồi vui vẻ vậy sao bỗng nhiên trở mặt, vội vàng tính tiền, còn không chờ tiền lẻ thối lại, vội vàng chạy ra, nắm chặt cổ tay cô, thần sắc có chút tức giận: “Em làm sao?? Làm sao đang vui vẻ lại trở tính vậy!”

Phương Tình tránh tránh không được, ngoài cổng trường qua lại đều là người, cô không nỡ khiến người ta vây xem, đành phải không giãy dụa, trong giọng nói có chút tức giận không biết vì sao: “Lục Hân, anh có thể để yên được không, anh không phải nói chúng ta theo như nhu cầu sao? Bây giờ không có chuyện gì, anh có thể bỏ qua cho tôi được không!”

Lục Hân trên mặt lộ vẻ vẻ lo lắng, hung tợn trừng mắt nhìn cô: “Em cứ nhất định coi rằng là như thế?”

Phương Tình bị hắn trừng đến độ trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn là gật gật đầu.

Lục Hân chán nản: “Em quên ngày hôm qua tôi nói gì với em sao?? Phương Tình, tôi lặp lại lần nữa, tôi không phải đùa giỡn!”

Phương Tình trong chớp mắt nhớ tới, có vẻ như ngày hôm qua sau khi hôn.... cũng được thổ lộ?

Phương Tình nhớ tới nụ hôn ngày hôm qua, tức khắc cả người nóng đỏ lên, lại còn quật cường nói: “Nói bậy, tôi không tin anh! Anh nói anh thích tôi, nhưng anh vì cái gì thích tôi? Chúng ta mới gặp qua vài lần?”

Lục Hân thần sắc ảo não nói không nên lời, người phụ nữ này sao khó tính, không ép buộc hẳn nói ra là không được ?

Lục Hân tâm tư cân nhắc, nhanh chóng dùng đại não tính toán với tốc độ cao, nhớ tới lời Cố Mạch, đoán chừng cô ảo tưởng về tình yêu, hẳn là thấy thế này không thực tế ngập tràn sắc thái ảo mộng. Như vậy thời gian đặc biệt, địa điểm, hơn nữa bối cảnh ngẫu nhiên gặp mặt đặc biệt, tình yêu như vậy mới phù hợp yêu cầu oanh oanh liệt liệt của cô.

“Nếu tôi nói, tôi lần đầu tiên nhìn thấy em liền thích em.....em tin hay không tin?”

Cái gì? Phương Tình ngây ngẩn cả người, hẳn cùng Lưu Hiệp thật đúng không hổ là huynh đệ, tự nhiên đều là nhất kiến chung tình? Phương Tình không khỏi cẩn trọng nhớ lại cảnh lần đầu tiên gặp mặt, sau đó vô cùng cảm phần.

“Anh còn trêu cợt tôi? Lần đầu tiên gặp mặt tôi đánh ngã anh nằm úp trên mặt đất dậy không nổi, anh sao lại có khuynh hướng chịu ngược đãi mà thích tôi sao?!”

Lục Hân đầu đầy vệt đen: “Vân Nam! Vân Nam! Tôi lần đầu tiên gặp em là ở Vân Nam!”

Phương Tình rốt cục im lặng , không thể tin hỏi: “Anh. . . . Anh chừng nào thì. . . .”

Lục Hân bất đắc dĩ thở dài: “Hơn bảy tháng trước lúc tôi ở Hắc Long Đàm vừa nhìn thấy em, bộ quần áo dân tộc màu lam, tôi cảm thấy em đứng bên dòng nước nhìn rất đẹp, đã muốn chụp lại bức ảnh đó, đáng tiếc máy chụp hình hết pin, đổi pin em đã đi mất.”

“Anh. . . . anh làm sao không nói sớm, lần đầu tiên gặp mặt anh vì sao không nói đã gặp qua tôi?”

Lục Hân có chút xấu hổ, không được tự nhiên mà cổ họng phát thanh rõ ràng hơn: “Buổi tối ngày hôm sau, ở quán bar Lệ Giang em uống say.....”

Phương Tình bừng tỉnh đại ngộ: “Anh chính là ông chú suýt chút nữa chiếm được món hời?”

Nhìn thấy mặt Lục Hân nhanh chóng hoá đen, Phương Tình vội vàng sửa miệng, “Không phải. . . . ý em nói, anh chính là...”

Phương Tình rối rắm, dùng từ gì để hình dung đến, so sánh chính xác mà không chọc hấn giận đây?

“Đúng, tôi chính là người em uống say sau muốn ‘bóc tem’!” Lục Hân yếu ớt nói.

Phương Tình cứng lại, hình như ngày đó quả thật là bản thân mình quyến rũ người ta...

“Em còn thuận tay lấy thẻ phòng của tôi. . . .” Lục Hân tiếp tục yếu ớt lên án.

Phương Tình cúi đầu càng ngày càng thấp đi... . . Còn có thể mất mặt đến thế sao?

“Bây giờ em tin tưởng tôi thích em không?”

Phương Tình không biết nên trả lời nên như thế nào, từ khi thích An Lập Nhiên, cô luôn đuổi theo anh, theo lẽ thường mà nói là chuyện đương nhiên, thậm chí cho rằng thời thanh xuân phải trải qua mỗi tình thâm mến và phải duy trì nó. Cho nên bây giờ, cô không biết bản thân mình có nên bắt đầu tình yêu mới hay không, nếu nhanh như vậy đã bắt đầu, như vậy trước kia hết thấy lại tính cái gì chứ?

“Em không biết!” trong lòng Phương Tình xoay xung quanh nhiều ý nghĩa nhưng vẫn không thể bắt được một chữ gập đầu đồng ý, bỗng nhiên bình tĩnh , “Lục Hân, anh quá mạnh mẽ, cho tới nay đều là anh lôi kéo em đi vào thế giới của anh, mà em rất bị động, cho nên bây giờ em không biết trả lời anh thế nào!”

Lục Hân nhíu mày: “Em chỉ cần gập đầu đồng ý không phải tốt rồi sao?”

Phương Tình lắc đầu: “Em còn không hiểu rõ, anh không thể ép bức em!”

Lục Hân yên lặng nhìn cô trong chốc lát, rốt cục thỏa hiệp: “Được rồi, tôi không bức em! Nhưng mà em phải đồng ý với tôi suy nghĩ cho kỹ, không nên hoài nghi lời nói của tôi!”

Phương Tình gật gật đầu: “Em đồng ý với anh!”

Lục Hân vui vẻ cúi đầu để sát vào cô, Phương Tình sợ tới mức một phen đẩy ra hẳn, buồn bực nói: “Lục Hân, em còn chưa phải bạn gái anh đâu!”

Lục Hân hơi có chút tiếc nuối nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng cùng môi đỏ hồng, hương vị ngày đó..... cũng rất được!

Mọi người trong Hoa Nguyên biết Lưu công tử của bọn họ luôn luôn phong lưu phóng khoáng gần đây tâm tình thật không tốt, hoa đào trong mắt cũng rũ xuống, mỗi người đều biết nhu thuận lại, sợ hơi có vô ý sẽ thành người vô tội gặp tai họa.

Lưu Hiệp nhìn chằm chằm thời gian trên máy tính, lặng lẽ tính thời gian ở trong lòng, thời gian vừa tới vội vàng chạy ra ngoài văn phòng, vị trí quen thuộc vẫn như cũ trống không.

Đây là lần thứ mấy rồi?

Từ ngày Đan Đan đi rồi, Song Hỉ cô bé chệt tiết kia vẫn cố ý vô tình tạo khoảng cách với hẳn, còn tượng cho là che dấu tốt lắm, mở miệng ngậm miệng khách khí kiềm chế tức giận, một dáng vẻ không mặn không nhạt. Vừa đến giờ ăn cơm trưa so với ai khác đều chạy nhanh hơn, ở trong nhà ăn cùng mọi người tụ tập ăn cơm, hoàn toàn khinh thường coi nhẹ lời hẳn mời, để lại mình hẳn phần hẳn nhai cơm ken kết không vị. Chiều nào tan tầm, cô nàng luôn có đủ lý do từ chối cùng hẳn hẹn hò, thực sự khiến hẳn, nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể bóp chết cô, nhưng mỗi khi hẳn trở mặt nhìn về mặt cô hoảng sợ, lại khiến cho hẳn mềm lòng không nỡ hù dọa.

Lưu Hiệp muốn hỏi trời xanh, vì cái gì gương mặt đẹp này gặp người người thích gặp hoa hoa nở mà ở trước mặt Hà Song Hỉ thì không có tác dụng gì cơ chứ? Ngay cả gương mặt lạnh Lục Hân kia đều có thể dùng để nắm lấy tâm Phương Tình âm áp, vì cái gì hẳn như vậy mà không khiến người khác động lòng!

Lưu Hiệp nhớ tới lúc hẳn hỏi Lục Hân làm sao bắt được Phương Tình, cậu ta ghen nửa ngày mới nở ra bốn chữ “tùy lúc làm cho tốt”, cân nhắc mãi

Lúc còn mười phút nữa mới hết giờ, Song Hỉ theo thường lệ lễ phép gõ cửa, được sự chấp thuận sau mới đi vào, sau đó mấy móc cầm tư liệu báo cáo lịch trình sắp xếp vào ngày mai cho Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp nét mặt cười mỉa hoặc lòng người, nhẹ nhàng vô cùng nói: “Thật sự là vất vả cho em, như vậy đi, không bằng buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm?”

Song Hỉ vẻ mặt có chút khó xử: “Rất xin lỗi, tổng giám đốc, buổi tối em còn có việc”

Lưu Hiệp thanh âm càng nhẹ nhàng: “Ồ, mấy ngày nay em đều bận rộn như vậy, đêm nay nói gì cũng không có thể cho em tiếp tục, tôi đưa em đi ăn ngon một bữa, bồi bổ.”

Song Hỉ trên mặt càng thêm khó xử, còn không có mở miệng, đã thấy Lưu Hiệp cầm lấy chìa khoá trên bàn, không để cho cô kháng cự lời kéo cổ tay: “Hoặc là em cảm thấy không vất vả, có thể tăng ca thêm vài ngày?”

Song Hỉ cầm miệng, ngoan ngoãn đi sau hẳn.

“Muốn ăn cái gì, hết thấy đều ý em, tôi mời!” Lưu Hiệp vừa khởi động xe vừa cười tủm tỉm hỏi.

Song Hỉ trong lòng rất không thích, mỗi khi trong lòng cô cảm thấy buồn bã đều thích ăn mấy món gì đó kích thích một chút.

“Món cay Tứ Xuyên!”

Lưu Hiệp mỉm cười ngọt ngào nhưng sắc mặt trong nháy mắt đã đông cứng trên gương mặt.

Lưu Hiệp khóc không ra nước mắt khi nhìn thấy một bàn đồ ăn “Tráng lệ non sông”, vốn đồ chơi là đặc biệt vui mừng, hiện tại xem ra không phải vô duyên cớ mà có cảm giác một hồi đầm máu.

Canh ớt, tôm cay, thịt bò nấu cay, đậu hũ cay, đầu cá nấu tiêu cay.. [1]

Song Hỉ ăn rất vui sướng nghi hoặc dừng lại chiếc đũa: “Anh không ăn sao?”

Song Hỉ nhìn hần cả tối cũng không động đũa nào, trong lòng có chút ngọt ngào nho nhỏ, đêm cũng chưa như thế nào động chiếc đũa, trong lòng có chút nho nhỏ đích ngọt ngào, đây là tú sắc khả cơm [2] chẳng, hần là ở sẵn sóc cô nên không kịp ăn sao.. . .

Lưu Hiệp rưng rưng, run rẩy run rẩy giơ lên chiếc đĩa, dưới ánh mắt mong chờ của Song Hỷ không như thế nào nhai chỉ nuốt xuống.

Song Hỷ càng vui vẻ, không phải cho gấp thức ăn cho hẩn thôi sao, nhìn hẩn Mặt đều đỏ, đến nỗi hưng phấn đỏ mồm hôi! Song Hỷ đã được ủng hộ lớn lao, liên tục gấp thức ăn trên bàn bỏ vào trong chén hẩn, : “Anh ăn nhiều một chút nha, này, này, còn có này. Đều ăn ngon lắm!!!”

Tuỳ lúc làm cho tốt... . đây là cái giá hấn phải trả bằng máu!

Song Hỷ ôm tài liệu niêm phong của cô nàng đưa cho hỏi: “Tổng giám đốc bị bệnh? Bệnh gì?”

Song Hỷ dựa theo địa chỉ CoCo đưa cho gọi xe đến cổng khu nhà hẻm, trước đó đã gọi điện thoại rồi, an ninh khu đó mới rất khiêm nhường tự mình đưa cô đến dưới lầu.

Hứ, loại đàn ông này chính là tự kỷ, chỉ biết theo đuổi cảm giác đứng trên đỉnh cao. Chẳng lẽ ở tại tầng cao nhất có thể so với người khác về cảm giác sự ưu việt hơn hay sao?

Lưu Hiệp mở cửa cho cô, liền đi về phòng khách, xụi lơ nằm trên sôphá, từ trước đến nay không thích ăn cay, tối hôm qua một lần ăn nhiều như vậy, kết quả về đến nhà mà bắt đầu đau, từ cổ họng cho tới dạ dày đều là lửa thiêu đau đớn, buổi sáng uống thuốc mới đỡ chút, bây giờ một chút sức lực cũng không có..

Song Hỉ bỏ tài liệu xuống, lập tức ngồi xổm bên cạnh hắn, gương mặt yêu nghiệt kia vô cùng tái nhợt, hoa đào trong mắt khép lại, đầu đốn mà rên ư hử.

Mắt hoa đào Lưu Hiệp miễn cưỡng mở một khe nhỏ: “Không chết được. . . . Tôi nói này Song Hỉ, em có thể hay không ngoài giờ làm chỉ gọi tên của tôi?? Tôi vừa nghe người gọi tôi ‘ tổng giám đốc ’ tôi liền khó chịu!”

“Được được được, anh đừng nói nữa, anh có muốn uống nước hay không?” Song Hi nhìn vẻ mặt hẩn đau đớn làm nũng, nhất thời lan tràn tình mẹ thương con, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ hẩn, trấn an hỏi han ân cần.

Khô sở cả đêm, Lưu Hiệp cảm thấy mỹ mãn giữa lời nói nhỏ nhẹ của Song Hỉ mà ngủ.

Song Hỉ lén lút đứng dậy, lấy từ phòng ngủ ra cái chăn khoác lên người hắn.

63

Đang ở mua đồ vật này nọ, điện thoại Lưu Hiệp gọi tới.

“Em ở đâu?” giọng nói Lưu Hiệp có chút hỗn hển.

“Siêu thị dưới lầu nhà anh, em mua chút này nọ.” Song Hỉ cau mày nhìn mấy món trong tay, siêu thị nhà này thật ‘đại gia’ cái gì cũng quý hơn so với bên ngoài.

Lưu Hiệp hình như thở nhẹ một hơi: “Xem ra em có lương tâm!”

Song Hỉ mắt tròn trắng, đẩy xe đi tính tiền, gã này vốn khó có thể đoán ý, giờ sinh bệnh tâm tình càng khó chiều.

Vừa ra thang máy liền thấy Lưu Hiệp tựa ở cửa chờ mình, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, tóc lộn xộn rất giống đứa trẻ lớn nhà bên cạnh, trong lòng Song Hỉ trào dâng một cảm giác không nói nên lời, đau xót lẫn ngọt ngào.

Lưu Hiệp xách này đó trong tay cô, theo cô mang vào phòng bếp, Song Hỉ bỏ mấy thứ xuống hỏi: “Đỡ chút nào không?? Có đói bụng không?”

Lưu Hiệp tối hôm qua đều ‘đi’ hết rồi, mãi cho đến trưa nay còn chưa có ăn gì, bây giờ dạ dày lập tức cảm thấy đói bụng, vì thế gật gật đầu, rất sung sướng nói: “Có hơi đói!”

Song Hỉ đẩy hắn đi ra ngoài: “Anh đi rửa mặt trước đi, tôi nấu cơm cho anh!”

Lưu Hiệp ngoan ngoãn đi ra ngoài, mãi mãi sung sướng cảm thấy nỗ lực tối hôm qua hoàn toàn sức đáng.

Chú thích:

[1] Các món ăn lần lượt như sau:

Canh ớt

Tôm cay

thịt bò nấu cay

Đậu hũ cay

Đầu cá nấu tiêu cay

[2] Tú sắc khả côm: nhìn ngắm mỹ nữ cũng no.

16. Chương 16

Tay nghề nấu ăn của Song Hỉ hoàn toàn khác biệt với Phương Tình. Phương Tình thích làm món ăn phải đẹp, hơn nữa hương vị cùng màu sắc phải vẹn toàn, mà Song Hỉ, chỉ cần có thể nấu nguyên liệu chín, mùi vị cùng bày trí không yêu cầu nhiều lắm.

Lo lắng Lưu Hiệp còn đang ốm, món ăn Song Hỉ làm vô cùng nhẹ.

Lưu Hiệp như một đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi ở bàn ăn chờ, nhìn bóng dáng bận rộn của Song Hỉ, đầu mũi là mùi thơm thức ăn, khói lượn lờ giữa sườn mặt Song Hỉ cũng thấy rất ấm áp.

“Được rồi, có thể ăn!”

Song Hỉ bài trí chén đĩa, hai món dưa cải, còn có một nồi cháo trắng.

“Trước tiên ăn chút cháo đi, anh sinh bệnh, hơn nữa một thời gian dài chưa ăn thứ gì, ăn chút cháo làm ấm bao tử.” Song Hỉ múc một chén cháo đặt trước mặt hắn.

Lưu Hiệp cách một tầng hơi nóng bay lên từ thức ăn, lặng lẽ nhìn cô, hoa đào trong mắt do hơi bốc lên càng thêm lấp lánh, đồng tử đen lác xoay chuyển.

Song Hỉ bị cái gì đặc biệt trong đồng tử hần hơi chấn động, trong lúc nhất thời có chút ngây ngốc cứ nhìn hần đối diện như vậy, trong phòng ăn nhỏ có chút không khí mờ ám.

“Anh.... anh mau ăn đi!” Song Hỉ rốt cục nhận thấy không khí rất quý dị, dùng chiếc đũa gõ gõ chén, thấp giọng nói.

Lưu Hiệp cầm lấy muống múc một ngụm cháo, cháo rất mềm, vừa vào miệng đã tan ra, trong dạ dày có cảm giác ấm cùng thoải mái, cảm giác này nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân.

“Ngon lắm!” Lưu Hiệp miệng khen ngợi đầy ý mơ hồ.

Đôi mắt to của Song Hỉ cong thành vầng trăng khuyết, rốt cục hiểu được vì sao rất nhiều người đều nhìn thấy người mình thích ăn cơm do chính tay mình nấu là hạnh phúc lớn lao cỡ nào.

Song Hỉ ngẩn người, thích. cô thích Lưu Hiệp sao?

Cùng nhau ăn cơm, mỗi người một tâm tư cuối cùng cũng ăn xong rồi.

Lưu Hiệp thấy Song Hỉ chủ động đứng lên thu dọn chén đũa, sờ sờ cái chén còn trong tay mình, đã không còn nóng.

Con mắt vòng vo chuyển, Lưu Hiệp lập tức đứng dậy: “Tôi tới, để tôi làm. . . .” Nói xong liền bưng cái chén kia lên, đi theo phía sau Song Hỉ.

Song Hỉ mới vừa đưa tay bỏ mọi thứ vào trong bồn rửa, một thân Lưu Hiệp “rất không cẩn thận” đụng phải, vô cùng khéo làm chén cháo trong tay hần đang bưng toàn bộ đổ lên quần áo cô nàng.

“Ồi, xin lỗi!” Lưu Hiệp vẻ mặt “áy náy” lau quần áo giúp cô, “Tôi lau giúp em”

Song Hỉ vội vàng xua tay: “Không sao, em làm được rồi!”

Thời gian lâu nên cháo cũng hơi sệt khô lại, cho nên gạo cũng nở hết, rất sệt, Song Hỉ sắp nước lau nhưng vẫn không sạch sẽ, vừa hay hôm nay cô mặc là một bộ quần áo công sở màu đen, hơi dính một chút nhưng có thể nhìn thấy rõ một vết màu trắng vô cùng ấn tượng.

“Trước em đừng đi, tôi mua giúp em một bộ, rất nhanh đưa tới, sau đó em thay đổi quần áo rồi đi!” Lưu Hiệp làm bộ buồn rầu suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra.

Song Hỉ nghiêng đầu cẩn thận nghĩ, dường như cũng chỉ có thể là như vậy, liền gật đầu đồng ý.

Lưu Hiệp thật vui vẻ: “Đi đi, thư phòng tôi có máy tính, em xem em muốn mua kiểu dáng nào?”

Chỉ có chọn lựa một cái này cũng tới sớm tới.

Trong khi mỗi lần Song Hỉ nói bộ này, Lưu Hiệp liền lắc đầu, chọn ba lấy bốn các loại khuyết điểm liệt ra, rốt cục khi Song Hỉ sắp điên mất mới cố chọn lấy một bộ.

Song Hỉ rất phát điên, chỉ có một bộ quần áo có thể chọn cả buổi! Sớm biết thế đem quần áo giặt luôn cho rồi, đoán chừng lúc này có thể mặc rồi.

Cơm chiều Song Hỉ nấu hai tô mì, vội vàng ăn xong lại bị Lưu Hiệp kéo vào thư phòng.

“Song Hỉ, chúng ta chơi game đi!” Lưu Hiệp lại lấy ra một notebook đặt ở trên bàn, cùng sóng vai ngồi cùng cô, hăng hái bưng bưng đĩa khởi động máy.

“Không chơi, em không thích chơi game”

Lưu Hiệp cau mày, Phương Tình nói Song Hỉ thích nghiên cứu vấn đề 0 cùng 1, chẳng lẽ game đối với cô là trò ấu trĩ, cô nàng này có vẻ rất giỏi về vấn đề lập trình máy tính? Lưu Hiệp nhớ tới hacker hùng mạnh trong truyền thuyết, trong lòng nảy sinh ra chút ngưỡng mộ với Song Hỉ. Quả nhiên, con người không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài!

“Chúng ta vậy làm chút chuyện nghiêm túc” Lưu Hiệp động tay vào mấy biểu tượng, màn hình máy tính liền thay đổi thành mặt mã, đây là hần đau khổ nghiên cứu máy tính trong khoảng thời gian này, miễn cưỡng

mới tăng lên chút kiến thức về máy tính; có trời mới biết hẳn đối với mấy thứ về máy tính chán ghét số liệu cùng ngôn ngữ của nó cỡ nào.

Song Hỉ lên tiếng kháng nghị rất nhỏ: “Trời tối rồi, em phải đi.”

Lưu Hiệp vô tình nói: “Không sao, còn sớm! hơn nữa. . . . quần áo không phải còn không đưa tới sao?”

Song Hỉ bất đắc dĩ, đành phải nhẫn nại nghe Lưu Hiệp thao thao bất tuyệt chỉ trở màn hình nhìn chả hiểu gì.

Nửa tiếng trôi qua, một tiếng trôi qua, lại hai tiếng trôi qua

Song Hỉ rất dè dặt đánh ngáp vô số lần thực sự chịu không nổi hỏi: “Quần áo làm sao còn chưa giao đến?”

Lưu Hiệp đang liếng thoảng đột nhiên bị cắt ngang, trong lòng cũng rất đắc ý, đương nhiên không thể nhanh như vậy giao hàng tới cửa nhà, hẳn rất cố ý nhấn mạnh chủ cửa hàng nhất định phải là ngày mai đưa tới.

“Ồ, cửa hàng người đó bán rất đắt, dám chắc mang nhanh tới nhưng cũng chậm hơn so với cửa hàng bình thường a!”

Song Hỉ bĩu môi, mày nhăn thật sâu, Lưu Hiệp nhéo mũi cô: “Được rồi, được rồi, chúng ta chơi thêm lúc nữa?”

Song Hỉ xoa xoa cái mũi, nhỏ giọng than thở: “Làm gì mà động tay động chân a”

Lưu Hiệp cười tủm tỉm nhìn cô: “Khát không? Tôi lấy nước cho em?”

Song Hỉ lắc đầu, trong tủ lạnh của hẳn ngoài trừ rượu thì còn có cái gì chứ? Cô cũng không muốn cô nam quả nữ ở chung một phòng lại uống rượu!

Cô nam quả nữ. . . . ở chung một phòng?

Người nào đó “hậu tri hậu giác” lúc này mới phát hiện bản thân mình cùng hẳn rất mờ ám khi cùng hẳn sánh vai ngồi cùng nhau.

Song Hỉ bật dậy đứng lên, nhất thời không chú ý, đầu gối đụng vào ghế dựa Lưu Hiệp, ngay tức khắc đau đến mức co cụp eo lại.

Lưu Hiệp luống cuống, vội vàng đứng lên đỡ cô, kết quả không biết đụng phải phím nào, máy tính bắt đầu vang lên tiếng chói tai.

Phòng yên tĩnh bỗng hỗn loạn.

Song Hỉ nước mắt lưng tròng trừng mắt nhìn Lưu Hiệp, Lưu Hiệp hơi sức đâu mà quan tâm tới máy tính, đỡ cô ngồi xuống, bàn tay to sờ lên đầu gối cô nhẹ nhàng xoa, vừa xoa vừa đau lòng muốn chết, vừa rồi “bịch” một tiếng, khằng định đau lắm.

“Thế nào? Tốt hơn chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Song Hỉ hồng hồng, độ ấm từ lòng bàn tay Lưu Hiệp từ đầu gối nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, bàn tay to ôn hoà hiền hậu chậm rãi vuốt ve chân cô, Song Hỉ cảm thấy không đau, nhưng mà. . . . giống như có chút.... tê dại. . . .

Lưu Hiệp một chân quỳ trên mặt đất, cẩn thận cuốn ống quần cô lên, cẳng chân nhỏ nhắn dần dần lộ ra, dưới ngọn đèn trơn bóng trong suốt, đầu gối có hồng chút, làm bật làn da trắng nõn, ngay tức khắc khiến cho Lưu Hiệp nổi lên ý ‘được voi đòi tiên’

Lưu Hiệp một tay nắm cẳng chân nhỏ trắng, lòng bàn tay chậm rãi xoa đầu gối của cô, rất có tình, rất có sắc.

Nhưng, Song Hỉ nhà chúng ta tuy rằng đọc nhiều kích thích. Động tình chỉ là vụn nhỏ, nhưng mà cô xem chỉ là boy x boy, hơn nữa phần lớn là bắt đầu thì điên cuồng lao tới xé thẳng quần áo.... cho nên Lưu Hiệp khiêu khích, cô không để vào trong mắt..

“Anh làm vậy khiến em có chút ngứa!”

Lưu Hiệp cứng lại, trán đầy vệt đen ngẩng đầu lên, Song Hỉ vẻ mặt vô tội, đôi mắt thật to thuần khiết nhìn hần, ngay tức khắc hần thấy mình nghiệp chướng thật nặng nề.

Vừa mới rồi hần còn có chút lòng không đành, đang nghĩ cúi đầu hôn, may mắn không có, bằng không cô nàng có thể sẽ nói “Không rách da không cần nước miếng tiêu độc”, thật sự là phá hỏng không khí!

Lưu Hiệp buông chân cô: “Không đau ?”

“Ừ.”

Song Hỉ cúi đầu, ngón tay đan vào nhau, lúng ta lúng túng không biết nên nói cái gì vào lúc này cho không khí đừng quỷ dị như vậy.

“A, đúng rồi, bản ghi chép của anh” Vừa rồi vang lớn như vậy, bây giờ đã không còn tiếng kêu.

Lưu Hiệp lúc này mới xoay người sang chỗ khác chơi với máy tính.

Sau một lúc lâu, ở vô số lần thử nghiệm lặp đi lặp lại đều thất bại, Lưu Hiệp buồn bực xoay sang: “Này, em tới xem xem, mở máy không được rồi!”

Song Hỉ kinh ngạc, nhưng vẫn vươn tới chọt chọt khởi động máy tính, màn hình vẫn đen sì như cũ.

Song Hỉ lắc đầu: “Em không biết.”

Cái này đổi lại khiến Lưu Hiệp kinh ngạc : “Em không biết?”

Song Hỉ gật đầu, không rành máy tính thì làm sao? Chẳng lẽ hần là đại thần? Sau đó khinh bỉ coi cô như vẹt.

Song Hỉ mất hứng : “Không biết thì sao? Anh cho là mỗi người đều giống anh thích máy tính sao, hèn chi sắc mặt tái nhợt..”

Song Hỉ vội vàng cầm miệng, cô nhìn thấy mặt Lưu Hiệp nhanh chóng biến thành đen !

“Nói vậy... em không thích này đó ?”

Song Hỉ ra sức gật gật đầu: “Ngoài trừ nhân dân tệ, em vừa nhìn thấy con số đã đau đầu.”

Lưu Hiệp khó hiểu : “Vậy vì sao Phương Tình nói cho tôi biết em thích nghiên cứu vấn đề về 0 và 1? Chẳng lẽ cô nàng gạt tôi?” giọng điệu Lưu Hiệp bắt đầu không tốt.

Song Hỉ sửng sốt, lập tức nằm bò ra bàn cười ha hả

“Ha ha. 0 cùng 1. Ha ha. em quả thực . . . Thích.”

Lưu Hiệp càng thêm hoang mang .

Song Hỉ rất cố gắng nhịn cười, còn tận lực nghiêm trang nói: “Em chẳng những thích loại trừ tượng 0 cùng 1gì đó, em còn thích hình ảnh tỉ mỉ về dưa chuột và hoa cúc.”

Lưu Hiệp tuy rằng không rõ ràng ý cô nói là ý gì, nhưng nghe cô nói thích hoa cúc, lập tức rất vui vẻ hỏi: “Vậy em thích bó hoa ngày đó tôi tặng??”

Song Hỉ nghĩ đến hàm nghĩa loài hoa kia, rất không có tiền đồ lại thẹn thùng, cúi đầu bắt đầu chọt chọt ngón tay.

Lưu Hiệp cũng không chịu buông tha cô, vẫn truy hỏi không ngừng.

Song Hỉ rốt cục im lặng không được, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn hần: “Lưu Hiệp, em rất ngốc, chơi không nổi trò ‘phong hoa tuyết nguyệt’ của anh.”

Lưu Hiệp cũng trầm mặc, không rên một tiếng nhìn cô.

Song Hỉ ngồi không yên, đứng lên ngập ngừng nói: “Trời tối rồi... em.. người khác cũng không mang quần áo tới... em về trước!”

Còn không có bước ra thư phòng, Lưu Hiệp liền mở miệng .

“Em cho rằng đó là như vậy sao??”

Song Hỉ quay đầu lại: “Cái gì?”

“Em cảm thấy rằng tôi chỉ là cùng em chơi một trò tình yêu thôi sao??” giọng nói Lưu Hiệp nghe không rõ cảm xúc, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, một đôi hoa đào trong mắt thậm chí lóe ra sắc lạnh trước nay chưa có.

“Không phải sao?” Song Hỉ không dám nhìn hắn, không dám trừng mắt “Anh còn có nhiều phụ nữ như vậy...”

Lưu Hiệp thở dài thật sâu: “Việc này cũng không quan trọng, tôi chỉ quan tâm mình em!”

Song Hỉ cười khổ, Lưu Hiệp cho tới bây giờ không nghĩ tới cô một cô gái đơn thuần vô ưu vô lo lại có nét mặt như vậy

“Em ngốc, nhưng không tới mức không có đầu óc! Lưu Hiệp, em từng nghe người khác nói, nếu là một người đàn ông thực sự để ý một cô gái, vậy hẳn nhất định xử lý sạch sẽ quá khứ của mình, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ của mình gặp phải người phụ nữ mình từng yêu thương tìm tới tận cửa, khiến cho người mình yêu thương bối rối cùng đau lòng”

Nếu là thật sự yêu, thực sự quan tâm, nhưng vậy anh sẽ không nở nhần tâm nhìn thấy tôi thấp thỏm lo âu, anh lại làm sao để cho người phụ nữ khác ngang nhiên xuất hiện, khiến cho tôi cảm thấy bản thân mình thật tầm thường?

Lưu Hiệp không biết khi nào đã đi tới trước mặt Song Hỉ, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt cô, vẻ mặt đầy áy náy cùng xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, tôi không biết. Song Hỉ, tôi thừa nhận tôi có rất nhiều quá khứ, nhưng từ khi gặp em, tôi thật sự sửa, tôi cố gắng làm người đàn ông tốt, tôi không hề cùng người con gái khác dây dưa không rõ... . . . Song Hỉ, tôi chỉ muốn cùng em dây dưa không rõ!”

“Về phần Đan Đan. anh cùng cô ấy đã biết từ lâu, nhà cô ấy cùng nhà anh có quan hệ thân từ lâu, cho nên cô ấy cùng mẹ anh rất thân thiết, đối với anh cho tới bây giờ chưa từng thích cô nàng, anh thích chính là em!”

17. Chương 17

Lưu Hiệp không biết khi nào đã đi tới trước mặt Song Hỉ, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt cô, vẻ mặt đầy áy náy cùng xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, tôi không biết. Song Hỉ, tôi thừa nhận tôi có rất nhiều quá khứ, nhưng từ khi gặp em, tôi thật sự sửa, tôi cố gắng làm người đàn ông tốt, tôi không hề cùng người con gái khác dây dưa không rõ... . . Song Hỉ, tôi chỉ muốn cùng em dây dưa không rõ!”

“Về phần Đan Đan. anh cùng cô ấy đã biết từ lâu, nhà cô ấy cùng nhà anh có quan hệ thân từ lâu, cho nên cô ấy cùng mẹ anh rất thân thiết, đối với anh cho tới bây giờ chưa từng thích cô nàng, anh thích chính là em!”

Trong lòng Song Hỉ khi nghe những lời nói của Lưu Hiệp dần dần nổi lên tầng tầng rung động, trái tim tựa mặt hồ bình tĩnh xưa nay bị gió thổi gợn sóng lăn tăn, sau đó gió chậm rãi biến mạnh, thổi qua trái tim, lôi kéo theo từng mảnh từng mảnh sóng to gió lớn.

“Vậy. Vậy anh vì sao.....vì sao không nói a?”

Lưu Hiệp cười, chạm vào đầu mũi của cô: “Là em ngốc, anh tặng hoa cho em, mời em ăn cơm, vì em học lập trình đã chết vô số tế bào não. Nhưng em cũng không nhìn thấy rõ!”

Song Hỉ nhăn cái mũi: “Anh lòng vòng như vậy, cũng không nói rõ. em nào biết?”

Lưu Hiệp không hài lòng : “Anh đều đã nói thích em? Vậy còn em? Có thích anh hay không?”

Song Hỉ ngay lơ tai đều đỏ, làm bộ không có nghe thấy.

Lưu Hiệp hung tợn cắn một cái vào chóp mũi thanh tú của cô: “Nói! Nói mau! Nói em thích tôi!”

Song Hỉ bị mặt hắn bao vây chặt chẽ, bị bắt nhìn thẳng vào hắn, lúc này ép bức đến mức nóng nảy nhắm mắt lại vội vàng nói: “Thích, em thích anh!”

Gian phòng lập tức lặng phắc giống như rơi một cái châm cũng có thể nghe thấy.

Song Hỉ chậm rãi mở mắt ra, vừa lúc chạm vào đôi mắt tựa hoa đào dịu dàng hoà nhã nổi trên mặt nước của Lưu Hiệp, Lưu Hiệp cong khóe miệng là nhin không được có ý cười.

“Hỉ Bảo, anh rất vui”

Tay Lưu Hiệp chậm rãi di chuyển, ôm chầm bả vai cô gắt gao siết vào trong ngực.

Mặt Song Hỉ dán vào trong ngực hắn, nghe trái tim hắn ở bên tai mình đập thành thịch, trong lúc này chưa từng có vui sướng nào như thế không thể diễn tả bằng lời được

Trong lúc này, im lặng thật sự tốt đẹp.

Đột nhiên, Song Hỉ vội vàng đẩy mạnh hắn ra, kinh hoảng cao giọng nói: “A! em phải nhanh về, ký túc xá sắp phải đóng cửa !”

Lưu Hiệp nắm giữ chặt cổ tay cô “Không sao, đêm nay cũng đừng đi về!”

Mặt Song Hỉ nhanh chóng đỏ hồng tựa như có thể bắn ra máu, cúi đầu lấp bắp nói: “Như. có thể rất. quá nhanh ?”

Lưu Hiệp vốn giữ cô lại để tăng thêm cảm tình, thật cũng không muốn thế nào, hắn cũng sợ dọa cô sợ, bây giờ nghe cô tự giác nói vậy, không khỏi cười xấu xa nói: “Em là bạn gái anh, ở lại cũng rất bình thường thôi!”

Song Hỉ ra sức lắc đầu: “Không nên không nên, nhà em quần áo rất nghiêm!”

Lưu Hiệp lập tức xuất hiện vệt đen đầy đầu, lý do này rất cá biệt!

“Anh chọc em đó, em xem trẻ như vậy, anh còn đang bệnh không có cách nào khác để đưa em về, em về một mình lại hại anh lo lắng!” Lưu Hiệp đáng thương hề hề nhìn cô, ra vẻ tủ thân “Yên tâm, anh sẽ không xằng bậy!”

Song Hỉ hồ nghi nhìn hắn, nhận định lúc này về cũng không khả thi, liền miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi! Thấy anh bây giờ ôm yếu, cũng không có sức chiến đấu gì sắc!”

Lưu Hiệp ngay tức khắc bộc lộ bộ mặt hung ác, hoa đào trong mắt xa xăm trừng nhìn cô: “Muốn hay không thử xem sức chiến đấu của anh?”

Song Hỉ rụt lủi cổ cười ha ha.

Lưu Hiệp đem phòng ngủ của mình tặng cho Song Hỉ, chính mình ngủ tại trong phòng khách.

Song Hỉ nhìn thấy Lưu Hiệp đưa ình đồ dùng rửa mặt hồng phấn đáng yêu mới tinh, vô cùng khinh thường hắn: “Té ra anh sớm có kế hoạch rồi!!”

Lưu Hiệp khụ một cái, xấu hổ nói: “Trong ngăn kéo đầu là áo sơ mi mới, em lấy nó mặc làm áo ngủ đi!”

Song Hỉ tức giận trợn trắng mắt, vừa định đóng cửa phòng ngủ, Lưu Hiệp vội vàng chặn lại.

“Lại làm sao vậy?”

“Em đã quên một chuyện quan trọng!” Lưu Hiệp nghiêm trang chỉa chỉa vào mặt mình, “Hôn, chúc ngủ ngon!”

Song Hỉ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, cố lấy dũng khí kiễng chân rất nhanh hôn vào má phải hắn.

Lưu Hiệp ngay vào giờ khắc cuối cùng lúc gương mặt xoay tới, môi Song Hỉ liền dán tại bờ môi của hắn.

Đứa trẻ khờ dại làm sao dự đoán được hẳn lại vô sỉ như vậy, vội vàng lui về sau, Lưu Hiệp lại vươn tay đỡ lấy gáy cô, khoá từng bước tiến gần sát cô, tay kia ôm chặt eo, hôn sâu.

Song Hỉ khẩn trương gắt gao ngậm miệng, mặc kệ Lưu Hiệp khiêu khích vươn đầu lưỡi liếm khoé môi cô, một lần một lần lần lượt theo viền môi.

Lưu Hiệp không kiên nhẫn chờ cô, tay ôm eo chậm rãi do dự tiến đến một bên, ngón tay hơi hơi dùng sức kìm xuống, Song Hỉ nhịn không được cảm giác tê dại ngứa ngáy, không khỏi hé miệng nở nụ cười.

Đầu lưỡi Lưu Hiệp nhân cơ hội công thành đoạt đất, Song Hỉ vốn dĩ nhắm chặt hai mắt cũng kinh ngạc mà mở thật to, lưng tê dại cùng trên môi tê dại cùng nhau tưởng hồ, nhanh chóng thấm thấu toàn thân, cả người xụi lơ xuống.

Lưu Hiệp hai tay mạnh mẽ đỡ cô, càng thêm ôm chặt cô, như là muốn hoà thân xác cô vào trong thân thể mình, khiến cho cô từ đó về sau không thể chạy trốn!

Đầu lưỡi Song Hỉ bị Lưu Hiệp cuốn lấy ngậm, sau đó dùng lực mút vào, cỡ lực vừa phải, khiến cho Song Hỉ lần đầu tiên nếm thử cũng không chán ghét, tuy rằng phản ứng rất ngây ngô, hẳn lại càng ngày càng khó có thể không chế, càng hôn càng sâu.

Song Hỉ nín thở đến mức lồng ngực cũng đau, muốn đẩy ra hẳn, toàn thân lại bị hôn đến độ chẳng còn chút sức lực nào, không biết nghẹn bao lâu, Lưu Hiệp mới thoáng rời khỏi môi cô, khản giọng nói: “Để thở!”

Hơi nóng thở ra, hơi hồi phả vào mặt cô, Song Hỉ từng ngậm từng ngậm thở phì phò, bên tai còn lòng vòng hai chữ Lưu Hiệp phun ra “Để thở”, môi lại bị ngậm, lời lẽ của Lưu Hiệp thực dịu dàng, khiến cho Song Hỉ chìm đắm, cánh tay ôm cô rất có lực, khiến cho cô không thể tránh thoát.

Trong đầu Song Hỉ là mộng tưởng mảnh rừng hoa đào nở rộ trải dài, đoá hoa đỏ ửng bay bay khắp bầu trời, Song Hỉ liền cảm thấy bản thân mình cũng giống như cánh hoa này đang bay bay, giống như giờ khắc này, sức hút của trái đất chẳng còn, ngay cả trái tim đều là không trọng lượng, cảm giác không thể chạm đất.

Lưu Hiệp rốt cục chậm rãi buông cô ra, vẫn tham quyền môi ngọt, không tha vẫn từng chút từng chút hôn khoé môi cô.

Linh hồn Song Hỉ đang phiêu du giữa không trung rốt cục quay về vị trí cũ, khôi phục một chút khí lực cuối dùng tay đẩy hẳn ra.

Miệng cô nhỏ nhắn vì bị hôn thật lâu, cho dù Lưu Hiệp rất nhẹ nhàng, nhưng cũng sưng đỏ rõ ràng.

Lưu Hiệp cười hắc ám, rõ ràng nhìn thấy cô đang tự thiêu, lại vẫn là đem hoả châm tới.

“Luyến tiếc? Chúng ta tiếp tục.”

Song Hỉ cả kinh, vừa thẹn vừa giận mạnh mẽ đóng cửa lại, ngoài cửa truyền đến tiếng cười đắc ý lại đáng đánh của Lưu Hiệp.

“Ngủ ngon nha, nhất định có thể làm giấc mộng đẹp, anh cam đoan!”

Song Hỉ cảm giận dậm chân, cả người nhào vào giường lớn, đem mặt nóng bỏng vùi vào trong gối đầu thật sâu.

Song Hỉ tắm rửa xong leo lên giường của Lưu Hiệp ở trong mùi hương của Lưu Hiệp tiếp tục thẹn thùng đỏ mặt tim đập nhanh.

Điện thoại vào lúc yên tĩnh mệnh mông này lại vang lên dọa cô giật mình.

“Hà Song Hỉ cậu đang làm gì? Bây giờ còn không về nữa!” Điện thoại vừa kết nối, chợt nghe tiếng rít gào thở hổn hển đầu bên kia.

“Tớ. Tớ ở. Tớ hôm nay không về.” Song Hỉ ngại ngần không nói mình ở trong nhà Lưu Hiệp, nhưng Phương Tình hơi suy tư chút cũng hiểu rõ, ngay tức khắc ở bên kia đầu điện thoại truyền tới tiếng cười xấu.

“Toàn bộ tường lữ có lúc cần phải chú ý an toàn a!”

Song Hỉ nổi giận: “Phương Tình cậu là một đại sắc nữ!”

Phương Tình không chút khách khí châm chọc cô: “Cậu là tiểu cô nương ngây thơ làm sao tới đêm còn không quay về ký túc hả?”

Song Hỉ đang hung hăng bị nghẹn lời.

Phương Tình truyền tới tiếng cười đắc ý, “Không quấy rầy ‘hăng hái’ các vị, nên làm cho Lưu Hiệp kiểm chế ăn chậm một chút dừng để mắc nghẹn nha. bái bai!”

Song Hỉ nắm chặt điện thoại cắt liên lạc rơi lệ đầy mặt.

Song Hỉ là bị bức rứt mà khó ngủ, tối hôm qua lại thẹn thùng chuyện ôm ấp hôn hít, ở trên giường lăn qua lăn lại thật lâu mới đi vào giấc ngủ.

Song Hỉ bị ép mở mắt ra, liền thấy gương mặt Lưu Hiệp tràn ngập ý cười dán ngay tại chóp mũi mình.

Song Hỉ hoảng sợ, thế nhưng cái mũi và miệng đều bị Lưu Hiệp ngăn chặn, thét chói tai không được, chỉ có thể rầu rĩ phát ra tiếng ô ô.

Lưu Hiệp đắc ý buông tay, Song Hỉ lập tức lùi về, đem chân kéo cao nhét dưới cổ, một tư thế tiêu chuẩn cô gái ngây thơ chuẩn bị đại thúc thô tục khinh bạc.

“Anh vào bằng cách nào?” Song Hỉ mới vừa tỉnh ngủ còn có chút mơ hồ.

Lưu Hiệp xoay xoay chìa khoá trong tay, rất vừa lòng giờ phút này Song Hỉ chần kinh, đôi mắt híp lại: “Đây là nhà của anh, anh tất nhiên có cái chìa khoá!”

Song Hỉ vội vàng xốc chân lên chút, kiểm tra bản thân mình còn trong sạch hay không

Lưu Hiệp tức giận vươn tay gõ đầu cô: “Tôi là người cảm thú như vậy sao?”

Song Hỉ rốt cục thở phào nhẹ nhõm, không có tình cảnh như trong tiểu thuyết phim ảnh ‘cả người loã thể ánh sáng mập mờ’, trừng mắt: “Không cảm thú, không phải đàn ông!”

Lưu Hiệp chân mềm nhũn, thân mình xoay vòng vòng miễn cưỡng đứng lại, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn cô gái nhỏ bé trên giường: “Tôi không phải đàn ông. . . .bây giờ chứng minh cho em xem!”

Song Hỉ nhìn thấy ánh mắt hần liền hối hận bản thân mình không tao nhã miệng lớn hơn não, vừa định né ra đã bị Lưu Hiệp nhào lên ngăn chặn, chân bị bọc thật chặt, Song Hỉ vùng vẫy trong chốc lát mệt chẳng còn hy vọng tránh khỏi, thở hồng hộc trừng mắt nhìn hắn: “Đứng lên a.”

Lưu Hiệp cười xấu xa, môi rơi xuống.

Hoàn toàn khác biệt với dịu dàng cẩn thận đêm qua, Lưu Hiệp hôn này cuồng phong mưa rào trong chớp mắt quét qua, thổi bay hết thần trí Song Hỉ, môi lưỡi mềm mại không thể không cường thế khiêu mở hàm răng cô, đầu lưỡi câu dẫn linh hoạt ướt át mềm mại dây dưa quyến rũ. .

Lưu Hiệp hôn rất kích tình, hơn nữa mới sáng sớm đúng là lúc khí huyết đàn ông bốc lên, cho nên chỉ trong chốc lát, Song Hỉ liền cảm giác được chỗ gần đùi có vật vừa cứng vừa nóng đang ma sát.

Song Hỉ “kiến thức từng trải phong phú” hơi suy ngẫm chút liền hiểu rõ đó là cái gì, hoảng sợ giãy dụa, lại bị Lưu Hiệp gắt gao áp chế, Lưu Hiệp buông môi cô ra, tựa vào bên gáy cô, thở hổn hển, giọng nói khàn khàn phát ra cảnh cáo: “Dừng nhúc nhích. Bằng không, anh sẽ thật sự cảm thú !”

Cổ Song Hỉ ngứa, lỗ tai nóng muốn chết, thân mình cứng còng cũng không dám ... lộn xộn nữa.

Lưu Hiệp bình phục lại ít, chậm rãi rời khỏi người cô, đối với người nào hoảng sợ nhanh chóng rút vào chăn nói: “Mau đứng lên rửa mặt!” Nói xong, không dám nhiều lời vội vàng đi ra ngoài đến ban công hóng gió mát.

Song Hỉ nhảy ra khỏi giường, vội vàng sửa sang lại hình tượng mới nhìn nhó đi ra.

Lưu Hiệp đã dọn xong bữa sáng, thấy cô liền đón lại,: “Anh mua bánh bao nhỏ và cháo, mau tới ăn còn rất nóng!”

Song Hỉ nhìn dáng vẻ hần rất tự nhiên như chẳng có việc gì, yên tâm rất nhiều, liền rất vui vẻ ăn bữa sáng. Lưu Hiệp thân thể không có đáng lo lắng, ăn sáng xong liền cùng Song Hỉ tới công ty.

Song Hỉ ngồi ở vị phí phó lái, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm người nào đó đang chuyên chú lái xe.

“Sao vậy?” Lưu Hiệp quay đầu, rất xán lạn nhe hàm răng sáng bóng nhìn cô.

Song Hỉ then thùng cúi đầu nhìn ngón tay, nửa ngày mới ấp a ấp úng mở miệng: “Em... buổi sáng còn.....không đánh răng, anh..”

Lưu Hiệp hiểu rõ, cười khanh khách, “Anh nếu ghét bỏ em sẽ không theo đuổi em làm bạn gái anh!”

Song Hỉ bị hai chữ “Bạn gái” khiến rung động, sau đó lảng lảng, cuối cùng viên mãn !

Song Hỉ rất hưng phấn, cũng muốn làm cho người bên cạnh hưng phấn, rất tự nhiên mở miệng nịnh bợ: “Ha hã, em cũng không ghét bỏ anh! Dù sao anh cũng rất giống đàn ông. . . .”

Lưu Hiệp nghe vậy tay vừa trượt, xe đánh thành một hình đường cong S tuyệt đẹp

Nào là nói không chê hần! cái gì gọi không giống đàn ông! Hần vốn là một đàn ông chân chính hàng thật giá thật đó!

Lưu Hiệp nội thương, lặng lẽ quay mặt rơi lệ!

18. Chương 18

Vào buổi chiều, Phương Tình hào hứng dào dạt ‘thiên thời địa lợi’ có cơ hội nghênh mặt ra ngoài, ngang nhiên đi phỏng vấn, vừa tới cửa Hoa Nguyên lại gặp phải tìm Lục Hân đến tìm Lưu Hiệp.

Phương Tình trên mặt thể hiện rõ vui vẻ, rất kích động cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, túm cánh tay Lục Hân kéo vào trong: “Tối vừa lúc!”

Lục Hân rõ ràng quá kinh ngạc sự chủ động của cô, sau đó cảnh sắc thay đổi, trở tay nắm tay cô, theo kịp bước chân cô.

Vừa đến tầng hai mươi, Phương Tình liền bỏ Lục Hân nhí nha nhí nhảnh, chạy vọt tới trước mặt Song Hỉ một câu cũng không nói đã bắt đầu xem xét từ chân lên đầu.

Song Hỉ bị ánh mắt như ra đa của cô nàng mà thấy kỳ quái, ngứa ngứa gáy, thấy Lục Hân, chia chia hần hỏi: “Tình Tử, cậu cùng hần ‘hẹn hò’ cùng một chỗ ?”

Phương Tình sửng sốt, có chút chột dạ nhìn thoáng qua người nào đó nghe thấy vậy đầy mỹ mãn, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Không đúng nha Song Hỉ, tớ thấy cậu lông mày lông mi đáng hình đều chỉnh tề, trên cổ cũng chẳng có đánh dấu hôn môi.... cậu không bị ăn nha!”

Song Hỉ mặt nhanh chóng biến thành đỏ, tay chỉ vào cô nàng run rẩy : “Phương Tình cậu là sắc nữ, cậu mới bị ăn!”

Lục Hân vẻ mặt xanh mét trừng mắt nhìn hai người.

Phương Tình chớp mắt mấy cái, kinh ngạc hô nhỏ: “Không phải đâu! Chẳng lẽ Lưu Hiệp lại không thể được?” Hèn chi dáng vẻ yêu nghiệt như vậy, còn đẹp hơn cả phụ nữ, quả nhiên.....

Lưu Hiệp nghe tiếng ồn từ trong văn phòng đi ra, vừa lúc nghe thấy câu nói cuối của Phương Tình, đen mặt, nghiêm rống giận: “Phương Tình, cô là đồ chết tiệt còn dám bôi nhọ lão hã! Lão được hay không có cần chứng minh cho xem không!”

Lục Hân sắc mặt càng đen, ánh mắt lạnh dữ dần bắn về phía Lưu Hiệp khiến hần tan tác tơi bời.

Song Hỉ nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc, sau đó dùng đôi mắt nhỏ đầy oán hận nhìn chăm chăm vào Lưu Hiệp.

Phương Tình bĩu môi, thản nhiên xoay mặt đáp: “Giấu đầu hở đuôi!”

Lưu Hiệp ngay tức khắc lệ rơi đầy mặt.

Cơm chiều tất nhiên là bốn người cùng ăn.

Lưu Hiệp đánh giá bài trí trang nhã chung quanh, tấm tắc mãi: “Quả nhiên rất phù hợp tính nghệ sĩ của chị dâu!”

Địa điểm là Lục Hân tìm, Lục Hân híp mắt lười nhác, vươn tay xấn tay áo. Lưu Hiệp vừa thấy động tác này của hắn, đánh cái rùng mình: “Rất cao nhâ! Rất cảnh đẹp ý vui! Ở nơi này ăn cơm, thực khiến cho người ta hận không thể ăn thêm mấy chén nữa!”

Phương Tình cười tủm tỉm nhìn thấy vẻ mặt anh chàng kiên quyết ủng hộ chị dâu của Lưu Hiệp, nâng má nói giúp: “Được, vậy gọi thêm cho anh mấy món nữa là được!”

Lục Hân gật gật đầu: “Không sai, vừa lúc bồi bổ cho Lưu công tử nhà chúng ta” Nói xong cười đầy ý vị, lộ rõ hàm răng trắng bóng, “Đỡ phải hắn không thể!”

Phương Tình cố nén ý cười: “Qua Tử không cần khách khí, dù sao bữa này cũng là anh mời mà!”

Lưu Hiệp vỗ cái bàn, cảm uất kháng nghị: “Dựa vào cái gì bắt tôi mời!”

Phương Tình không khách khí nói: “Chúc mừng anh ôm được mỹ nhân về a!”

Song Hỉ im lặng lui vào trong góc, cô cho tới bây giờ cũng đều biết người bên cạnh không phải là dạng đèn cạn dầu, chị gái nữ vương có lúc cuồng bạo, nhưng Phương Tình có lực sát thương rất lớn, Cổ Mạch bụng dạ đen tối, cùng mấy nhân vật này, tương lai ngày sau khó mà sống lâu dài được.

Nói yêu một người làm sao mà khó khăn như vậy chứ?

Song Hỉ trong lòng một lần nhấm một lần rơi lệ.

Lưu Hiệp hai tay không thể địch nổi bốn tay, oan ức tủi thân tới gần bạn gái cứng của mình, bày ra dáng chim nhỏ nép vào người: “Bọn họ khi dễ anh.”

Song Hỉ cứng đờ quay đầu, không lưu tình chút nào đẩy đầu vai Lưu Hiệp đang gác lên vai cô.

Lưu Hiệp biết cô gái bé nhỏ của mình chẳng qua vì ở trước mặt đôi nam nữ lòng dạ hẹp hòi này mới thay đổi như vậy, đành phải thay đổi sách lược, tùy tiện ôm Song Hỉ vào trong ngực, cà lơ phất phơ mở miệng trêu chọc: “Lục Hân, có thấy đại ca có mỹ nữ trong lòng không, cậu còn cô đơn chiếc bóng một mình, đại ca thấy thực sự là đau lòng thay!”

Trong nhà hàng nhiệt độ không khí liên tục giảm xuống, gió lạnh từng cơn, Lục Hân ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, cả người cũng tản ra hơi thở lạnh lẽo.

Lục Hân chậm rãi mở miệng: “Tớ nhớ rõ, Dương Đan là con dâu mẹ cậu nuôi trong nhà!”

Lưu Hiệp kinh hãi, vội vàng thề thốt với Song Hỉ ở trong lòng chứng tỏ thành tâm, vừa đáng thương tội nghiệp cầu xin Lục Hân tha thứ.

Lục Hân nghiêng đầu, đối với người phụ nữ có chút đăm chiêu nhẹ nhàng nói: “Khi nào thì em đau lòng vì tôi cô đơn?”

Phương Tình nhìn hắn cười ngọt ngào, vươn tay gấp cho hắn thức ăn: “Ý của anh là.giới thiệu đối tượng cho anh?”

Lục Hân ung dung ăn xong thức ăn, tao nhã nâng ly uống ngụm rượu, mới khẽ mỉm cười nói: “Ồ, tôi không ngại cô dùng chút thủ đoạn nhỏ chẳng hại ai, tự mình đẩy cô tới chào hàng với tôi.”

Phương Tình lạnh lùng hừ một tiếng.

Lục Hân sắc mặt chẳng biến, trong lòng cũng vô cùng ghen ghét Lưu Hiệp cùng Song Hỉ đương ra oai, càng oán giận thái độ của người phụ nữ bên cạnh đang trốn tránh sự thật..

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói ôn hoà của một chàng trai.

“Bé Tình!”

Hạ Khải Minh cùng An Lập Nhiên mới từ trong phòng bao đi ra liền thấy bốn người dưới lầu nói chuyện thật vui, Phương Tình cùng gã đàn ông bên cạnh cúi đầu thân mật nói chuyện với nhau, hành động hoàn toàn rơi vào trong mắt bọn họ.

“Hạ Khải Minh, anh Lập Nhiên, hai người cũng tới chỗ này ăn cơm sao?” Phương Tình vui vẻ đứng lên.

Lục Hân lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai người đàn ông bất ngờ đi tới, hai người này hẳn đều biết, một người là vào tiệc rượu ngày đó khiến cho cảm xúc của Phương Tình thay đổi hoàn toàn, một người là ông chủ ‘Biệt lai vô dạng’, con Hạ gia, xem chừng anh ta rất thân quen với Phương Tình.

Hạ Khải Minh rõ ràng cảm giác địch ý từ Lục Hân, đó là. đó là khi bảo bối mình quý trọng có mối nguy bị người khác cướp mất, không tự chủ được biểu hiện ra ngoài thể sống chết bảo vệ.

An Lập Nhiên thấy Lục Hân, nhớ tới chuyện ngày đó, hơi hơi có chút xấu hổ.

Lục Hân toàn thân phát ra lạnh lẽo, Hạ Khải Minh không hề chùn chân cùng hắn đối diện, một người lạnh lùng, một người ôn nhu, giống nhau khiến cho người ta không thể bỏ qua.

“Anh. hai anh, có JQ [1]?” ngay vào lúc bầu không khí càng ngày càng quỷ dị, trong góc phòng truyền đến tiếng nói đầy hưng phấn và kinh ngạc.

Phương Tình không nói gì địa quay đầu, Song Hỉ lùi vào lòng Lưu Hiệp, ánh mắt ** đảo qua đảo lại giữa hai chàng kia.

Lục Hân trong mắt bắn tia vèo vèo về phía Song Hỉ, Hạ Khải Minh tính tình hoà nhã tươi cười bất đắc dĩ.

Lưu Hiệp đầu đầy vệt đen ngăn trở ánh mắt Lục Hân, che ánh mắt nóng bỏng của Song Hỉ anh ta cũng rất cảm tức và không thích khi nhìn thấy ánh mắt đó: “Trẻ con trong nhà, đừng nói lung tung!”

Song Hỉ bất mãn chề môi, Lưu Hiệp cười cười, cương chiều nói: “Ngoan –”

Phương Tình trong lòng điên cuồng bằm Song Hỉ thành hàng trăm hàng vạn mảnh, khổn khổ quay đầu cười cười với Hạ Khải Minh cùng An Lập Nhiên: “Ăn xong chưa, có muốn cùng ăn cơm với chúng em?”

Hạ Khải Minh rất theo thói quen xoa xoa đầu cô: “Không cần, anh cùng Lập Nhiên mới vừa ăn xong.”

Phương Tình lúc này mới nhớ tới còn không có giới thiệu mọi người: “Song Hỉ anh chắc biết, hai vị này là bạn của em”

Song Hỉ quơ móng vuốt: “Chào anh Hạ, anh Lập Nhiên xin chào!”

Hạ Khải Minh lễ phép gật gật đầu: “Xin chào mọi người!”

“Hai người nếu có việc bận thì cứ đi, không cần để ý tới em”

Hạ Khải Minh cười nói: “Tốt, vậy mọi người cứ tiếp tục, chúng tôi sẽ không quấy rầy.” Đi lên lại như không bận tâm lắm mở miệng nói, “Đúng rồi Tình Tử, lần trước em đi Vân Nam tặng anh món quà anh rất thích, ngày nào rảnh anh mời em ăn cơm”

Phương Tình rất thành thật đồng ý, tức khắc rước lấy bất mãn từ người nào đó.

An Lập Nhiên cũng vội chào tạm biệt Phương Tình, trong ánh mắt sắc bén của Lục Hân cùng Hạ Khải Minh rời khỏi đó.

“Anh Minh, Tình Tử cùng Lục Hân khi nào thì có quan hệ tốt như vậy?” An Lập Nhiên ngồi trong ‘Biệt lai vô dạng’ râu rĩ uống rượu, rốt cục nhện không được hỏi.

Hạ Khải Minh ôn hòa cười cười: “Lập Nhiên, em có phải sợ Lục Hân?”

An Lập Nhiên vừa nghe, vội vàng cảm giận phản bác: “Ai sợ hấn a! Em... em chẳng qua là . . .”

An Lập Nhiên xấu hổ buồn rầu uống rượu, một lát sau mới đem chuyện này nói ra.

Hạ Khải Minh nghe xong trầm mặc thật lâu sau, An Lập Nhiên thấp thỏm lo âu nhìn anh ta: “Anh Minh, có phải em đã làm chuyện sai rồi?”

Hạ Khải Minh cư xử với hai người vẫn luôn mềm mỏng dịu dàng, rất bao dung. Phương Tình cùng An Lập Nhiên anh ta đã quen biết từ lâu, hai người coi anh như là anh trai, anh vẫn luôn cố gắng làm anh trai tốt, lúc nào cũng quan tâm bọn họ, cho nên bây giờ lộ ra ánh mắt nghiêm túc chưa từng có xưa nay, nhất thời khiến cho An Lập Nhiên giật mình.

“Lập Nhiên, em hãy nói thật cho anh biết, em vì sao đi tìm Tình Tử nói chuyện kia?”

“Em. . . .em tất nhiên là quan tâm em ấy, sợ em ấy bị hại” An Lập Nhiên giọng nói càng ngày càng bé.

Hạ Khải Minh rõ ràng không tin: “Em thích cô ấy đúng không? Cho nên sợ cô ấy cùng Lục Hân có dây dưa!”

An Lập Nhiên cả kinh, ngập ngừng không biết nói cái gì đó.

Hạ Khải Minh thở dài: “Lập Nhiên, bé Tình Tử từ nhỏ đã thích em, đi theo em lâu như vậy, còn em?? Em chẳng qua là ý vào tình cảm của nó thích em, không thêm đặt trong lòng, em nói xem, em có từng chính thức để ý cảm nhận của Tình Tử?? Có từng nhìn thẳng vào tình yêu của Tình Tử?”

An Lập Nhiên cúi đầu, ngọn đèn trong quán bar chiếu vào gương mặt đã chẳng còn nét trẻ con, có mấy phần ngoan ngoãn lẫn ưu thương.

“Cho nên bây giờ, Tình Tử cuối cùng buông đoạn tình cảm này với em, em bắt đầu sợ hãi, em mới thấy rằng Tình Tử cũng có ngày rời bỏ, em mới bắt đầu nghĩ cách cứu vãn. Nhưng mà, Lập Nhiên, em làm như vậy có công bằng với Tình Tử không? Em thương tổn nó, nhưng em lại không muốn nó rời bỏ khỏi em, bây giờ bên cạnh Tình Tử có người khác, em rốt cục cũng ném cảm giác mất đi, sau đó đã nghĩ muốn cướp Tình Tử về? Lập Nhiên, em như vậy, coi Tình Tử thành cái gì?”

“Anh Minh, em. . . .trước kia em rất hỗn loạn, em tự cho là đúng, càng thích cô ấy nhưng càng không dám thừa nhận, nhưng không phải anh nói cô ấy thích em nhiều năm như vậy, vì sao em không thể đuổi theo bắt cô ấy về?”

“Đuổi theo bắt về được không? Lập Nhiên, nghe anh nói một câu, em hoàn toàn không hiểu Tình Tử, em vĩnh viễn không hiểu Tình Tử muốn gì, quá khứ đã là quá khứ, em có cố gắng cũng không xoay chuyển được, không bằng cứ như vậy thuận theo tự nhiên đi!”

“Em không hiểu, vậy.”

Em là không hiểu, vậy còn anh?

An Lập Nhiên cảm thấy buồn bã, anh làm sao không biết Phương Tình bướng bỉnh, lúc yêu toàn tâm toàn ý, một khi quyết định không hề yêu, thì phải là thật sự không thương, quyết tuyệt đến độ có thể khiến cho người ta thất vọng đau khổ. Mặc dù anh có thể giữ được cô, cũng không giữ được cảm tình ngày xưa.

Nhưng nhiều năm như vậy, anh cũng rõ ràng nhận thấy tình cảm của Hạ Khải Minh, nhìn ánh mắt của anh ấy, anh có thể nói lên được suy nghĩ của anh ấy, ngay cả anh ấy vẫn che giấu tốt lắm, nhiều năm như vậy anh ấy vẫn cho rằng mình là tấm gương tốt, anh làm sao có thể không nhận ra chứ?

“Anh Minh, em hiểu rồi.... em sẽ không đi phá rối cô ấy nữa!”

An Lập Nhiên trong lòng còn nổi buồn đậm đặc không thể nào hoá giải, nếu mà Phương Tình đối xử với anh cũng giống như Hạ Khải Minh, anh ấy nói cái gì anh cũng sẽ không cố tình bỏ qua cô nhiều năm như vậy.

Hạ Khải Minh không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, thở dài nói: “Anh biết em hối hận, các em bỏ lỡ nhau anh cũng thấy tiếc. Gặp người mình thích, ngàn vạn lần đừng buông a. Thực ra thích một người, không phải là hy vọng nhìn thấy người đó bình yên sao.... Nếu không vì ý này.. anh cũng sẽ không...”

Hạ Khải Minh đứng lúc kịp thời ngậm miệng lại, An Lập Nhiên cảm thấy mắt mác uống một ly rượu, không có nghe thấy tiếp theo anh ta thở dài nặng nề

Nếu không bởi vì biết rõ tình cảm của cô, nếu không biết nó cũng thích cô, anh sẽ không lựa chọn im lặng nhiều năm như vậy, không phải chỉ là người đứng sau nhìn thấy cô vui vẻ là tốt rồi, đúng là bởi vì lúc đó do dự, nên bỏ lỡ nhiều lắm.

Hạ Khải Minh tự giễu cười, anh ta làm sao lại thành người nhu nhược chứ? Anh ta có tư cách gì mà đây đối với kẻ địch còn tự nhiên có thể thuyết giáo?

Phương Tình sau khi An Lập Nhiên rời khỏi cũng chẳng có vui vẻ như khi nãy, miễn cưỡng ăn xong cơm, yên vị lên xe Lục Hân về.

Lục Hân trầm mặc lái xe, đèn mới lên rực rỡ, cuộc sống thành phố về đêm mới bắt đầu, trong lòng hần lại cảm thấy thất bại cùng cảm tức nói không nên lời.

Phương Tình một mực nghĩ tới chuyện kia, cho nên xe dừng lại thật lâu sau mới phản ứng.

“Hả, tới rồi? xin lỗi em vừa mới không chú ý.” Phương Tình áy náy cười cười với hần, đẩy ra cửa xe: “Tạm biệt, đi đường cẩn thận!”

Lục Hân không nói, cũng đi theo xuống xe.

“Còn có chuyện gì sao?” Phương Tình kinh ngạc nhướng mi, mặt hần vì sao đen như vậy.

“Phương Tình, em không phải nên nói chút sao?” Lục Hân trầm mặc nhìn thấy dáng vẻ cô mù tịt, trong lòng từng cơn lửa giận bốc lên, cô cứ như vậy chẳng thèm để ý gì tới cảm giác của hần sao?

Phương Tình chẳng muốn đoán ý anh chàng đang ở độ tuổi mãn kinh vừa kỳ quái tâm tư lại phức tạp này.

“Anh muốn nói cái gì?”

“Em không giải thích một chút về chuyện vừa rồi sao? An Lập Nhiên là chuyện gì xảy ra? Còn có Hạ Khải Minh?”

Phương Tình nhú mào, cười lạnh lùng: “Anh hỏi nhiều vậy, chẳng qua là gặp hai người bạn thôi!”

“Bạn? Phương Tình, Lục Hân tôi ở trong mắt em là người không có đầu óc sao?”

Phương Tình không thể nhịn được nữa, giọng điệu đã bắt đầu không tốt: “Anh là người nào dựa vào cái gì tôi phải bận tâm? Tôi cũng chẳng muốn nói lời nhảm nhí cùng anh?”

Lục Hân nắm chặt cổ tay cô: “Tôi là gì của em?? Phương Tình em nói xem, tôi là gì của em?”

Phương Tình không kiên nhẫn hất tay ra: “Lục Hân anh đừng động tay động chân nữa, đừng quên ngày đó anh bị tôi đánh không đứng dậy nổi! Tôi nói với anh, bây giờ tôi và anh chẳng có gì, như vậy vì cái gì và anh cũng không có quyền can thiệp vào chuyện quan hệ bạn bè tự do của tôi!”

Lục Hân trong mắt bốc lửa sáng quắc, thấy cô một chân từng bước lui về phía sau, hai tay dâng lên, bày ra tư thế muốn vùng lên, không khỏi càng thêm phần nộ.

“Tốt, tôi với em không có gì, mấy ngày này sánh vai với nhau là tôi tự mình đa tình!”

Dứt lời bước nhanh đi vào trong xe, dốc sức đóng thẳng cửa, xe nhanh chóng khởi động, ngay tức khắc biến mất trong bóng đêm.

Phương Tình trong lòng có lửa giận, nhưng cũng biết bản thân mình vừa rồi quá phận, đứng ở cửa trường nhìn chăm chú vào nơi xe Lục Hân biến mất, có chút hối hận.

Lúc ăn cơm gặp An Lập Nhiên là cô không thể tưởng, cô biết bản thân mình không tốt, ngay cả Song Hỉ đều nhìn thấy cảm xúc của cô trong chớp mắt đã sa sút, huống chi Lục Hân, hẳn hoi một chút cũng là hẳn điều phải.

Nhưng, cô sao có thể tự nhiên như thế được, nói buông là buông, khi không gặp thì hoàn hảo, vừa thấy mặt, cô lại nhớ tới những tháng năm tuổi xanh. Nhưng năm đó thật tốt, An Lập Nhiên đứng ở trước ánh đèn, nghe những chuyện phiền toái vụn vặt, có một cảm giác rất ấm áp.

Cô thật sự, chỉ là có chút luyến tiếc cái này mà thôi, không hơn!

Nhưng mà bây giờ, lần đầu tiên thấy Lục Hân rời khỏi cô mà đi, trong lòng có một nơi, có cảm giác đau ở một nơi không tưởng tượng được.

Chú thích

[1] JQ: là từ viết tắt của giới trẻ TQ ngày nay, ám chỉ gian tình

19. Chương 19

Buổi chiều thứ bảy, Lưu Hiệp và Song Hỉ ở nhà ăn cơm. Song Hỉ có tật xấu là khi ăn cơm xong chỉ muốn ngủ, mơ mơ màng màng ngồi trên ghế sofa xem TV. Lưu Hiệp xử lý xong công việc từ trong phòng đi ra liền thấy Song Hỉ đang khốn khổ cố gắng chống mí mắt, ngả trái ngả phải.

“Buồn chán hả?” Lưu Hiệp ngồi bên cạnh cô rất tự nhiên ôm cô vào trong lòng dụi dụi.

Song Hỉ tự động ‘tự tung tự tác’ tìm một thế thoải mái ở trong lòng hắn, nói lảm bảm: “Anh hết bận rộn rồi sao?”

Lưu Hiệp bật cười, ôm người trong lòng, cảm thấy thoải mái chưa bao giờ có, tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô.

“Ừ” tay Lưu Hiệp đang vỗ về vuốt ve tóc cô di dời xuống vỗ vỗ mông nhỏ cô, “Heo con lười, đừng ngủ, anh dẫn em ra ngoài đi dạo!”

Song Hỉ đỏ mặt, vuốt mông từ trong hắn ngồi thẳng: “Đại sắc lang!”

Lưu Hiệp cười như không nhìn nhìn cô, nhân lúc cô cúi đầu then thùng nhanh chóng hung hăng hôn cô một hồi.

Song Hỉ bị hôn đến độ đầu óc choáng váng, Lưu Hiệp lưu luyến cắn nhẹ môi cô một cái: “Mau đứng lên, nếu không đi chúng ta tiếp tục?”

Song Hỉ giật mình một cái, đẩy hắn ra chạy tới cửa thay giày.

Lưu Hiệp dẫn cô đến con đường của khu phố mua sắm, kéo cô đi thẳng vào tầng cao nhất.

“Anh đưa em tới nơi này làm gì??”

Lưu Hiệp nắm cả bả vai cô: “Đưa em đi mua quần áo, buổi tối có buổi gặp gỡ, em đi cùng anh”

Song Hỉ vừa vui vẻ vừa lo: “Gặp gỡ thế nào, có phải rất quan trọng? Em... em đi có sao không?”

Lưu Hiệp xoa xoa tóc cô, hẳn bây giờ rất thích cảm nhận mái tóc cô mềm mại nhưng lúc nào cũng rối thế này, sờ vào trong tay cảm giác ngứa ngáy rất thoải mái.

“Em là bạn gái anh, làm bạn gái anh bất kể tham gia gặp gỡ gì cũng đều phù hợp, đừng lo lắng, bé ngoan!”

Song Hỉ giận dữ, vươn tay nhéo thịt trên cánh tay hắn, hung hăng vịn xoắn

“Ai da—” Lưu Hiệp khoa trương nhảy dựng lên.

Lưu Hiệp đưa cô tới cửa hàng rất phù hợp với phong cách ăn mặc công tử Lưu gia.

Chọn lựa chọn lựa, Song Hỉ mỗi lần mặc một bộ quần áo đứng trước gương rất vui vẻ, làm dáng quay trái quay phải, nhưng mà mỗi lần hỏi ý Lưu Hiệp, Lưu Hiệp đều lắc đầu.

Sau cùng, Song Hỉ rất nhọc nhằn mặc bộ váy ngắn đã thấy tinh thần mỏi mệt rồi, từ trong phòng thử đi ra, cúi đầu, chờ Lưu Hiệp phê phán.

“Chọn cái này đi!”

Song Hỉ vừa nghe, ngay tức khắc liền vui vẻ chạy đến trước gương, váy màu trắng dài đến đầu gối, làn váy xoè, rất thanh lịch, phía trước còn thêu một đoá hoa cúc màu vàng, đơn giản lại không mất nét đẹp, một sợi dây màu xanh kéo dài về phía trước, kéo quần quanh vòng eo nhỏ nhắn.

Song Hỉ một tay mân mê làn váy quay đầu hỏi: “Đẹp không?”

Lưu Hiệp cười gật đầu: “Bạn gái của anh tất nhiên là xinh đẹp! Đi, đưa em đi làm tóc”

Song Hỉ đáng thương hề hề bắt ngồi trước gương, để mặc cho nhà tạo mẫu tóc làm loạn trên tóc cô.

“Hiệp Hiệp.”

Lưu Hiệp bị một tiếng gọi đầy thâm tình vô cùng ****, chấn động người toàn thân run lên, tạp chí trong tay đang xem cũng bị xé thành hai mảnh.

“Hiệp Hiệp, em đói quá, anh có thể mua cái gì cho em ăn không?” Song Hỉ nghiêng đầu không thể động đậy phải dùng sức biểu đạt nỗi tủi thân của mình.

Lưu Hiệp cảm thấy thực sự rất bẽ mặt: “Em ngoan chút, nhanh chóng xong rồi!”

Song Hỉ ủy ủy khuất khuất oán giận: “Em đói chết đói chết đói chết đói chết đói.”

Lưu Hiệp không có cách nào, chỉ phải tức giận đi ra ngoài mua thức ăn cho cô.

Song Hỉ ăn no rồi, tóc cô cũng xong, tinh thần no đủ kéo tay Lưu Hiệp: “Em có đẹp hay không?”

Lưu Hiệp kéo cô nhanh chóng rời đi, cũng quyết định về sau không bao giờ ... tới nơi này nữa, hơn nữa về sau không bao giờ ... ngồi chờ cô làm tóc, thực sự đánh mất hình tượng Lưu công tử.

Song Hỉ căng thẳng túm lấy tay áo Lưu Hiệp, lúc đứng ở cửa đại sảnh mới bắt đầu thấy hối hận.

Đây cũng không phải là buổi gặp gỡ bình thường giữa các thương gia, mà là họp mặt gia đình trong nhà Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp trấn an vỗ vỗ kéo cánh tay nhỏ bé, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Đừng khẩn trương, có anh ở đây!”

Tiếng nói trầm thấp rất dịu dàng, lại giống như từ trong lỗ tai Song Hỉ chui thẳng vào lòng cô, sau đó thực sự không còn căng thẳng như vậy nữa.

“Cậu Hai, đứng ở cửa làm gì? Còn không vào?”

Lưu Hiệp ngênh đón người phụ nữ đang đi đến cười cười: “Chị, đây là bạn gái em!”

Song Hỉ chớp mắt tò mò đánh giá người chị này, váy dài màu tím, tóc búi đơn giản, trang điểm kỹ càng, gờ tay nhắc chân đều là dáng vẻ tiểu thư khuê các dịu dàng đoan trang, thấy thế nào cũng không như là chị gái yêu nghiệt.

Lưu Đình nghe thấy Lưu Hiệp giới thiệu thì vô cùng hoảng hốt, được giáo dưỡng gia giáo rất nhanh đã điều chỉnh lại, lễ phép vươn tay với Song Hỉ: “Xin chào, tôi là chị Lưu Hiệp, Lưu Đình.”

Song Hỉ kinh sợ nắm tay cô nàng: “Xin chào, em gọi là Hà Song Hỉ!”

Lưu Đình liếc mắt thật sắc nhìn em trai mình một cái, cô nàng tất nhiên biết tính tình em trai. Mặc dù rất phong lưu, bên người luôn luôn có nhiều phụ nữ vây chung quanh, song chưa bao giờ dẫn về nhà, lần này dẫn cô này tới buổi gặp mặt gia đình, xem ra là người quan trọng.

Lưu Hiệp nhìn chị mình cười vô tội: “Chúng ta đi vào trước đi, người lớn đã trừng mắt nhìn về phía này mấy lần”

“Ba, mẹ.”

Lưu Thế Kiệt thấy con mình đi tới, cũng chỉ thản nhiên nhìn hấn một cái: “Đến đây, vừa lúc giới thiệu mấy bác cho con “

Lưu Hiệp lôi kéo tay Song Hỉ không tự giác nắm chặt, Song Hỉ cảm nhận được từ hấn, Lưu Hiệp như vậy cô chưa từng thấy qua, trong ánh mắt áp lực vô tận, vẫn là tươi cười bất cần đời như vậy, lại khiến cho Song Hỉ thấy đau lòng.

Song Hỉ lặng lẽ ra sức nắm lại tay hấn

Về mặt Lưu Hiệp hơi hơi dịu đi, trong ánh mắt cũng toát ra ít dịu dàng: “Ba, đây là bạn gái con, cố ý đưa cô ấy về cho ba xem mặt.”

Lưu Hiệp cúi đầu, dịu dàng nói: “Song Hỉ, đừng ngây ngốc, mau chào hỏi a!”

Song Hỉ căng thẳng quá, cũng đi theo lời hấn gọi “Ba”, lời vừa ra khỏi miệng liền hận không thể cắn mất đầu lưỡi, quả nhiên mấy người đều ngây người sắc mặt đều thay đổi, sắc mặt Lưu Thế Kiệt kém đến độ chẳng thể kém hơn nữa.

Lưu Hiệp đầu tiên là sững sốt, tiếp theo thì cúi đầu cười rộ lên, trong tiếng cười là sung sướng nói không nên lời, Lưu Hiệp vươn tay ôm cô vào trong lòng cưng chiều nói: “Rất ngoan!”

Song Hỉ đỏ mặt lấp bắp giải thích: “Dạ. xin lỗi, bác Lưu con khẩn trương quá.”

Lưu Hiệp cười tủm tỉm vuốt tóc cô mới vừa làm, : “Sửa miệng để làm gì, gọi ‘ ba ’ là chính xác nha!”

Lưu Thế Kiệt lại khôi phục dáng vẻ thản nhiên, cũng không thềm nhìn tới Song Hỉ, về mặt kiêu ngạo nói: “Hiếm thấy về nhà một chuyến, đi tâm sự với mẹ con đi.”

Lưu Hiệp nghe vậy, ôm cô rời khỏi

Lưu phu nhân tóc búi chải cẩn thận ở phía sau đầu, ngồi ở giữa mấy vị phu nhân vô cùng đoan trang, gương mặt tươi cười, vừa thấy Lưu Hiệp, dáng vẻ cao ngạo lộ rõ vẻ vui vẻ.

“Tiểu Hiệp!” Lưu phu nhân vẫy tay về phía hấn.

Lưu Hiệp lôi kéo Song Hỉ bước nhanh đến nơi các quý bà bên đó, cùng các dì bác chào hỏi.

Lưu phu nhân có chút đau lòng sờ sờ mặt hấn: “Lâu như vậy không về nhà , ở bên ngoài chắc chắn ăn không đầy đủ, nhìn xem, đều ốm đi rồi!”

Lưu Hiệp cười hì hì làm nũng: “Dạ phải, bên ngoài làm gì có món ngon bằng cơm mẹ nấu chứ!”

Lưu phu nhân cười tủm tỉm lại cùng mấy vị phu nhân xung quanh nói chút cho có hình thức, mới chuyển tầm mắt qua Song Hỉ đang đứng bên cạnh Lưu Hiệp.

“Vị này chính là?”

Lưu Hiệp lôi kéo Song Hỉ ngồi xuống: “Mẹ, đây là con dâu con tìm ẹ!”

Lưu phu nhân trên mặt vẫn nét cười dịu dàng: “Cô gái này nhìn rất lạ, không biết thiên kim tiểu thư nhà ai?”

Song Hỉ rất trì độ không nghe hiểu rõ vấn đề, tuy rằng cảm thấy mấy vị phu nhân này khiến cho người ta có cảm giác rất cao xa, nhưng Lưu phu nhân cười vô cùng nhã nhặn, cô chắc rằng gương mặt tươi cười này là vui vẻ khi thấy mối quan hệ này. Vì thế vô cùng ngoan ngoãn trả lời rằng: “Bác gái, con gọi là Hà Song Hỉ, là người thành phố D.”

Lưu phu nhân tươi cười phai nhạt chút: “Thành phố D? Vậy lệnh đường làm chức vụ gì?”

“Ba con là bác sĩ.” khoé miệng Song Hỉ run rẩy, cũng không phải diễn kịch cổ trang, về phần nói chuyện thể này không thấy mỗi miệng quá?

Mặt Lưu phu nhân đã muốn kéo dài xuống dưới, chuyển hướng nhìn con mình: “Lúc con không ở nhà Đan Đan thường đến thăm ta, nó bây giờ đang cùng cháu ngoại chơi ở trên lầu, con đi gọi nó xuống dưới này cho vui về”

“Không đi!” Lưu Hiệp từ chối không lưu tình chút nào, đứng lên lôi kéo Song Hỉ: “Con đưa vợ đi ăn gì đó!”

Song Hỉ im lặng theo ở phía sau, nhìn Lưu Hiệp chọn thức ăn không ngừng bỏ vào đĩa cô, đột nhiên mở miệng nói: “Hiệp Hiệp, ba mẹ anh có phải không thích em??”

Lưu Hiệp sửng sốt, buông chén đĩa nhéo nhéo khuôn mặt cô: “Bé ngốc, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Song Hỉ trong lòng có chút bất an, có chút khổ sở, Lưu gia như vậy so với gia đình cô chưa bao giờ gặp qua. Thế giới cuộc sống của cô, đều vô cùng đơn giản, vui vẻ liên cười, không vui thì kiếm một người nào đó ‘xả’ chút, gặp người nào cho tới bây giờ đều là những người nhả nhận lại thân thiết. Từ nhỏ lớn lên trong sự yên ổn, cũng giống như các cô gái bình thường khác, cho nên bây giờ cô đứng ở chỗ này, nhìn thấy phòng khách to lớn trang trí thanh lịch, chung quanh hết thấy đều lộ rõ cô hoàn toàn không phù hợp ở nơi này.

Lưu Hiệp nhìn thấy dáng vẻ thần thờ của cô, an ủi nói: “Em là bạn gái của anh, tương lai là cùng anh ở chung, ba mẹ anh có thích hay không không quan trọng, quan trọng là....anh thích”

Song Hỉ không phải không cảm động, ngay từ đầu cô cũng biết rất rõ ràng Lưu Hiệp là công tử nhà giàu có rất nhiều phụ nữ, cô cũng không có trông cậy vào hắn sẽ nghiêm túc với mình, cô chỉ nghĩ hắn đơn giản là cảm thấy chơi đùa với cô rất thú vị. Cô có thể tự mình hiểu lấy, thậm chí là có chút tự ti biết bản thân mình rất ngốc rất tầm thường, nghĩ không rõ Lưu Hiệp rốt cuộc coi trọng cô vì điểm nào, cho nên khi hắn nói muốn cùng cô phát sinh tình cảm. Cô cảm giác rất không chân thật, vẫn cảm thấy rằng cùng hắn ở chung một chỗ mấy ngày qua như một giấc mộng hoa lệ, tỉnh mộng cô cuối cùng vẫn nên an phận tìm một người đàn ông bình thường hiền lành giống như cô, tạo thành một gia đình bình thường, yên ổn sống hết một đời.

Song bây giờ, hắn đưa cô vào cuộc sống của hắn, đưa tới trước mặt ba mẹ, tuyên bố với mọi người cô là bạn gái hắn... . . . Cô giống như, bỗng nhiên không muốn làm kiêu, bỗng nhiên không muốn làm theo lời căn dặn của Phương Tình như vậy, cái gọi là “bảo vệ mình” có lẽ sẽ khiến cho cô tránh khỏi thương tổn thực sự, nhưng ai có thể biết, cô sẽ không đánh lỗ mất một tình yêu oanh oanh liệt liệt!

Tựa như chị gái cô từng nói quá, phụ nữ phải nhân lúc tuổi trẻ, bắt kể hậu quả toàn thân yêu đương một lần, chẳng sợ cuối cùng hai bàn tay trắng một đời trầm luân, cũng tốt hơn cả đời nhọt nhọt.

Cho nên giờ khắc này, cô đột nhiên muốn cho hắn một hồi báo như nhau, đột nhiên muốn không để ý hậu quả, nghiêm túc yêu hắn..

Lưu Hiệp bỗng nhiên thấy ánh mắt cô kiên định khiến chấn động, đang muốn mở miệng, đột nhiên nghe thấy một giọng trẻ con.

“Cậu!”

Lưu Hiệp hoàn hồn, Đan Đan quần áo thơm mát vấy dài phong thái thướt tha, một tay lôi kéo một cậu bé.

Lưu Hiệp ngồi xổm người xuống sờ sờ đầu Từ Chi Văn: “Chi Văn, đến đây, cậu giới thiệu mợ với con!”

Từ Chi Văn tò mò đánh giá cô gái cậu chỉ vào, vô cùng ngoan ngoãn nói: “Chào mợ!”

Song Hỉ vừa nhìn cậu bé diện mạo vô cùng thanh tú đáng yêu phong độ, mặc kệ cái gì bất an, cảm động, thương xuân thu buồn đều ném ra phía sau đầu, ngay tức khắc hai mắt tỏa ánh sáng, vươn tay sờ sờ lên mặt nó: “Chào cháu, cháu tên là gì? bao nhiêu tuổi?”

Từ Chi Văn nhìn nhìn cậu, dưới thủ đoạn ‘hung ác’ và trước mặt cậu vẫn là nên nói thực, quay đầu thành thật trả lời: “Con gọi là Từ Chi Văn, bảy tuổi.”

Sắc mặt Đan Đan có chút khó coi, kéo tay Từ Chi Văn: “Chi Văn, mẹ con đang tìm con đó, còn không mau đi!”

Từ Chi Văn rời đi, sắc mặt Đan Đan cứng ngắt lạnh lùng nhìn Lưu Hiệp. Lưu Hiệp chẳng thêm đả động, trên mặt vẫn là thấp thoáng nét cười không kèm chế được : “Đan Đan, đây là vợ anh, lần trước chưa kịp giới thiệu với em!”

Trong lòng Song Hỉ có chút sợ hãi, cái cô gọi là Đan Đan này sắc mặt đen đến độ như muốn ăn thịt người, nhưng mà bởi vì quyết tâm cùng với Lưu Hiệp nghiêm túc ở chung, cho nên cô khó có khi được bùng nổ một lần, hướng Đan Đan mỉm cười vươn tay : “Chào cô!”

Đan Đan lại cho rằng tươi cười này có ý ra vẻ thị uy, lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người đi mất.

Khi gần kết thúc, Lưu Hiệp bị Lưu Thế Kiệt gọi tới.

“Em ở trong vườn hoa chờ anh, anh sẽ lập tức tới.”

Song Hỉ có chút lo lắng nhìn hắn, gật gật đầu liền hướng đi ra cửa.

Khách khứa đa số đi hết, trong vườn hoa rất im lặng, Song Hỉ tìm chỗ chút ánh sáng, có điều Từ Chi Văn không biết ở nơi nào đột nhiên xông ra

“Cô đừng nghĩ có cậu tôi cho cô chỗ dựa vững chắc là có thể làm gì thì làm!” Từ Chi Văn khoanh tay trước ngực, giống như một ông cụ non nghiêm mặt lạnh.

20. Chương 20

Khi gần kết thúc, Lưu Hiệp bị Lưu Thế Kiệt gọi tới.

“Em ở trong vườn hoa chờ anh, anh sẽ lập tức tới.”

Song Hỉ có chút lo lắng nhìn hắn, gật gật đầu liền hướng đi ra cửa.

Khách khứa đa số đi hết, trong vườn hoa rất im lặng, Song Hỉ tìm chỗ chút ánh sáng, có điều Từ Chi Văn không biết ở nơi nào đột nhiên xông ra

“Cô đừng nghĩ có cậu tôi cho cô chỗ dựa vững chắc là có thể làm gì thì làm!” Từ Chi Văn khoanh tay trước ngực, giống như một ông cụ non nghiêm mặt lạnh.

Song Hỉ ngây ngẩn cả người, không khỏi cảm thấy rất uất ức, cả gia đình này mọi người đều không thích cô. Cô mặc dù từ bé hơi ngốc, nhưng bởi vì đơn thuần ngoan ngoãn, cho nên mọi người gặp cô đều thích cô, ít nhất không có ghét cô; gặp mặt cũng hiền hoà cười chào hỏi, đáng vẻ không giống như bây giờ, ngay cả đứa trẻ con cũng gây hấn với cô.

“Hửm, cháu nói cái gì?” Song Hỉ miễn cưỡng cười hỏi.

Từ Chi Văn lộ rõ vẻ châm biếm không chút che giấu: “Cậu cùng chị Đan Đan là ông ngoại và bà ngoại đã định sẵn, cô là gì chứ? Đáng vẻ xấu xí, tôi khuyên cô nên sớm hết hi vọng đi!”

Song Hỉ cũng nổi giận, giọng điệu cũng cứng rắn hẳn lên: “Trẻ con trong nhà, đừng có giả vờ như người lớn, chưa đủ lông đủ cánh mà chạy tới đây nói mấy lời kịch ‘cẩu huyết’, cháu không nên xem phim truyền hình nữa thì hơn!”

Từ Chi Văn rất ghét người khác gọi nó là trẻ con, vừa nghe lời này không khỏi tức tối, lấy trong túi gì đó, liền ném lên người Song Hỉ.

Song Hỉ không thể tưởng tượng được nó lại động tay động chân, bất thành linh bị nó ném vừa vặn một cái gì đó lạnh lạnh quấn vòng quanh cổ, thật dài, Song Hỉ vươn tay tóm tới vừa thấy, dưới ngọn đèn, con rắn sắc màu sặc sỡ đang thè cái lưỡi đỏ.

Toàn thân Song Hỉ tóc gáy dựng thẳng, da đầu run lên, hoảng sợ thất thính hét ầm lên.

Trong thư phòng, Lưu Hiệp ngồi đối diện ba mẹ mình, Lưu Thế Kiệt xanh mặt, vỗ mạnh vào mặt bàn rỗng gập máng: “Người chẳng ra gì, ả kia rốt cuộc là chuyện gì? Người khiến cho Dương Đan thật mất mặt!”

Lưu Hiệp cười nhạt: “Ba, ngài kiểm chế chút, bàn này sẽ khiến tay của ba đau. Ba, con đã nói rồi, đó là con dâu ba, ba thừa nhận cũng tốt không thừa nhận cũng tốt, con chỉ chọn cô ấy!”

Lưu phu nhân mắt thấy chồng mình sắc mặt càng ngày càng kém, vội kéo con trai mình, vội vàng khuyên: “Tiểu Hiệp, con đừng có không hiểu chuyện, Đan Đan thật tốt, tiểu thư khuê các chân chính, đối với sự nghiệp nhà Lưu gia chúng ta cũng có giúp đỡ”

“Mẹ!” Lưu Hiệp không kiên nhẫn cắt ngang lời bà, “Đừng nói với con chuyện hôn nhân chính trị, con không định kế tục sự nghiệp Lưu gia!”

“Vô liêm sỉ!” Lưu Thế Kiệt bị chọc tức, tức đến độ hận không thể đánh nhau với hần

Lưu Hiệp hé ra ý cười châm chọc: “Con vô liêm sỉ vẫn là ngài mấy năm nuôi dưỡng!”

Lưu phu nhân nước mắt đều nhanh rơi ra, tận tình khuyên bảo: “Tiểu Hiệp, tiểu hồ ly tinh kia có gì tốt, lại khiến con mê như vậy, lại còn nói với ba và mẹ như vậy, con làm sao có thể hồ đồ như thế!”

Lưu Hiệp thật sự nghiêm túc nhìn mẹ mình nói: “Mẹ, Song Hỉ là một cô gái tốt, mẹ không nên nói cô ấy như vậy. Mẹ, cho tới nay, con đều ngây dại trong cuộc sống gia đình, nhìn những lục đục với nhau, chỉ vì chút lợi nhỏ mà làm chuyện bán đứng lương tâm con thấy nhiều lắm. Con từng một lần nghĩ rằng nhân tính là không đáng giá dù là một đồng tiền, cũng đã sớm thất vọng đối với tình yêu rồi. Con đã cho rằng cả đời này sẽ không yêu ai, nhưng mà, con gặp Song Hỉ, con chưa từng gặp cô gái đơn giản và thuần khiết như thế, con cùng cô ấy cùng một chỗ con rất vui vẻ, con biết trân quý cô ấy, cho nên con sẽ không rời bỏ cô ấy đâu”

Lưu Hiệp người như thế, muốn cái gì đều có, cần có cái gì đều có, vì thế đối với bất cứ thứ gì cũng đều không thể nào để tâm, cũng may hần coi như biết, trên thế giới này có rất nhiều thứ hần không thể cầu, ví như tình yêu, cho nên hần một khi gặp được, liền sẽ không cho phép mất đi.

Lưu Hiệp nhìn mẹ hần im lặng, nhàn nhàn nói: “Con cho tới bây giờ đều coi Đan Đan là em gái, mẹ lại cố tình muốn con cưới nàng... Đó không bằng làm cho con sầu khổ cả đời, dù sao con cũng không đón nhận được tiết mục loạn luân lý này!”

Lưu Thế Kiệt giận dữ, đang muốn nói cái gì đột nhiên nghe thấy tiếng thét hoảng sợ chói tai, Lưu Hiệp biến sắc, xoay người chạy nhanh về phía vườn hoa

Dưới ngọn đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Song Hỉ càng trắng bệch, gắt gao nhắm chặt hai mắt, thét chói tai. Trong lòng Lưu Hiệp xẹt qua từng cơn đau, vội vàng ôm cô vào lòng, luống miệng dỗ: “Hỉ Bảo, Hỉ Bảo không sợ, Hỉ Bảo không sợ... ngoan a, đừng sợ, mở mắt ra, nhìn anh, anh là Hiệp Hiệp!”

Song Hỉ cả người cứng còng, dù cổ thả lỏng cũng không được. Lưu Hiệp vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cô dịu dàng dỗ dành, rốt cục Song Hỉ chậm rãi dừng việc thét, cảm giác có người ôm mình, rốt cục dần dần trầm tĩnh lại, nắm lấy quần áo hai bên thắt lưng, tựa vào lòng ngực đã dần quen thuộc, khóc rống lên.

“Hỉ Bảo rất gan dạ.....ngoan a, không sợ, có anh ở đây, cái gì cũng không dùng sợ!” Lưu Hiệp đau lòng muốn chết, nắm thật chặt cánh tay, vuốt ve tóc cô.

Vợ chồng Lưu Thế Kiệt, Lưu Đình cùng chồng của nàng, còn có Đan Đan chưa đi chạy tới vườn hoa, thấy cô gái khóc nức nở được Lưu Hiệp trân quý ôm vào lòng như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì đó.

Lưu Đình thấy con mình trốn trong góc, kinh ngạc lên tiếng: “Chi Văn, con ở đây làm gì?”

Từ Chi Văn cúi đầu đi về phía mẹ mình.

“Hỉ Bảo, không sợ, nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì?” Lưu Hiệp lau nước mắt cho cô, dịu dàng hỏi.

“Rắn..... quần trên cổ em. .” Song Hỉ nức nện, nắm chặt quần áo Lưu Hiệp không chịu buông tay.

Lưu Hiệp quan sát chung quanh, mới phát hiện cách đó không xa trên mặt đất có một con rắn, cuộn lại, thè lưỡi ra.

Con rắn đó hẳn biết, là món quà hẳn mua cho đưa cháu, một con rắn đồ chơi nhìn rất giống thật.

Lưu Hiệp trong chớp mắt mặt đã lạnh xuống trùng mắt về phía Từ Chi Văn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Từ, Chi, Văn!”

Từ Chi Văn hoảng sợ nhìn thấy ông cậu như muốn ăn thịt người, nó chưa từng nhìn thấy như vậy, vội vàng cúi đầu nhận sai: “Con không phải cố ý, không biết cô ấy bị dọa thành như vậy. . . . rất xin lỗi!”

Lưu Hiệp trấn an vỗ lưng Song Hỉ, mặc kệ bề ngoài con rắn hay vẫn là do xúc cảm quá thật, bị quẩn ở trên cổ đành nói Song Hỉ nhát gan như vậy, mà ngay cả một gã đàn ông bình thường cũng sẽ bị dọa sợ.

“Ngoan, Hỉ Bảo, đó là giả, là con rắn đồ chơi, không phải sợ!”

Lưu Hiệp một chân đá văng con rắn, dứt khoát ôm lấy Song Hỉ bước đi.

“Con tuyệt đối không để cho nàng chịu thêm thương tổn chút nào nữa!”

Lưu Hiệp lạnh lùng nói, trước khi đi còn ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Đan Đan cảnh cáo, ôm Song Hỉ đi ra khỏi vườn hoa.

Đã là đêm khuya, một đoạn đường rời khỏi Lưu gia thật dài vô cùng yên tĩnh, hai bên đường cây cối cao lớn đen tuyền, một cơn gió thu thổi qua liềm rơi xuống thật nhiều lá cây.

Lưu Hiệp vững vàng ôm Song Hỉ, đi từng bước một đi tới, bước chân trầm ổn mạnh mẽ. Song Hỉ hai tay vòng qua cổ hắn, tựa vào đầu vai hắn, tuy rằng lòng còn sợ hãi, những cũng nhiều thoải mái, hạnh phúc cũng không thể nói bằng ngôn từ, thậm chí hy vọng. . . . Cứ như vậy cả đời đi đến đâu cũng không quan hệ.

Song Hỉ khóc thật sự mệt, ngồi ở trong xe không ngủ ngay, Lưu Hiệp liền ôm cô về phòng, khi mở cửa, Song Hỉ mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngáy ngốc nhìn hắn cười.

Lưu Hiệp buồn cười xoa xoa đầu cô: “Đã tỉnh? Đi tắm rửa đi rồi ngủ, đêm nay mệt muốn chết rồi!”

Song Hỉ ngoan ngoãn đi vào phòng tắm, mấy ngày này cô thường xuyên bị Lưu Hiệp lừa về nhà. Trong nhà Lưu Hiệp càng ngày càng nhiều đồ vật này nọ của cô, cô cũng càng ngày càng có quen thuộc rồi.

Song Hỉ tắm rửa xong đi ra, Lưu Hiệp vừa bưng ly sữa vào.

“Uống ly sữa đi, giúp ngủ ngon.”

Song Hỉ cười đón nhận, sữa nóng vừa phải, chất lỏng ấm nóng chảy vào trong dạ dày, khiến cho cô cảm thấy thoải mái mà thở một hơi dài thoải mái.

Lưu Hiệp cầm ly trống rỗng muốn đi, bị Song Hỉ giữ chặt.

“Chớ đi!” khuôn mặt nhỏ nhắn Song Hỉ ửng đỏ, “em sợ. . . .”

Lưu Hiệp sững sốt, sau đó cười to đầy ý xấu: “Em muốn anh ngủ ở đây?”

Song Hỉ đỏ mặt đánh hắn một cái: “Anh. . . . anh đừng làm càn! giường lớn như vậy... anh ngủ bên này, em ngủ bên kia...”

Lưu Hiệp nhìn cô vụng về khoa chân múa tay, ý cười càng đậm

“Ồ. . . . Được rồi, anh miễn cưỡng hy sinh một chút trong sạch của anh là được!”

Song Hỉ sợ sệt, túm chăn cuộn qua một bên, nhường cho hắn hơn phân nửa giường ngủ.

Lưu Hiệp thích ý nằm ở trên giường, nghiêng người chống tay vào đầu, đáng thương hề hề nhìn cô: “Hỉ Bảo, em làm sao có thể nhẫn tâm như vậy, lạnh như vậy cũng không cho anh chăn đắp”

Song Hỉ do dự, nhưng vẫn chia cho hắn một nửa chăn.

“Tắt đèn!” Lưu Hiệp thích chí vui mừng đắp chăn.

Song Hỉ vươn tay vừa mới tắt đèn, phía sau lưng đã dán vào vòm ngực nóng bỏng lại càng hoảng sợ.

“Làm gì, tránh ra!” Song Hỉ căng thẳng đẩy hấn ra.

Lưu Hiệp kéo cô vào ngực, trong bóng đêm hôn mặt cô cười nói: “Đừng nhúc nhích! còn lộn xộn.
Cẩn thận anh sẽ làm càn đó!”

Trong đầu Song Hai nhanh chóng nhớ tới buổi sáng ngày đó, nóng bóng cương cứng chạm vào người cô, nên không còn dám động đây.

Vì thế hai người liền thật sự lẳng lặng ôm nhau.

Lưu Hiệp có phần tự giễu mình, nói ra chắc cũng chẳng có ai tin; biệt hiệu của hấn bên ngoài là Lưu công tử chưa từng cùng ai đắp chăn thuần khiết nói chuyện, song ngay bây giờ, hấn thực sự không muốn đánh võ không khí thư thái tĩnh lặng hiếm có này.

Nửa đêm không có người nói chuyện riêng, Song Hỉ cũng mệt rã rời nên không có hứng thú, lẩm bẩm trở mình, ở trong lòng Lưu Hiệp tìm vị trí thoải mái, dụi dụi đầu, nhắm mắt lại khoé miệng nhẹ nhàng cong lên

Ánh mắt Lưu Hiệp dịu dàng như giọt nước rơi xuống ngói lưu ly, từng chút nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giống như đang dỗ trẻ con ngủ..

“Hiệp Hiệp.” giọng điệu Song Hỉ đều rất mơ hồ, sắp tiến vào cảnh trong mơ, thì thào nói : “Em sẽ đối xử tốt với anh, về sau.. . .”

Về sau anh sẽ có một gia đình rất ấm áp, không giống như toà nhà to lớn mà lạnh như băng kia, mà là tràn ngập tiếng cười tiếng hoan hô, một nhà nói cười thoải mái.

Em sẽ sinh cho anh thật nhiều con, sẽ làm cho gian phòng này đều trở nên vô cùng náo nhiệt vui vẻ.

Lưu Hiệp không có nghe được những lời phía sau này, song cũng hiểu cô muốn nói cái gì, vui mừng ôm sát cô, trong lòng tràn đầy sung sướng lan toả khắp người. Rất nhiều năm hấn đã không còn có cảm giác hạnh phúc như vậy, hạnh phúc tới... thậm chí muốn rơi nước mắt...

21. Chương 21

Lâm Phong gần đây bận đến độ chân không chạm đất, tóc cũng rụng cả nắm, không có cách nào khác, cả boss cũng liều mạng như vậy, anh ta làm trợ lý sao có thể thoải mái?

Lục Hân vẫn luôn mỉm cười nghe Lưu Hiệp đĩnh đạc nói, mãi đến khi Lưu Hiệp cầm toàn bộ dự án tỉ mỉ chi tiết nói lại hết một lần; hơn nữa nhằm vào vấn đề mấu chốt cần giải quyết vấn đề, hấn lúc này mới thả lỏng bản thân ngồi tựa vào ghế.

Lưu Hiệp có thể nói là tình yêu sự nghiệp hai thứ đều hoan hỉ, không tránh được có chút hí hửng, cũng không có việc gì chạy tới Thành Hân trưng ra sức quyến rũ của mình; còn vô tình dằm thắm kích thích ai đó, tính toán với Lục Hân, đầu lưỡi nói gì cũng dính chút, rằng coi đó là cho hấn có chút thuận tiện, càng đỡ thêm buồn bực cho hấn.

“Lâm trợ lý, đều ghi chép kĩ rồi?” Lục Hân không thềm để ý quay đầu hỏi Lâm Phong bên cạnh.

Lâm Phong kính cẩn lễ phép gật đầu định sẽ giao bản ghi chép cho Lục Hân.

Lục Hân lại lắc đầu, rất ôn hòa cười rộ lên: “Dự án thu mua này rất tốt, không tệ, nếu Lưu tổng đã đưa ra như vậy, thế thì toàn bộ công việc còn lại để cho ngài ấy làm đi.”

Lưu Hiệp ngay tức khắc đầy thận trọng nhìn hấn: “Cậu không phải vào lúc cuối lại làm ‘ngư ông đắc lợi’?”

Không phải Lưu Hiệp lòng dạ tiểu nhân, mà hấn thật sự không thể tin Lục Hân sẽ đem chuyện tốt như vậy tặng cho hấn; dự án thu mua kia hấn tự mình làm được, lợi nhuận trong đó có bao nhiêu hấn nắm rất rõ.

Nếu thành công, như vậy tương lai trong một năm cũng không cần làm gì tiền cũng từ từ tăng lên; như thế cố mất công sức chút có thể được. Lục Hân ưu đãi cho chuyện tốt như vậy, lại còn dễ dàng đem cho hẳn? Huống chi Lục Hân tươi cười vào lúc này thấy thanh khiết như thế.... theo nhiều năm kinh nghiệm bị dạy bảo, Lục Hân càng cười không có gì lại càng là cảm thú.

Lục Hân giả vờ kinh ngạc địa nói: “Như thế nào sẽ vậy chứ? Dự án này là của cậu, lợi nhuận và vãn vãn, tớ làm sao không biết xấu hổ chứ!”

“Thật sự?” Lưu Hiệp vẫn có chút do dự.

“Đương nhiên, chỉ cần những việc sau này cậu làm tốt!”

Lưu Hiệp ngay tức thì liền vỗ bàn, sợ hãi thay đổi: “Được, vậy mọi việc sau này đều là của tớ!”

Lục Hân cười gật đầu: “Đều là của cậu.” Dừng một chút, chuyển hướng sang Lâm Phong: “Lâm trợ lý, khoảng thời gian trước tôi tăng ca mọi việc đều đã sắp xếp ổn thoả, trong công ty có vấn đề gì thì tới tìm Lưu tổng, hẳn sẽ chịu trách nhiệm.”

Lưu Hiệp kinh hãi: “Dựa vào cái gì đều do tớ phụ trách?”

Lục Hân giả vờ kinh ngạc hỏi: “Vừa mới rồi không phải cậu đã đồng ý, mọi việc sau đó đều là của cậu sao?”

Lưu Hiệp giận dữ: “Hoa Nguyên đã khiến cho tớ đủ bận rồi, còn đem Thành Hân giao cho tớ. cậu không muốn tớ sống nữa hả? Đều ném cho tớ cậu làm cái gì?”

Lục Hân hoàn toàn mặc kệ hắn gào thóc thảm thiết, đi trước ra khỏi phòng họp thản nhiên nói: “Tớ cũng không như cậu Lưu công tử ‘ phong lưu phóng khoáng ’, ‘ sức hấp dẫn vô cùng ’, ngoắc ngoắc đầu ngón tay các cô gái liền yêu thương nhưng nhớ Tớ phải có kỳ nghỉ dài hạn, chuyên tâm theo đuổi tìm vợ!”

Lưu Hiệp bị phần nắm tay thành nắm đấm bắt đầu xem công việc, đây là trả thù hắn mấy ngày nay đắc ý vênh váo; hay là buộc hắn cùng Song Hỉ đóng gói chị dâu cho tốt đưa đến trước mặt hắn để cầu bản thân mình nhanh chóng thoát khỏi biển khổ chứ?

Thời tiết càng ngày càng lạnh , Phương Tình từ văn phòng toà soạn đi ra kéo khăn quàng cổ thật dài. Cô chỉ cần vừa tới mùa đông là tay chân sẽ không được ấm, cho nên cứ mùa đông hằng năm đều có túi chườm nóng hoặc bao tay trong túi sẵn lúc nào cũng không rời khỏi tay.

Phương Tình tùy tiện nhìn thoáng qua, liền thấy Lục Hân dựa vào cạnh xe, sương mù mờ lung trông không rõ vẻ mặt của hắn. Song Phương Tình nhất định biết chắc gương mặt hắn là lạnh lùng cao ngạo tựa núi băng ngàn năm không thay đổi.

Phương Tình trong bụng lẩm bẩm khinh thường, bước chân xoay chuyển hướng khác, coi như không thấy hắn.

Sắc mặt Lục Hân thoáng cái lạnh lẽo thêm vài phần, giật cửa xe ngồi vào ghế lái, sau đó lái xe dừng trước mặt Phương Tình.

Phương Tình thấy tránh không được, cười gượng hai tiếng: “Ha ha, thật khéo a!”

Lục Hân thản nhiên liếc nhìn cô một cái: “Không khéo, em không phải thấy tôi ở cửa toà soạn chờ em sao?”

Phương Tình xấu hổ, dứt khoát chẳng thèm giấu diếm, tức giận hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì sao?”

Lục Hân mở cửa xe ý bảo cô lên xe. Phương Tình hơi do dự một chút, cô không phải là người thích mang thù, huống chi lần trước Lục Hân đóng cửa chạy đi mất cô cũng không có hối hận, vì thế yên vị ngồi vào trong xe.

Lục Hân khởi động xe hỏi: “Muốn ăn gì? Tôi mời khách.”

Phương Tình nghĩ nghĩ, không có ngày đặc biệt kỷ niệm gì để ăn, hôm nay tâm tình cô cũng tốt; hơn nữa cô cũng cảm thấy có chút thẹn với Lục Hân, vì thế đề nghị nói: “Không bằng tới nhà anh, em nấu cơm, gọi thêm Song Hỉ đến!”

Tâm Lục Hân theo lời nói Phương Tình cảm thấy trong lòng treo lên rồi lại rơi xuống, hần trăm mặc trong chốc lát, rất gian nan hỏi: “Thực sự muốn gọi thêm người khác?”

Phương Tình gật gật đầu đương nhiên: “Đúng vậy, bảo cô ấy gọi Hiệp Hiệp tới nữa, nhiều người càng vui!”

Lục Hân nhìn cô hào hứng, cũng gắng gượng đồng ý .

Phương Tình mới vừa buông nguyên liệu nấu ăn xuống, Song Hỉ lú lú lờ lờ kéo Lưu Hiệp vào nhà, Phương Tình từ trong phòng bếp lộ đầu ra: “Song Hỉ, vào đây giúp!”

Lưu Hiệp nhìn Song Hỉ hí ha hí hửng vui vẻ vào phòng bếp, đặt mông ngồi cạnh Lục Hân, vươn khuỷa tay hích hích tay hần, vẻ mặt vô cùng mờ ám hỏi: “Hành động nhanh nhử, cái này là bắt đầu từ trong nhà à??”

Lục Hân vẻ mặt đầy khinh thường nhìn hần một cái, bưng ly lên uống nước, hoàn toàn chẳng thèm để ý gì tới hần.

Lưu Hiệp chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Cậu xem, cậu có phải nên quay về làm việc kiếm tiền cưới vợ sao?”

Lục Hân chậm rãi buông ly, chậm rãi nói: “Tớ cũng không phải là cậu Lưu công tử, chưa từng dễ dàng có gì dâng tới tay đâu?”

Lưu Hiệp bị nghẹn, khóc lóc cầu xin: “Cầu cậu Lục đại ca, mau trở lại đi, Thành Hân không có cậu là không được đâu!”

Lục Hân nghe vậy đạp hần một chân: “Đừng có ở chỗ này khiến cho tớ ảm ức, Thành Hân ngã gục rồi sao. Người xưa không phải nói ‘ thành gia lập nghiệp ’ sao, chưa thành gia sao có thể lập nghiệp? Tớ bây giờ phải chuyên tâm thành gia!”

Lưu Hiệp oán hận chỉ trích hần: “Cậu chỉ cần một mỹ nhân không cần giang sơn sa vào sắc đẹp đó là hôn quân!”

Lục Hân cười: “Có sắc làm bạn, còn cần giang sơn làm chi?”

Lưu Hiệp nổi da gà rét lạnh: “Cậu có thể đừng học dáng chị dâu nói văn hoa này nọ không, cổ hủ thí bà”

Lục Hân nghe nói như thế, tươi cười càng thêm dịu dàng, thoảng đề cao âm giọng nói vào trong phòng bếp: “Cái gì, Lưu Hiệp cậu muốn ăn cay hả? Để mặc chủ nhà tùy ý chiều khách sao?”

Lưu Hiệp giận dữ, bật người làm thế cá chép nhảy lên từ ghế sofa bắn lên người hần, giữa không trung trở mình nằm trên Lục Hân, vươn hai tay bóp cổ hần “Cậu đúng là mặt lạnh âm hiểm, tớ bóp chết cậu!”

Lục Hân uốn gối đang muốn đạp Lưu Hiệp trở mình, một giọng kinh hoảng từ trong phòng bếp truyền tới.

“Các anh.....các anh đang làm gì?”

Song Hỉ đôi mắt mở thật to, Lưu Hiệp thuộc dạng đẹp, Lục Hân mặt lạnh Hai người vừa dựa vào chồng lên nhau cùng một chỗ làm sao làm sao làm sao cảm thấy.....hài hòa.

Phương Tình bị kinh động, cầm xéng nấu ăn đi tới, nhìn thấy cảnh tượng dâng hương trên sofa, thân thể mềm mại chấn động.

Song Hỉ đỡ cảm rơi vào trạng thái trầm tư: “Phúc hắc công + mỹ hình thụ [1]?”

Phương Tình cầm xéng đánh về phía Song Hỉ: “Cút! Nói bậy bạ gì đó” Dừng một chút, vẻ mặt cảm khái nói, “Rõ ràng là nữ thụ + mỹ hình công [2], không phát hiện tư thế cơ thể của bọn họ sao!”

Lục Hân vẻ mặt bình tĩnh một chân đá ngã Lưu Hiệp mặt đầy vệt đen, đối với Song Hỉ đang YY [3] đến độ như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại nói: “Lưu Hiệp là công hay thụ. . . . em còn không rõ ràng sao?”

Song Hỉ sững sốt, nghĩ tới hình ảnh hài hoà của hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cúi đầu chạy về phòng bếp.

Phương Tình nhìn sắc mặt hai người rất xấu, rất tức thời sờ cái mũi hỏi: “Hai anh có cái gì... ăn kiêng không?”

Lục Hiệp trong lòng vui vẻ, đang muốn mở miệng nói không ăn cay, định thuận tiện ‘hưởng ké’ và trả thù Lục Hân âm hiểm chuyên hãm hại chuyện của hắn; bỗng nhiên nghĩ tới người nào đó trong phòng bếp; vội vàng nuốt lời đó vào, nịnh nọt cười hai tiếng, lắc lắc đầu nói: “Không có không có, khó có khi được chị dâu thi thố tài năng, tiểu nhân hận không thể sinh thêm mấy cái dạ dày nữa, làm sao có cái gì kiêng chứ!”

Lục Hân thần nhiên liếc hắn một cái, trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại mảy may bất động: “Em không cần bận tâm cứ đi làm!”

Vốn lẽ là nấu cơm cho hắn ăn, Lục Hiệp cùng Song Hỉ, chẳng qua ‘hưởng ké’ chút ánh sáng từ hắn mà thôi, còn phải luận xem bọn họ chọn ba hay chọn bốn ư, hừ!

Song Hỉ tuy rằng tay chân vụng về, nhưng khi thành trợ thủ cũng rất tốt, có sự giúp sức từ cô bạn, rất nhanh Phương Tình đã làm xong mấy món ăn.

“Đây là món gì? Sao lại toàn màu đỏ!” Lục Hiệp giơ chiếc đĩa kinh ngạc hỏi, chị dâu sẽ không muốn làm ra mấy món có thuốc độc chứ.

“Yên chi ngẫu [4]!” Phương Tình cười tủm tỉm giới thiệu, “Yên tâm, màu sắc này là do ngâm trong bắp cải tím, có thể ăn.”

Lục Hân không chút do dự gấp một miếng nhỏ tinh thể nhai nuốt, vào miệng mát mẻ ngọt ngào, vô cùng ngon miệng

“Ăn ngon ăn ngon!” Lục Hiệp trong miệng đầy thức ăn liên tục gấp cho Song Hỉ, “Bà xã ăn thử đi, ngon lắm đó!”

Lục Hân thần sắc lạnh đi vài phần, gõ gõ cái đĩa hỏi: “Cái này lại là cái gì?”

“Kim ngọc lương duyên [5]!”

Lục Hiệp vội vàng gấp một miếng, chua chua ngọt ngọt, rất kích thích vị giác

“A, đây không phải là cam nấu bí đao sao?” Lục Hiệp trong lòng rất không chấp nhận, Phương Tình ngay cả làm cơm đều làm ra nhiều loại như vậy.

Phương Tình tự giác giới thiệu từng món: “Đây là ‘Minh nguyệt ánh phi thủy’ [6], cái này gọi là ‘Du long hí phượng’ [7], cái kia ‘Hoa hảo nguyệt viên’ [8] là món em thích ăn nhất đó!”

Hoàn toàn khác biệt với chân gà rang trứng cút, mực xào thịt gà, trứng chiên tôm bóc vỏ.

Lục Hiệp cùng Song Hỉ hai người miệt mài ăn, không hề keo kiệt mà ca ngợi liên tục

“Tình Tử cậu làm mấy món này ngon thật đó, trước kia cũng không làm cho tớ ăn!” Song Hỉ ăn nhanh đến đầu lưỡi đường như cũng bị cuốn mất.

Phương Tình buồn cười nói: “Trước kia làm đưa cho cậu ăn không ngon sao?”

Song Hỉ vội gật đầu không ngừng: “Ăn ngon, đều ăn ngon!”

Lục Hiệp đã ở bên cạnh phụ họa: “Sắc hương vị toàn bộ tuyệt, còn có tên món dễ nghe, chị dâu đạt tiêu chuẩn, so với quốc yến còn kém xa a!”

Chỉ có Lục Hân, mặt lạnh nghiêm cũng thưởng thức qua, mỗi món ăn một miếng, sắc mặt lại đen thêm vài phần, lần trước nấu so với hôm nay làm, rõ ràng không cùng một cấp bậc, té ra lần trước cô cố tình lừa hắn.

Lục Hiệp thấy thần sắc Lục Hân có chút căm tức, rất biết nịnh nọt vỗ mông ngựa nói: “Chị dâu tay nghề tốt như vậy, Lục thiếu gia về sau có phúc hưởng rồi!”

Phương Tình mắt tự nhiên ngẩng đầu, vươn chiếc đĩa gấp một miếng thịt bò to đưa tới chén Lục Hiệp: “Này ‘Mạn sơn hồng biến [9]’ đó là món đặc biệt làm cho anh, tuyệt đối cay đủ!”

Lục Hiệp vừa thấy, chảy mồ hôi đầy mặt, chị dâu ban cho không dám không ăn, nhưng màu sắc của nó kiểu diêm ướt át, khiến cho hắn không khỏi liên tưởng tới đau đớn trải qua lần trước, trong dạ dày phản xạ có điều kiện bắt đầu co giật

Lục Hân không vui ý , ngay cả mình cũng chưa được cô tự tay gấp cho đĩa rau, Lưu Hiệp dựa vào cái gì có thể được ăn do cô gấp cho. Vì thế lạnh liệt san bằng đất đai mở miệng nói: “Lưu Hiệp không ăn được cay, dạ dày hân không tốt không chịu được kích thích.”

Song Hỉ ngay tức khắc dừng đĩa đang bay lượn, nghi hoặc nhìn Lưu Hiệp, mở miệng nhưng vẫn là cái gì cũng chưa nói.

Lưu Hiệp rất tự giác đem miếng thịt bò gấp bỏ vào chén Lục Hân, trong lòng thầm mắng hân thật sự quá keo kiệt, ngay cả cái này cũng ghen.

Thần sắc Lục Hân hoà hoãn ít, tao nhã gấp lên, tinh tế nhăm nháp, sau đó sắc mặt không thay đổi gật gật đầu: “Là có phúc rồi!”

Phương Tình vờ không có nghe thấy, buông chiếc đĩa đứng lên: “Còn có một món canh, em đi lấy!”

Chờ lúc Phương Tình bưng lên một tô canh to, ba người đang ở cố gắng thưởng món viên tôm chiên xù cuối cùng.

Lưu Hiệp tò mò hỏi: “Đây là canh gì?”

“Canh sườn heo nấu củ sen [10] , canh bồ đưỡng ừa đông!”

Phương Tình đặc ý mức ồi người một chén, đây là món canh sở trường của cô.

Một tô lớn rất nhanh chóng đã thấy đầy.

Mấy người thoải mái tựa vào sofa, ăn món ngọt sau cùng, Phiên gia hoàng kim cổ [11], thỏa mãn xoa bụng.

Phương Tình đá đá hai vị nam sĩ: “Chúng ta phụ nữ nấu cơm, nên hai vị đàn ông này đi rửa chén đi!”

Lục Hân cái gì cũng chưa nói, chẳng qua quay sang, diềm đạm nhìn chăm chú vào Lưu Hiệp; nhìn Lưu Hiệp oán giận đứng dậy, không cam lòng không muốn đứng dậy vào bếp, lúc đi còn lăm bắm trong miệng nhớ kỹ.

“Sau khi ăn xong không vận động không tiêu hóa, các người sẽ béo phì!”

Song Hỉ không đành lòng, đứng dậy đi theo: “Em giúp anh!”

Lưu Hiệp đứng trong phòng bếp cạnh bồn rửa chén, cười đến độ yêu khí bắn tung toé: “Vẫn chỉ có vợ thương anh!”

Song Hỉ ngượng ngùng néo hân một cái, do dự hỏi: “Vừa mới Lục mặt lạnh nói anh không ăn cay....lần trước anh sinh bệnh có phải bởi vì ăn món Tứ Xuyên cùng em?”

Lưu Hiệp trong lòng thầm mắng Lục Hân lăm miệng, làm hại vợ gốc nhà hân áy náy trong lòng.

Lưu Hiệp nhã nhặn nhìn cô, dùng bàn tay sạch sẽ cọ cọ mặt cô, cúi đầu đầy cương chiều nói: “Anh tự mình nguyện ý, anh thích cùng em ăn mọi món em thích!”

Rõ ràng không phải lời tình nói trước hoa dưới trăng, Song Hỉ lại thấy trong đó là thề non hẹn biển, cảm thấy trong lòng ấm áp đích, có một loại vụn vặt, dịu dàng chảy xuôi hiếm khi nào có.

Song Hỉ ngẩng đầu, có chút thẹn thùng nói: “Không thể ăn thì không nên ăn, về sau. về sau chúng ta có thể cùng nhau ăn món khác.”

Hoa đào trong mắt Lưu Hiệp sáng long lanh, giọng điệu cảm động: “Bà xã.”

Chú thích:

[1]/ [2] Phúc hắc công + mỹ hình thụ; nữ thụ + mỹ hình công: Cái này bạn nào đọc đam mỹ thì quá rành rồi, tuy nhiên mình cũng muốn giải thích cho các bạn chưa rõ. Công – thụ là ám chỉ hai anh trong ĐM, (công chỉ anh hay ở trên, thụ chỉ anh ở dưới), còn phúc hắc công + mỹ hình thụ hay nữ thụ + mỹ hình công đó là một cách dùng từ ngắn gọn, từ lóng dùng miêu tả về nét đặc trưng của các anh ‘công-thụ’, mình chỉ giải thích chung chung thế thôi, chứ bạn nào muốn nghiên cứu chuyên sâu thì....

[3] YY: đó là tự sướng

[4] Yên chi ngầu: là củ sen ngâm chua ngọt, màu sắc đỏ là do pha từ bắp cải tím mà ra, hoàn toàn tự nhiên. Hình minh hoạ

[5] Kim ngọc lương duyên: là món bí đao nấu với cam, có sắc vàng và trắng như ngọc như kim. Hình món ăn đây

[6] Minh nguyệt ánh phỉ thủy: chân gà rang với trứng cút là món này:

[7] Du long hí phượng: mực xào thịt gà đây ạ

[8] Hoa hảo nguyệt viên: tôm bóc vỏ xào với trứng

[9] Mạn sơn hồng biến: là đây thịt bò nấu với ớt

[10] Sườn heo nấu củ sen:

[11] Phiên gia hoàng kim cổ: là món làm từ cà chua và dưa hoàng kim thì phải. Hình này mình không chắc lắm, bạn nào biết món này thì chỉ mình với

22. Chương 22

Bởi vì hai người “rửa chén” rửa rất là chuyên chú kéo dài, thời gian tan cuộc cũng đã là gần mười giờ. Lưu Hiệp kéo qua Song Hỉ bước đi, không ngờ bị Phương Tình ngăn cản.

“Song Hỉ cùng tớ cùng về ký túc xá!”

Lưu Hiệp mất hứng: “Cô ấy nhiều ngày đã ở chỗ tôi, buổi sáng đi làm tôi lái xe đưa đi cũng rất thuận tiện, huống chi đã trễ thế này, trường học xa như vậy, quay về cũng mất vài giờ a?”

Phương Tình giận trừng mắt nhìn hắn: “Tôi cũng không giống thế!”

Lưu Hiệp ý xấu nhìn Lục Hân: “Cô tự nhiên có người giữ lại . . .”

Lục Hân giống như lơ đãng nói: “Đã khuya rồi, ký túc xá các em cũng sắp đóng cửa rồi.”

Phương Tình xoay quá, thản nhiên nói: “Bây giờ đi, còn kịp!”

Song Hỉ nhìn bên này lại nhìn bên kia, nhu nhược hỏi: “Thương lượng xong rồi phải không, chúng ta rút cuộc đi như thế nào?”

Phương Tình tức giận liếc xéo cô nàng một cái: “Cậu như vậy đã trọng sắc khinh bạn? Ý cậu là bỏ mặc tớ để bản thân mình chơi bởi trăng hoa chứ gì?”

Lưu Hiệp tiếp lời: “Có cái gì phải ngại . . . chị dâu mang theo em chính là chia rẽ đôi phu thê đó!” Nói xong, dùng lực kéo Song Hỉ ôm vào trong ngực, nhanh chóng mở cửa đóng cửa, hành động dứt khoát, bỏ Phương Tình tại nhà Lục Hân.

Mặt Phương Tình đen xuống, không biết làm thế nào chỉ có thể quay đầu lại: “Bây giờ đoạn đường này hoàn toàn không thể gọi xe... anh có thể đưa em về được không?”

Lục Hân bình tĩnh nói: “Quá muộn, tôi mệt rồi, ở đây có phòng khách, em ở lại một đêm tôi cũng không ngại.”

Anh không ngại nhưng tôi để ý!

Phương Tình trong lòng giận dữ, lại không tốt phát tác, chỉ phải ăn nói khấp nép: “Không có tiện lắm, vẫn là phiền anh đưa em về trường học đi”

Lục Hân nhú mày nhìn vẻ mặt kiên trì của cô, đành phải cầm cái chìa khóa đi ra.

Lục Hân lái xe vô cùng chậm chạp, trong khoảng đó cũng không nói tiếng nào. Phương Tình ngồi ở trong xe vô cùng lo lắng, rốt cục đến cửa trường, xe còn không có dừng yên ổn cô đã vội vàng nhảy xuống, vừa định chạy vào trong trường học lại bị Lục Hân giữ chặt.

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói sau!”

Lục Hân cũng không theo ý, trầm giọng hỏi: “Vì cái gì trốn tôi?”

Phương Tình làm sao có thời giờ cùng hắn nói này đó, vốn còn có chút trong treo nhưng giọng nói lạnh lùng hơi lạnh: “Anh suy nghĩ nhiều quá, tôi có trốn anh hay không quan trọng sao?”

Lục Hân hừ lạnh một tiếng, không hề khách khí vạch trần: “Bắt đầu từ lần trước chúng ta cùng nhau ăn cơm, em không giống trước, Phương Tình em rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

Sự không kiên nhẫn trong lòng Phương Tình càng ngày càng nhiều, dùng sức bỏ tay hắn ra: “Anh sao cứ không chịu để yên! Lục Hân, anh nói sẽ cho em thời gian suy nghĩ cho tốt, nhưng anh thì sao? Anh như vậy là cho em có thời gian sao?”

Mặt mày Lục Hân trong lúc này giống như tuyết như băng, tay bỗng dưng nắm chặt, chậm rãi mở miệng: “Vậy em nói đi, em cần bao lâu, phải bao lâu em mới nguyện ý nhìn nhận tình cảm của tôi?”

Phương Tình phiền não cào tóc: “Tôi không biết.”

Lục Hân lộ ra ý cười trào phúng: “Không biết? Tôi đây cũng không thể hiểu được, em không biết khi nào thì mới có thể nguyện ý cùng tôi, em cần thời gian vô hạn lo lắng quyết định, cho nên trong khoảng thời gian này tôi phải đợi em? Phương Tình, em công bằng chút đi”

Phương Tình giận dữ, kiềm nén suy nghĩ muốn đạp chân hắn, lạnh lùng phản bác lại: “Lục Hân, tôi chưa từng yêu cầu anh chờ, tôi cũng nhận nổi tình cảm của anh, anh muốn thế nào là quyền của anh, xin anh từ nay về sau tránh ra đi!”

Vẫn là chưa hết giận, Phương Tình đột nhiên cười cười: “Anh không phải muốn biết vì cái gì lần trước cùng nhau ăn cơm sau đó thái độ của tôi liền thay đổi sao? Tôi nói cho anh biết, tôi thích An Lập Nhiên, từ nhỏ đã thích! Nhiều năm như vậy theo đuổi cùng yêu say đắm như thế, làm sao có thể nói buông là buông được. Tôi quên không được anh ấy, nếu anh cảm thấy không công bằng, vậy tìm cô gái khác được rồi. Tôi tin rằng chỉ cần là Lục Hân như anh đây ở thành phố N này muốn gió được gió, phụ nữ nào mà tìm không thấy?”

Lời nói này có chút khó nghe, Phương Tình cũng cảm giác rằng bản thân mình đã quá trốn, trong lòng ầm ầm cảm thấy nói như vậy khả năng kích động Lục Hân nổi cơn giận rất lớn, thực ra chẳng qua là ẩn sâu trong tiềm thức lợi dụng tình cảm của hắn rồi đâm hắn bị thương mà thôi.

Phương Tình là cô gái như vậy, lúc im lặng bình tĩnh giống như một bức tranh đẹp tĩnh lặng, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp thoải mái. Song một khi tính tình nóng nảy rồi, tựa như các lời bạn bè nhận xét, là dạng người phát ra điện cuồng cao. Câu cửa miệng hay nói “Đánh người không làm mất mặt, mắng chửi người không nói rõ chỗ yếu”, nhưng Phương Tình cố tình đánh rắn đánh đập đầu, vừa ra tay, nhất định là trí mạng.

Trong mắt Lục Hân đóng băng ngàn dặm, đồng tử hắn đen nặng nề nhìn chằm chằm, môi mỏng mím chặt. Trong lúc này chung quanh đều an tĩnh lại, Phương Tình nghe tiếng gió vù vù có chút lo lắng, chuẩn bị rời khỏi.

Lục Hân lại mở miệng, thanh âm nhàn nhạt không mang theo chút tình cảm nào, nhưng Phương Tình nghe đó chính là mưa trên núi cao tràn xuống.

“Phương Tình, cô thật sự yêu An Lập Nhiên sao? Có lẽ từng yêu thật, nhưng còn bây giờ thì sao? Cô không bỏ xuống được không phải bởi vì cô còn yêu, mà là bởi vì cô lưu luyến đoạn tình cảm kia cùng cảm xúc các loại.”

“Cô chẳng qua quá mức nguy hiểm, luyến tiếc dĩ vãng tìm cách gây ỉn thương xuân thu buồn, cố tình ra vẻ phong thái nghệ sỹ ôm ấp mỗi tình cảm mãi không thể tự thoát ra được.”

“Cô tạo ỉnh cái kiêu kiêu căng ngạo mạn cao như vậy, cho rằng đó là tính văn nghệ sỹ sao? Nói cho cô rõ, cô ngoài trừ khiến cho người ta cảm thấy đó là kiêu ‘già mồm cãi láo-ngụy biện- lập dị’ cần bản cái gì cũng không có! Cô cứ ôm cái mà cô gọi là cô độc trong qua khứ mà sống nốt quãng đời còn lại đi....”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy một tiếng ‘chát’ thanh thúy vang lên

Tay phải Phương Tình run nhè nhẹ, hai mắt vằn tơ đỏ.

Lục Hân chấn động, hấn từ nhỏ đến lớn làm sao có ai dám tát hấn, làm sao cũng không thể nghĩ tới Phương Tình lại có thể cho hấn một cái tát. Gương mặt tuần tú trắng ửng đỏ hồng hồng dấu tay, khoe miệng nơi nào đó có vết máu do móng tay sượt qua để lại hai vệt nhọt nhạt.

Trong lúc này tiếng gió dường như càng lớn, càng khiến chung quanh im ắng.

Phương Tình theo bản năng nhìn hấn, lập tức bị ánh mắt hấn chấn động.

Lạnh lùng như Lục Hân, cũng sẽ có lúc giống như lúc này không chế không được, mặc hấn tự kiềm chế bản thân lại, cũng không thể nào tạo ra cảnh thái bình được, khiếp sợ, không thể tin, phẫn nộ, bị thương, khổ sở. từng từ từng chữ trong mắt hấn nhanh chóng biểu hiện ra.

Lục Hân thở ra một hơi thật dài hít vào thật sâu, chậm rãi bình phục lại, cuối cùng cũng khôi phục lại tính lạnh lùng như lúc ban đầu... . . Không, trước kia hấn đã lạnh lùng, nhưng đã làm mất đi khiến cho Phương Tình chưa từng một lần cảm thấy. Cô cảm thấy rằng, rõ ràng người đàn ông đó vẫn là dạng người buồn tẻ cô độc và kiêu ngạo, lại giống như thiên sơn vạn thủy; thậm chí chung quanh hấn đều là lạnh, đều phai nhạt rất nhiều, nhạt đến mức.... khiến cho Phương Tình có khí phách mấy cũng cảm thấy có cái gì đó rất quan trọng đang bị lạng lẽ xói mòn dần dần khiến cho cô hoảng sợ.

Miệng Phương Tình ngấp ngừng ấp úng, thật cẩn thận suy nghĩ tìm từ, mỗi lần cô tức giận đều không thể không chế được bản thân, hết lần này tới lần khác sau đó ân hận muốn chết, cô không nên nói lời tổn thương, càng không nên đánh người.

Sườn mặt Lục Hân lạnh lùng ở dưới ánh trăng lại càng nổi bật vẻ đẹp động lòng người, đồng tử tối đen như mực nhìn không thấy đáy, nhưng mà lời nói ra lại tựa như những mũi băng nhọn hoắc.

“Phương, Tình, tốt lắm!”

Lục Hân không có nói gì nữa, mạnh mẽ giật cửa xe, tuyệt tình rời khỏi.

Phương Tình lẳng lặng đứng tại chỗ, ngẫm lại lời Lục Hân nói khi nãy, hấn muốn ‘đá’ mình rồi sao?

Trong lòng cô có chút loạn, vừa nghĩ tới dáng vẻ nghìn năm có một của hấn, cuối cùng hiểu rõ, hoá ra người lạnh lùng, cũng có lúc có biểu cảm như vậy, hoá ra, càng lạnh lùng, lại càng là toan tính.....

Như vậy, về sau hấn sẽ không đến tìm cô nữa sao??

Phương Tình trong lòng rầu rĩ, cảm giác cũng không như lần bắt gặp An Lập Nhiên ‘thân mật’ cùng người khác.

Lần đó, cô cảm thấy đau lòng, lại ẩn chứa cảm giác giải thoát, trong lòng rất hiểu rõ cho dù đau, cũng sẽ đau không lâu. Nhưng lần này, trong lòng cô vừa khó chịu lại đau, không sâu sắc mà nó kéo dài, rõ ràng là nên thoải mái, cô lại cảm thấy rằng, có lẽ sẽ mất thời gian rất lâu, chỉ cần nhớ tới Lục Hân, cô lại đau lòng.

Phương Tình nhìn nhìn đồng hồ, ký túc xá đã đóng cửa từ sớm, vì thế dặm chân vừa giận vừa hận, cứ như vậy lại đi rồi, cũng không thêm coi cô thể nào, giờ không về được ký túc xá làm sao bây giờ!

Phương Tình mấy ngày nay đều là mệt mỏi, làm cái gì đều cảm thấy không có tinh thần, luôn nhớ tới Lục Hân, sau đó liền nhịn không được mắng hấn vài câu, trong lòng lại nổi lên cảm giác khó chịu càng ngày càng mãnh liệt.

Đây là nhớ hấn sao?

Đập vào mắt Cổ Mạch, rốt cục không biết cô bạn đây là lần thổ dài thứ mấy, kìm không được tròng mắt liếc xéo cô bạn một cái.

“Tao chẳng qua là ăn một bữa cơm của mày, khiến mày đau lòng như vậy đến độ luôn luôn làm cho tao cảm thấy ngọt ngào sao?”

Phương Tình cười gượng hai tiếng: “Đâu có mà tao mời tao mời, mày chỉ cần ăn thôi!”

Cố Mạch buông đũa, tao nhã cầm lấy khăn ăn lau lau khoé miệng, thản nhiên hỏi: “Nói, mày cùng Lục Hân làm sao?”

Phương Tình kinh hãi: “Mày làm sao biết!?” Nghĩ nghĩ không đúng, đây không phải tự mình thừa nhận cô và Lục Hân có chuyện gì sao! vội chữa, “Tao cùng Lục Hân có thể làm sao? Chúng tao quan hệ không tốt đến tình trạng ‘làm sao!’”

Cố Mạch cười cười châm biếm: “Còn che giấu? Được rồi, mày đừng có mà mạnh miệng!”

Phương Tình vô ý thức chuyển tay cầm đũa, buồn bực sau một lúc lâu mới đem sự tình đầu đuôi ngọn ngành nói hết.

Cố Mạch chăm chú nghe xong, gật gật đầu, “Không tệ, lời nói sắc bén, nói trúng tim đen!”

Phương Tình càng buồn bực thêm: “Tao có cần mày nói lời cay độc thế không?”

Cố Mạch lắc đầu, cười dịu dàng: “Tao nói chính là Lục Hân, ánh mắt độc đáo, nói rất đúng!”

“Cố Tiểu Mạch mày giúp ai vậy!!”

Cố Mạch hơi hơi cười lạnh: “Phương Tình, nếu tao không giúp mày, tao ngồi ở đây cả buổi mưu toan cái gì?”

Phương Tình câm miệng, lần đầu tiên cảm nhận tâm tư rối loạn.

“Vậy mày nói. Tao sai rồi sao?”

Cố Mạch cười cười: “Không, Tình Tử mày đúng, mày không giữ quy tắc nên máu lạnh như vậy dùng tình cảm người khác làm vũ khí. Mày đánh người ta một cái tát thì có là gì, lần này không đánh ngã người ta được thì cho là ‘thủ hạ lưu tình’ rồi! Mày có làm gì sai đâu, mày chẳng qua là làm kiêu chút, lời nghệ sĩ tràn đầy, tự cho là đúng chìm lún vào quá khứ buồn cười đến mức bỏ qua hạnh phúc trước mắt mà thôi, có cái gì sai đâu?”

Phương Tình vẻ mặt đau khổ, Cố Mạch nói lời cay độc thực sự không nề tình chút nào.

Cố Mạch ‘dạy bảo’ đủ rồi, mới hỏi: “Mày đối với Lục Hân rốt cục là tình cảm thế nào, tự mày không phải rõ ràng rồi sao? Kỳ thực mày rõ rồi, chẳng qua mày không muốn tin thôi!”

Phương Tình lưỡng lự nhìn cô bạn nói: “Tao. trước kia cảm tình đó thì coi là gì chứ?”

Cố Mạch kiên định nói: “Tuổi trẻ mù quáng yêu say đắm mà thôi! Sao có thể để nó làm ảnh hưởng đến mình khi còn sống? Mày hãy tự hỏi lại trái tim mày, mày không buông xuống được người kia, hay là bỏ xuống không được tình cảm khi đó? Mày hoài niệm đoạn năm tháng đó, chẳng qua nó gắn liền với đoạn tuổi xanh tốt đẹp mà thôi!”

Phương Tình thở dài, hỏi: “Vậy mày cảm thấy tao nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm sao, trong lòng mày không phải đã có quyết định rồi sao?” Phương Tình tuy rằng già mồm cãi láo, không muốn thừa nhận tình cảm trong lòng, cũng không phải nói là cô không có chủ kiến. Đúng là bởi vì còn trẻ, tình cảm khi đó trong sáng thuần túy, mới có thể toàn tâm chìm đắm. Mà tình cảm thuần khiết đầu tiên như vậy lại không được đáp lại, càng khiến tổn thương hơn. Cuộc tình thâm mến đó đã làm mất hết tự tin của cô, khiến cho cô ở trước mặt tình yêu rất tự ti, sợ lại một lần ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’, cho nên bây giờ cô gặp phải tình yêu liên hoài nghi bàng hoàng, sẽ sợ sệt trốn tránh.

Phương Tình sửng sốt, cân nhắc lời cô bạn, lập tức hiểu ý cười. Khoảnh khắc cô bước chân lên đoàn tàu kia đi Vân Nam, cô đã quyết định buông tay với dĩ vãng, bắt đầu một hành trình mới. Cô từ trước đến nay không phải là người dễ dàng quay đầu lại, một khi quyết định rời đi, sẽ xoay người dứt khoát, cũng không có chút dây dưa nào. Cho nên hẳn cần gì phải rối rắm với quá khứ đó? Nếu là vì điều đó mà mất đi Lục Hân, cô sẽ cảm thấy hối hận.

Song Hỉ bây giờ hầu như không quay về ký túc xá, Tạ Xuân Hồng thường thường cảm khái: Hủ nữ rất ‘trạch’ rất ‘tiểu bạch’ lại có thể có mối lương duyên đi trước, trước khi tốt nghiệp đại học đã dứt khoát ra ngoài ở chung, thật sự là tiên phong, khiến cho phong tình gợi cảm như cô cũng không chịu đựng nổi!

Mấy ngày này, Phương Tình luôn tìm mọi cách lừa, lời kéo Song Hỉ. Song Hỉ rất trì độ không hiểu ám chỉ của cô, Phương Tình lại chẳng thể hỏi thăm tình hình gần đây của Lục Hân qua cô nàng, khiến cho cô càng cảm thấy hận ghen rằng Song Hỉ.

Hôm nay tan tầm Phương Tình theo thường lệ lấy cớ tìm Song Hỉ kéo ra ngoài. Khi ở cửa hàng, thấy không chỉ có Song Hỉ, phía sau còn đi theo Lưu Hiệp về mặt không hề giận.

Phương Tình mắt sáng lên, cẩn thận nhìn về phía sau bọn họ, vẫn như cũ không có nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Lưu Hiệp người rất sắc bén, vừa thấy thần sắc Phương Tình liền hiểu rõ mấy ngày này Lục Hân khác thường là vì cái gì.

Hai người đều có tâm tư đưa Song Hỉ đi dạo cửa hàng một lát, không có gì muốn mua, ba người đi ra khỏi cửa hàng tới nhà hàng ăn chút gì.

Khi ăn cơm, Phương Tình nhìn nhẩn vẫn là không nhìn được xuống, giống như vô ý hỏi: “Đúng rồi, Lục Hân gần đây đang làm cái gì? Hình như rất bận?”

Lưu Hiệp vô cùng thâm ý nhìn cô một cái, đầu lông mày nhíu có phần thuần chất, cười như không nói: “Hắn gần đây rất là bận Từ trước đến nay người như Lục thiếu gia Thành Hân luôn làm việc điên cuồng, thời gian trước đó không biết có chuyện gì, tự nhiên mọi việc đều bỏ lại, công ty cũng mặc kệ, nói phải nghỉ dài hạn chuyên tâm theo đuổi vợ... . Nhưng mà ai biết chứ, không tới hai ngày lại quay trở lại, hơn nữa làm việc còn ‘trâu bò’ hơn trước, quả thực không dễ cho bản thân rảnh rỗi lúc nào!”

Sắc mặt Phương Tình dần dần thay đổi, Lưu Hiệp vừa lòng nhấp ngụm cà phê, tiếp tục dùng giọng điệu thờ ơ nói: “Chị dâu không cần lo lắng, thân thể hắn có tố chất tốt, chống đỡ tới ba năm cũng không chết được. Tuổi trẻ mà, đàn ông nào chưa từng đem bản thân mình làm ‘trâu bò’ chứ? Huống chi hắn cũng chỉ mỗi ngày làm việc không tới hai mươi mấy giờ mà thôi, ngủ chỉ có một hai giờ cũng có là gì đâu! Chị dâu chắc là không biết a, kế hoạch mấy năm tiếp theo của Thành Hân cùng Hoa Nguyên do hắn mấy ngày nay cố gắng lập xây dựng tương lai, chờ tới cuối năm lúc chia lợi nhuận nhất định phải mời chị dâu đây một bữa tiệc lớn!”

Phương Tình lặng lẽ buông đũa, sắp xếp lại cổ họng trưng ra tươi cười miễn cưỡng nói: “Song Hỉ hai người cứ tiếp tục ăn, tớ đột nhiên nhớ tới tớ còn có việc, phải đi trước !”

Lưu Hiệp cũng vội đứng lên, vỗ vỗ Song Hỉ đang mơ hồ nói: “Em ăn đi, anh tiễn chị dâu ra ngoài!”

Phương Tình đi ra nhà hàng, xoay người, sâu sắc nhìn thoáng Lưu Hiệp đi theo phía sau ra tới, chậm chậm mở miệng: “Anh không cần phải nói những lời đó để kích tôi. . . .”

Lưu Hiệp biết rõ Phương Tình không phải người dễ lừa, vốn không định lừa được cô nàng, cười cười nói: “Em có thể không tin tôi nói.. . .” Dừng một chút, lại đổi về mặt nghiêm túc thật sự nói, “Lục Hân từ nhỏ cũng rất lãnh đạm, ba thước trong vòng quanh thân đều là lạnh, người lạ chớ gần. Hắn luôn rất thông minh, chuyện gì đều giữ nắm được. Tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn như vậy không thể không chế được, chưa từng thấy qua hắn vì cái gì mà hao hết tâm tư, cưỡng ép bản thân chấp nhận thứ mình không yêu thích gì đó. Nhưng mà là hắn vì em, luôn luôn tỏ ra mạnh mẽ phát huy khả năng ghi nhớ siêu đẳng của mình, trong thời gian ngắn ngủi không biết nhớ bao nhiêu thi từ ca phú; thậm chí đặc biệt mở một phòng sách, bên trong chứa đầy sách văn học thư tịch sâu sắc, cổ kim trong ngoài nước cái gì cần có đều có. Hắn cố gắng như vậy là lựu ý hòa theo sở thích của em, nhưng chẳng qua là em thỉnh thoảng tỏ vẻ quái dị để thoả mãn tính văn nghệ sĩ tuổi thanh xuân ôm hoài mối tình! Chị dâu, em có thể ngấm ngấm cho kỹ, người như vậy em cam lòng bỏ qua sao?”

Phương Tình trong lòng rất cảm động, Lưu Hiệp nói những này đó gây cho cô rung động rất lớn. Cho tới nay, đều là Lục Hân chủ động, dùng hết thủ đoạn kéo khoảng cách bọn họ lại gần. Mới đầu, cô nghĩ rằng hắn theo đuổi cô chẳng qua là vì hiếu thắng muốn gây chuyện. Hắn người như vậy, dễ dàng khoan dung cho

người phụ nữ làm mình thất bại hai lần trong tay, cho nên mới muốn chinh phục cô. Sau đó, tiếp xúc với nhau, cô phát hiện Lục Hân là nghiêm túc, nhưng cô không nghĩ tới hắn có thể vì cô làm những tình cảnh này.

Trước kia Phương Tình không biết Lục Hân, nhưng sau lần lấy tin tức, cô cũng ít nhiều hiểu được. Lục Hân người như vậy ở trên thương trường sát phạt quyết đoán không lưu tình chút nào, hoàn toàn cũng không để vào mắt cái gì, càng miễn bàn vì chuyện gì người nào mà thỏa hiệp, nhưng hắn có thể vì mình lần nữa lui bước, thậm chí hạ thấp thể diện quần lấy cô, cô làm sao có thể tiếp tục thờ ơ?

Lưu Hiệp nhìn tròng mắt cô xoay chuyển, trên nét mặt dần dần hiện ra vẻ kiên định, trong lòng cười đắc ý, trên mặt lại làm ra vẻ mặt đau khổ kịch liệt, cố ý xuống thêm một vị thuốc đắng mạnh: “Chị dâu nếu là thật sự không muốn cho hắn một cơ hội, vậy không bằng sớm kết thúc, nói với hắn rõ ràng, để cho hắn sớm hết hy vọng, như vậy đối với hai người cũng tốt!”

Kết thúc? Làm sao có thể! Phương Tình rất rõ ràng tình cảm của mình, cô nếu bỏ qua Lục Hân, tuyệt đối sẽ tiếc nuối cả đời.

23. Chương 23

Buổi tối Phương Tình trần trọc rất lâu, gần rạng sáng mới ngủ được, sáng sớm ngày hôm sau đã dậy.

Cô chưa bao giờ từng có tâm tình như vậy, có chút thẹn thùng cùng lo lắng, có phần bất an cùng chờ mong, càng lúc càng nhiều cũng bởi vì sắp nhìn thấy người nào đó mà có vui sướng mãnh liệt.

Lấy cơ phỏng vấn dự án mua đất, Phương Tình rất thuận lợi đi vào Thành Hân. Lâm Phong nhìn thấy cô, mắt sáng lên, gương mặt vốn đang vô tình trong chớp mắt lại giống như gặp ánh sáng mặt trời chuyển qua ngạc nhiên mừng rỡ.

Phương Tình rất nghi hoặc biến chuyển vẻ mặt của anh ta, nhưng cũng không nghĩ nhiều, mỉm cười đi lên nói: “Lâm trợ lý xin chào, tôi có thể gặp Lục tổng của anh chứ?”

Lâm Phong liên tục gật đầu, trong mắt ngân quang chớp động, rất có cảm giác mừng rỡ đến độ sắp khóc. Anh ta lần đầu tiên nhìn thấy Lục tổng ở trước mặt cô có lúc nhún nhường, chỉ biết Thượng đế sáng tạo một Eva, sẽ làm sống lại Adam và có thể hoá giải kim hãm nó. Phương Tình xuất hiện, đó là vì nghiệm chứng câu nói “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” vĩnh hằng không thay đổi tính xác thực. Cô như ánh rạng đông trong đêm đen của anh ta, chiếu sáng con đường tương lai. Cho nên không thể không nói, Lâm Phong trưng ra vẻ mặt nô tài tri kỷ, năng lực quả thực rất độc đáo.

Lâm Phong vội vã niềm nở dọn trà rót nước, để Phương Tình ngồi ở phòng tiếp khách đợi một lát.

Lục tổng mấy ngày này một ngày một đêm đều làm việc, công ty của hắn ra sức thì cũng chẳng sao cả, nhưng nổi điên tất nhiên sẽ liên lụy tới ‘cá trong chậu’ như anh ta. Anh ta đã vài ngày chẳng thể nào ngủ ngon một giấc, mỗi ngày trong lòng đều run sợ hãi hạ , lại luôn luôn phải chịu Lục tổng mặt lạnh, anh ta thực là thảm quá!

Lâm Phong gõ mở cửa, vui rạo rức đi vào thông báo.

Ngón tay Lục Hân đang múa trên bàn phím bỗng dừng lại, hai ánh sáng lạnh liệt chói rọi trong mắt bắn ra, lại nhanh chóng ‘lóc cóc’ gõ, giả vờ bình tĩnh đích nói: “Nguyên tắc cũng quen, trong thời gian làm việc không gặp khách bàn chuyện cá nhân, có chuyện gì bảo cô ta hẹn trước, mọi thứ đều phải theo quy định!”

Lâm Phong khó hiểu, khi chạm phải ánh mắt lạnh đậm Lục Hân thì giật mình, thiên uy không lường được, anh ta vội vàng lui ra ngoài.

“Rất xin lỗi Phương tiểu thư, Lục tổng chúng tôi đang bận, tạm thời không tiện gặp khách, có chuyện gì xin cô hẹn trước, chúng tôi nhanh chóng sắp xếp.”

Phương Tình ‘ngóng chờ’ mỗi mòn không ngờ đáp lại chỉ là một câu như vậy, suy nghĩ vừa chuyển, giờ giờ tư liệu trong tay nói: “Tôi là đến phỏng vấn dự án mua đất.”

Lâm Phong cười máy móc, rất khách khí trả lời: “VẬ cũng phiền Phương tiểu thư hẹn trước.”

Phương Tình có phần sốt ruột, xem ra Lục Hân còn đang tức giận, cân nhắc, cười lễ phép, nói: “VẬ thật sự là phiền anh rồi, tôi đi trước!”

Rời chừng hai bước, Phương Tình lại xoay người, thần nhiên hỏi: “Không biết ở đây vào thời gian không làm việc không biết có thể gặp khách hay không?”

Lâm Phong nghe vậy nhìn cô một cái, bỗng nhiên cười: “Đương nhiên có thể, công ty chúng tôi rất có tình người!”

Phương Tình tươi cười vừa lòng, ý tứ hàm xúc trong đó không cần nói cũng biết.

Lục Hân thực ra có chút buồn phiền, khó có khi cô chịu đến cúi đầu, sớm biết cô sẽ cứ như vậy bỏ đi, hẳn sẽ không ra về không gặp cô.

Lục Hân vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng không yên ngồi cho hết cuộc họp, mới vừa vào phòng làm việc của mình thì thấy Phương Tình ngồi trên ghế sofa pha cười mỉm chi.

Trong lòng Lục Hân vui vẻ, nhưng sắc mặt vẫn lạnh đậm như cũ hỏi: “Em ở đây làm gì?? Ai cho em vào?”

Phương Tình đứng lên cười nịnh: “Anh nói thời gian làm việc không gặp khách, em chỉ có thể đợi sau đó mới tới, bây giờ là thời gian nghỉ trưa.”

Lục Hân lạnh lùng đi đến một bên ngồi xuống, rất bình tĩnh mở tài liệu trong tay, thực ra hẳn cũng chẳng biết xem gì, chỉ là muốn cái này che dấu cảm xúc mà thôi.

Phương Tình bưng mấy món ăn mua ở dưới toà nhà đem để lên mặt bàn hẳn.

“Đây là cơm trưa vừa mới mua, nhân lúc còn nóng ăn đi!”

Lục Hân khẽ liếc mắt một cái nhìn thức ăn rất thịnh soạn, rất có khí phách từ chối: “Tôi không đói bụng!”

Phương Tình cũng không để ý lạnh nhạt của hẳn, xoay trái xoay phải tìm chỗ ngồi xuống cạnh hẳn, vươn ngón tay nhỏ dài trắng như ngọc chọc chọc cánh tay hẳn, giọng điệu hơi tủi thân: “Em phải xếp hàng thật lâu mới mua được, bây giờ anh còn chưa có ăn cơm, như vậy đối thân thể không tốt, ít nhiều cũng phải ăn chút nha . . .”

Giọng nói cô vốn có phần mát lạnh, lúc này nhẹ nhàng hơi có phần nũng nịu, mềm êm khiến cho trái tim Lục Hân lạnh cứng trong chớp mắt cũng bị hoá tan.

Hắn bị cô tiếp xúc nhẹ qua cánh tay lại giống như tê dại, vừa mềm vừa ngứa ngứa chạy thẳng vào đáy lòng hẳn. Lục Hân không được tự nhiên xoay mặt qua không thèm nhìn cô. Nói như thế nào cũng là cô sai, liên tục làm cho hẳn mất mặt như vậy, bất kể thế nào cũng phải lấy lại chút

Phương Tình trong lòng thầm rên một tiếng, lặng lẽ cảnh cáo chính mình, là trước đây bản thân mình sai, không được cùng hẳn chấp nhặt.

“Ài, em dứt cho anh là được chứ gì? Ngoan — mở miệng!” Phương Tình cầm lấy thìa múc một muỗng cơm đưa tới trước mặt hẳn.

Quên đi, coi như bản thân mình đang dỗ một đứa trẻ tính tình lạnh lùng bên trong nóng nảy khó chịu.

Lục Hân một ót đầy vệt đen, cau mày trừng mắt nhìn cái muỗng trước mắt, ngay tại lúc tay Phương Tình cũng run lên nghĩ hẳn lại muốn từ chối, thì mới buồn bực mở miệng nói: “Tôi không muốn ăn cơm trắng!”

Phương Tình sửng sốt, lập tức cười tủm tỉm hỏi: “Em dứt canh cho anh được không?”

Lục Hân vì thế lúc này bỏ qua tư liệu vô cùng vướng bận, làm đại gia hưởng thụ cô phục vụ.

Kỳ thật, hấn làm sao cam tâm phớt lờ cô? Hấn là giận, giận cô đối với tình cảm của hấn không có chút để ý nào. Bây giờ cô chịu thế này, ăn nói khép nép, chứng tỏ trong lòng cô không phải không có hấn, hấn mừng còn không kịp chứ làm sao còn tức giận chứ?

Lục Hân rất mãn nguyện dùng xong cơm trưa, nhìn dáng vẻ cô nhút nhát ra vẻ là ‘cô vợ nhỏ’ thu dọn đồ đạc, hờn dỗi mấy ngày tức khắc đã tiêu tán.

Có điều Lục Hân không cười nổi, một cái tát kia, tóm lại vẫn phải bồi thường cho tốt mới được.

Lục Hân nhàn nhàn mở miệng: “Đa tạ Phương phóng viên phục vụ, tôi sẽ hết sức phối hợp cùng Phương phóng viên, lấy cái này làm cảm tạ của tôi.”

Phương Tình cứng đờ, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hấn: “Anh nghĩ rằng em gặp anh là vì muốn có được phỏng vấn?”

“Không thì là gì chứ?”

Phương Tình chậm rãi bỏ xuống này đó trong tay, ánh mắt loé sáng nhìn chăm chú vào Lục Hân hỏi: “Anh không thể thứ lỗi cho em?”

Lục Hân đột nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên: “Có cái gì tha thứ không tha thứ chứ?”

Phương Tình có chút lo lắng, cúi đầu thành thành thật thật nhận sai: “Rất xin lỗi.tối ngày đó là em sai, em không nên nói vậy.....lại càng không nên, không nên. đánh người.”

Lục Hân bình tĩnh nhìn cô: “Phương phóng viên cho rằng quan hệ của chúng ta trong lúc đó tốt đến độ phải tranh cãi vô lý và nói lảm nhảm dẫn đến tình cảnh này sao?”

Phương Tình ngẩn ra, theo bản năng hỏi lại: “Chúng ta quan hệ thế nào?”

Lục Hân trong đồng tử ngưng tụ đóng băng, lạnh giọng hỏi: “Phương phóng viên cảm thấy rằng quan hệ chúng ta là cái gì?”

Phương Tình cúi đầu, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng trả lời: “Lục Hân, em không muốn cùng anh đôi co mãi, anh nếu cảm thấy em phiền hà không chịu tha thứ cứ việc nói thẳng, không đáng phải nói kích em như vậy. Em biết em không tốt, tính tình nóng nảy táo bạo còn già mồm cãi láo lập dị, anh.... nếu muốn buông, em cũng không có gì để nói, về sau em... sẽ không đến quấy rầy anh nữa.... .”

Nói xong yên lặng đứng lên xoay người, chậm rãi nhắc chân hướng đi ra cửa, trong lòng lại đang âm thầm đếm : một, hai, ba... .

Sở trường của phụ nữ là gì! Là mua sắm, kỹ năng cần thiết khi mua sắm là gì? Là trả giá!

Nhiều năm luyện thần công trả giá có một chiêu rất hiệu quả đó ra một giá độc sau đó xoay người rời đi, thông thường đều có thể khiến cho chủ hàng kéo lại, sau đó đồng ý giá hàng..

Lục Hân tay nắm chặt thành nắm đấm, lại buông ra, lại nắm

Buông tay? Làm sao có thể? Trong từ điển của Lục Hân hấn đây chưa từng có từ buông tay!! Không chiếm được, vậy hấn liền đoạt lấy! Huống chi Phương Tình là của hấn, vĩnh viễn không thể dứt bỏ được, là hấn tình nguyện chấp tay tống xuất hết toàn bộ cũng không chịu buông mối tình duyên luyện này. Hấn không gặp thì thôi, gặp cô chính là thế giới mới của hấn, cả thế giới!

Lục Hân bất chấp vấn đề mặt mũi sĩ diện, đại não từ trước đến nay luôn vận hành nhanh chóng còn chưa kịp suy xét tình hình đã phát ra mệnh lệnh

Lục Hân ra tay nhanh như điện xẹt giữ cổ tay cô, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy lại không thể tránh được có chút cáu gắt: “Em thế này, sao không có chút nhẫn nại nào vậy??”

Phương Tình đưa lưng về phía hấn, khóe miệng cong lên tươi cười thắng lợi. Có mỹ nhân ắt có tâm kế, mặc hấn là Lục Hân ‘bụng dạ đen tối’, Phương Tình cô cũng không phải là phụ nữ ngốc!

“Xin lỗi như vậy cũng không có thành ý!” Lục Hân nghiêng răng nghiêng lợi.

Phương Tình lạnh lạnh nói: ” Anh cảm thấy em không tốt, em đi là được!”

Nói xong hơi hơi quấy cổ tay làm bộ muốn đi.

Lục Hân trong lòng hoảng hốt, tay bất giác dùng chút lực, nghĩ muốn kéo cô lại, lại không ngờ rằng Phương Tình vừa mới nâng lên một chân bước đi, thân mình giữ trọng tâm không ổn, bị hất kéo lại, ngã thẳng ra sau.

Phương Tình kinh sợ hô một tiếng, luống cuống tay chân dùng tay kia đi đỡ, trong lúc rối loạn sợ ngã xuống, tay ấn mạnh vào chỗ giữa hai chân Lục Hân...

Chống đỡ dừng lại, cũng may không ngã!

Phương Tình hết hồn chưa kịp bình tĩnh mới thở ra một hơi, bỗng nhiên cảm thấy được chỗ tiếp xúc dưới tay mình xúc cảm rất kỳ lạ, thật mềm mại thật lớn, vì thế vô tình dùng tay vuốt ve cho thẳng chút.

Thái dương Lục Hân gân xanh thỉnh thoảng nổi lên, cắn răng nhịn xuống kêu rên, lúc này cảm giác bàn tay nhỏ nhẹ nhàng khẽ duy chuyển, lập tức không thể nhịn được nữa, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rất ** ‘um’..

Phương Tình quay mặt qua vừa thấy, lập tức giống như bị bóng bỏ tay ra, xấu hổ đưa tay về sau lưng, mặt đỏ tựa muốn bắn ra máu.

Phương Tình cắn môi, lúng ta lúng túng nói: “Ôi, rất xin lỗi. anh vẫn, khỏe chứ.. . . .”

Lục Hân chuyển mặt tiếp tục hít thật sâu hít thật sâu, cố gắng áp chế tâm tình nhấp nhô trong lòng, từ từ bình phục lại, cũng may không có phản ứng ‘ngóc dậy’ làm xấu mặt.. .

Lục Hân hung tợn trừng mắt liếc nhìn cô một cái: “Thực xin lỗi, xin lỗi. em chỉ biết xin lỗi thôi sao?”

Phương Tình vẻ mặt đau khổ hỏi lại: “Vậy anh muốn như thế nào?”

Lục Hân lập tức biết đã nghe lời tiếp tục lần tới: “Như thế nào đều có thể?”

Phương Tình không chút do dự gật đầu.

Lục Hân ngấm ngấm đắc ý, lộ ra một tươi cười đầy gian kế: “Dọn về ở cùng tôi, làm người giúp việc một tháng!”

Phương Tình vừa nghe tới câu trước đã đỏ bừng mặt, sau lại nghe thêm câu sau, trên mặt ngượng ngùng càng thêm đỏ ửng, nhưng là do lửa giận đốt tới.

“Không được!”

“Không được?” Lục Hân giọng điệu dừng dừng, “Là em nói cái gì đều có thể.”

“Em tuyệt đối không giảm giá thành lao động giá rẻ!” Phương Tình đoan chính nghiêm khí nói lời cự tuyệt.

Lục Hân vừa nghe, trên mặt lập tức xuất hiện thần sắc cô độc, ánh mắt oai oán, giọng điệu thản nhiên nói: “Song Hỉ đều có thể vì Lưu Hiệp giặt quần áo nấu cơm. Chẳng lẽ vì người mình thích làm chút chuyện theo ý của tôi cũng thấp hèn vậy sao? Hãy là... căn bản em đối với tôi là không.. . .” Lục Hân nói dừng lại vừa đúng, lông mày dài đẹp nhẹ nhàng nhướng.

Phương Tình mềm lòng, nhớ tới Lưu Hiệp nói hắt hủi làm việc liên tục không muốn sống, hơn nữa vẻ mặt của hân lúc này... không khỏi phải thuận theo gật đầu: “Em dọn qua là được”

Lông mày Lục Hân dựng thẳng, tức khắc cười rất thoải mái.

Phương Tình biết bản thân mình bị lừa, trong lòng không cam lòng nhảy đến trước mặt hân vươn tay đánh hân, được Lục Hân nhanh mắt vươn tay ôm cô, sau đó vùng, kéo vào trong lòng, ôm chặt.

Mặt Phương Tình như bị đốt, có chút ngượng ngùng, thúc hân, giọng điệu mang ý thẹn thùng: “Anh làm gì nha, buông ra.”

Đợi lâu như vậy hân mới có thể miễn cưỡng ôm cô trong ngực, Lục Hân cảm giác cô càng chống đẩy thì càng ôm chặt hơn, có chút xúc động nói: “Không buông! Bất được rồi cả đời không buông!!”

Cả đời ư, đây là từ tốt đẹp cỡ nào! Phương Tình bị này ba chữ này làm cảm động, bất giác thân mình cũng mềm đi không giãy dụa.

Cúi đầu tiếng cười từ trong lồng ngực truyền đến, Lục Hân hơi hơi nghiêng đầu, môi hơi mím dán sát tai cô, thanh âm mê hoặc hỏi: “Hôm nay đến, ngoại trừ giải thích không còn có chuyện gì khác?”

Phương Tình không rõ nguyên do, hơi thở Lục Hân đều phun lên trên lỗ tai cô, cảm giác nóng bỏng ngứa ngáy khiến lòng mềm đi

“Cái gì? Không có”

“Thật sự không có?” Môi Lục Hân cố ý để sát vành tai cô, dẫn cho cô tâm tư càng thêm rối loạn.

“Không thì còn có cái gì?”

Lục Hân bất mãn, càng thêm dụ dỗ nói: “ví như. Thở lộ chẳng hạn?”

Phương Tình mặt nóng lên, tức giận nói: “Không có!”

Được tiện nghi còn ra vẻ! Cô là nữ sinh đó, mấy chuyện này phải là con trai chủ động chứ?

Lục Hân không nói, Phương Tình liền ở trong lòng hắn có chút bất an, xoay xoay người, đẩy ra có khoảng cách chút, lại sợ hành vi trốn tránh của mình khiến cho hắn không vui, nhìn thấy hắn đôi mắt trong trẻo của hắn từ trước đến nay đều tràn ngập lạnh lùng, ngập ngừng nói: “Kỳ thật. Cũng không phải hoàn toàn không có.”

Lục Hân tiếp tục trầm mặc, chờ cô nói tiếp. Phương Tình xấu hổ, vùi đầu vào lòng hắn, do dự một chút, vốn dĩ tay vẫn để trên ngực hắn dần dần trượt xuống, gắt gao ôm lấy eo hắn.

Thân thể Lục Hân bỗng dưng cứng đờ.

Phương Tình dụi dụi đầu, bất mãn than thở : “Em đã đến trước mặt anh rồi, anh còn muốn em nói cái gì? Thực sự là không có đạo đức.”

Ánh mắt Lục Hân bị mấy câu nói đó dụ dằng hẫng xuống, đầu mùa đông sau giờ trưa ánh nắng vừa phải, xuyên qua cửa sổ lớn sát đất chiếu lên bóng hai người đang ôm nhau; như một bức tranh tuyệt đẹp, rất nhanh phác hoạ hàng vạn nơ tình yêu, mô tả nhuộm đậm tình yêu nồng nàn.

“Tôi nghe thấy được!” Lục Hân đột nhiên lên tiếng, đánh vỡ yên tĩnh trong phòng

“Cái gì?” Phương Tình không rõ cái gì.

“Tiếng tim em đập!”

Khoé miệng Phương Tình càng ngày càng cong lên, trong lòng là dụ dằng nồng nàn, tay ôm thắt lưng hắn chậm rãi siết chặt, nghiêng người dán mặt vào ngực trái hắn, nhắm mắt lại thì thào nói: “Em cũng nghe thấy”

Lục Hân không nói, mỉm cười nghe cô nói hết.

“Cùng nhịp!”

Tim đập cùng nhịp.

Giờ này khắc này, vạn vật đều yên lặng, trời đất lúc này giống như chỉ có tiếng tim đập của hai người bọn họ, từng chút kiên định này lên nốt nhạc tình ca đẹp nhất.

24. Chương 24

Có Phương Tình ở đây, Lục Hân làm sao có thể tĩnh tâm làm việc?

Ngồi trong văn phòng không tập trung, luôn luôn liếc mắt nhìn cô gái ngồi trên sofa, cảm thấy thời gian trôi quá chậm, hận không thể ngay tức khắc tan tằm để có đi tới nơi không ai phiền; lại không nghĩ rằng thời gian im lặng hạnh phúc đó vừa biến mất, hai người đều tình cờ nhìn nhau cười, có một loại hạnh phúc hiểu ý.

Lúc tan ca Lục Hân đi ở phía trước, Phương Tình về mặt trầm tư đi theo sau hần nửa bước, cúi đầu đi theo.

Lục Hân nhú mày nhìn nhìn cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Tình ngẩng đầu, trong mắt có chút mơ hồ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hoang mang cũng có chút ngưng ngừng, lông mi khẽ rung rất rối rắm

“Anh... cái ấy.”

Lục Hân tiếp tục đi về phía thang máy, người ở tầng cao rất ít, rất im lặng, lúc này tuy rằng là lúc tan ca, người trên hành lang cũng không có.

“Cái nào?”

“Vì cái gì. Là mềm?” Phương Tình cúi đầu, chữ “mềm” này nghe rất mơ hồ

Lời này nói không rõ ràng lắm, Lục Hân không nghe rõ: “Cái gì?”

Phương Tình khuất phục dưới sự tò mò, rốt cục cố lấy dũng khí, gương mặt hơi hơi phấp phồng: “Em nghe nói.nơi đó của đàn ông rất yếulúc trưa em....có thể hay không. làm nó bị thương?”

Khuôn mặt Lục Hân tức khắc đen một nửa, hung hăng hít một ngụm khí, lạnh lùng hỏi: “Sao? em sợ nó không thể ‘chào’ hỏi em? Bằng không thì chúng ta về thì thử ngay xem sao??”

Mặt Phương Tình càng đỏ hơn, ngưng ngừng cười, ngưng ngừng đẩy hần vào thang máy, làm bộ không có nghe thấy câu hỏi của hần.

Trong thang máy im lặng rất quỷ dị, cũng may là thang máy là Lục Hân dùng riêng, rất nhanh tới lầu dưới.

“Của anh.rất mềm. không giống trên sách viết a. có thể hay không phải ED [1] ?”

Lục Hân dẫn đầu đi ra thang máy, nghe thấy phía sau đột nhiên truyền tới lời này, từ trước đến nay luôn trầm ổn, núi băng vui giận không hiện ra sắc vậy mà lão đảo, khuôn mặt lập tức đen toàn bộ.

Lục Hân đứng vững, chậm rãi quay đầu lại, chậm rãi vươn tay, bóp chặt cổ cô, kéo cô vào trong xe.

Sau khi Phương Tình ngồi vào chỗ của mình, cố ý vô tình liếc liếc mắt nhìn nơi nào đó của hần một cái, trong lòng thật sự hiểu không rõ, trong tiểu thuyết không phải đều viết cứng rắn như thiết sao? vừa giống như dao vừa giống như cửa.. . Tuy rằng lúc đó không ... nhưng dù thế nào cũng không mềm mại như vậy a?

Lục Hân bị ánh mắt cô tưởng tượng nhìn thoáng qua, cũng không được tự nhiên, cau giận trừng mắt nhìn cô: “Em muốn nó cứng?”

Phương Tình khuôn mặt như bị thiêu cháy, lắp bắp: “Cứng cứng cứng cứng... . .” cứng cái gì?

Ánh mắt Lục Hân bắn ra băng lạnh, lại có thể thực sự có can đảm hoài nghi danh dự khí phái nam nhi của hần! Còn”cứng cứng cứng cứng” niệm chú muốn nó bùng khởi mà!

Lục Hân ánh mắt mỉa mai hoặc: “Nói thật, tôi không ngại xe rung động để cho em hiểu biết một chút cái gì gọi là co được dân được!”

Phương Tình cổ co rút lại, nhích lại gần cửa xe, quay mặt qua... bắt đầu thưởng thức phong cảnh ngoài cửa xe.

Lục Hân một chân giẫm chân ga, lướt trên đường xe cộ đông nghịt

Tốt lắm, vốn đang lo nghĩ nhanh như vậy sợ ép cô chặt lại khiến cho cô lùi bước, bây giờ xem ra cô bé này thực sự không biết tốt xấu, vậy đừng trách hần phải xuống tay sớm, để cho cô ‘thưởng thức’ nhiều chút luôn!

Hơn nữa. bóc ra ăn vào bụng, hoà vào trong máu thịt, sẽ không sợ cô chạy mất.

Ôi. Nên ăn từ đâu, ăn theo cách thức nào, ăn nhiều hay ít, làm thế nào cho thoả thích đây?

Phòng cháy phòng trộm phòng Lục Hân. Đây là khắc hoạ cuộc sống của Phương Tình sau khi tới nhà Lục Hân

Buổi sáng vừa bị người nào đó hôn cho tỉnh lại, Phương Tình rất nóng nảy một chân đá Lục Hân ngã lăn, cường bức cảm dỗ hắt đem chìa khoá phòng cô giao ra, đây cũng là cái chìa khoá thứ tư rồi

Phương Tình rất nén giận, như có cừu oán gì với máy tính, cả buổi chiều gõ bàn phím đùng đùng.

Song Hỉ lúc đi tới toà soạn, thấy Phương Tình đỉnh đầu đầy hơi nước, mày liễu dựng thẳng, tay áo xắn tới khừu tay, dáng vẻ như muốn đi tìm người nào đó đánh nhau.

“Làm sao vậy? Công việc không thuận lợi?”

Phương Tình quay đầu lại vừa thấy là Song Hỉ, cố gắng áp chế chữ ‘cút’ đang chuẩn bị ra khỏi miệng, hơi hơi có chút không kiên nhẫn hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Song Hỉ cười ha hả, “Tớ tìm cậu cùng ăn cơm, cậu không phải cùng Lục Hân tốt lắm sao không? Mới đó đã nửa tháng không gặp hai người, đi ra ngoài tụ tập đi!”

Không đề cập tới còn khá tốt, vừa nhắc tới Lục Hân, Phương Tình liền nhịn không được muốn mắng chửi, trợn mắt cho cô bạn một cái xem thường, tức giận nói: “Không đi, tụ tập gì mà tụ tập chứ?”

Song Hỉ kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy đây là ai trêu chọc cậu?”

Phương Tình nhìn đồng hồ, thấy cũng hết giờ, gửi bản thảo cho chị Trần, dọn dẹp chút chuẩn bị ra về.

“Đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện!”

Phương Tình một khi tức giận biến hoá rất lớn, hành động cũng lớn; ví dụ như nói vào lúc này, bước chân vội lại mau, khiến cho Song Hỉ chạy chậm mới có thể đuổi kịp.

“Cậu nói xem tớ làm sao nhất thời mềm lòng đồng ý với hần dọn ra ngoài chứ, ở ký túc xá tuy rằng điện cho giới hạn, tắm rửa phải lấy nước nóng, không giặt quần áo bằng máy, không có máy điều hòa... . Nhưng là tốt xấu có thể ngủ một giấc yên ổn a! Dáng vẻ không giống như bây giờ, ngủ không ngon, chỉ sợ không chú ý sẽ bị Lục Hân tập kích!”

Song Hỉ chạy nhanh có chút khó thở, liềm mạng túm cạnh tay cô bạn: “Cậu đi chậm chút nha! Ôi, Lục mặt lạnh nhìn lạnh như vậy, không nghĩ tới cũng thế này.”

“Cậu là không biết!” Phương Tình không đợi cô bạn nói xong liền oán giận khai hết, “Cậu chẳng qua chưa thấy bộ dáng của hần, muốn khó chịu có bao nhiêu khó chịu, nhưng đặc biệt nhất là nham hiểm!”

Phương Tình nhớ tới ‘cảnh phát sinh ngoài ý muốn’ mấy ngày này, liền giận mà không có chỗ xả, người học văn đều có thể nói, mắng chửi người còn có thể bài bản, còn đặc biệt gieo vần.

Phương Tình kể lể Lục Hân có lỗi ở đâu rất hăng say, Song Hỉ đột nhiên toát ra một câu: “Lục Hân lại bạo lực như vậy? Tình Tử cậu cũng ngàn vạn lần đừng tìm hần đánh nhau mỗi ngày.. .”

Phương Tình cứng lại, trên ót treo vô số vệt đen. Cô chẳng lẽ một mực nói Lục Hân ‘bản tính sắc lang’ sao?

“Tớ khi nào thì nói hần bạo lực?”

Song Hỉ nghi hoặc hí mắt: “Cậu vừa mới nói đó, hần luôn tập kích cậu, còn khó lòng phòng bị.”

Hí — Phương Tình bị nghẹn đủ, cô chỉ biết cùng Song Hỉ nói chuyện không thể cùng hướng, té ra cả đường dài cô nàng chỉ nghe được mỗi mấy thứ này đó?

Phương Tình vốn tu đầy mình, giờ cả người như ‘Đấu chiến thắng Phật’ bị biến thành hầu tử bị đặt trong năm ngón tay dưới chân núi, mệt mỏi..

“Song Hỉ.” Phương Tình rất suy yếu mở miệng “Cậu thực sự là. . . .nhân tài!”

Các cô nàng Phương Tình đều trọng khẩu vị, thích tê tê, cay, tươi, cho nên đi tới nhà hàng hải sản rất nổi danh ở thành phố N. Phương Tình cũng không tình nguyện đi, dù sao theo điều kiện kinh tế của hắn, ở nơi nào ăn một chút thật sự cũng chẳng sợ tới mức ra nhiều máu.

Phương Tình chẳng thèm để ý Lục Hân vì cô kéo ghế, kéo Song Hỉ ngồi ở bên kia.

Mặt Lục Hân lạnh lẽo, Lưu Hiệp vừa thấy không thích hợp, vội cười ha ha ngồi xuống, mông vừa sắp chạm vào ghế, Lục Hân giật mạnh ghế ra.

Lưu Hiệp cũng coi như nhảy bén, nhanh chóng chụp lấy cạnh bàn, ngừng lại xu thế sắp ngã xuống, vừa mới an ổn đứng lên, nhin không được chữ âm: “Lục Hân cậu nha không có việc gì cũng kiểm chuyện là sao!”

Lục Hân không để ý tới hắn, kéo ghế ngồi xuống, nhàn nhã xắn tay áo, vừa không thèm để ý hỏi: “À? Tớ vì sao phải kiểm chuyện?”

Lưu Hiệp run run lấy bầy ngồi xuống, vì hắn bưng trà rót nước: “Ngài nghe lắm, tớ nói chính là ‘không có việc gì có thể đánh người’!”

Song Hỉ kinh ngạc tròng mắt lớn: “Hoá ra Phương Tình nói là sự thật, Lục Hân anh thực sự có khuynh hướng bạo lực?” Sau đó lập tức thay dáng vẻ thánh mẫu thương xót thiên hạ, ưu sầu lại ôn hòa an ủi hắn, “Không quan hệ, chị của em là bác sĩ, quen biết không ít chuyên gia tâm lý học, nhất định có thể giúp anh...”

Lưu Hiệp sợ tới mức bật người vươn tay che miệng cô nàng, thật cẩn thận cười theo: “Lời nói không suy nghĩ, lời nói không suy nghĩ mà...”

Động tác Lục Hân cuốn tay áo dừng một chút, vô cùng bình tĩnh nhìn về phía Phương Tình, lại vô cùng bình thản mở miệng: “Tôi có. khuynh hướng bạo lực?”

Lời hắn nói rất chậm, lại khiến cho Phương Tình không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, ấp úng giải thích: “Chuyện đó... em chỉ nói anh ‘tập kích’ em khó lòng phòng bị.....là cô nàng tự động diễn giải..”

Lưu Hiệp hoa đào trong mắt xoay chuyển, ngay tức khắc hiểu rõ, không có ý tốt cười rộ lên: “Hoá ra là muốn tìm mà không vừa lòng a....” .” Đột nhiên nhớ tới đến một ngày nào đó Phương Tình ở trước công chúng Hoa Nguyên hạ nhục uy nghiêm của hắn, không khỏi liền vui sướng khi người gặp họa nói, “Ái chà, tớ nói này, Lục Hân cậu sẽ không được chứ, hoá ra lâu như vậy rồi còn chưa ‘trị’ được chị dâu?”

Lục Hân ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Phương Tình. Phương Tình ở trong lòng bấm Lưu Hiệp một ngàn lần a một ngàn lần, đây không phải lửa cháy đổ thêm dầu sao không? Lục Hân kiêu ngạo như vậy, kích thích hắn, cô chính là người chịu khổ.

Phương Tình nhú mày tròng mắt nói: “Nói bậy bạ gì đó! Lục Hân mới không phải không được.” Vừa thấy tươi cười của Lưu Hiệp, cô liền ý thức được lời này càng dễ khiến cho người ta miên man suy nghĩ.

“Đó là tôi vô nghệ cao cường được không! Không tin anh hỏi Lục Hân, hắn như thế mà còn bị tôi đánh ngã văng ra ngoài.. . . .” Đùng nói một mình hắn, cả ba Lục Hân cùng nhau tôi cũng làm được không nói chơi!”

Lưu Hiệp cười đến càng sung sướng, cả người hiện lên vẻ yêu quái, cười mím chỉ hỏi: “Nhìn không ra chị dâu vẫn là nữ trung hào kiệt a!! Ôi, miêu tả cho chúng tôi với, lúc ấy dùng mấy chiêu? Vị trí nào trên người?”

Lục Hân mặt nạ bảo hộ lạnh lẽo, còn không có tới kịp nói chuyện, Song Hỉ liền trảm đinh chặt sắt mở miệng: “Khẳng định là một chiêu đắc thủ!”

Lưu Hiệp có chút kinh ngạc: “Chị dâu lợi hại như vậy?”

Phương Tình thầm kêu không tốt, lại không kịp ngăn trở.

Song Hỉ đương nhiên nói: “Cô nàng chỉ biết một chiêu đó, ngoài trừ lừa gạt được người ngu si thật không biết còn có người nào sẽ bị bại trên tay cô nàng ta”

Một câu nói xong, Phương Tình hai mắt phun hỏa, Lục Hân mắt bắn ra lưới rụt lại. Lưu Hiệp lại là buồn cười lại là ưu sầu nhìn người phụ nữ mình hôn nhiên chưa phát giác, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thực sự mà có mắt độc đáo, lại có thể tìm được cô vợ thiên phú dị bẩm như vậy.

Lục Hân đột nhiên cười ôn hòa, cả người giống như trong chớp mắt tuyết đã tan hết, từ từ nói: “Như vậy xem ra, Lưu công tử phong lưu phóng khoáng chúng ta đã sớm đắc thủ?”

Lưu Hiệp hoa đào sóng mắt lưu chuyển, dào dạt đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, chúng ta chính là hàng đêm cùng giường cùng gối cùng ngủ!”

Song Hỉ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, chẳng có may mảy hiểu để cho người đàn ông của mình có chút mặt mũi, chẳng lưu tình chút nào phá nói: “Chúng tôi rất thuần khiết, chỉ là ngủ ở trên một cái giường mà thôi.”

Phương Tình yên lặng xoay mặt đi thở dài.

Lưu Hiệp yêu nghiệt tươi cười lan toả nháy mắt cứng ngắc hoá đá trên mặt.

Lục Hân cười lộ thực sự khiến cho Song Hỉ cảm giác như ngọn gió đầu xuân, hẩn chuyển mắt nhìn thưởng thức gương mặt Lưu Hiệp tuyệt vọng nhận mệnh: “Đến mỹ vị tận miệng cũng không ăn được Quả nhiên Lưu công tử phong lưu trong vạn bụi hoa, tuổi trẻ như vậy đã gặp sự cố, bệnh không tiện nói ra thực sự là.....” Dừng lại, Lục Hân thay khuôn mặt đau đớn kịch liệt trào phúng nhìn hẩn nói: “Ai da, trước kia khuyên cậu bớt chút mà không nghe, xem đi, bây giờ cậu lại không làm được.”

Lưu Hiệp nhắm mắt xuôi tay, gian nan thở dốc, nhất thời cảm thấy cùng Lục Hân cùng Phương Tình đối với một đôi biến thái keo kiệt âm hiểm ăn cơm và vân vân, thật thật là đau đớn khó thở.

Phương Tình cười đến độ nội thương, nhìn vẻ mặt Lưu Hiệp đáng thương hề hề, đột nhiên ánh mắt khê động. Vốn mình với Lục Hân bất lợi, đối với mình vẫn còn có chút cố kỵ, không ngờ rằng người nào đó rất nhanh đã bóc mẽ nguồn cơn ...

Phương Tình khẽ mỉm cười nâng chén hướng Lưu Hiệp: “Tốt lắm tốt lắm, Lục Hân anh cũng đừng khi dễ Qua Tử. nào nào, chúng ta uống rượu!”

Lưu Hiệp thần sắc buồn bực bưng ly rượu uống một ngụm.

Phương Tình quét mắt một vòng bàn, dáng vẻ giống như lơ đãng: “Sao lại không gọi nước chanh?”

Sau đó sâu sắc nhìn thoáng qua Lưu Hiệp, lưỡi biếng giống như ở trách cứ: “Không biết Song Hỉ nhà chúng ta thích uống nhất là nước chanh sao? Tự nhiên tất cả đều là rượu. Tôi thì không sao cả, nhưng Song Hỉ một khi uống rượu sẽ say.” Dừng một chút, ý vị thâm trường nói, “Tuy rằng cô nàng uống rượu cũng không tệ, say cũng không say khướt, hơn nữa ‘bảo nàng làm cái gì cô nàng thì làm cái đó’, nhưng là mà sau khi tỉnh rượu lại cũng sẽ không thoải mái...”

Phương Tình cố ý ‘bảo nàng làm cái gì cô nàng thì làm cái đó’ nhấn mạnh, giọng điệu cũng chậm lại

Quả nhiên, Lưu Hiệp ngẩn người, sau đó rơi vào trạng thái đăm chiêu.

Một người nào đó rất khờ dại không phát hiện bản thân mình đã bị người bên cạnh đóng gói bán, vừa cảm động nước mắt lưng tròng, vừa vui vẻ gặm tôm hùm ngon lành.

Cơm chiều ăn nhiều lắm, Phương Tình nâng bụng vào nhà liền bỏ giấy gục trên sofa, đau lại thoải mái lắm lắm.

Lục Hân thông thả cởi áo khoác ngồi cạnh, rót ly nước cho cô, sắc mặt thâm trầm nhìn cô chậm rãi uống nước.

“Em bắt mặn với tôi?”

Bất thành linh giọng nói trầm thấp dọa Phương Tình hoảng sợ, ngẩn người mới phản ứng lại hẩn ám chỉ cái gì.

“Không phải.”

“Vậy tối nay em một mực không được tự nhiên vì cái gì?” dáng vẻ Lục Hân rõ ràng không tin.

Phương Tình không phải người vì trước mắt mà nhân nhượng, nghe hẩn hỏi như vậy, vì thế cũng rất không khách khí nói: “Ai bầu buổi sáng anh lại vào phòng em?”

Lục Hân nghe vậy cười nhạo một tiếng: “Đó là tôi gọi em dậy!”

Phương Tình cảm giận ngồi thẳng thân mình, buông cái ly thật mạnh xuống: “Có ai gọi người dậy như vậy sao? chẳng lẽ với người khác, anh cũng như vậy?”

Lục Hân ra vẻ khó hiểu hỏi lại: “Tôi làm sao gọi em dậy?”

“Anh.” Phương Tình nhớ tới cái hôn buổi sáng, rõ ràng tràn đầy hơi thở bạc hà mát lạnh, lại khiến cho cô có cảm giác nóng bỏng lan tràn

Lục Hân nhìn vào mắt cô có chút trống trơn, trên mặt dần dần hiện ra vẻ mặt ngượng ngùng rất mộng ảo, ánh mắt sâu thẳm kích thích.

“Tôi làm sao?” Lục Hân không nói gì dựa tới, nghiêng thân mình, cánh tay thoải mái mà khoát lên lưng cô, giọng nói khàn khàn, tràn ngập hương vị hấp dẫn.

Phương Tình cả kinh, phát hiện không biết khi nào thì Lục Hân ngồi gần cô như vậy, vội vàng lui thân mình muốn từ lòng hân rời ra xa.

Lục Hân sẽ không cho cô có cơ hội chạy trốn, cánh tay chặt chẽ khoá cô vào trong ngực.

Trái tim Phương Tình không thể ức chế đập nhanh hơn, đêm khuya yên tĩnh, cô nam quả nữ và vân vân, dễ dàng phát sinh không ít chuyện không hài hoà.

“Nói đi. Tôi làm sao vậy?” Môi Lục Hân cố ý vô tình sát làn da mẫn cảm của cô sau lỗ tai, khiến cho cô run sợ nhè nhẹ

“Không.” Phương Tình không được tự nhiên thoi đẩy hân, lại bị Lục Hân ép ngã lên sofa.

Lục Hân tựa đầu chôn vào hõm vai cô, nhẹ nhàng hôn lên làn da lộ bên ngoài.

“Um. có muốn hay không chứng thật một chút.” giọng nói Lục Hân càng thêm khàn khàn, như là áp lực cái gì, cổ tình tràn ngập mê hoặc

“Chứng thật cái gì.” Phương Tình bị hân đặt ở dưới thân, lại thẹn thùng lại hoảng sợ.

“Chứng thật một chút. Tôi có thể được!”

Chú thích:

[1] ED: là bệnh rối loạn cương dương (Erectile Dysfunction)

25. Chương 25

Cơm chiều ăn nhiều lắm, Phương Tình nâng bụng vào nhà liền bỏ giày gục trên sofa, đau lại thoải mái lắm lắm.

Lục Hân thông thả cởi áo khoác ngồi cạnh, rót ly nước cho cô, sắc mặt thâm trầm nhìn cô chậm rãi uống nước.

“Em bắt mắt với tôi?”

Bất thành linh giọng nói trầm thấp dọa Phương Tình hoảng sợ, ngẩn người mới phản ứng lại hân ám chỉ cái gì.

“Không phải.”

“Vậy tối nay em một mực không được tự nhiên vì cái gì?” đáng vẻ Lục Hân rõ ràng không tin.

Phương Tình không phải người vì trước mắt mà nhân nhượng, nghe hân hỏi như vậy, vì thế cũng rất không khách khí nói: “Ai bữa buổi sáng anh lại vào phòng em?”

Lục Hân nghe vậy cười nhạo một tiếng: “Đó là tôi gọi em đây!”

Phương Tình cảm giận ngồi thẳng thân mình, buông cái ly thật mạnh xuống : “Có ai gọi người đây như vậy sao? chẳng lẽ với người khác, anh cũng như vậy?”

Lục Hân ra vẻ khó hiểu hỏi lại: “Tôi làm sao gọi em đây?”

“Anh.” Phương Tình nhớ tới cái hôn buổi sáng, rõ ràng tràn đầy hơi thở bạc hà mát lạnh, lại khiến cho cô có cảm giác nóng bỏng lan tràn

Lục Hân nhìn vào mắt cô có chút trống trơn, trên mặt dần dần hiện ra vẻ mặt ngượng ngùng rất mỏng ảo, ánh mắt sâu thẳm kích thích.

“Tôi làm sao?” Lục Hân không nói gì dựa tới, nghiêng thân mình, cánh tay thoải mái mà khoát lên lưng cô, giọng nói khàn khàn, tràn ngập hương vị hấp dẫn.

Phương Tình cả kinh, phát hiện không biết khi nào thì Lục Hân ngồi gần cô như vậy, vội vàng lui thân mình muốn từ lòng hân rời ra xa.

Lục Hân sẽ không cho cô có cơ hội chạy trốn, cánh tay chặt chẽ khoá cô vào trong ngực.

Trái tim Phương Tình không thể ức chế đập nhanh hơn, đêm khuya yên tĩnh, cô nam quả nữ và vân vân, dễ dàng phát sinh không ít chuyện không hài hoà.

“Nói đi. Tôi làm sao vậy?” Môi Lục Hân cố ý vô tình sát làn da mẫn cảm của cô sau lỗ tai, khiến cho cô run sợ nhè nhẹ

“Không.” Phương Tình không được tự nhiên thoi đẩy hân, lại bị Lục Hân ép ngã lên sofa.

Lục Hân tựa đầu chôn vào hõm vai cô, nhẹ nhàng hôn lên làn da lộ bên ngoài.

“Um. có muốn hay không chứng thật một chút.” giọng nói Lục Hân càng thêm khàn khàn, như là áp lực cái gì, cổ tình tràn ngập mê hoặc

“Chứng thật cái gì.” Phương Tình bị hân đặt ở dưới thân, lại thẹn thùng lại hoảng sợ.

“Chứng thật một chút. Tôi có thể được!”

Phương Tình tròn tròn mắt, chữ ‘không’ còn chưa kịp nói ra đã bị Lục Hân hôn ngăn chặn.

Lục Hân bởi vì bị cô gọi là ‘dùng vũ lực’ mà giận ghen trong lòng, rốt cục cũng chiếm được mà giải toả; cô bé đáng ghét này còn dám đùa bỡn hân, hại hân rơi vào tình cảnh này!! Cái gì công phu, cái gì tóm, đều là gạt người, bây giờ để xem cô nàng có cách nào trốn!

Lưỡi Lục Hân mạnh mẽ khiêu mở hàm răng cô, linh hoạt ở trong miệng nhỏ của cô quét tới quét lui, thành công khiến cho cô ý loạn tình mê, thân mình bị hân cường thế tấn công dần dần mềm nhũn như đầm nước.

Lục Hân tựa như cuồng phong bão táp dây dưa quấn quít lưỡi cô, kéo ra còn dùng sức quấn bện, còn dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn lên bờ môi, chỉ trong chớp lát Phương Tình liền cảm thấy miệng có cảm giác sưng phù căng mọng

Phương Tình bị cảm giác trên môi đau đau mà bừng tỉnh, mở mắt ra thấy lông mi Lục Hân thật dài, hưng trí bừng bừng phấn chấn trên gương mặt lạnh mà cô chưa từng bao giờ nhìn thấy, ánh mắt tối như mực, là đầm sâu không thấy đáy, tản ra dục vọng mạnh liệt.

Phương Tình hơi hoang mang, chỗ đó để ở trên người cô nóng nồng không thể tưởng tượng nổi, mùi hương nam tính tươi mát tản mát khí thể mạnh mẽ bao quanh vây lấy cô.

“Đừng.” Phương Tình nghiêng qua.. tránh nụ hôn của hân, Lục Hân cũng không để ý, mặc bờ môi mềm mại của cô né ra, thuận thế tấn công gặm cắn lên cổ cô, một tay chậm rãi vuốt ve sau gáy, một tay từ bên hông lạng lẽ xâm nhập vào trong áo len rộng rãi..

Bàn tay Lục Hân to lớn ấm áp độ mạnh yếu vừa phải, Phương Tình cảm thấy từ cổ đến cột sống đều mềm xuống, khiến cho cô rất dễ chịu rồi lại len lỏi một chút bất an; trong lý trí biết rõ hân nên bảo dừng lại,

thân thể nhưng vẫn như cũ hưởng thụ. Ngón tay hần linh hoạt giống như mang theo ma lực, lòng bàn tay có chút thô ráp, đi qua nơi nào đều dấy lên một ngọn lửa nhỏ.

Ngón tay Lục Hân dao động quanh vùng eo sườn cô. Dần dần có phần không hài lòng, môi lưỡi tiếp tục di chuyển xuống, giật áo cô ra, đóng một dấu vết lên trên xương quai xanh xinh đẹp.

Toàn thân Phương Tình mềm nhũn, trong đầu từng đợt khoảng không, không biết thì khi nào tay mình chẳng còn lực mà vịn vào vai Lục Hân; bỗng nhiên cảm giác thấy ngón tay Lục Hân đang chậm rãi di chuyển lên trên. Phương Tình dùng hết tất cả khí lực mới giữ được trấn tĩnh, lập tức vươn tay đè lại ngón tay đang sắp đến trước ngực.

“Đừng như vậy.” Phương Tình hít thở khó khăn khước từ hần..

Tay Lục Hân đang giữ trên cổ cô lập tức linh hoạt chuyển đến sau lưng eo cô, kéo siết cô chặt vào thân mình, cánh tay trắng kiện mạnh mẽ gặt gao ôm chặt cô, trong ngực phập phồng kịch liệt.

“Lục Hân.” Phương Tình nhìn vào mắt hần, dục vọng chưa tan, vẫn như cũ là đen rộng như mực, không khỏi có chút lo lắng gọi hần một tiếng.

Lục Hân thâm trầm nhìn hai mắt cô mờ mịt, môi ẩm ướt sưng đỏ, quần áo không chỉnh tề, nằm dưới thân mình.

Thật muốn ăn cô sạch sẽ a.

Lục Hân âm thầm thở dài, trong mắt cô đầy kinh hoàng cùng bất lực rõ ràng như vậy; tuy rằng trên nét mặt có mê mang không xác định. Hần cũng chưa từng để bản thân mình chịu uất ức, từ trước đến nay luôn dựa vào suy nghĩ của mình mà làm việc; nhưng hôm nay, đối với cô gái phòng thủ yếu ớt như vậy, trong lòng hần trào lên tình cảm được xưng là ‘thương tiếc’

Hần biết rõ chỉ cần bản thân hần kiên cường ‘cường’ thêm chút nữa, cô sẽ mặc cho hần chi phối. Nhưng mà hần luôn luôn bày mưu lập kế cũng có lúc không xác định, không phải không xác định tình cảm của mình. Lục Hân hần đã hạ quyết tâm người này dây dưa cả đời sẽ không buông tay. Hần chẳng qua không xác định, khi cô còn chưa có chuẩn bị tốt lại miễn cưỡng ép cô, cô có thể càng thêm thấp thỏm lo âu hay không, có thể cảm thấy bị tổn thương? Hần thật sự không muốn cô đối với hần có oán hận dù chỉ là một chút.

Lục Hân rất cục hiểu rõ mình vì sao chọn lựa Phương Tình .

Cô như thế khiến cho hần cảm thấy khó có được, thế gian chỉ có một Phương Tình khiến cho hần cảm thấy được sự yên tĩnh bình thản, thậm chí còn khiến cho hần từ nhỏ tâm đã lạnh -cứng, từng chút từng chút, vì cô mềm mại..

Lục Hân dần dần bình ổn dục vọng trong cơ thể đang quay cuồng, buông cánh tay, thần sắc phức tạp nhìn cô, bản thân tự mình rời khỏi cô, ngồi thẳng..

Phương Tình vội vàng kéo vai áo, sửa sang lại quần áo cho tốt, mắt khe liếc trộm Lục Hân một cái, cắn cắn môi, mặt đỏ hồng nói: “Anh. xin lỗi. anh có phải rất khó chịu. có muốn đi vệ sinh?” Nghe nói lúc đàn ông xúc động rất khó không chế, quá kiềm nén rất khó chịu, hần là phải như thế... chứ nhỉ?

Lục Hân giương mắt nhìn nhìn cô, biết cũng thật nhiều nhĩ, nhưng chỉ mím môi cái gì cũng chưa nói.

Phương Tình có chút bất an, muốn tiến lên lại có chút sợ hãi.

“Vì cái gì không muốn?”

Phương Tình sửng sốt, cúi đầu không biết nên trả lời thế nào.

“Em không tin tôi?” Lục Hân tiếp tục truy hỏi.

Phương Tình vội ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng nhìn hần: “Không phải, Lục Hân, em tin anh rất tốt với em... nhưng mà... em còn chưa chuẩn bị tốt...”

Phương Tình nhìn hần dường như rất bình tĩnh, cổ lấy dũng khí ăn ngay nói thật: “Lục Hân, em không phải không tin anh, em chỉ là không tin chính bản thân mình!”

Lục Hân nghe vậy sắc mặt bỗng nhiên khó coi hẳn lên, ánh mắt khó chịu, giọng điệu cũng có chút sảng giọng chất vấn: “Em không tin chính mình? Em đến bây giờ còn đang suy nghĩ An Lập Nhiên sao?”

Phương Tình vội vàng lắc đầu, vươn tay bắt lấy cánh tay Lục Hân: “Không phải. em.”

Lục Hân cau mày nhìn gương mặt cô hoảng hốt lo sợ, trong mắt dần dần xuất hiện không cam lòng, căm phẫn, cùng... một chút thâm lương.

Phương Tình trong lòng căng thẳng. Lục Hân vẫn luôn đối với mọi người cao ngạo xa cách sao lại có vẻ mặt bất đắc dĩ thế này?? Cô có muốn ngụy biện cũng không nổi nữa, hai tay ôm mặt hẩn, nhìn thẳng vào mắt hẩn, nghiêm túc nói từng chữ: “Em yêu anh, Lục Hân, em khẳng định bản thân mình yêu anh!! Nhưng mà. Chúng ta như vậy quá nhanh, tương lai còn có nhiều biến cố, em không xác định được tình cảm của mình có đủ thâm sâu đến độ liều lĩnh toàn tâm toàn ý trả giá, có thể cùng anh đối mặt hết thảy. Lục Hân, em biết làm như vậy đối với anh rất không công bằng, em không yêu anh bằng anh yêu em như vậy... Nhưng mà em sẽ cố gắng, anh cho em thời gian được không??”

Lục Hân trong lòng khe khẽ chấn động, không mãnh liệt song lại kéo dài.

Cô nói yêu hẩn, như vậy câu nói đầu tiên đủ rồi, chỉ cần cô bỏ qua khứ đi tới, như vậy chẳng sợ núi cao sông rộng, chẳng sợ chờ tới biển xanh hoá nương dâu, hẩn cũng sẽ chờ cô đi từng bước từng bước đến bên người mình.

“Anh không tin?” Phương Tình do dự một chút, vươn người tới nhẹ nhẹ đóng dấu lên môi hẩn một nụ hôn, “Em...”

Lục Hân không đợi cô nói tiếp, tay duỗi ra kéo đầu cô vùi vào lồng ngực mình, thở dài cúi đầu nghe tiếng tim đập từ lồng ngực phát ra.

“Tôi tin! Tôi không bức ép em. Tôi chờ em, chờ em buông bỏ hết thảy đến yêu tôi.”

Khoé miệng Phương Tình cong lên nụ cười hạnh phúc, loại cảm giác này so với cảm giác khi còn trẻ thích An Lập Nhiên không giống với. Loại thâm mền thanh mai trúc mã, chung quy mang theo chút tuổi thanh xuân đặc biệt có chút hương vị ưu thương, cho dù hạnh phúc vui vẻ, rồi cuộc cũng trộn lẫn chút buồn tủi yêu mà không có được cùng bất đắc dĩ. Mà Lục Hân, hẩn mang tới cho cô tới bây giờ đều là thái độ rõ ràng, hẩn từ đầu tới cuối đều khiến cho cô có cảm giác rõ ràng tình cảm của hẩn; lấy một tư thế tuyệt đối ở lại bên người cô khiến cho người ta an tâm, giống như từ nay về sau một tác cũng không rời..

Lưu Hiệp cả ngày tản mạn hơi thở không kiềm chế được lại còn trầm mặc, mặc Song Hỉ phản ứng chậm chạp như vậy, mọi người vẫn có thể ngửi thấy được mùi vị không bình thường.

Tối hôm qua hẩn hiếm khi nào đưa cô nàng đi quán bar giải trí, trước kia hẩn không vui ý khi cô tới mấy nơi này. Lưu Hiệp vẫn hay nói đại não cô cấu tạo dị thường, đi quán bar nơi mà ‘vàng thau lẫn lộn’ rất dễ dàng bị người ta bán đi.

Song tới hôm qua Song Hỉ rốt cục cũng có một cơ hội cười nhạo Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp vừa vào quán bar liền lôi kéo lừa gạt Song Hỉ vào trong phòng bao hạng nhất, không có ý tốt gọi một đồng rượu. Song Hỉ tự biết sức mình không tốt, kiên quyết không chịu uống nhiều.

Lưu Hiệp cười cười bí hiểm, đưa một ly “Long Island Iced Tea” [1] cho cô: “Nè, cho em, không uống được rượu thì uống Long Island Iced Tea đi!”

Song Hỉ nhìn nhìn ‘Long Island Iced Tea’ trong tay Lưu Hiệp, lại nhìn chăm chăm hoa đào trong mắt Lưu Hiệp xoay chuyển, trầm mặc không nói.

Được rồi, Lưu Hiệp thừa nhận hẩn suýt chút nữa bại bởi ánh mắt tinh khiết trong suốt của Song Hỉ, ngay lúc hẩn mồ hôi lạnh từng trận nghĩ rằng gian kế bị bại lộ; gương mặt Song Hỉ bỗng nhiên xuất hiện thần sắc thương hại.

Lưu Hiệp nuốt nuốt nước miếng, không hiểu vì sao

Song Hỉ đồng cảm nói: “Hiệp Hiệp, anh thật sự là. Tầm nhìn hạn hẹp!” Song Hỉ rất vừa lòng bản thân mình dùng thành ngữ ‘đúng mực’, đắc ý dào dạt vùng lên, ” Anh vậy mà không biết ‘Long Island

Iced Tea' là loại cocktail có chỉ số rượu rất cao, uống danh anh tự xưng là công tử thế gia phong lưu phóng khoáng nhất thành phố N, thế nhưng ngay cả chút thưởng thức ấy cũng không biết, còn cho rằng em chẳng có kiến thức gì nữa chứ!"

Song Hỉ tuy rằng không hay uống rượu, nhưng quen biết Phương Tình nhiều năm như vậy, thường xuyên cùng mấy người bạn đi cùng, ít nhiều thì cũng là nhìn nhiều quen mắt.

Lưu Hiệp lặng lẽ rút tay về, máy móc tính toán lại kế sách dùng rượu "ôm mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ vào trong tay", đột nhiên hiểu câu nói tâm tình của người xưa 'tửu nhập sâu trường sâu càng sâu' [2]

Trước giờ tan ca, Lưu Hiệp không còn bám dính Song Hỉ, rất phóng khoáng thả cho cô cùng các bạn học cùng phòng đi dạo phố; một mình lưu về nhà, tìm kiếm lấy trộm ra rượu ngon mang từ Pháp về.

Song Hỉ vừa mới vào phòng, giày còn chưa kịp cởi, đã bị Lưu Hiệp từ phía sau bịt kín ánh mắt. Lưu Hiệp thần thần bí bí bịt mắt cô dẫn cô vào phòng ăn..

Song Hỉ lại hưng phấn lại tò mò, nhin không được liên tục hỏi: "Bắt ngờ gì nha?"

Lưu Hiệp cười hì hì buông tay ra: "Xem!"

Song Hỉ vội mở mắt ra, nhìn thấy phòng ăn được bài trí lại, bàn ăn trải khăn bàn mới, ngọn nến màu đỏ, dao nĩa đẹp tinh xảo bày biện trên bàn, giữa bàn còn đặt một giỏ hoa hồng lấp lánh sương.

"Ánh sáng – bữa tối?" Song Hỉ vừa mừng vừa sợ, xoay người có chút nghi hoặc hỏi: "Vì cái gì? Hôm nay là ngày gì?"

Lưu Hiệp giơ lên nắm tay để ở bên miệng khụ một tiếng, sắc mặt có chút mất tự nhiên: "Hôm nay phải . . . ngày chúng ta quen nhau được ba tháng lẻ sáu ngày, đương nhiên phải kỷ niệm một chút."

Song Hỉ không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng tràn đầy xúc động vì Lưu Hiệp còn để ý ghi nhớ những ngày họ quen nhau, vui vẻ lôi kéo Lưu Hiệp ngồi vào.

Chiều Lưu Hiệp lừa phụ nữ vô số cũng rất thông minh, lúc này phong độ tốt bụng hoàn toàn phô bày phong cách con cháu nhà thế gia ra, dịu dàng thăm thiết săn sóc Song Hỉ có chút ngốc khi sử dụng dao nĩa, săn sóc vì cô rót rượu.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, nền đỏ lay động, gương mặt Song Hỉ bầu bĩnh trắng nõn thản nhiên đỏ ửng một tầng, rõ ràng cười đến mức thấy răng không thấy mắt, vì phối hợp không khí lại thực sự bày ra dáng vẻ e thẹn.

Lưu Hiệp đứng dậy rất tự nhiên châm thêm rượu cho cô: "Đây là vừa mới mang về từ Pháp, hương vị không tệ, vị không đậm, độ không cao, thử một lần đi!"

Song Hỉ bưng lên ly để cao nhấp nhấp một ngụm, cô đối với rượu không có nghiên cứu gì, chỉ có thể rút rè phụ họa theo hân: "Uống rất tốt"

Lưu Hiệp thật cao hứng nâng ly: "Tối, chúng ta cùng ly!"

Song Hỉ uống nhiều hơn chút, cảm giác đầu có chút choáng, làm sao cũng không muốn uống thêm nhiều.

Lưu Hiệp cũng không ép buộc cô, lúc giúp cô cắt thịt bò, giống như lơ đãng nhắc tới giá rượu, khiến cho Song Hỉ lú lười một trận.

Song Hỉ ngay tức khắc thay đổi cách thức uống rượu, từng ngụm từng ngụm ừng ực uống hết ly rượu lớn, sau đó cười ngây ngô với Lưu Hiệp: "Quý như vậy.... hèn chi em cảm thấy dễ uống như vậy!" Nói xong tự động cầm lấy chai rót rượu vào ly.

Buồn cười, chai rượu này lương cả năm của cô mua không nổi, quả thực so với máu còn quý hơn! Khó trách nói nhà tư bản đều là quỷ hút máu. . . . cô xài phí một lúc cũng không dễ dàng gì, đương nhiên phải một lần hưởng thụ cho đủ!

Lưu Hiệp nhìn thấy cô tự châm tự uống, chậm rãi mỉm cười: "Rượu đỏ rất đẹp cho da, rất nhiều phụ nhân thiên kim đều thích nó.. . . ."

Rất nhanh, một chai rượu đã thấy đáy.

Song Hỉ im lặng ngồi, nếu không phải ánh mắt rời rạc, sắc mặt ửng đỏ, Lưu Hiệp thật nghĩ rằng cô không có say đâu.

“Hỉ Bảo?” Lưu Hiệp thử gọi cô một tiếng, Song Hỉ rất mờ mịt nhìn hắn, đồng tử đen láy càng ảm ướt sáng sủa, mị mị cười duyên: “Làm sao vậy?”

Lưu Hiệp hít hơi dài, bé ngực này cuối cùng cũng say hoàn toàn.

“Đi tắm rửa ngủ được chứ?” Lưu Hiệp vỗ vỗ đầu cô như dỗ trẻ con.

Song Hỉ rất nhu thuận gật gật đầu, sau đó lắc lắc lắc lắc đứng lên, bước chân như không có thực đi về phòng tắm.

Lưu Hiệp tấm tắc lấy làm kỳ, vợ nhà hắn quả hẳn thiên phú dị bẩm, ngay cả say rượu cũng chẳng có giống người ta.

Khi Song Hỉ choàng khăn lên tóc bước ra, Lưu Hiệp cũng đã tắm rửa xong rồi, trần nửa người, trên eo chỉ quây một cái khăn tắm màu trắng; màu tóc đen bóng còn mang theo giọt nước, dưới ngọn đèn giọt nước kia từ trên chảy dọc theo thân thể hắn chảy xuống, cuối cùng trượt vào chỗ giữa khăn tắm.

Song Hỉ mở to miệng, ngơ ngác nhìn chằm chằm làn da sáng bóng của Lưu Hiệp lộ ngực trần, lúc này dáng người hắn rất đẹp, rắn chắc nhưng không có cơ bụng khoe khoang, khiến cho Song Hỉ bất giác nuốt nước miếng.

Lưu Hiệp vô cùng thoả mãn với phản ứng của cô, không đoàng hoàng nhướn lông mày một bên, lộ ra mỉm cười điên đảo chứng sinh, chân dài khẽ bước, động tác tao nhã đi đến trước mặt Song Hỉ.

“Có nghĩ là, sờ sờ xem?” Lưu Hiệp cúi đầu, giọng âm trầm thấp mị hoặc hỏi.

Song Hỉ rất thành thật gật đầu, hai mắt trần ngập kinh diễm, vẻ mặt chờ mong nhìn hắn.

Tươi cười của Lưu Hiệp hấp dẫn khiến cho Song Hỉ càng hôn mê, hắn vươn tay cầm tay cô trắng nõn nhỏ bé, chậm rãi đưa tới trước ngực mình, chậm rãi phun ra bốn chữ: “Như em mong muốn!”

Dưới bàn tay Song Hỉ là nhịp tim đập mạnh mẽ, bộ ngực tinh trắng của đàn ông khiến cho cô trần ngập tò mò, cô hơi hơi uốn lượn ngón tay, dùng lòng ngón tay chậm rãi lướt trên da thịt.

Lưu Hiệp tâm thần rung động, máu huyết toàn thân sôi trào hẳn lên, tay cô chỉ gây cho hắn ngứa ngáy xâm nhập vào trong xương tủy khiến tâm tê dại khó chịu. Hoa đào trong mắt Lưu Hiệp bởi vì hưng phấn mà sóng sánh lưu chuyển, nhanh chóng bùng ra hai đốm lửa.

“Um –” Lưu Hiệp hơi hơi ngẩng đầu lên khó nhin mà rên nhẹ một tiếng, Song Hỉ cứ nhiên có thể dùng ngón trở kích thích hai điểm trước ngực hắn.

Song Hỉ không rõ cho nên ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt Lưu Hiệp sâu thẳm nhìn chằm chằm cô, khiến cho cô bỗng nhiên giống như phát hiện ra trò chơi gì đó muốn chơi, tiếp tục lấy tay nhéo nhéo hai viên tròn nhỏ, thỉnh thoảng xoa xoa nhào nặn vài cái..

Lưu Hiệp rốt cuộc nhin không được, vươn tay chụp lấy tay bé nhỏ của cô đang làm loạn, cúi đầu hung hăng cắn vào môi cô, vô cùng thuần thực xâm chiếm miệng cô, môi lưỡi dây dưa quấn quýt mùi hương từ cô.

Song Hỉ bị hắn kích tình. Ham muốn tràn đầy khiến toàn thân mềm nhũn, đại khái có tác dụng của rượu, nhiệt độ cơ thể dần dần tăng lên. Dựa vào sát người Lưu Hiệp gần như trần trụi, bị đôi tay Lưu Hiệp đầy lực siết chặt vào trước ngực.

Song Hỉ mê man, hoàn toàn không biết trước mắt đang trình diễn hình ảnh ít người muốn thấy.

Lưu Hiệp dần dần từ một nụ hôn không thể thỏa mãn, thân mình Song Hỉ mềm, hoà vào ngực hắn khiến cho lòng hắn nhộn nhạo. Cánh tay dùng lực, ôm cô vào trong ngực hướng đến phía giường, vừa đi vừa hôn cô trượt dài xuống cổ.

Song Hỉ bị đè ngã xuống giường lớn Lưu Hiệp, rơi vào giường nệm mềm mại, cảm giác toàn thân càng ngày càng nóng.

“Đau. . . .” Lưu Hiệp mút tĩnh mạch trên cổ cô, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, lực có tăng thêm chút, rước lấy chống đẩy từ cô.

Lưu Hiệp thở hổn hển dừng lại, hoa đào trong mắt xoay chuyển, thật sâu nhìn Song Hỉ, hận không thể lập tức bóc cô ra ăn vào bụng, để cho cô từ nay về sau hoà vào máu mủ hần, mãi không thể nào rời khỏi.

Song Hỉ mở đôi mắt như bị che phủ bởi sương mù, nhìn thấy phía trên khuôn mặt anh tuần cười khảnh khách, vươn tay sờ mặt mày hần.

“Trư Bát Giới. . . .” Song Hỉ vẫn luôn cảm thấy rằng Lưu Hiệp có vẻ đẹp tà mị, giống như nhân vật trong bộ truyện tranh ‘Tối Du Ký’ [3] cô thích, trong đó đẹp trai mê người chính là Trư Bát Giới.

Lưu Hiệp không rõ cô vì sao gọi mình là “Trư Bát Giới”, cong khóe miệng nói: “Đêm nay Trư Bát Giới Muốn cưới em làm vợ!”

Song Hỉ không thoải mái ở dưới thân hần nên lắc lắc, bị lời lẽ hơi ảm của hần khiến cô ngứa, chọc cho Lưu Hiệp không kiểm soát được độ mạnh yếu, ngón tay vuốt ve bên hông có hơi dùng sức, đột nhiên đụng tới khoanh thịt ngứa bên lưng sườn cô. Song Hỉ chấn động toàn thân, mãnh mẽ dùng lực đẩy hần ra.

Chú thích

[1] Long Island Iced Tea: một thức uống mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, NewYork vào giữa năm 1970. Long Island Iced Tea được pha chế từ năm thứ rượu là vodka, tequila, gin, rum, triple cộng với cola thêm những viên đá trong veo và một lát chanh vàng.

Thường thức Long Island Iced Tea là một nghệ thuật. Người ta ngậm nghe vài giây, từ từ nuốt xuống để thông thả thưởng thức cái vị ngọt-cay-đắng-chua thật nồng của nó...[Nguồn Zing]

[2] TỬ NHẬP SẦU TRƯỜNG SẦU CÀNG SẦU: uống rượu giải sầu, sầu càng sầu thêm, cũng như nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm

[3] Bộ truyện tranh ‘Tối Du Ký’ này của Nhật Bản hay bản dịch trên mạng tên là Saiyuki (Tây du ký) kể về cuộc hành trình về phía tây của 4 thầy trò Đường Tăng dựa trên nguyên tác của tác giả Ngô Thừa Ân. Tất nhiên như bao nhiêu câu chuyện Trung Quốc khác (Phong thần ký, tam quốc chí,...) qua bên Nhật Bản đã được các tác giả Nhật xào nấu lại.

Trong Saiyuki, Đường Tăng (vẫn) là một người rất đẹp trai nhưng lại ngang ngược, chửi thề, hút thuốc, bắn súng đủ hết, duy chỉ có không mê gái nên không bị các loại yêu tinh nhèn nhện và yêu tinh xương sườn dụ dỗ. Ngô Không dễ thương, ham ăn. Sa Tăng đẹp trai, mê bia và mê gái trong khi Trư Bát Giới (cũng đẹp trai) lại rất diêm dâm và lịch thiệp.

26. Chương 26

Khi Song Hỉ choàng khăn lên tóc bước ra, Lưu Hiệp cũng đã tắm rửa xong rồi, trần nửa người, trên eo chỉ quây một cái khăn tắm màu trắng; màu tóc đen bóng còn mang theo giọt nước, dưới ngọn đèn giọt nước kia từ trên chảy dọc theo thân thể hần chảy xuống, cuối cùng trượt vào chỗ giữa khăn tắm.

Song Hỉ mở to miệng, ngơ ngác nhìn chằm chằm làn da sáng bóng của Lưu Hiệp lộ ngực trần, lúc này dáng người hần rất đẹp, rắn chắc nhưng không có cơ bụng khoe khoang, khiến cho Song Hỉ bất giác nuốt nước miếng.

Lưu Hiệp vô cùng thoải mái với phản ứng của cô, không đoàn hoàng nhượng lòng mày một bên, lộ ra mỉm cười điên đảo chứng sinh, chân dài khê bước, động tác tao nhã đi đến trước mặt Song Hỉ.

“Có nghĩ là, sờ sờ xem?” Lưu Hiệp cúi đầu, giọng âm trầm thấp mị hoặc hỏi.

Song Hỉ rất thành thật gật đầu, hai mắt tràn ngập kinh diễm, vẻ mặt chờ mong nhìn hấn.

Tươi cười của Lưu Hiệp hấp dẫn khiến cho Song Hỉ càng hôn mê, hấn vươn tay cầm tay cô trắng nõn nhỏ bé, chậm rãi đưa tới trước ngực mình, chậm rãi phun ra bốn chữ: “Như em mong muốn!”

Dưới bàn tay Song Hỉ là nhịp tim đập mạnh mẽ, bộ ngực tinh trắng của đàn ông khiến cho cô tràn ngập tò mò, cô hơi hơi uốn lượn ngón tay, dùng lòng ngón tay chậm rãi lướt trên da thịt.

.....

Lưu Hiệp tâm thần rung động, máu huyết toàn thân sôi trào hấn lên, tay cô chỉ gây cho hấn ngứa ngáy xâm nhập vào trong xương tủy khiến tâm tê dại khó chịu. Hoa đào trong mắt Lưu Hiệp bởi vì hưng phấn mà sáng sủa lưu chuyển, nhanh chóng bùng ra hai đốm lửa.

“Um –” Lưu Hiệp hơi hơi ngẩng đầu lên khó nhin mà rên nhẹ một tiếng, Song Hỉ cư nhiên có thể dùng ngón trở kích thích hai điểm trước ngực hấn.

Song Hỉ không rõ cho nên ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt Lưu Hiệp sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, khiến cho cô bỗng nhiên giống như phát hiện ra trò chơi gì đó muốn chơi, tiếp tục lấy tay nhéo nhéo hai viên tròn nhỏ, thỉnh thoảng xoa xoa nhào nặn vài cái..

Lưu Hiệp rốt cuộc nhin không được, vươn tay chụp lấy tay bé nhỏ của cô đang làm loạn, cúi đầu hung hăng cắn vào môi cô, vô cùng thuần thực xâm chiếm miệng cô, môi lưỡi dây dưa quấn quýt mùi hương từ cô.

Song Hỉ bị hấn kích tỉnh. Ham muốn tràn đầy khiến toàn thân mềm nhũn, đại khái có tác dụng của rượu, nhiệt độ cơ thể dần dần tăng lên. Dựa vào sát người Lưu Hiệp gần như trần trụi, bị đôi tay Lưu Hiệp đầy lực siết chặt vào trước ngực.

Song Hỉ mê man, hoàn toàn không biết trước mắt đang trình diễn hình ảnh ít người muốn thấy.

Lưu Hiệp dần dần từ một nụ hôn không thể thỏa mãn, thân mình Song Hỉ mềm, hoà vào ngực hấn khiến cho lòng hấn nhộn nhạo. Cánh tay dùng lực, ôm cô vào trong ngực hướng đến phía giường, vừa đi vừa hôn cô trượt dài xuống cổ.

Song Hỉ bị đè ngã xuống giường lớn Lưu Hiệp, rơi vào giường nệm mềm mại, cảm giác toàn thân càng ngày càng nóng.

“Đau. . . .” Lưu Hiệp mút tĩnh mạch trên cổ cô, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, lực có tăng thêm chút, rước lấy chống đỡ từ cô.

Lưu Hiệp thở hổn hển dừng lại, hoa đào trong mắt xoay chuyển, thật sâu nhìn Song Hỉ, hận không thể lập tức bóc cô ra ăn vào bụng, để cho cô từ nay về sau hoà vào máu mủ hấn, mãi không thể nào rời khỏi.

Song Hỉ mở đôi mắt như bị che phủ bởi sương mù, nhìn thấy phía trên khuôn mặt anh tuần cười khảnh khách, vươn tay sờ mặt mày hấn.

“Trư Bát Giới. . . .” Song Hỉ vẫn luôn cảm thấy rằng Lưu Hiệp có vẻ đẹp tà mị, giống như nhân vật trong bộ truyện tranh ‘Tối Du Ký’ cô thích, trong đó đẹp trai mê người chính là Trư Bát Giới.

Lưu Hiệp không rõ cô vì sao gọi mình là “Trư Bát Giới”, cong khóe miệng nói: “Đêm nay Trư Bát Giới Muốn cưới em làm vợ!”

Song Hỉ không thoải mái ở dưới thân hấn nên lắc lắc, bị lời lẽ hơi ảm của hấn khiến cô ngứa, chọc cho Lưu Hiệp không kiểm soát được độ mạnh yếu, ngón tay vuốt ve bên hông có hơi dùng sức, đột nhiên đụng tới khoảnh thịt ngứa bên lưng sườn cô. Song Hỉ chấn động toàn thân, mãnh mẽ dùng lực đẩy hấn ra

Lưu Hiệp nghiêng người nằm bên cạnh cô, hơi thở không ổn vươn tay dụ dỗ cô.

Song Hỉ nắm lấy tay hấn, nhìn về phía hấn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Em phải ở phía trên!”

“Hửm. . . . Ừm?” Lưu Hiệp phản ứng lại cô vừa mới nói gì đó, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Song Hỉ dẩu miệng tỏ vẻ mất hứng nói: “Em muốn làm nữ vương!”

Lưu Hiệp xấu xa cười rộ lên: “Là em nói nha, em phải ở trên”

Song Hỉ trịnh trọng gật đầu, lập tức xoay người ấn ngực Lưu Hiệp, giờ một chân lên khoá ngồi lên lưng hắn. Lưu Hiệp kêu lên một tiếng đau đớn, trên trán chảy mồ hôi.

.
.

“Không muốn nữa.” Song Hỉ rì rì lẩm bẩm, tay nhỏ bé gãi gãi lưng hắn.

Lưu Hiệp hôn vành tai cô, cúi đầu nói khẽ vào tai cô: “Hỉ Bảo, Hỉ Bảo.... anh yêu em.”

Say đến độ thần chí không rõ rồi, tất cả âm thanh giống như đều đã đi xa, nhưng tiếng ‘anh yêu em’, lại có thể nghe lọt vào tai Song Hỉ len lỏi vào tim. Sau đó bất an do dự dường như thoáng cái đã tiêu tán toàn bộ, trong lòng chứa tràn đầy là những nhu tình mật ý Lưu Hiệp mang cho... . . .

.
.

Vào thời khắc cuối cùng toàn thân Song Hỉ run rẩy, trong đầu hoa đào rực rỡ, thân thể bay bổng, giống như di động trên mặt biển, sau đó bị sóng biển đưa lên không trung rồi lại rơi xuống, vòng đi vòng lại..

Lưu Hiệp cảm thấy thoải mái, mỉm cười nhìn dáng vẻ Song Hỉ thiêm thiếp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo lớp đỏ ửng, tóc đen rối tung trên giường niệm trắng tinh, gương mặt thanh tú lại sinh ra một loại ma lực kỳ dị, khiến cho Lưu Hiệp chìm sâu vào trong đó..

Song Hỉ tỉnh lại trong tình trạng đầu muốn nứt ra, rèm cửa khép kín, ánh sáng dịu dàng kéo nhau lừa vào, cô chẳng có tâm tình cảm khái hôm nay trời trong, cau mày đóng mở mắt chờ một cơn mê muội qua đi.

Trước kia say rượu tỉnh lại tuy rằng không thoải mái, nhưng chưa hề có cảm giác này, thân thể giống như bị xe nghiền qua, vừa mới lại vừa đau, khiến cho cô tìm không được rên rỉ thành tiếng.

Eo siết chặt, bên tai truyền tới tiếng nói khàn khàn: “Dậy rồi?”

Song Hỉ trong lòng giật nảy, sau đó không thể tin xốc lên góc chăn nhìn nhìn, ngay tức khắc lệ rơi đầy mặt.

Bị. Bị ăn sạch sẽ rồi.

Tay Lưu Hiệp lại bắt đầu không thành thật, Song Hỉ sợ tới mức nhấc chân đá về phía hắn.

“Á — em muốn chết hay sao mà mưa sát chồng hả ” Lưu Hiệp ngồi dậy nhe răng trợn mắt trừng trừng nhìn cô.

Song Hỉ khuôn mặt đỏ bừng, Lưu Hiệp trần như nhộng, trên ngực tinh trắng còn có vài vết hồng hồng, vừa thấy là biết do móng tay cào mới có.

Lưu Hiệp theo ánh mắt của cô cúi đầu nhìn thấy, tức khắc có ý xấu cười rộ lên: “Tối hôm qua. Hỉ Bảo của anh thật là nhiệt tình...”

Mặt Song Hỉ càng đỏ hơn, bực chán quay lưng về một bên, vươn tay chĩa chĩa hằn hắc: “Cầm thú. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

Lưu Hiệp híp mắt: “Tối hôm qua. Là em sau khi say rượu làm loạn. Tính sao, dù thế nào, ngủ với anh rồi lại không muốn chịu trách nhiệm sao?”

Song Hỉ suýt chút nữa bị lời nói của hắn làm cho bất tỉnh: “Không biết xấu hổ! anh, anh, anh.”

“Anh làm sao?” Lưu Hiệp bắt được ngón tay cô, vẻ mặt vô tội nói, “Tối hôm qua là do em chủ động đó...”

Song Hỉ bị phần muốn chết: “Khốn nạn, tiểu nhân.... anh cố ý làm cho em say khướt!”

Lưu Hiệp bày ra một dáng vẻ lả chã chực khóc: “Em là cô gái nhẫn tâm, trong sạch của anh đều cho em, em còn không chịu nhận.... em làm thế về sau anh sống thế nào đây?”

Song Hỉ bị mặt dày vô sỉ của hắn đánh bại, lập tức hết giận, trong trí nhớ cồn con của cô đúng vào cảnh tối hôm qua Lưu Hiệp dẫn dắt cô sờ ngực hắn. Sau đó bản thân mình rất không có tiền bộ bị sắc mê hoặc,

bỏ nhào vào hần... sau đó xảy ra chuyện gì cô không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ bên tai Lưu Hiệp nỉ non nói một câu “Anh yêu em”.

Nhớ tới những lời này, ngay tức khắc Song Hỉ cảm thấy cùng Lưu Hiệp ngã lên giường hình như cũng không có gì....

Sau một lúc lâu, lúc Lưu Hiệp đặc ý chờ cô nàng nhận thua, cô mới chậm rãi mở miệng: “Không phải tới giờ rồi sao? Còn không dậy...”

Lưu Hiệp vốn nghĩ cô sẽ triệt để làm tới cùng, trong lòng có một đồng lớn nhỏ lời nói chuẩn bị chờ cô. Ai ngờ cô cứ như vậy đầu hàng, nhất thời có một cảm giác như một quyền đánh vào vải bông, hung hăng ể ngại một chút.

“Em đã dậy sao.... . . .” Lưu Hiệp nhìn cô khoả thân trần như nhộng ý vị thâm trường nhìn chăm chú.

Song Hỉ mặt đỏ hồng cúi đầu, thân thể quả thật rất không thoải mái, phía dưới còn có chút đau.

Lưu Hiệp lập tức thu lại vẻ mặt vui đùa, biểu cảm dịu dàng nhìn cô, ánh mắt cứng chiều thoả mãn, vươn tay ôm chầm cô: “Yên tâm. hôm nay chúng ta không tới công ty, ở tại nhà nghỉ ngơi cho tốt!”

Trên người Song Hỉ sạch sẽ mát mẻ, cô biết nhất định tối hôm qua Lưu Hiệp ôm cô đi tắm rửa qua, không khỏi vì sự săn sóc của hần mà cảm động, gật gật đầu thuận theo ý tựa vào lòng hần, vươn tay chọt chọt ngực hần nói: “Em đói bụng.”

Lưu Hiệp ngay tức khắc dùng ánh mắt hổ sói nhìn cô: “Thật sự? Vừa lúc ca ca anh cũng ‘rất đói’, không bằng chúng ta ôn tập lại một lần việc ngày hôm qua đi. . .”

Song Hỉ bị lời nói cầm thú của hần chọc cho giận, trong lòng chẳng còn chút cảm động dịu dàng nào, một chân đạp Lưu Hiệp xuống giường, gào thét: “Mau đi làm bữa sáng cho bà!”

Lưu Hiệp trong lòng thương tiếc cô lần đầu tiên, tối hôm qua sau đó còn quần cô hai lần nữa, đau lòng thân mình cô chịu không nổi, vốn chỉ là nói giỡn, cho nên cũng ngoan ngoãn rời giường.

Song Hỉ nhìn hần đi ra ngoài mới vội vàng mặc quần áo, chạy vào phòng tắm rửa mặt, sửa sang xong xuôi mới đi ra ngoài, khoẻ mặt đột nhiên đảo tới tắm chần bở trong chậu, lộ ra một góc trên đó còn tồn tại đoá hoa màu đỏ sậm, rõ ràng là chứng cứ phạm tội tối hôm qua!

Song Hỉ then thùng kinh ngạc đứng sững sờ ở tại chỗ.

Lưu Hiệp tiến vào nhìn theo ánh mắt nhìn trong chậu trong gì đó của cô, nắm cả bả vai Song Hỉ nói: “Giữ nó lại làm kỷ niệm đi!!”

Song Hỉ cúi đầu nện hần một quyền, giọng điệu kiên quyết nói: “Không được, phải hủy thi diệt tích!”

Lưu Hiệp cũng không cãi lại, chỉ ôm cô vào trong ngực, dùng ngữ điệu thật khát khao nói: “Hỉ Bảo. . . anh rất vui em thuộc về anh rồi, về sau chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc cùng nhau.”

Song Hỉ nháy mắt quên chuyện phải tiêu diệt chứng cứ phạm tội, ôm thất lưng hần vui sướng vô cùng.

Bất kể cô gái nào cũng như vậy, một câu ‘cùng nhau’ còn hơn cả thề non hẹn biển, hai chữ đơn giản đó trịnh trọng nói ra, đó chính là hứa hẹn cả đời.

27. Chương 27

Hôm nay lễ Giáng Sinh, Tạ Xuân Hồng cùng Cố Mạch khuyến khích Phương Tình cùng Song Hỉ đưa người yêu mình ra mắt, khoe khoang tởn ỷ mà.

Trong ký túc xá gần như có quy định ngầm: bất luận người nào trong ký túc xá tìm được người yêu, đều phải mời toàn bộ người ký túc xá ăn cơm, đặt tên mỹ miều là ‘Ra mắt gia trưởng’.

Trong bốn năm, các cô không biết ăn bao nhiêu lần cơm của Tạ Xuân Hồng. Lần này đến phiên Phương Tình cùng Song Hỉ. Xuân Hồng tất nhiên sẽ không nường tay, nói thẳng ở một khách sạn cực đắt ở thành phố N.

Đều là thanh niên nam thanh nữ tú, vài người rất nhanh thân quen.

Lưu Hiệp hoan hỉ dào dạt cùng uống rượu với Lục Hân, vừa uống còn không quên khoe khoang đả kích hân.

“Thế nào Tiểu Hân Hân? Cậu cũng không được, lâu như vậy còn bắt không được chị dâu. Cho dù có yêu đương nhưng cậu như thế là lạc hậu quá nha! Nghe ca ca khuyên một câu, vịt nấu chín còn có thể bay, vịt đến bên miệng còn có thể trốn mất, cho nên phụ nữ a, phải sớm ăn sạch sẽ mới có thể yên tâm!”

Phương Tình nghe vậy hung hăng giẫm lên chân hân, cảm giác ánh mắt Lục Hân ám chỉ thích thú mười phần, lại vẫn đang làm bộ như không biết, dường như không có việc gì chỉ ăn.

Tạ Xuân Hồng nhìn bên này, lại xem bên kia, vẻ mặt ‘khuê nữ’ nhà mình rốt cục cũng gả ra ngoài rồi, không phải không có xúc động nói: “Tình Tử cùng Song Hỉ cứ như vậy bị quyến rũ đi mất rồi.”

Ngừng lại một chút, lại vẻ mặt ai oán, “Mất thấy chỉ còn có mấy tháng nữa sẽ tốt nghiệp, mấy người thì như keo sơn vậy? Cũng chẳng còn bao lâu sẽ dọn đi, việc này tốt lắm, chỉ còn lại mình tớ đối mặt thường xuyên với việc cúp điện, còn có cuộc sống đại học khốn khổ; cùng Cố Tiểu Mạch bụng dạ đen tối, các người cảm thấy thế nào a!”

Cố Mạch vươn chiếc đũa, không có chút bận tâm nào mở miệng: “Cậu thấy tớ phiền ư?? Tốt nhỉ, vốn tớ còn đang cân nhắc, để một mình cậu ở lại ký túc xá chịu cảnh xưa của mấy nữ sinh kia thì không nhân đạo, thuê nhà trọ thì khỏi phải bàn. Nếu đã như vậy, tớ thấy tớ cũng nên dọn đi luôn cho rồi!”

Xuân Hồng tức khắc cười nụ cười quyến rũ động lòng người, ngón tay ngọc nhắc ấm trà ân cần rót trà thêm cho Cố Mạch: “Ai nha! Vừa rồi là tớ nói đùa với cậu, Tiểu Mạch cậu dịu dàng hiền thực như thế, không có cậu tớ làm sao sống nổi a...”

Một bàn mọi người cười rộ lên. Lưu Hiệp vừa được ý còn có chút thích thú, hướng Cố Mạch xa xa nâng chén, trêu ghẹo nói: “Ai, tôi không ngờ Cố Tiểu Mạch nhìn cô rất dịu dàng động lòng người, không nghĩ tới lại giống trên mặt trắng Lục Hân kia, thủ đoạn lợi hại!”

Cố Mạch đôi mắt nhỏ khê loé, dịu dàng nở nụ cười, nhợt nhạt nhấp một ngụm rượu. Tốt lắm, Lưu Hiệp, xem ngọn núi này có qua nổi không?

Song Hỉ vừa thấy vẻ mặt Cố Mạch chỉ biết Lưu Hiệp sẽ chết đến cùng, rất không có nghĩa khí im lặng cúi đầu ăn gì đó.

Phương Tình cùng Xuân Hồng tức khắc vui mừng chạm cốc, biến thành Lưu Hiệp không hiểu ra sao.

Trong mắt Lục Hân cũng hàm ý cười, tự nhiên tự mình nâng tay rót rượu cho Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp không nhận ra điều gì thấy giật cả mình, vì cái gì ánh mắt ba người kia đều như vậy.... vui sướng khi người gặp họa?

Cố Mạch mặt không biến sắc ung dung lấy điện thoại di động bỏ vào túi, tùy ý đảo mắt nhìn nhìn mọi người nói: “Mọi người cũng ăn no rồi, cũng chẳng còn sớm, chúng ta về đi!”

Song Hỉ người thứ nhất không đồng ý “Cố Tiểu Mạch cậu sao lại làm mất hứng như vậy, còn có món tráng miệng chưa mang lên đâu, nay là Giáng Sinh khó có dịp mọi người tụ hội cùng nhau, ở lại trò chuyện một lát đi.”

Cố Mạch thế nào cũng được gật gật đầu. Song Hỉ, đây chính là cậu tự nguyện ở lại, đừng trách tớ!

Sau khi ăn uống no đủ, Song Hỉ miễn cưỡng khoát tay Lưu Hiệp, bị hân kéo đi ra ngoài.

Đột nhiên bước chân Song Hỉ dừng lại, cơ thể nhanh chóng đứng thẳng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

“Làm sao vậy?” Lưu Hiệp khó hiểu, nhìn theo ánh mắt của cô nhìn về trước.

Ngoài cửa không khí lễ hội trên đường tung bùng, một cô gái dáng người cao gầy đang từ ngoài đi đến; tóc dài bị gió thổi tung bay ở phía sau vai; gương mặt sáng xinh đẹp không có biểu cảm gì; mặc áo khoác ngoài màu xám; trên chân mang giày boot cao gót; tay bỏ vào trong túi áo khoác, khí chất nữ vương, đang ‘cộp cộp’ đi thẳng về phía này.

“Ồ, chị Giai Hỉ!” Phương Tình ngay tức khắc hưng phấn gọi một tiếng.

Hà Giai Hỉ nhìn về phía các cô Phương Tình gật gật đầu, sau đó ánh mắt vừa chuyển, sắc bén quét về phía Song Hỉ cùng với tay Lưu Hiệp khoác lên đầu vai Song Hỉ.

Hà Giai Hỉ thản nhiên mở miệng: “Làm sao? Nhìn thấy chị cũng không chào một câu?”

Song Hỉ chần động toàn thân, xoa xoa thân mình thoát khỏi tay Lưu Hiệp, cúi đầu ngoan ngoãn gọi một tiếng “Chị.”

Lông mày Hà Giai Hỉ vừa nhướn, cười như không cười nói: “Đừng gọi tôi, tôi không đảm đương nổi một tiếng ‘chị’ của cô! Cô có năng lực như vậy, với chức vị là rau cải đã có thể lên sân khấu thành thư ký tổng giám đốc. Tôi không thể không ngưỡng mộ cô, làm gì còn dám làm chị cô! Tôi gọi cô một tiếng ‘chị’ cũng chẳng có gì quá đáng!”

Song Hỉ đầu càng cúi càng thấp, tay vò góc áo, chỉ có thể tủi thân giải thích: “Không phải như thế. chị đừng nói như vậy.”

Lưu Hiệp lúc này xem như đã hiểu chút tình hình, tức khắc bước tới trước thân thiết ôm Song Hỉ, một tay vươn tới đối diện với cô gái trước mặt; trên mặt hiện lên nét tươi cười yêu nghiệt luôn luôn đánh dấu thắng đó: “Xin chào, cô là chị của Hỉ Bảo, tôi là Lưu Hiệp, cô ấy là. . .”

“Tôi biết!” Hà Giai Hỉ mắt cũng không thèm nhìn tới tay hắn đã vươn tới trước mặt mình, “Ngài là tổng giám đốc Hoa Nguyên, là người bao nuôi em gái tôi như cha mẹ!”

Hà Giai Hỉ thản nhiên liếc mắt nhìn tay Lưu Hiệp còn cương ở giữa không trung: “Xin lỗi, tôi là bác sĩ, khó tránh khỏi có chút bệnh nghề nghiệp, không có thói quen bắt tay với người lạ.”

Tươi cười trên mặt Lưu Hiệp có chút méo mó, hít phải hơi khí lạnh, tay cũng suy sụp rũ xuống.

Hà Giai Hỉ gương mặt lạnh xuống, giọng điệu cũng lạnh: “Em tôi có gì tôi đều rõ ràng! Em tôi có gì mà ngài lại cho nhảy lên nhiều cấp bậc như vậy?”

Lưu Hiệp bắt đầu nhìn thẳng và để mắt tới người phụ nữ bề ngoài mạnh mẽ rất khó chịu này, tức khắc tinh thần cũng tỉnh táo mà bình tĩnh trầm lắng ổn trọng ra về một người đàn ông tinh anh, cân nhắc từng câu chữ nói: “Song Hỉ. rất tốt, tôi rất yêu cô ấy!”

Hà Giai Hỉ chẳng hề bận tâm tới hắn, hừ lạnh một tiếng: “Yêu?? yêu đến mức không tiếc tự hạ giá trị con người ‘quan hệ’ [1] trái nguyên tắc? Tôi nói Lưu tổng, dù sao ngài cũng là thanh niên tuần tú ở thành phố N, muốn cô gái thế nào đâu phải chỉ cần nói một câu, cần gì phải dùng thủ đoạn chơi đùa mấy trò này??”

Song Hỉ nóng nảy, kéo kéo tay áo Hà Giai Hỉ: “Chị. Hắn không có ‘quan hệ’ trái nguyên tắc với em!”

Hà Giai Hỉ giận dữ, vươn tay đánh một cái ót cô nàng. Lưu Hiệp nhìn thấy Song Hỉ đau đến độ nước mắt lưng tròng, ánh mắt bỗng dưng lạnh xuống.

Hà Giai Hỉ hoàn toàn chẳng bận tâm ánh mắt cảnh cáo của hắn, chỉ tiếc rên sát không thành thếp vươn tay chọt vào trán Song Hỉ: “Em còn nói giúp hắn! Em có phải dựa vào quan hệ thẳng chức không? Có phải bị hắn động qua rồi? Hà Song Hỉ em nếu còn coi tôi là chị ngay tức khắc từ chức ngoan ngoãn theo chị về nhà!”

Lưu Hiệp vừa nghe kinh hãi, chân mày cau chặt, giọng điệu đã có chút không tốt nói: “Cô dựa vào cái gì quyết định thay cô ấy?”

Hà Giai Hỉ khoanh tay lạnh lùng cười: “Dựa vào tôi là chị ruột của nó!”

Lưu Hiệp cười nhạo: “Bây giờ cô ấy là của tôi do tôi giám sát và quyết định!”

Hà Song Hỉ vẫn là cười lạnh, khinh thường hỏi lại: “Ngài lại dựa vào cái gì?”

“Dựa vào cô ấy người phụ nữ của tôi!”

“Người phụ nữ của tôi?” Hà Giai Hỉ trên mặt vẻ châm biếm càng sâu: “Phụ nữ của ngài còn chưa đủ sao? Không phải một người chứ? Nghe đâu Lưu gia ở thành phố N cùng Dương gia có quan hệ thân thiết, không biết Dương Đan tiểu thư Lưu công tử xem là vị thứ mấy? ? Có phải hay không cũng do ngài quyết định?? Xích — ngài thật đúng là coi bản thân mình là hoàng đế ngồi trên ngai vàng, chiêu mộ các cô gái thành hậu cung mỹ nữ sao?”

Lưu Hiệp bị ghen nói không ra lời.

Hà Giai Hỉ nắm lấy cổ tay Song Hỉ, đối với đám Phương Tình các cô nói: “Sắp đến nghỉ đông, có chuyện gì phiền các em giúp Song Hỉ gánh vác, sau khi quay lại chị sẽ đến trường học xin phép giúp nó.”

Phương Tình sửng sốt, không tự chủ được há mồm: “A?”

Hà Giai Hỉ túm Song Hỉ hướng ngoài cửa đi: “Bây giờ chị muốn dẫn nó về nhà!”

Mặt Lưu Hiệp hoàn toàn đen xuống, tiến lên ngăn lại: “Có chuyện gì từ từ nói, Song Hỉ cũng không phải trẻ con, cô không thể cứ như vậy đưa cô ấy đi.!”

Hà Giai Hỉ ngẩng cao đầu, không chút nhượng bộ: “Ngài đừng có trêu chọc em tôi nữa, tuy rằng nó không phải trẻ con, nhưng tuổi nó còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nhận biết không hết tình tính Lưu công tử. Về sau tôi trông nom nó, tuyệt đối sẽ không cùng ngài có liên can gì! Cho nên xin Lưu công tử tự trọng, bằng không.... .” Hà Giai Hỉ lạnh lùng cười, ánh mắt thâm độc, “Cẩn thận tôi một dao thiên ngài! Tôi là Hà Giai Hỉ đối với người khi dễ em tôi, tuyệt không – nhẹ – tay!”

Song Hỉ bị kéo nghiêng lão đảo, không cam lòng không muốn đi về phía trước, vừa đi vừa quay đầu lại, ngoài miệng sốt ruột la hét : “Chị... chị chậm một chút, em còn có nhiều đồ để ở chỗ Lưu Hiệp...”

Hà Giai Hỉ bỗng dừng dừng lại bước chân, chỉ vào mũi Song Hỉ, giọng điệu mạnh mẽ cất cao lên rất nhiều: “Em còn muốn dùng chiến thuật này đó kéo dài?? Hà Song Hỉ chị nói cho em biết, em có thứ gì chị sẽ mang về cho em, bây giờ em phải theo chị về nhà ngay!!”

Nói xong bỏ tay cô ra, không còn để ý tới cô, bước chân vừa vội vừa lớn đi mất

Song Hỉ chỉ biết bĩu môi, ánh mắt nhìn Lưu Hiệp phía sau, bước nhanh đuổi theo

Lưu Hiệp sốt ruột muốn đi theo lại bị Lục Hân ngăn cản. Mọi người đều im lặng, gương mặt Lưu Hiệp anh tuấn yêu nghiệt giờ một vẻ xám ngoét bị đánh bại, quả thực có thể dùng câu nói “cực kỳ bi thảm” đến hình dung biểu tình của hắn giờ phút này.

Phương Tình thở dài, Cố Mạch hạ thủ thật đúng là nhanh, chuẩn, độc!! Chọc tới Hà Giai Hỉ. Vậy phải chuẩn bị vì cuộc đời sẽ đón nhận sự vất vả trầy trật

“Lưu Hiệp, đừng quá lo lắng, chị của Song Hỉ từ trước đến nay đều như vậy... mạnh mẽ lắm, nhưng chị ấy cũng tốt lắm!”

Lưu Hiệp hoà hoãn không ít, gương mặt vắn vẹo đau thương nhưng mà trong mắt ánh sáng chớp chớp động, nhìn dáng vẻ Phương Tình rõ ràng đang xem kịch vui, trầm giọng hỏi: “Nhà cô ấy ở đâu?”

Phương Tình từ trong túi lấy ra bút viết địa chỉ cho hắn, “Nhà cô ấy... .chú và dì nói chuyện vui vẻ lắm, chỉ cần đối phó được với Hà Giai Hỉ sẽ không vấn đề gì!”

Lưu Hiệp gật gật đầu, trong ánh mắt loé lên tia không thể xem thường.

Lục Hân trước đưa Xuân Hồng và Cố Mạch về trường học, sau đó chậm rì rì chỗ Phương Tình về nhà.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Lục Hân giống như tùy tiện mở miệng: “Lưu Hiệp cũng gặp cha mẹ em chừng nào thì theo tôi về nhà”

Phương Tình sửng sốt: “Cái gì. Gặp cha mẹ?”

Sắc mặt Lục Hân trầm xuống: “Em thậm chí còn coi mỗi quan hệ của chúng ta không nghiêm túc?”

“Không phải!” Phương Tình thở dài, “Con gái rụt rè anh có hiểu hay không?? Nào có tùy tiện liền đi theo đàn ông về ra mắt chứ!”

Lục Hân liếc xéo cô một cái: “Tôi cũng không cho em ‘tùy tiện liền đi’ theo tôi về nhà.”

Phương Tình không nói, Lục Hân nhẹ nhàng cười nói: “Yên tâm, nhà của chúng ta cũng không có nữ vương, ba mẹ tôi khẳng định rất thích em!”

Phương Tình miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi: “Hứ — em như vậy người gặp người thích, ba mẹ anh đương nhiên thích em! Anh thì sẽ không giống đâu, sau đó sẽ là một giai đoạn khó khăn.... ít nhất anh cũng phải được chấp thuận từ nhà của em mới được!”

Lục Hân nghe vậy ánh mắt loé sáng nhìn nhìn cô: “Tốt! Tôi nhất định nhanh chóng đi thăm hỏi nhạc phụ nhạc mẫu tương lai!” Do dự một chút, vẫn là kìm không được hỏi, “Trong nhà em... không có nữ vương như Hà Giai Hỉ chứ?”

Phương Tình ngẩn ra, do do dự dự mở miệng: “Nữ vương thì không có.” Lục Hân vừa mới thở hơi nhẹ, chợt nghe Phương Tình nói tiếp “Nhưng mà. có một thái hậu!”

Hà Giai Hỉ bản tính kiên cường độc lập, năm ngoái đã hoàn thành sự nghiệp học hành trước thời hạn. Mấy năm học y khoa khổ cực đã khiến cho cô suýt chút nữa sụp đổ, sau khi kết thúc có mấy bệnh viện lớn đến mời nhưng cô đều từ chối, ở nhà ung dung tự tại nửa năm, mới quay lại thành phố N làm việc.

Khu nhà ở Hà Giai Hỉ là bệnh viện cấp cho, nơi này rất gần nơi làm việc, một nhà một phòng, được cô nàng sửa chữa hoàn toàn, sáng sủa sạch sẽ thậm chí không giống nhà ở của nữ sinh.

Song Hỉ ngồi trên sofa trắng nõn, nhìn thấy chị mình bận rộn đi tới đi lui, một câu cũng không dám nói nhiều.

Hà Giai Hỉ bận rộn đi qua đi lại, sau ngồi xuống sofa, ngồi chéo chân, thân mình dựa vào ghế, sắc mặt bình tĩnh, mở miệng: “Được rồi, nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hà Giai Hỉ vừa mới làm xong một ca phẫu thuật thì nhận được tin nhắn của Cố Mạch, nói là mời chị đến ăn cơm, nói em gái chị được thăng chức lên làm thư ký tổng giám đốc cùng Lưu Hiệp tổng giám đốc kiêm bạn trai đang ở đây, có thể vừa dịp gặp mặt.

Hà Giai Hỉ vừa thấy liền giận dữ, chuyện lớn như vậy Song Hỉ gạt cô còn chưa tính, nhưng người kia là Lưu Hiệp cô liền sốt ruột. Cô không phải tinh khiết như Song Hỉ không để ý đến chuyện bên ngoài, công tử nhà giàu nổi danh ở thành phố N cô không có gì là xa lạ, sợ em gái mình bị lừa, hỏi Cố Mạch địa chỉ liền chạy nhanh đến.

Song Hỉ ngáp ngừng, nghĩ nghĩ liền đem chuyện của mình Lưu Hiệp giản lược nói rõ một chút.

Hà Giai Hỉ sắc mặt có chút u ám, Song Hỉ cúi đầu nhích đến bên cạnh cô cúi đầu đáng thương hề hề nói: “Chị, Lưu Hiệp đối em thực sự tốt lắm.”

Hà Giai Hỉ vụt đứng lên: “Hắn hiện tại là đối với em tốt lắm! Sau đó thì sao? Em có thể cam đoan hắn đối với em vẫn tốt? Hắn từng có bao nhiêu phụ nữ em có biết hay không? Em làm sao có thể xác định em chính là người khiến hắn yên ổn lâu dài mãi mãi!”

Song Hỉ câm miệng, cô nàng không phải không rõ chị cô quan tâm và lo lắng cho cô, cũng biết tính tình Lưu Hiệp và chuyện tình cảm của hắn là không đáng tin cỡ nào.... Nhưng mà, làm sao bây giờ đây? Cô thực sự yêu Lưu Hiệp nha, cô đã chìm sâu vào đó cô không thể nào trở ra được... cô thực sự là, làm không được!

Nhìn thấy dáng vẻ em gái lặng im, Hà Giai Hỉ cũng rất đau lòng, không đành lòng nói nữa, xoa người rời đi: “Đêm nay em ngủ sofa, đồ vật này nọ chuẩn bị sẵn cho em rồi, đi tắm rửa ngủ đi, có chuyện gì ngày mai hẵng nói!”

Song Hỉ lặng im đi về phía phòng vệ sinh, di động khéo léo giấu trong tay nhỏ, muốn lén lút gọi cho Lưu Hiệp tin nhắn, vừa đi qua bên người Hà Giai Hỉ thì bị cô không khách khí chút nào tịch thu.

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nước, Hà Giai Hỉ đi đến ban công gọi điện thoại bố trí xong công việc, sau đó mới gọi một dây số.

“Alo, tôi nghe!”

Hà Giai Hỉ nhẹ nhàng cười rộ lên: “Biệt Bần, giúp tôi làm một chuyện đi!”

Chú thích:

[1] Quan hệ: từ này ám chỉ mối quan hệ như kiểu đại gia và kiều nữ, hay gái bao, trong đây HGH ám chỉ nói em gái mình đã bán thân hay trao đổi điều kiện gì với L. Hiệp mà đc lên chức

28. Chương 28

Phương Tình cảm thấy gần đây có chút buồn chán, chị Trần cho rằng cô ‘nhân mạch’ [1] rất tốt, không thêm để ý tới phản đối của cô, điều sang phòng quảng cáo, muốn bóc lột sạch sẽ giá trị của cô. Tuy rằng Phương Tình đối với việc an bài này cũng rất căm tức, nhưng bất hạnh thay mình chỉ là chim non mới ra đời, cũng chỉ có thể nín nhịn im hơi lặng tiếng, làm việc tự nhiên cũng không có tình cảm mãnh liệt như trước kia, cả ngày đều mệt mỏi.

Đêm Nguyên Đán trôi qua cùng Lục Hân ở tại nhà. Song Hỉ sau khi bị “nhốt” về, cả người Lưu Hiệp lúc nào cũng rơi vào trạng thái cấu kính nóng nảy, rất hay bùng nổ, tất cả mọi người e sợ tránh không kịp, cô cũng chẳng dám đi trêu chọc hắn. Cổ Mạch về nhà qua năm mới mới quay lại, Xuân Hồng tất nhiên có giai nhân hẹn ước, thậm chí Lục Hân, mặc dù đang ở trong nhà cùng cô, nhưng vẫn có điện thoại không ngừng..

Vào buổi chiều, Phương Tình uể oải chuyển kênh tivi, cô từ trước tới nay không có kiên nhẫn xem kịch truyền hình, đang suy nghĩ xem có nên viết một truyện mới, nhân lúc nghỉ đông có thời gian viết nhiều thứ, di động liên vang lên.

Phương Tình vừa thấy số hiện thị, ngay tức khắc phản xạ có điều kiện ngồi nghiêm chỉnh, tắt TV, điều chỉnh hô hấp mới ấn nút nghe

“Mẹ –”

Điện thoại đầu bên kia truyền tới tiếng hừ lạnh: “Đồ chết tiệt nhà mày, lâu như vậy không có điện thoại về nhà, còn nhớ rõ ta là mẹ mày sao?!”

Phương Tình vẻ mặt đau khổ, giọng điệu cũng nịnh nọt làm nũng: “Sao có thể a, đã quên ai cũng không quên chị Trường Thanh xinh đẹp tuyệt trần nhất thiên hạ a!”

Dịch Trường Thanh mặc dù vẫn khinh thường hừ lạnh, nhưng giọng điệu cũng dịu xuống: “Nay đang Nguyên Đán, con không về nhà thì thôi, nếu ở lại thành phố N, không thể không về Dịch gia một lần “

Phương Tình vừa nghĩ tới gương mặt anh họ lạnh lùng thâm hiểm độc địa, ông cậu ăn nói trang trọng cùng ông ngoại tác phong nghiêm ngặt, trong lòng run lên: “Mẹ, con lúc này cũng bận lắm, đợi khi nào con có thời gian rảnh sẽ đi!”

Dịch Trường Thanh làm sao không rõ tâm tư con gái mình, không cho phép phân bua, ra lệnh: “Cơm tối ăn ở bên kia, ông ngoại con gọi điện thoại qua cố ý dặn mẹ!”

Phương Tình còn muốn mở miệng, bất thành linh Lục Hân ở phía sau cô dùng giọng nói không nhỏ chút nào hỏi: “Tình Tình, bộ quần áo kia em đem để chỗ nào rồi?”

Phương Tình cả kinh từ trên sofa bắn lên, tròng lớn hai mắt nhìn chăm chăm Lục Hân, muốn che di động thì cũng đã là quá chậm rồi.

Dịch Trường Thanh tai rất thính nghe rõ, bên kia điện thoại tức giận hỏi: “Đồ chết tiệt kia, mày không về nhà là vì cùng trai ăn tết phải không? Mấy tháng không gặp mày có bản lĩnh nhỉ, lại can đảm ở sau lưng ta ở chung với trai!”

Phương Tình luống cuống tay chân đem điện thoại giơ ra ra, giọng nói lúc cao lúc thấp: “A? Alo alo? Mẹ nói cái gì? Con nghe không rõ... nghe không rõ... ai nha tín hiệu không tốt, con vào thang máy có chuyện gì về tới sẽ nói sau!”

Phương Tình ngắt điện thoại quyết đoán tháo pin ra, hít mấy hơi mới phần nổ chỉ vào Lục Hân chất vấn: “Anh không phát hiện em đang nghe điện thoại sao? Có gì đột nhiên nhảy ra nói một câu ám muội như vậy?”

Lục Hân nghi hoặc khó hiểu hỏi: “Có vấn đề gì sao? Tôi chẳng qua hỏi chuyện quần áo tôi để chỗ nào thôi mà?”

Phương Tình hoài nghi nhìn hắn: “Thật sự?”

Lục Hân thở dài, sắc mặt không thay đổi nói sang chuyện khác: “Tôi xong việc rồi, thay quần áo đi ra ngoài ăn cơm đi.”

Phương Tình quả nhiên dời mục tiêu, lắc đầu nói: “Không được, anh ăn một mình đi, buổi tối em phải về nhà ông ngoại ăn cơm.”

Lục Hân khó có khi đồng ý, dụi dằm sờ sờ tóc cô: “Được rồi, đi sớm về sớm!”

Phương Tình tất nhiên không có thể đi sớm về sớm, hơn nửa đêm mới về, vừa cảm giác ngủ li bì tới giữa trưa mới tỉnh dậy, di động vừa mới khởi động đã nhận được thông báo gọi nhỡ, đều là ba cô gọi tới.

Phương Tình kinh hãi, buồn ngủ lập tức tiêu tán, có thể làm cho ba cô từ trước đến nay ôn hòa thông dong nay nóng vội gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, nhất định là có chuyện lớn xảy ra !

“Ba, làm sao vậy?”

Phương Hoán Chương giọng âm thuận mang chút lo lắng: “Tình Tình, mẹ con... sáng sớm đi thành phố N, lúc này chắc là đã tới!”

Phương Tình nhanh chóng đứng lên, vừa rửa mặt thay quần áo vừa gọi điện thoại cho Cố Mạch cùng Xuân Hồng thông đồng lời khai.

Lục Hân đẩy cửa đi vào đến liền nhìn thấy người nào đó cấp bách đang rối loạn gào thét, cau mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Tình không kiên nhẫn: “Còn không phải do anh, đưa mẹ em tới!!”

Khoé miệng Lục Hân không nhận ra đang cong lên một nụ cười gian kế thực hiện được, khụ một tiếng nhanh chóng khôi phục thành mặt lạnh, một phen giữ chặt cô trầm giọng nói: “Đừng nóng vội, tôi và em cùng đi!”

Phản ứng đầu tiên của Phương Tình muốn từ chối, suy nghĩ xoay chuyển, bây giờ Lục Hân chung quy là bạn trai danh chính ngôn thuận của cô, lúc này khước từ, thì có vẻ cô hoàn toàn không để hắn ở trong lòng. Huống chi, quan trọng là.... hoạ này là do hắn gây ra, dựa vào cái gì bắt cô một mình đi nghênh đón bão táp a!

Phương Tình gật gật đầu: “Được!”

Lục Hân lái xe ra rất nhanh, lúc vừa tới vừa lúc gặp được mẹ Phương Tình.

Dịch gia từ trước đến nay luôn luôn là nam đỉnh, Dịch lão gia chính chiến nửa đời, đối với con trai cháu trai từ trước đến nay luôn luôn cứng rắn hà khắc. Duy chỉ có một cô con gái này vô cùng yêu thương. Dịch Trường Thanh có thể nói là muốn gió có gió muốn mưa có mưa, về sau lại không để ý người nhà phản đối, dứt khoát gả qua vùng khác. Dịch lão gia tuy rằng không muốn cô con gái duy nhất trong nhà xa mình, nhưng ý con gái đã quyết, ông cũng không có cách, đành phải nhịn đau tiễn đi.

Phương Hoán Chương xuất thân từ dòng dõi thư hương, tài hoa nổi bật, rất có khí chất hiền hậu, đối đãi với vợ con là cực kỳ nuông chiều. Một người như vậy trọn đời đều cưng chiều vợ, nhưng không có chút vấn về thoát trần thoát khỏi khói lửa nhân gian, ngược lại vô cùng vui vẻ, thấu tình đạt lý, thủ đoạn cao tay.....

Dịch Trường Thanh tóc đen búi cao cao, thời gian đi xe dài xóc nảy vẫn giữ được nét gọn gàng, gương mặt đẹp nhìn không ra độ tuổi, nhìn rất trẻ, xinh đẹp động lòng người, mặc bộ quần áo màu trắng lông cáo lông lầy, mang theo một túi xách đắt tiền, dáng đi ung dung bước tới.

Dịch Trường Thanh ánh mắt hấp háy khe di chuyển, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Phương Tình, trong mắt nhanh chóng loé ánh sáng kỳ dị.

Lục Hân trong đầu tức khắc có linh cảm báo động, trong lòng hơi hơi cười khổ. Hắn vốn là muốn từ người nhà Phương Tình ra tay, sớm bắt Phương Tình trời chặt, nào biết đâu rằng.

Ồi! Lục Hân thở dài, hắn thế này có phải tính là.....tự chui đầu vào rọ?

“Mẹ!” Phương Tình rất ngoan, trước đón nhận hành lý trên mặt đất, “Sao mà trước khi đến cũng không gọi con tới đón?”

Dịch Trường Thanh cười đáng vẻ rất yêu thương, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn Phương Tình : “Mẹ về nhà bà ngoại chơi thôi, hơn nữa, con không phải bận rộn nhiều việc sao, mẹ làm sao có thể phiền tới con?”

Phương Tình xấu hổ cười: “Mẹ, ý mẹ ám chỉ gì chứ? con có bận cũng phải tới đón mẹ chứ!”

Dịch Trường Thanh che miệng nhỏ cười khanh khách rộ lên, động tác này rất ít người phụ nữ ‘sồn sồn’ nào có thể làm được mà có được tự nhiên, trái lại vừa bày ra vẻ phong tình khác.

“U — vị mặt lạnh dễ nhìn này là ai vậy?”

Phương Tình vội vàng giới thiệu: “Lục Hân, đây là mẹ em, Phương thái thái xinh đẹp! Mẹ, đây là Lục Hân.” Phương Tình ngưỡng ngừng nhắc đầu, nhìn thấy ánh mắt Lục Hân không tốt cùng khuôn mặt tươi cười của Phương thái thái rõ ràng chờ xem kịch vui, đành phải bất chấp khó khăn thêm một câu nữa, “Là bạn trai con!”

Lục Hân tươi cười lộ ra khéo léo, lễ phép vươn tay: “Chào dì”

Dịch Trường Thanh cũng vươn tay, nhưng giữa chừng không lại vòng vo xoay chuyển, lướt lên trán vén mấy lọn tóc, không mặn không nhạt mở miệng: “Tình Tình mẹ nhớ rõ từ nhỏ sức khoẻ con không thích hợp khí lạnh, tìm một bạn trai mặt lạnh như vậy..... không phải tự làm mình chết vì lạnh sao!” Nói xong cầm đôi tay Phương Tình, vừa đau lòng vừa lo sầu nói: “Bé con này thực sự là không hiểu chuyện, ngược tình thâm và gì đó, chỉ có ở trong tiểu thuyết trong TV xem khóc thút thút một hồi còn chưa nói, thật sự rơi vào bản thân, khổ lắm phải không con!!”

Phương Tình lén liếc mắt nhìn mặt Lục Hân đã tái rồi, trong lòng buồn cười, nhưng vẫn phải biểu hiện đáng vẻ không vừa lòng, bủ môi nói: “Mẹ — đứng giữa trời gió to không lạnh sao? Lên xe trước đi!”

Dịch Trường Thanh mỉm cười gật đầu, rất khách sáo nói với Lục Hân: “Thật sự là ngại, phiền Lục – tiên-sinh rồi!!”

Mặt Lục Hân đen rồi trắng, trắng rồi đen, lặng lẽ rút tay về giúp hai người mở cửa xe –Lưu Hiệp, tở cuối cùng hiểu được tâm tình của cậu khi Hà Giai Hỉ phát áo ra đi!

Dịch Trường Thanh nhìn nhìn vào trong gương phía sau, nhìn mặt Lục Hân không chút thay đổi, cười mím chỉ nói với con mình: “Đã lâu không về, ông ngoại con thương hai mẹ con chúng ta nhất. Lần này mẹ thật vất vả mới trở về, hai mẹ con chúng ta phải ở chơi cùng ông cụ thật lâu.”

Phương Tình rất ngoan ngoãn gật gật đầu: “Vậy mẹ định ở nơi nào, có ở “Mãn Đình Phương” không?”

Mãn Đình Phương là tài sản của anh họ Phương Tình, là khách sạn cao cấp nhất thành phố N. Dịch Trường Thanh về thành phố N cũng không ở lâu, có đôi khi ngại về nhà ở phiền phức nên hay tới khách sạn của cháu.

“Không được, mẹ định ở thành phố N ăn tết, sẽ ở trong nhà!” Liếc mắt nhìn mặt Lục Hân âm trầm, tiếp tục không thêm để ý nói: “Tình Tình con cùng ta tới nhà ông ngoại ở.”

Phương Tình đã muốn không dám nhìn tới vẻ mặt Lục Hân, ngoan ngoãn gật đầu nói “Dạ” .

Ngón tay Lục Hân nắm tay lái bởi vì dùng sức mà trở nên trắng, đại não tỉnh vì đang dùng tốc độ cao vận hành tìm cách đối phó.

Dịch Trường Thanh thích ý tựa lưng vào ghế ngồi, ngồi được về ‘tứ phía bình ổn’ [2], ngẩng đầu như một mệnh phu nhân.

“Đúng rồi, Tình Tình, Lập Nhiên nó bây giờ thế nào?? Chú An thúc cùng dì của con còn dặn mẹ trông nom nó!” Dịch Trường Thanh giống như thật sự ở quan tâm con nhà hàng xóm, như vô tình hỏi.

Phương Tình toàn thân cứng đờ, thật cẩn thận trả lời: “Anh ấy gần đây cũng tốt, con không rõ lắm... con có một khoảng thời gian không có liên lạc với anh ấy”

Dịch Trường Thanh quả trách vỗ vỗ tay cô: “Con cũng thật là, lại cãi nhau chứ gì! Lập Nhiên đối với con không tệ, mẹ cũng nhìn thấy nó lớn lên, các con dù sao cùng là bạn tốt nha! Song cũng khó cho con.... ôi, dù sao con cũng bởi vì nó mà tránh cả một kỳ nghỉ hè, còn một mình chạy tới Vân Nam nơi đó chữa thương...”

Phương Tình cả kinh, âm thầm kêu khổ, vội vàng nói sang chuyện khác: “Mẹ, mẹ có mệt hay không?”

Quả nhiên ánh mắt Lục Hân thay đổi, quanh thân phát ra khí lạnh suýt chút nữa đông cứng Phương Tình. Hắn tâm tư đang cân nhắc, cuối cùng lại là mỉm cười, nghiêng mặt đi hỏi: “Dì có đói bụng không? Chúng con đưa dì đi ăn cơm trước nhé?”

Dịch Trường Thanh dường như không cảm giác được bầu không khí quỷ dị, cười hì hì nói: “Không cần, dì hơi mệt chút, muốn về nhà nghỉ ngơi, Tình Tình hay là theo về Dịch gia đi!”

Lục Hân theo địa chỉ Phương Tình nói đưa hai người tới đó, rất xa liền nhìn thấy bảo vệ đứng thẳng tắp hai bên cửa lớn, trong cửa là cây cối tươi tốt xanh um, một đoạn đường tư nhân không nhìn tới đâu. Lục Hân thế mới biết ông ngoại Phương Tình là lão tướng quân Dịch Cảnh Bình nổi tiếng ở thành phố N.

Phương Tình xuống xe, thấy vẻ mặt Lục Hân vô cùng bình tĩnh, thế nhưng môi mỏng nhếch lên biểu lộ cảm xúc của hắn. Phương Tình đi cùng mẹ một đoạn đường rồi, quay đầu lại còn có thể thấy hắn đứng ở nơi đó, giật mình, rút tay ra khỏi tay Dịch Trường Thanh đang kéo, vội nói một câu: “Mẹ vào nhà trước đi, con có chút chuyện cần làm!”

Dịch Trường Thanh chỉ kịp hô một tiếng “Ai”, không tóm được Phương Tình, chỉ tiếc rên sất không thành thép chỉ phải nhấc chân, đi vào nhà trước.

Trong ánh mắt Lục Hân chợt lóe sáng, đón được Phương Tình đang chạy tới, gắt gao ôm vào trong ngực, một câu cũng không nói.

Phương Tình ngẩng đầu nhìn hắn: “Lục Hân, anh có phải đang giận?”

Lục Hân vẫn là không nói, kỳ thật khoảnh khắc cô xoay người kia, tất cả bất mãn của hắn đã vỡ như bong bóng xà phòng, “bụp” một cái toàn bộ không còn. Cô nguyện ý lao về phía hắn, hắn có thể không vừa lòng gì nữa chứ?

“Xin lỗi, mẹ em chính là như vậy, mẹ em rất quan tâm em... em không phải cố ý giấu diếm gia cảnh của mình. Chỉ là em cảm thấy việc này cũng không quan trọng, em biết anh rất thích con người em, sẽ không bởi vì yếu tố bên ngoài mà dễ dàng thay đổi!”

Lục Hân quay đầu đi chỗ khác, khoe miệng rớt cục không thể ức chế nhếch lên thành một vòng cung xinh đẹp.

Phương Tình vươn tay nâng đầu hắn, hơi hơi đỏ mặt hôn in lên khoé môi hắn: “Lục Hân, bây giờ em phải đi vào, bằng không mẹ em sẽ nổi bão! Anh.... mẹ em khẳng định còn có chiêu sau, bản thân anh nên cẩn thận!!”

Lục Hân gật gật đầu, mãi khi không còn nhìn thấy bóng dáng Phương Tình, mới xoay người trở lại trong xe, tâm tình vô cùng sung sướng khởi động xe rời đi.

Chỉ cần Phương Tình nguyện ý đứng ở hắn bên này, cho dù thái hậu cầm giữ triều chính thì quan hệ gì? Hắn cũng không phải yếu đuối vô năng như Đồng Trị đế [2], hơn nữa, cuối cùng Từ Hi cũng không không có năng lực lật đổ gây nhiều sóng gió sao!

Phương Tình cùng Lục Hân giống như trở về thời gian học trung học gặp thầy cô đối cha mẹ lén lút yêu đương.

Dịch Trường Thanh thật sự là không tiếc xuống tay tàn nhẫn. Nghe nói Phương Tình ở toà soạn bị bắt công, không nói hai lời thay cô làm đơn từ chức. Phương Tình đã sớm phiền chán ở phòng quảng cáo bị người ta ngày ngày sai vặt, từ chức vừa lúc cũng vui vẻ thoải mái, dù sao chứng nhận thực tập đã có, hơn nữa còn là khen ngợi. Lại không biết mẹ cô vì cô ngấm ngấm đem tới toà soạn không ít phiền toái, thủ đoạn tàn nhẫn, chèn ép đến độ toà soạn rối loạn.

Có đều Phương thái thái ở đây, đều sắp xếp thoả đáng, khiến cho Phương Tình không vừa lòng chính là thái độ thù địch với Lục Hân. Dịch Trường Thanh ra ‘tam lệnh ngũ thân’ [3]: Không cho phép Phương Tình buổi tối ở bên ngoài vượt qua mười một giờ, mỗi lần ra ngoài đều là tự bà hoặc có người đi cùng, khó mà được tự mình đi ra ngoài một chuyến mà về còn phải báo cáo hành trình với bà.

Phương Tình cũng không để ý, chỉ là cảm thấy buồn cười lắm, cô từ nhỏ tới lớn thú vui duy nhất đó chính là cùng ‘đấu đá’ với Phương thái hậu. Hai mươi năm qua đều bị mẫu thân xinh đẹp của mình áp chế. Cuối cùng cũng có lúc không phải vì bản thân cô mà một mình chiến đấu hằng hái, mượn sức phúc hắc tàn nhẫn Lục Hân, cô có tin tưởng có thể hát mừng nông nô vùng lên.

Nhưng Lục Hân khổ rồi, nhìn tới được ăn không được vốn đã vô cùng đau khổ, bây giờ ngay cả việc gặp mặt cũng khó, gọi điện thoại còn phải lén lút, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào tin nhắn trao đổi, hẳn lại càng tích giận.

Khi Dịch Trường Thanh con trẻ tên cũng nằm trong danh sách ngôi sao rực rỡ nhất, bà hoàng trong mọi thời thượng. Lần này trở về thành phố N ăn tết lại không thể không khuếch trương bốn phía. Các nhóm bạn bè tốt ngày xưa còn cố ý vì bà tổ chức buổi lễ hội chào đón, để nhớ lại khoảng thời gian thiếu nữ rực rỡ.

Dịch Trường Thanh tất nhiên hài lòng tới, đưa theo Phương Tình xuất hiện trên sân khấu... .

Chú thích:

[1] Nhân mạch: ý nói thông qua mối quan hệ giữa các cá nhân giữa các cá nhân, thường được sử dụng cho các khu vực chính trị hoặc thương mại. Nhân mạch ý nói mạng lưới cá nhân cũng như mối quan hệ rộng rãi của cá nhân họ, để có thể dựa vào đó.

[2] Tứ phía bình ổn là đáng ngồi của các vua chúa ngày xưa đó các bạn, hai chân dang vừa phải, bằng vai. Các quý phu nhân vương tướng ngày xưa ngồi trên ghế cao là hay có nhất.

[3] Đồng Trị (1856–1875), tức Thanh Mục Tông, tên húy là Tái/Tải Thuần (, Zǎichún); là vị hoàng đế thứ 10 của nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Đồng Trị là người ham mê nhục dục, ông đã mắc bệnh giang mai rồi qua đời khi mới 19 tuổi vì thú vui mua dâm tại các kỹ viện với gái lầu xanh

[4] Tam lệnh ngũ thân: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký- Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện”

Cuối thời Xuân Thu, có một nhà quân sự nổi tiếng tên là Tôn Vũ. Sau khi vua Ngô xem xong cuốn binh thư “Tôn Tử binh pháp” của Tôn Vũ, trong lòng vô cùng mừng rỡ bèn triệu ông vào cung, sai ông chỉ huy cung nữ thao luyện các chiến thuật đã viết trong sách.

Tức thì, nhà vua điều 180 cung nữ giao cho Tôn Vũ. Tôn Vũ chia các cung nữ ra thành hai đội, hai người thiếp yêu của nhà vua cầm kích đứng đầu làm đội trưởng, sau đó ra lệnh: “Nếu tôi hô đằng trước thì tiến về phía trước, hô trái thì quay sang trái, hô phải thì quay sang phải, hô đằng sau thì quay về phía sau”. Sau khi dạy xong, Tôn Vũ bèn đánh trống truyền lệnh. Các cung nữ đều không hiểu ra sao và coi đây là một trò chơi thú vị, nên ai nấy đều cười rộ lên. Tôn Vũ tưởng mình chưa nói rõ hiệu lệnh, nên nhắc lại một lần nữa, nhưng các cung nữ chẳng ai nghe theo vẫn cứ cười đùa thoải mái. Tôn Vũ tức giận bèn ra lệnh lôi hai người đội trưởng ra chém đầu, rồi chỉ định hai đội trưởng khác thay thế, các cung nữ sợ khiếp vía đều phải rầm rập nghe theo hiệu lệnh.

Ngô vương tuy bị mất hai người thiếp yêu, nhưng qua đó đã thấy được tài năng quân sự của Tôn Vũ, nên từ đó càng trọng dụng ông, qua đó khiến nước Ngô dần dần trở thành một cường quốc thời Xuân Thu.

29. Chương 29

Khi Dịch Trường Thanh con trẻ tên cũng nằm trong danh sách ngôi sao rực rỡ nhất, bà hoàng trong mọi thời thượng. Lần này trở thành phố N ăn tết lại không thể không khuếch trương bốn phía. Các nhóm bạn bè tốt ngày xưa còn cố ý vì bà tổ chức buổi lễ hội chào đón, để nhớ lại khoảng thời gian thiếu nữ rực rỡ.

Dịch Trường Thanh tất nhiên hài lòng tới, đưa theo Phương Tình xuất hiện trên sân khấu... .

Phương Tình nhìn Dịch Trường Thanh đang soi mình trong gương, khinh thường bĩu môi, đã già rồi, còn ăn mặc thời thượng hơn cả bọn cô. Lễ phục bó sát người đồ thẩm, váy xoè lớn, ôm sát thể hiện được độ lồi lõm. Phương Tình nhìn bộ ngực bà, cúi đầu nhìn ngực mình, tức khắc cảm thấy căm phẫn.

Dịch Trường Thanh buồn cười xoay người lại, đề bẹp suy nghĩ của cô, đeo lên tai cô đôi bông tai bằng hồng ngọc.

“Ai nha, chị Trường Thanh à nói thật đi, ăn mặc đẹp như vậy, có phải thừa dịp Phương đại ca không có ở đây hồng hạnh vượt tường à?”

Dịch Trường Thanh thuận tay vỗ ót cô, khê trách mắng: “Nói bậy bạ gì đó! Đi, thay bộ quần áo kia!”

Phương Tình ngại phiền toái, bất mãn than thở: “Cái này rất tốt mà.”

“Nè nghe mẹ nói này Phương Tình, con nói cho cùng có phải do mẹ sinh ra hay không vậy? Làm sao mà chẳng có kẻ thừa năng khiếu thẩm mỹ của mẹ vậy? Mấy cái váy này ăn mặc như mấy tu sĩ thời Trung Cổ, khó coi chết được!”

Phương Tình không nói gì chỉ trợn trắng, chẳng lẽ cái váy muốn bung ngực ra trên người mẹ mới là dễ nhìn sao?

Có một người mẹ xinh đẹp mỹ lệ hào quang bắn ra bốn phía so với cô, rốt cuộc là bất hạnh hay may mắn của cô đây!

Dịch Trường Thanh cả người gọi cảm màu hồng, trên cánh tay khoác tay Phương Tình mặc lễ phục màu hồng đào, chậm chậm bước vào đại sảnh.

Phương Tình miễn cưỡng chào hỏi vài câu, mấy mệnh phu nhân nhàn nhàn rồi cứ khen tặng lẫn nhau, nịnh bợ chuyện này nọ, khiến cho cô cảm thấy thực sự khó thở. Vì thấy không để ý ánh mắt giết người của Dịch Trường Thanh, chạy thoát ra khỏi một đám mệnh phu nhân.

“Bé Tình!”

Phương Tình kinh ngạc quay đầu lại, Hạ Khải Minh hơi hơi cúi đầu nhìn cô, mái tóc che khuất một bên mắt, tây trang vừa vặn, quả nhiên chỉ có công tử ôn nhuận như ngọc.

“Hạ Khải Minh, anh cũng đến đây!” Phương Tình không nghĩ tới ở trong này có thể gặp được người quen, thật vui vẻ chào hỏi với anh ta.

Trong đại sảnh vàng son lộng lẫy, tươi cười chân thành vui sướng như vậy, trong đồng tử xinh đẹp lung linh ánh sáng, lập tức lung lay ánh mắt Hạ Khải Minh.

Phương Tình không nhận ra ánh mắt khác thường từ anh ấy, giọng điệu chậm rãi: “Cũng may có anh, bằng không một mình ở giữa các bà cô này, phiền muốn chết!”

Hạ Khải Minh cười nói: “Ai nói chỉ có bà cô chứ?”

Nhìn dáng vẻ tự nhiên như không biết gì của cô, anh nhả nhận giải thích “Việc này trên danh nghĩa hoan nghênh bản chất là một ‘hội mai mối’, dì Dịch thả tin tức ra nói vì mai mối cho em, cho nên, rất nhiều nam thanh nữ tú đều đến đây”

Phương Tình nghe thấy trán nổi vệt đen, trong cơn giận dữ tìm Dịch Trường Thanh đang giờ chén rượu cười đến mức phong tình vạn chủng, lôi kéo bà đi đến một góc yên tĩnh.

“Để làm gì, mẹ đang nói chuyện vui vẻ!”

Phương Tình hai mắt phát hỏa hỏi: “Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn làm gì? Ai ẹ đi mai mối cho con?”

Đôi mắt đẹp Dịch Trường Thanh vừa chuyển, bắt đắ dĩ nhún nhún vai: “Chẳng qua ngày đó mẹ thuận miệng nhắc tới tuổi của con không còn nhỏ nên nói chuyện cưới hỏi, là mấy bà này quá nóng tính, mẹ cũng chẳng có cách nào a!”

Phương Tình tức giận đến độ phổi cũng muốn bùng nổ rồi, về sau cô làm sao còn có thể ở thành phố N, rất mất mặt! Cái gì hội xem mắt?? Giống như cô là tìm không được người nào kết hôn nên điên cuồng mai mối

“Dì!”

Dịch Trường Thanh quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời: “Ai nha, đây không phải là Khải Minh sao? Lâu không gặp lại đẹp trai như vậy!!”

Hạ Khải Minh cười cười nhả nhận, miệng cực ngọt: “Dì, dì cũng hấp dẫn nhiều nha, còn trẻ hơn so với trước kia, con còn tưởng cô gái nào!”

Dịch Trường Thanh che miệng cười vô cùng sung sướng, ánh mắt tinh tường quét qua hai người, vẻ mặt như đã hiểu rõ, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Thật sự là đúng lúc!! Vũ hội mau bắt đầu rồi, đi thôi, mời Tình Tình nhà ta khiêu vũ đi!” Nói xong ý vị thâm trường nhìn hắn ta một cái, yêu kiều tránh ra.

Hạ Khải Minh bắt đắ dĩ lắc đầu, cười vươn tay về phía Phương Tình, rất thân sĩ hỏi: “May I?”

Phương Tình thở dài, quên đi, sau khi về sẽ tìm mẹ tính sổ!

Âm nhạc vui vẻ vang lên đến từng góc phòng, trung tâm một đôi nam nữ vô cùng đẹp mắt, nam tác phong nhanh nhẹn, nữ một thân lễ phục màu hồng đào xinh đẹp, váy rất ngắn, vũ điệu rất tuyệt loáng thoáng lúc ẩn lúc hiện đôi đùi trắng nõn, vẻ mặt hào hứng theo nhịp tiến bước, lui về sau xoay tròn...

Lục Hân đứng ở cửa, ánh mắt lạnh như băng địa nhìn chăm chú vào cô gái đang cười rất tươi, nụ cười đó không thể nào tha thứ, cảnh tượng trai đẹp gái sắc kề sát nhau, rơi vào trong mắt hắn vô cùng ngứa mắt..

Phương Tình vừa kết thúc một vũ điệu, lướt qua bả vai Hạ Khải Minh thấy người nào đó đang ôm hận giận dữ cách đó không xa, tươi cười lập tức cứng lại, vội vàng có chút bối rối đẩy ra Hạ Khải Minh, bước nhanh hướng về phía hắn. Động tác đó không hề có chút do dự, khiến tim Hạ Khải Minh nhói đau.

“Anh vì sao ở đây?” Phương Tình lời vừa ra khỏi miệng hận không thể đem đầu lưỡi cắt xuống. Quả nhiên sắc mặt Lục Hân đen xuống, lạnh lùng nói: “Xem ra tôi thật không nên tới!”

Phương Tình vội vàng đuổi theo hắn, giữ chặt tay áo hắn, “Em không có ý này... . Lục Hân, anh lại làm sao vậy?”

Lục Hân dừng lại bước chân, mặt cau vùg chân mày nhíu lại, trong mắt ánh sáng rõ ràng bị dập tắt.

Phương Tình nhieu đến trước người hắn, bả vai trần bị gió lạnh thổi khiến nổi lên da gà, cô không tự chủ co rúm lại chút, cắn môi dưới, bướng bỉnh nhìn hắn..

“Lục Hân, cái gì anh cũng không chịu nói ra, em làm sao đoán được anh đang nghĩ cái gì... như bây giờ, em có thể cảm giác anh đang giận, nhưng mà anh giận gì cơ chứ?”

Lục Hân cố nén lòng ghen ghét cùng lửa giận, di chuyển bước chân, mặt không đổi, đứng đầu gió lạnh chặn gió cho cô, không chút thay đổi mở miệng: “Em không biết? Tôi vừa nghe nói việc gấp gờ này ngay tức khắc bỏ việc trong tay chạy tới. Sau đó thấy em cùng người khác rất thân mật ôm nhau khiêu vũ... . Phương Tình, em như vậy để tôi ở chỗ nào? Em nếu thực sự để ý, sẽ biết tôi suy nghĩ cái gì?”

Phương Tình cũng nhíu mày, hơi hơi bất mãn nói: “Chỉ vì việc cỡ con đó? Lục Hân anh sao lại như vậy Lòng dạ hẹp hòi a! Em cùng Hạ Khải Minh quen biết từ nhỏ, chúng em chỉ là bạn bè tốt mà thôi. Anh ấy vẫn luôn coi em là em gái, em cùng anh ấy nhảy một vũ điệu làm sao mà anh lại nói thành không chịu nổi như vậy?”

Lục Hân cười lạnh: “Tôi đây cũng tìm một em gái tới để yêu thương??”

Phương Tình bực bội cả đêm bị hoả giận thiêu lên, cho nên tính tình không nhẫn nại lần việc đã có thiện ý giải thích, hắn còn nói khiêu khích như vậy! Cô không khỏi tức giận rằng: “Kệ anh! yêu ai tìm ai thì tìm đi!”

Lục Hân hận đến độ ngứa răng, vừa lui về sau vừa gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, tốt lắm!”

Sau đó cũng không quay đầu lại đi về phía cửa lớn.

Phương Tình có hơi ngầy ngốc đứng trong sân, gió lạnh thổi từng cơn trúng cô không ngừng run lên, không muốn quay về phòng gặp những người đó, ăn mặc mang giày cao đứng cả đêm cũng đã sớm mệt mỏi. Phương Tình đành phải tìm một góc ngồi xuống.

Làm sao lại cãi nhau?? Phương Tình ôm đầu gối lạnh như băng, trong lúc này nhất thời cảm thấy vô cùng uất ức.

Một áo khoác ngoài kiểu nam mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp không chút dịu dàng nào từ đâu chụp lên bờ vai cô, mùi hương ấm áp quen thuộc chớp mắt làm hai mắt cô nóng bừng, sau đó mũi không thể ức chế chưa xót.

Lục Hân ngồi ở cạnh hừ lạnh: “May mà em mỗi ngày máng Lưu Hiệp da dày thịt béo, em da mỏng thịt mềm như vậy thời tiết lạnh mà còn dám ngồi ở đây?”

Phương Tình rốt cục nhận không được, “huhu” xoay mặt lại gơ lên nắm tay nện vào người hắn.

“Kẻ xấu xa, mặt lạnh, mặt liệt... . Ai cần anh lo! Anh không phải đi tìm em gái sao? Anh không phải đi rồi sao? Còn quay về làm gì!”

Lông mi thật dài bị nước mắt làm ướt, hơn nữa đáng vẻ đáng thương bất lực, nước mắt ràn rụa đến độ mũi đỏ hồng, phảng phất như có một móng vuốt sắc bén tóm được trái tim Lục Hân, hung hăng bóp, đau đến độ hắn run nhè nhẹ

Lục Hân kéo nắm tay lạnh lẽo của cô, một tay ôm cả cô lẫn áo khoác vào trong lòng, chân mày vẫn chau, giọng điệu bất giác cũng nhẹ như tơ dịu dàng lẫn cưng chiều: “Khóc cái gì? Lớn như vậy!”

Phương Tình tuy rằng già mồm cãi láo, tâm tình thương xuân thu buồn hay lên xuống thất thường. Vì một câu thơ, một lời ca, một đoạn nói có khi buồn mà khóc, nhưng cô trong lòng cũng kiêu căng quật cường, khiến cho cô không dễ dàng rơi nước mắt trước mặt người khác, cho dù có đau cũng nhận xuống, thậm chí trước mặt mẹ mình cũng không chịu thể hiện vẻ mặt nhất gan yếu thế..

Cô cũng không biết vì sao, khi hơi thở quen thuộc bao quanh cô, giống như uất ức quá không thể kiểm soát, và như bàn tay bị lạnh cứng thoáng cái được ngâm vào trong nước nóng, có cảm giác như kim châm nhói đau

Phương Tình tựa vào lòng hắn, khóc ‘hu hu hu’, nước mắt từng chút thấm vào áo lông mỏng, hâm nóng tận đáy lòng Lục Hân.

“Đừng khóc, Tình Tình đừng khóc. được rồi, do tôi không đúng!” Lục Hân chưa từng có dễ dàng phụ nữ, trong lúc này khó tránh khỏi luống cuống tay chân, chỉ có thể ôm chặt cô, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, nói nhỏ nhẹ dỗ dành cô.

Phương Tình oán hận cắn trước ngực hắn một ngụm, ngẩng đầu ngang ngược đầy tức giận nói: “Lẽ ra là anh sai!!”

Lục Hân bị cắn một cái bất ngờ, lại không thể xoa xoa, chỉ có thể vừa đau vừa nghiêng răng chịu đựng.

Phương Tình “cười khúc khích” một tiếng chọc cười bởi vẻ mặt của hắn.

Lục Hân hơi hơi hoà hoãn “Đừng khóc?”

Phương Tình tính trẻ con khụt khịt mũi, đem nước mắt toàn bộ chùi lên người hắn.

Lục Hân dở khóc dở cười, vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, thở dài thật dài: “Tình Tình, tôi có thể chờ em, chẳng sợ chờ thật lâu đều không quan trọng”

Lục Hân cụp mi mắt, từ trước đến nay bộ mặt lạnh lùng cường thế bỏ xuống, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng bị ánh sáng mờ nhạt nhuộm lên một tầng thần sắc mệt mỏi, có vẻ có chút bất đắc dĩ. .

“Tôi quen biết em quá trễ, thời gian thanh mai trúc mã là vô tư dù tôi đã cố gắng nhưng tránh không được. Tôi cũng thật sợ, sợ có một ngày em đột nhiên phát hiện tình bạn nắm tay cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt đẹp như vậy, sau đó em sẽ rời khỏi tôi... .”

Phương Tình kinh ngạc nhìn dáng vẻ hần vô cùng cô đơn, trong đôi mắt luôn luôn quạnh quẽ kia tràn đầy bất lực cũng tự giấu, cực kỳ chướng mắt, khiến cho cô cảm giác vô-cùng-không-thoải-mái,

“Tình Tình, tôi cam tâm tình nguyện chờ em. . . . Nhưng, em cho tôi một chút niềm tin, để cho tôi có dũng khí chờ đợi, ít nhất tôi muốn hiểu rõ... chờ đợi này sẽ không phải không có kết quả”

Em cho tôi niềm tin để chờ đợi lâu dài, để cho tôi không như bị mù ở thế giới đo thị ồn ào; để khiến cho tôi không phải cảm thấy chỉ có ánh sáng le lói còn ở trong bóng tối chờ đợi mòn mỏi.

Hoá ra trong thế giới tình yêu, thực sự không có con đường lùi; một khi yêu thương, cho dù vô vọng hoang vu, chẳng sợ chìm trong bụi bặm, cũng là đến chết mới thôi!

Phương Tình đem đầu tựa vào hõm vai hần, không biết khi nào tuyết đã rơi, ngọn đèn cách đó không xa ánh sáng như ngọc, ca múa thăng hoa, nơi cô cùng hần ngồi lại giống như một thế giới khác, im lặng đến độ trong trời đất này chỉ còn có tiếng tim đập của hai bên.

“Lục Hân.” Phương Tình nhắm mắt lại nhẹ giọng, lại kiên định nỉ non, “Anh không cần đợi nữa !”

Lục Hân chấn động toàn thân, không thể tin xoay người nâng mặt Phương Tình lên, ánh mắt không muốn bỏ sót chút biểu cảm nào của cô.

“Emem vừa mới là nói.”

Trên mặt Phương Tình sau khi khóc có chút ửng đỏ, nghiêm túc nói: “Em cùng An Lập Nhiên từ nhỏ đã quen biết, anh ấy đều rất xuất sắc, có rất nhiều nữ sinh có suy nghĩ là bạch mã vương tử. Em cùng anh ấy sớm chiều ở chung, lại vừa lúc tuổi trẻ chìm đắm trong tình cảm thâm mến, thâm mến một chàng thiếu niên tuấn tú sáng rõ như ánh mặt trời như vậy thực sự không thể tránh khỏi một vài chuyện. Sau đó em một mình chạy tới Vân Nam, không phải muốn chạy trốn tránh khỏi cái gì, em chỉ muốn bỏ đi đoạn tình cảm, muốn sau khi hết một chuyến du lịch quay về bắt đầu lại. Lục Hân, em nói với anh này đó là vì để cho anh an tâm, nếu em quyết định buông bỏ quá khứ lựa chọn anh, em tuyệt đối sẽ không quay đầu lại. Cho nên, về sau anh không cần phải có bất an lẫn ghen tị gì nữa..”

Có một số người có một số việc, trong cuộc đời cũng có vài dấu ấn thời tuổi thanh xuân, nhưng từ từ sẽ phai nhạt trong năm tháng phong trần, dù có lưu luyến cũng chỉ là đã từng, mà anh, là hiện tại là tương lai của em!

“Lục Hân, em yêu anh, chỉ yêu mình anh!”

30. Chương 30

Phương Tình đem đầu tựa vào hõm vai hần, không biết khi nào tuyết đã rơi, ngọn đèn cách đó không xa ánh sáng như ngọc, ca múa thăng hoa, nơi cô cùng hần ngồi lại giống như một thế giới khác, im lặng đến độ trong trời đất này chỉ còn có tiếng tim đập của hai bên.

“Lục Hân.” Phương Tình nhắm mắt lại nhẹ giọng, lại kiên định nỉ non, “Anh không cần đợi nữa !”

Lục Hân chấn động toàn thân, không thể tin xoay người nâng mặt Phương Tình lên, ánh mắt không muốn bỏ sót chút biểu cảm nào của cô.

“Emem vừa mới là nói.”

Trên mặt Phương Tình sau khi khóc có chút ửng đỏ, nghiêm túc nói: “Em cùng An Lập Nhiên từ nhỏ đã quen biết, anh ấy đều rất xuất sắc, có rất nhiều nữ sinh có suy nghĩ là bạch mã vương tử. Em cùng anh ấy sớm chiều ở chung, lại vừa lúc tuổi trẻ chìm đắm trong tình cảm thâm mến, thâm mến một chàng thiếu niên tuấn tú sáng rõ như ánh mặt trời như vậy thực sự không thể tránh khỏi một vài chuyện. Sau đó . . . em một mình chạy tới Vân Nam, không phải muốn chạy trốn tránh khỏi cái gì, em chỉ muốn bỏ đi đoạn tình cảm, muốn sau khi hết một chuyến du lịch quay về bắt đầu lại. Lục Hân, em nói với anh này đó là vì để cho anh an tâm, nếu em quyết định buông bỏ quá khứ lựa chọn anh, em tuyệt đối sẽ không quay đầu lại. Cho nên, về sau anh không cần phải có bất an lẫn ghen tị gì nữa..”

Có một số người có một số việc, trong cuộc đời cũng có vài dấu ấn thời tuổi thanh xuân, nhưng từ từ sẽ phai nhạt trong năm tháng phong trần, dù có lưu luyến cũng chỉ là đã từng, mà anh, là hiện tại cùng tương lai của em!

“Lục Hân, em yêu anh, chỉ yêu mình anh!”

Khi Phương Tình nói lời này, mắt vừa được nước mắt rửa qua vô cùng sáng, như tinh không sau trận tuyết đầu mùa, cho dù lạnh lạnh nhưng khiến trong lòng yên bình hạnh phúc.

Đáy mắt Lục Hân dâng lên gợn sóng thật nhỏ, dần dần hội tụ thành sóng to vỗ vào bờ. Tuyết rơi đêm nay, giống như rơi vào trong sinh mệnh hắn, thấm lạnh hoà vào trong tim trong cốt.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt mày Phương Tình, dịu dàng vô cùng, tràn ngập thương tiếc.

Lục Hân buông cô ra, trong lòng đều là vui mừng thỏa mãn, ánh mắt có chút vô định mà phiêu liếc về một góc nào đó, không lên tiếng cười cười, một lần nữa cúi đầu, hôn môi cô thật sâu, chậm rãi xoay trở mót vào.

Phương Tình kinh hãi, nhất thời vùng không ra, lo lắng sợ hãi bị người ta thấy khiến cho cô càng thêm miễn cưỡng, rất nhanh đã mềm nhũn như một đầm nước, đầu óc vằng vặc mặc cho đầu lưỡi Lục Hân xâm chiếm khiêu mở hàm răng của cô.

Phương Tình trong lòng chùng chất khẽ cắn hắn một cái, buộc hắn thối lui chút, thở gấp thì phò nói: “Mẹ em còn ở đây, bà ấy lúc nào cũng có thể đi ra tìm... bị bà bắt gặp được, anh sẽ chết rất thảm!”

Lục Hân nghe cô nói như vậy, buồn bực đem mặt chôn vào gáy cô, nghĩ tới mẹ vợ tương lai ‘đạo hạnh cao thâm’, không khỏi cảm giận găng sức đóng một dấu ấn trên cổ cô rất mờ ám.

“Mẹ em . . .” Lục Hân như có chút hờn dỗi nói: “Dù sao em là của tôi, bà ấy có phản đối cũng vô dụng!”

Giọng điệu đó rất mềm nhẹ nhưng chứa tức giận, như là đứa nhỏ bướng bỉnh liều mạng ôm món đồ chơi yêu thích, tuyên bố nó là của mình.

Phương Tình nhin không được cười ra tiếng, trong lòng tự nhiên có cảm động như sóng triều đánh úp tới.

“Không cho phép!” Lục Hân oán hận lại gặm cổ cô, “Nhìn tôi thế này em vui lắm sao?”

Phương Tình giờ phút này cảm thấy đó không phải là hắn, không có cao ngạo lạnh lùng thường ngày, mà là một đứa trẻ nghịch ngợm đang bực bội, nếu trêu chọc sẽ rất vui.

Mặc dù có Lục Hân ôm ấp, ở bên ngoài lâu vẫn khiến cho Phương Tình cảm thấy ớn lạnh từng cơn. Cô không muốn quay về phòng ứng phó với đám người kia. Lúc này bông tuyết bay hiem thấy, cảnh ý như thế, khiến cho cô không tự chủ muốn làm càn một hồi.

Đem đông trong trẻo nhưng lạnh lạnh yên tĩnh, tuyết bay múa dưới ngọn đèn, giọng nói Phương Tình trong trẻo uyển chuyển rất là êm tai.

“Lục Hân, chúng ta bỏ trốn đi, ngay bây giờ!”

Lục Hân cái gì cũng chưa nói, gương mặt anh tuấn tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ cùng tình cảm dịu dàng, một phen kéo Phương Tình, cùng mười ngón tay cô đan xen, dẫn cô chạy ra ngoài cửa.

Tiếng bước chân cùng tiếng cười dễ nghe của cô gái biến mất thật lâu, trong góc đen tối có một người vẫn giữ dáng vẻ cô đơn không nhúc nhích, trên đầu vai đọng một lớp tuyết mỏng, lại khiến cho anh ta càng lộ rõ vẻ thê lương buồn bã.

Hạ Khải Minh ngón tay nắm áo khoác trở nên trắng, trong mắt kiềm nén buông xuống, tim như bị cắt thành mảnh nhỏ, trên mặt rốt cục không thể tiếp tục giữ vẻ thái bình giả tạo nữa rồi.

Dây dưa, thử dốc.

Lục Hân thậm chí không kịp mở đèn, cửa phòng vừa mở đã đẩy Phương Tình ở phía sau cửa, hôn liên tục. Phương Tình không kịp phản ứng, chỉ theo bản năng bị động đón nhận, vươn tay ôm lấy cổ hân; vô cùng phối hợp hé miệng. Động tác Lục Hân bởi vì cô chủ động mà có chút thô bạo, lưỡi như lửa nóng lần lượt càn quét trong miệng cô không chần chừ; dẫn ra hương thơm mềm mại từ cô, quần bên vào nhau, động tác trên tay nhanh hơn, nhanh chóng kéo cởi bỏ áo khoác ngoài bao bọc lấy cô.

Trần trụi. Làn da lộ ra bên ngoài bởi vì khí lạnh mà co rúm lại, Phương Tình không tự chủ được càn dựa sát vào vòm ngực nóng bỏng của hân. Lục Hân một tay dùng lực ôm lấy cô, vừa hôn vừa đưa cô đi đến sofa.

Môi Lục Hân hôn cô thật sâu, đặt cô lên sofa rộng rãi. Phương Tình như là vừa mới xong bài kiểm tra chạy tám trăm mét, tiếng thở rất lớn, tim đập kịch liệt tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lục Hân chìm đắm trong mê loạn cũng không quên rút ra một bàn tay lò mò tìm điều khiển từ xa mở hệ thống lò sưởi, bỏ qua điều khiển từ xa dần dần lả lướt lên làn da trần trụi của Phương Tình. Bờ vai trần, sau đó cầu vai vừa khít ôm trọn, dùng chút lực, bộ lễ phục màu hồng đào đã bị kéo mở ra từ cổ áo.

Hân từ lâu đã nhìn thấy bộ quần áo để lộ cơ thể khiến hân không vừa mắt, khi cô khiêu vũ những này đó không hề được che giấu khiến hân phát điên lên, hận không thể lập tức móc xuống hết mấy con mắt không kiêng nể gì cứ nhìn chăm chăm vào cô.

Tiếng vải vóc bị kéo mở thanh thúy vang lên khiến cho Phương Tình kinh hô một tiếng, vừa định nâng lên trên thân ngồi dậy, đã bị Lục Hân một lần nữa hôn, bàn tay to không chút do dự phủ phục lên nơi đầy đặn mềm mại, kỹ năng thành thực nhẹ nhàng vuốt ve..

Trước ngực nóng bỏng cảm giác như lửa to cháy lan ra đồng cỏ, nháy mắt đốt khắp người cô, ngay cả đại não cũng đều sôi trào, đem tất cả cố kỵ, bất an toàn bộ cháy sạch không còn một mảnh.

Phương Tình nửa thân trần mặc cho Lục Hân hành động. Môi lưỡi Lục Hân dần dần di chuyển xuống, nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh mê người, sau đó di chuyển xuống nơi mềm mại trắng như ngọc....

Lục Hân vừa hôn vừa nâng thân mình thoảng lên nhanh chóng cởi bỏ áo, lại lần nữa phủ phục xuống, trần trụi. Cơ bắp phô bày, da dán vào nhau, độ nóng như lửa đốt trên người hân khiến cho Phương Tình có chút sợ hãi, hơi hơi hí mở đôi mắt đã bao phủ bởi làn sương, thấy đầu Lục Hân đang chôn vui trước ngực cô.

Đầu Phương Tình nổ “ầm” một tiếng, xấu hổ không kiềm chế được, ưm một tiếng. Trong lòng có một cảm giác ‘đến đích’, tuy rằng vẫn có chút bất an, nhưng cô không hề chống đối, thậm chí ẩn sâu có chút chờ mong.

Tiếng chuông điện thoại đương lúc vui vẻ này lại vang lên.

Động tác của Lục Hân hơi dừng lại, sau đó không quan tâm tiếp tục, tay kia thì lại từ đầu gối của cô lướt lên.

Phương Tình mặt đỏ tựa như sắp bắn ra máu, hai tay liều mạng bấu vào bờ vai của hân, ngọ ngoạy muốn đứng lên.

Lục Hân bắt màn ngừng đầu, đầu mày nhíu chặt, ngoài cửa sổ có ánh đèn len vào, làm nổi bật sườn mặt góc cạnh rõ ràng, sáng sủa hiện ra chút tà mị.

“Không cần để ý tới nó”

Phương Tình nóng nảy, vội vàng thối lui một chút nói: “Không được! hay là.... mẹ em gọi điện thoại!”

Lục Hân toàn thân cứng đờ, vẻ mặt đầy dục vọng. Rất bất mãn, có chút thất bại xoay người ngồi trên mặt đất, nhào tới vươn tay mang tới di động đưa cho cô.

Phương Tình miễn cưỡng mượn tấm vải che lấp cảnh xuân trước mặt, cơ thể trần trụi, bình phục lại hô hấp mới nghe điện thoại..

“Đồ chế tiết, con về ngay cho ta! Cũng không xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

Phương Tình vội vàng đưa điện thoại di động ra xa tai, đợi cho Dịch Trường Thanh không rống la nữa mới vội nói: “Dạ. mẹ một mình ngủ trước đi. Con đã lớn như vậy rồi, muộn về cũng không có gì nghiêm trọng”

Lửa giận của Dịch Trường Thanh thông qua đường dây điện thoại đốt lại đây: “Mày có lớn cũng là con gái của ta, ta bảo mày về nhất định phải về cho ta!!”

Hơi hơi dừng lại, Dịch Trường Thanh miễn cưỡng nhận thấy không thích hợp, bà là ai, hơi suy tư cũng liền đoán đại khái.

“Lục Hân ở bên cạnh con có phải hay không?” Dịch Trường Thanh trấn định lại, cực kỳ bình tĩnh hỏi.

“Dạ, có” Phương Tình liếc mắt nhìn Lục Hân một cái, biết giấu không được bà, thành thật trả lời.

“Con nói với hân, nếu còn muốn sau này con cùng có còn liên hệ, trong nửa giờ phải đưa con về đến nhà, bằng không. Ta sẽ báo cảnh sát tố hân lừa bán phụ nữ nhà lành!”

Phương Tình vừa nghe lập tức giận dữ: “Con không phải là phụ nữ!”

Dịch Trường Thanh cười nhẹ lạnh lùng nói: “Trong nửa giờ cũng chưa về, con cũng sẽ lưu lạc đến hàng ngũ phụ nữ!” Nói xong “rầm” ngắt liên lạc.

Phương Tình chợt dạ đỏ mặt lên, lúng ta lúng túng liếc mắt nhìn Lục Hân một cái.

Lục Hân rất gần cô, bóng đêm yên tĩnh như vậy, nội dung trò chuyện được hân nghe không sót một chữ, lúc này cũng đã bình tĩnh lại, trầm mặc cầm quần áo nhặt lên đưa cho cô.

“Thay quần áo tôi đưa em về” Lục Hân mạnh mẽ giả vờ bình thản nói, tự để thân trần, tự mình đi vào phòng vệ sinh.

Phương Tình trong lòng có cảm giác ngọt ngào lan toả, vì nhần nại cùng bao dung của hân, vì hân hiểu cô.

Khi tới nói, Lục Hân giúp cô cởi bỏ đai an toàn, trầm mặc nhìn thấy cô xuống xe, đóng cửa xe.

Phương Tình đi hai bước rồi lại quay trở lại, gõ cửa sổ phía lái xe, nhìn dáng vẻ Lục Hân uất ức mất mát, như đứa trẻ không chiếm được tình cảm cha mẹ, không khỏi khẽ mỉm cười nói: “Theo em vào đi thôi, đoạn này rất dài.”

Trong mắt Lục Hân toát rõ nét sung sướng vui mừng, không chút do dự đẩy cửa xe ra, khoác lên người cô áo khoác rộng thùng thình, kéo cô đi về phía trước.

Dịch Trường Thanh giống như phu nhân thời Trung cổ, ngồi ngay ngắn trong phòng khách đèn sang trưng chờ, nhìn thấy Lục Hân cùng đi vào, ánh mắt chợt lóe, nở nụ cười.

“Ồi chào, Tình Tình làm sao cũng không nói trước một tiếng có vị khách muốn tới?”

Phương Tình trở mặt xem thường, không trả lời bà, hỏi: “Ông ngoại ngủ rồi sao? Còn cậu đâu?”

Dịch Trường Thanh đứng lên, phong thái tao nhã trên làn váy cũng không có nếp nhăn: “Ừ, bọn họ đều ngủ rồi.trẻ như vậy con vứt ta lại thực sự là bất hiếu, may còn có Khải Minh đưa ta về”

Phương Tình mặc kệ bà, quay đầu hỏi Lục Hân: “Anh muốn uống gì không?”

Lục Hân lắc đầu, hào hoa phong nhã đối với Dịch Trường Thanh nói: “Dì, trẻ thế này rồi con về trước!”

Dịch Trường Thanh biểu hiện ra dáng vẻ thật đáng tiếc, gật gật đầu: “Được rồi, vốn đang muốn giữ cậu ở lại nói chuyện... Nhưng xem ra hôm nay trẻ như vậy, thực sự không có tiện!”

Phương Tình còn muốn nói nữa cái gì, di động vang lên.

Phương Tình nghe không nói tới hai câu, sắc mặt khê biến, giọng nói bình tĩnh: “Cậu cứ đứng đợi ở nơi nào nó trước đừng đi đâu, tớ qua liền! Yên tâm. Tớ sẽ giúp cậu tìm được hân!”

“Lục Hân, anh có biết Lưu Hiệp bây giờ ở đâu không?” Phương Tình tắt điện thoại có chút nghiêm túc hỏi hân.

Lục Hân nghĩ nghĩ nói: “Hân là hân ở trong nhà.”

Phương Tình cầm lấy túi bước đi: “Chúng ta cùng đi tìm Song Hỉ, ngày mai cô ấy phải đi, bây giờ một mình đi ra ngoài.”

Dịch Trường Thanh không nể mặt: “Con lại muốn đi ra ngoài?”

Phương Tình bắt đắc dĩ nhìn bà: “Song Hỉ có việc, con phải giúp bạn ấy!”

Dịch Trường Thanh không nói cái gì nữa, hơi hơi suy tư một căn dặn cô: “Có cái gì cần giúp gọi điện thoại ẹ”

Phương Tình chẳng ừ hử gì cả, lôi kéo Lục Hân ra ngoài.

Phương Tình lên xe bắt đầu gọi điện thoại cho Cố Mạch cùng Xuân Hồng, các cô bốn người có chuyện gì đều là cùng nhau hành động, mặc kệ ai gặp vấn đề gì khó những người khác luôn giúp đỡ cùng nhau giải quyết.

Lập tức ba người không nói hai lời, hiểu biết tình hình sau đó bắt đầu thương nghị đối sách.

Lục Hân thì gọi điện thoại tới thẳng nhà Lưu Hiệp, quả nhiên tìm được hân.

Khi Phương Tình tìm thấy Song Hỉ, cô chỉ có một mình đứng bên ven đường, trên người bị tuyết rơi dính rất nhiều, như là một con thú nhỏ bị vứt bỏ, đáng thương vô cùng.

Phương Tình bắt đắc dĩ thở dài, biết nói cái gì đều là vô dụng, cầm tay cô sưởi ấm nhét vào lòng: “Đừng lo lắng, sẽ có biện pháp.”

Song Hỉ nước mắt lưng tròng nhìn cô, cắn môi không nói.

Vừa ngồi lên xe một chút đã thấy Lưu Hiệp mặt âm trầm chờ ở cửa, hoa đào xinh đẹp trong mắt tràn đầy lo lắng.

Song Hỉ vừa nhìn thấy mặt mày hân quen thuộc, nước mắt đã không còn có thể khống chế.

Lưu Hiệp bước tới gần, duỗi cánh tay ra ôm cô vào lòng, ôm chặt lấy.

Nhiều ngày như vậy không có nhìn thấy cô, lúc này một lần nữa ôm cô, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm giác quen thuộc lẫn đau đớn.

Phương Tình nhìn thấy cảnh tình này, nhẹ nhàng đến bên cạnh Lục Hân nói: “Rất.lãng mạn a!”

Lục Hân nghe vậy sờ sờ đầu cô, nói với Lưu Hiệp nói: “Bên ngoài lạnh như vậy, đi vào rồi nói.”

Lưu Hiệp dẫn Song Hỉ vào nhà, đau lòng xoa xoa tay nhỏ bé lạnh lẽo.

“Phương Tình, Song Hỉ phải ở lại nơi này không để cho đi nữa, cô nói với Hà Giai Hỉ, chị ta không quyền đưa Song Hỉ đi!” Lưu Hiệp mặt cũng không nâng lên thản nhiên nói, giọng điệu cũng chân thật kiên định đáng tin.

Phương Tình còn chưa có kịp phản đối, Song Hỉ liền lắc lắc đầu: “Chị của em cũng rất tốt với em...”

Lưu Hiệp chán nản, trong lúc nhất thời không lời nào để nói.

Phương Tình giọng điệu có chút tình ý sâu sa: “Lưu Hiệp anh như vậy tính làm cái gì? Anh phải làm tốt kết thân với người nhà Song Hỉ, để họ chấp nhận anh mới được. Dù sao anh cũng không phải con gái người ta nuôi dưỡng vất vả hai mươi năm. Anh thế này không nói không làm đã muốn Song Hỉ đi theo anh, không danh không phận sao? Song Hỉ chịu nhiều uất ức!”

Lưu Hiệp cũng nóng nảy, giọng nói đều hơi hơi nâng lên : “Vậy cô nói tôi có thể làm sao bây giờ? Trơ mắt nhìn thấy cô ta đem Song Hỉ mang đi?”

Lục Hân nhú mày: “Gấp cái gì!”

Lưu Hiệp bây giờ nghe một chút liền khó chịu, nghe vậy tức khắc đem lửa giận chuyển đến người Lục Hân: “Cậu tất nhiên là không vội, cậu đâu có gặp lợi hại như vậy!”

Lục Hân nghe vậy lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Phương Tình có bệnh tự hiểu, không dám nhìn tới sắc mặt Lục Hân: “Việc này, chúng ta cũng đừng lục đục nội bộ trước chứ... . . .”

Song Hỉ bây giờ im lặng không lên tiếng, lúc này đột nhiên đẩy Lưu Hiệp ra ngồi thẳng, còn nghiêm túc nói với Lưu Hiệp: “Em cũng không muốn xa cách anh, nhưng chị em từ nhỏ đã che chở cho em, em phải nghe lời chị về nhà... Hiệp Hiệp, anh yên tâm, em sẽ cố gắng đi thuyết phục chị!”

Song Hỉ vẫn luôn là dáng vẻ mơ mơ màng màng, đối với mọi thứ xảy ra chung quanh đều trì hoãn mới phản ứng lại, cho nên luôn làm một chuyện gì đều khiến cho người ta cho rằng cần phải để ý. Giờ này khắc này, cô lại nghiêm túc “Em cũng không muốn xa cách anh” , khiến cho Lưu Hiệp bức bối bị chất chứa mấy ngày lập tức tiêu tán. .

Đáy lòng Lưu Hiệp hơi hơi chấn động, trong mắt từng ánh sáng nhỏ vun khôi phục dần thành ánh sáng chói lóa trước kia.

Lục Hân thấy vẻ mặt của hắn chỉ biết hắn đã có quyết định, ngay sau đó cũng không nói lời vô nghĩa: “Thời gian không còn sớm, trước khi Hà Giai Hỉ quay về phải đưa Song Hỉ về.”

Song Hỉ có chút lo lắng nhìn đồng hồ: “Chị làm xong phẫu thuật sẽ quay về, nếu phát hiện em không có ở đó, em nhất định phải chết... . . .”

Lưu Hiệp xoa xoa đầu cô: “Không cần cấp, anh sẽ đưa em về!”

Lưu Hiệp nói xong cùng Lục Hân trao đổi một ánh mắt hiểu lòng nhau, lôi kéo Song Hỉ đi trước.

Lục Hân cũng đứng lên: “Chúng ta cũng đi thôi! Bằng không. mẹ em sẽ gọi điện thoại đến cảnh cáo nữa!”

Phương Tình có chút lúng túng, chỉ biết hắn sẽ đem lời nói Lưu Hiệp vừa rồi tới chọc mình, cố ý chuyển hướng đề tài hỏi: “Cứ như vậy để cho Lưu Hiệp đưa cô ấy về? Vấn đề giải quyết ?”

Lục Hân thản nhiên liếc nhìn cô một cái: “Đây là vấn đề của chính Lưu Hiệp, người khác giúp không được gì, hắn biết bản thân muốn làm cái gì!”

Phương Tình bán tín bán nghi đứng dậy: “Hắn muốn làm gì? Sẽ không thật sự cùng Hà Giai Hỉ đối mặt giao chiến chứ?”

Lục Hân cười nhạo một tiếng: “Nếu chính đối mặt giao chiến hữu dụng, chống lại thái hậu nhà em, tôi sẽ không bị động như bây giờ!!”

Phương Tình chợt dạ, bị hắn nói được có chút thẹn quá thành giận, bất mãn phản bác: “Cái gì thái hậu nhà em, một ngày nào đó bà cũng là thái hậu của anh, anh phải biết cúi đầu xưng thần..”

Lục Hân sững sốt, lập tức cười sung sướng giống con mèo ăn trộm được thịt sống.

Phương Tình vừa nãy còn không có phản ứng lại, thấy Lục Hân cười đắc ý như vậy mới hiểu được bản thân mình nói cái gì, hận không thể lập tức cắn rút đầu lưỡi của mình.

“Đúng đúng đúng, bà cũng là thái hậu của tôi”

Phương Tình mặt càng đỏ ửng lên, như thiêu như đốt, tức giận dậm chân, không quan tâm gì gào to: “Không cho cười, không cho cười, không cho cười.”

Lục Hân cười càng thoải mái, chẳng có ý đồ dành cô, ôm cô đi ra ngoài.

31. Chương 31

Hà Nguyên nâng tay đẩy mắt kính, lại cẩn thận kiểm tra báo cáo trong tay, sau đó quan sát chàng trai tuổi trẻ ngồi đối diện cười rất hợp lòng người.

“Hà bác sĩ, thế nào?”

Hà Nguyên buông bản báo cáo trong tay, theo nghề y gần ba mươi năm, rất ít gặp phải tình huống này.

“Chàng trai thân thể tổ chất rất tốt!” Hà Nguyên cười rất từ ái, nhắm lại cũng có chút xúc động mà nói: “Bây giờ tuổi trẻ mọi người đều không có chút ý thân thể khoẻ mạnh, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tật xấu. Nhìn kết quả kiểm tra của cậu, các phương diện đều tốt, hằng ngày chắc rất chú ý rèn luyện nhỉ!”

“Dạ, thân thể là tiềm lực căn bản, không có thân thể tốt làm sao có thể mang tới hạnh phúc cho gia đình được?”

Hà Nguyên không hề che dấu khen ngợi của mình: “Chàng trai nói rất đúng, nếu thân thể không tốt, người thân vẫn là người lo lắng cho bản thân mình nhất.”

“Hà bác sĩ thực sự là gương mẫu cho tuổi trẻ chúng cháu, không chỉ có sự nghiệp thành công, đối với gia đình cũng hết lòng hết dạ, chúng cháu làm sao có thể trở thành người như Hà bác sĩ được đây!”

Hà Nguyên cười rất thoải mái, vui tươi hơn hờ thuận miệng nói: “Tiểu tử như cậu cũng rất tốt đó, tôi thấy cậu cũng là một nhân tài gương mẫu, nói vậy vợ cậu cũng rất hạnh phúc”

“Hà bác sĩ bác quá khen, cháu còn chưa kết hôn đâu... Hà bác sĩ, bác cảm thấy.... cháu như vậy, làm con rể bác thì thế nào?”

Hà Nguyên sững sốt, nghi hoặc nhìn hẩn.

“Chào bác, cháu là bạn trai Song Hỉ” Lưu Hiệp cười đáng vẻ ôn hoà, rất có lễ phép đứng lên tự giới thiệu.

Hà Nguyên vừa nghe tức khắc hiểu rõ, có chút buồn cười nhìn hẩn: “Cậu chính là người làm cho Hỉ Bảo nhà chúng tôi nhớ mãi không quên?”

Lưu Hiệp nghe thấy “Nhớ mãi không quên” , cười càng thêm sung sướng, trong mắt đều là tình cảm dịu dàng.

“Song Hỉ có khỏe không bác? Cháu thật lâu cũng chưa gặp được cô ấy, cho nên.... đành phải mạo muội đến quấy rầy .”

Hà Nguyên đã dâng tặng nửa đời mình ở bệnh viện, nhìn quen cảnh sinh lão bệnh tử, cũng nhìn rõ nhân tình ấm lạnh, hơi hơi nhìn quét về mặt Lưu Hiệp vài lần, chỉ biết chàng trai này đối với Song Hỉ rất có tâm.

“Song Hỉ cũng không tệ lắm, chẳng qua là cùng chị gái náo loạn tranh cãi vài ngày”

Lưu Hiệp ngay tức khắc trưng ra đáng vẻ thâm tình u buồn: “Ba, con có thể gặp cô ấy không?”

Hà Nguyên vừa lúc bưng lên ly uống nước, nghe vậy một ngụm nước phun ra.

“Khụ khụ.” Hà Nguyên hé ra mặt ghen đỏ bừng.

Lưu Hiệp vội vàng đi qua, vươn tay vỗ lưng giúp ông thuận khí, rất thân thiết nói, “Ba, ba đừng nóng vội!”

Hà Nguyên thư hoãn khí xong mới cười mắng “Tiểu tử này. miệng lại rất ngọt” Dừng một chút, thấp giọng lẩm bẩm một câu, “Khó trách Hỉ Bảo vì cậu dám chống lại chị.”

Hà Nguyên nhìn đồng hồ trên tường, đứng lên nói: “Đi thôi, đi tới nhà bác, Song Hỉ đang ở nhà.”

Lưu Hiệp cười vui vẻ theo sát, ân cần đón nhận cặp xách trên tay ‘nhạc phụ đại nhân’ tương lai.

Bà Hà mở cửa nghênh đón chồng về thấy Lưu Hiệp đi phía sau, hai mắt bỗng dưng toả sáng.

“Ôi chào, chàng trai đáng yêu này là ai a?”

Nói xong bà Hà lướt qua chồng mình, nét mặt ửng đỏ cầm tay trắng nõn thon dài của Lưu Hiệp, vừa sờ sờ, vừa khen không dứt miệng “Cậu bé này, rất tuấn tú a”

Hà Nguyên thở dài, kéo vợ mình vào lòng còn chưa có mở miệng, Lưu Hiệp đã hồi phục lại tinh thần trưng ra dáng vẻ thiếu niên hiểu biết tinh khôn, khôn khéo chào hỏi: “Chào mẹ, con là Lưu Hiệp.”

Khuôn mặt bà Hà đang vui sướng trong chớp mắt có chút méo mó, nhéo cánh tay Hà Nguyên tròn mắt: “Ông khi nào tạo ra một con riêng thế này hả??”

Hà Nguyên vẻ mặt đau khổ, vừa ra sức nháy mắt với Lưu Hiệp, vừa không ngừng giải thích: “Bà nó, bà ngắt nhẹ thôi, đây không phải con riêng của tôi, là con rể bà đó!!”

Bà Hà buông tay ra, nghi hoặc nhìn Lưu Hiệp: “Dáng vẻ thuộc loại đẹp, khí thế hơi kém chút, tôi lo lắng... Giai Hỉ nhà chúng ta mạnh mẽ thế, có thể hay không....”

Lưu Hiệp vội vàng tiến lên từng bước trịnh trọng nói: “Mẹ, con là bạn trai Song Hỉ.”

Bà Hà đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt mày hớn hở hẳn lên, lôi kéo hẳn vào trong “A, hoá ra cháu thích Hỉ Bảo nhà chúng tôi ư, tới đây, nói ẹ nghe, con làm sao phát hiện Hỉ Bảo mà đầu cơ kiếm lợi hả?”

Đầu cơ kiếm lợi. Được rồi, Lưu Hiệp yếu thế rồi.

Lưu Hiệp kéo cánh tay bà Hà, một dáng chuẩn mực chờ ban ân huệ: “Mẹ, con đã sớm nghe Hỉ Bảo kể về mẹ... “

Lưu Hiệp cùng bà Hà ngồi trên sofa phòng khách, một bên thao thao bất tuyệt khen tặng mẹ vợ, vừa lễ phép đánh giá phòng khách, đồ vật này nọ có nhiều chút, nhiều nhưng không loạn, chồng chất lại tạo cảm giác ấm áp của một gia đình bình thường

“Mẹ, ai tới vậy ?” Song Hỉ kéo cửa phòng ra, xoa xoa mắt đi tới.

“Song Hỉ!” Lưu Hiệp ánh mắt sáng quắc nhìn người nào mặc áo ngủ rõ ràng mới vừa bị đánh thức.

Song Hỉ cả kinh, nghĩ bản thân mình còn chưa tỉnh ngủ, nhéo mạnh mình một cái, đau đến nhe răng trợn mắt, còn không quên bước qua hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lưu Hiệp bị hành động của cô chọc cho cười, cười tủm tỉm nói: “Anh tới gặp ba mẹ!!”

Song Hỉ hoảng sợ nhìn về phía ba mẹ mình..

Bà Hà vui tươi hơn hở: “Nhìn ta gì chứ? Ta cũng không phải thuộc dạng cha mẹ phong kiến chia rẽ uyên ương! Nhưng Hỉ Bảo con cũng thật là, sớm nói Lưu Hiệp đẹp trai thế này ta nhất định đứng về phía con... “

Hà Nguyên bất đắc dĩ thở dài, ôm chầm bà vợ khờ dại mê trai của mình hỏi: “Bà không sợ Giai Hỉ ?”

Bà Hà tức khắc vỗ vỗ ngực vang rung trời, ngẩng cao đầu nói: “Nó là con gái tôi, tôi là mẹ nó, tôi vì sao phải sợ nó? Nó nên ngoan ngoãn nghe lời tôi nói mới là.....”

Đang nói ngoài cửa vang lên hai tiếng đóng mở cửa, Hà Giai Hỉ từ bên ngoài vừa mới quay về.

Bà Hà nuốt lại lời nói hùng hồn sau đó vào bụng, cẩn thận lui về phía sau hai bước.

“Cậu ở chỗ này làm gì?” Hà Giai Hỉ vừa nhìn thấy Lưu Hiệp, tức khắc xù lông nhím, bước chân vọt tới cạnh Song Hỉ, kéo cô tới sau mình, dáng vẻ gà mái bảo vệ con.

Lưu Hiệp ở trước mặt các trưởng bối vô cùng nhu thuận, hướng Hà Giai Hỉ gật đầu chào hỏi: “Chào chị!”

Hà Giai Hỉ lông mày nhướng cao: “Há, tôi cũng không có phúc làm chị Lưu công tử, đừng gọi khiến tôi tổn thọ!”

Lưu Hiệp cũng không hờn giận, duy trì vẻ phong độ nói: “Song Hỉ cùng em bên nhau, bất kể thế nào cũng phải đến chào hỏi người nhà cô ấy, không chào hỏi, là do em mạo muội rồi!”

Bà Hà nhú đầu ra khỏi Hà Nguyên: “Không mạo muội, không mạo muội.”

Hà Giai Hỉ tức giận trừng mắt liếc nhìn bà ta một cái, bà ta sợ tới mức rụt cổ về.

Hà Nguyên thấy chiến tranh trong nhà sắp bùng nổ nên vội ngồi thẳng, khụ khụ hai tiếng nói: “Giai Hỉ à, con vừa trở về cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi một chút, trong nhà có khách tới chơi để cho chúng ta đón tiếp là được”

Hà Giai Hỉ bất mãn hô một tiếng: “Ba.” , nhìn thần sắc Hà Nguyên kiên định, cũng không cam tâm phải trở về phòng .

Bà Hà lúc này mới chạy đến vỗ vỗ cánh tay Lưu Hiệp, rất thân thiết nói: “Tiểu Hiệp, hôm nay mẹ nấu món ngon cho con!”

Lưu Hiệp lặng lẽ thở một hơi, đi theo bà Hà vào phòng bếp: “Mẹ, con đến giúp mẹ!”

Bà Hà kiễng chân lên rất từ ái sờ sờ đầu Lưu Hiệp: “Ngoan a, con ra phòng khách nói chuyện với ba con là được rồi.”

Lưu Hiệp bị động tác của bà khiến thành dở khóc dở cười, đành phải gật gật đầu, quay lại ngồi lên sô pha.

Hà Nguyên nhìn con gái đang ngồi trên sô pha xấu hổ không biết làm sao, lại lướt qua ‘con rể’ mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh, cười cười nói: “Hỉ Bảo, đi lấy nước uống cho Lưu Hiệp”

Song Hỉ gật gật đầu, vô cùng vui vẻ rời khỏi phòng khách, rời khỏi bầu không khí quỷ dị.

“Ba, ngài muốn nói gì với con?” Lưu Hiệp cung kính hỏi.

Hà Nguyên thả lỏng tựa vào sô pha: “Tiểu tử như cậu rất thông minh... kể một chút đi, cháu cùng Song Hỉ làm sao quen biết?”

Lưu Hiệp thành thành thật thật kể lại quá trình bọn họ quen biết tới yêu nhau khai báo rõ ràng. Đương nhiên bản thảo đặc biệt đưa qua cho Phương Tình tra soát lại, lời nói này rất thành khẩn, ca từ hoa lệ lại rành mạch nói có thể khiến cho cổ cây cũng đau đớn theo, phong vân rơi vào biến sắc, hiệu quả đạt tới mức cảm động cả trời đất.

Hà Nguyên thoáng tưởng tượng cũng có thể hiểu vì sao Hà Giai Hỉ lại biểu hiện như vậy khi thấy hắn. Một người gia thế bối cảnh không tầm thường lại anh tuấn như thế, sẽ coi trọng Song Hỉ thực sự khiến cho người ta.... khó mà tin được.

Lưu Hiệp lẩn lộn ở thương trường nhiều năm như vậy, rất hiểu sắc mặt người khác. Lúc này vô cùng thành khẩn nói với nhạc phụ đại nhân: “Ba, con có thể hiểu tâm tình của người làm cha quan tâm con gái. Con không dám nói lời thề mãi mãi, cũng không dám cam đoan có thể mang lại cho cô ấy tương lai đại phú đại quý. Con chỉ muốn nói, vì cô ấy, con muốn càng thêm cố gắng. Hy vọng có thể cho cô ấy vui vẻ hạnh phúc, quyết không để cho cô ấy chịu đau khổ. Con sẽ cố gắng như ba bảo hộ cô ấy, để cho cô ấy cả đời khờ dại không lo lắng, có thể ở ở trong thể giới của mình tùy hứng làm bậy”

Ánh mắt Hà Nguyên chậm rãi thay đổi, trong lòng cảm giác gì đều có — Cùng lúc là con gái rất cục trưởng thành có thể tìm được một người tốt rất vui mừng; cùng lúc đã có tâm tình của người cha đã có cả thiên hạ, lại là cảm giác con gái bảo bối nâng trong lòng bàn tay hơn hai mươi năm, phiền muộn và mất mát vì sắp bị gã thanh niên này đón đi mất.

Bà Hà thi thố tài năng làm một bàn đồ ăn.

Lưu Hiệp dọn bàn bày trí đĩa, biết vâng lời đi theo giúp Hà Giai Hỉ.

Hà Giai Hỉ nhìn cũng không nhìn hắn, túm lấy em gái ngồi ở cạnh mình, cùng Lưu Hiệp cách một cái bàn tương đối xa.

“Tiểu Hiệp, đến ném thử cái này!” Bà Hà nhiệt tình quơ chiếc đĩa gấp món ăn cho con trai.

Song Hỉ biết Lưu Hiệp từ trước đến nay có tính ưa sạch sẽ, không ăn người khác gấp gì đó, đang muốn mở miệng giúp hắn, đã thấy Lưu Hiệp chẳng có chút bất bình nào gấp thức ăn ăn..

“Ăn ngon ăn ngon, tay nghề mẹ thật tốt!”

Bà Hà cười toe toét, liên tục gấp thức ăn cho hân, rất nhanh trong chén Lưu Hiệp liền nổi lên ngọn núi nhỏ.

Song Hỉ chẳng còn cảm giác vui sướng như mới gặp Lưu Hiệp, toàn bộ đã mất sạch, bĩu môi chọc chọc cơm trắng trong chén, trong lòng bất bình vô cùng bất mãn mẹ mình thờ ơ với cô.

Lưu Hiệp vươn tay dài gấp chân gà bỏ vào chén cho Song Hỉ, lại cưng chiều dịu dàng nhìn cô: “Này, chân gà em thích nhất”

Bà Hà vừa thấy, lập tức xoay mặt nói với Hà Nguyên bên cạnh: “Rất ngọt ngào nha, tôi cũng muốn!”

Trong lòng Hà Nguyên bất đắc dĩ địa thở dài, nhưng dịu dàng cười thoả mãn yêu cầu tính trẻ con của bà.

Hà Giai Hỉ mắt lạnh nhìn thấy cảnh này, cười cười châm chọc: “Lưu công tử lẫn lộn trong son phấn nhiều năm như vậy, quả nhiên tay nghề lão luyện ‘gió trăng’, không biết đã cho bao nhiêu cô gái mơ mộng chiều dịu, gấp thức ăn cũng ngọt ngào hạnh phúc?”

Nét mặt Lưu Hiệp bất động, trong lòng đang suy tính làm sao mở miệng. Bà Hà cũng không vui vẻ gì liếc xéo cô chị một cái, than thở cho đứa con gái mình sinh ra: “Giai Hỉ con đây là ghen tị”

Hà Giai Hỉ một hơi ghen ở trong lồng ngực, thiếu chút nữa bùng nổ tại chỗ, hung hăng trừng mắt nhìn bà một cái.

Hà Nguyên không mặn không nhạt nói: “Giai Hỉ, đi vào bếp lấy cho cha chén canh.”

Hà Giai Hỉ bất mãn nhú mày, không rõ cha mình luôn luôn thâm minh đại nghĩa làm sao cũng giúp Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp trong lòng âm thầm đắc ý, lại vẫn như cũ làm ra một bộ khiêm tốn lễ phép nói: “Con đi lấy canh giúp ba mẹ.”

Song Hỉ đầu cũng không dám ngẩng lên, ở trên bàn cơm tràn ngập khói thuốc súng ăn chẳng có vị gì.

Sau khi ăn xong Hà Giai Hỉ thu dọn chén đĩa, Lưu Hiệp xắn tay áo tiến lên hỗ trợ.

Trong phòng bếp Hà Giai Hỉ tựa vào một bên để ý Lưu Hiệp tư thái thanh thần rửa chén, lạnh lùng nói: “Cậu rốt cuộc có mục đích gì?”

Sắc mặt Lưu Hiệp không thay đổi, vừa rửa chén thờ ơ đáp lại: “Tất nhiên là vì Song Hỉ mà đến.”

Hà Giai Hỉ cười lạnh, khoanh tay nói: “Cậu đừng tưởng rằng tóm được ba mẹ tôi là có thể muốn làm gì thì làm. Tôi nói cho cậu biết, cậu thu dọn xong rồi nhanh chóng rút về thành phố N đi. Em gái của Hà Giai Hỉ với không tới Lưu gia nhà cậu..”

Lưu Hiệp đôi mắt thâm trầm “Chị vì cái gì phản đối?”

Trên nét mặt Hà Giai Hỉ khinh thường quét nhìn hân một cái: “Cậu hỏi tôi vì sao phản đối? Lưu Hiệp như cậu có nhiều phụ nữ, tôi có thể đem em mình đẩy vào hố lửa sao?”

Lưu Hiệp cau mày: “Ai có thể không có quá khứ? Quá khứ tôi rất hoang đường, nhưng đó là trước kia. Bây giờ tôi chỉ có một mình Song Hỉ, về sau cũng chỉ có một người là cô ấy!”

Hà Giai Hỉ nghe xong chẳng hề cảm động, cười cười, phun ra lời nói lại tựa như có ngấm trong độc: “Kháng chiến chỉ mới chấm dứt sáu mươi năm, nhưng cậu có thể cho rằng thương tổn đã thành lịch sử đó coi như không tồn tại sao? Khi Nhật Bản đầu hàng biết hối lỗi có thể cùng Trung Quốc vẫn là láng giềng hoà thuận hữu hảo sao? Lưu Hiệp, quá khứ là chui không hết, lời thề non hẹn biển của cậu một câu tôi cũng không tin tưởng!”

Lưu Hiệp trầm mặc đem chén bán thu dọn xong xuôi, mới chậm rãi rửa tay lau khô, nhìn Hà Giai Hỉ cực kỳ bình tĩnh hỏi: “Vậy chị nói phải làm sao bây giờ đâu? Ví như theo lời chị nói, chẳng lẽ muốn cho Trung Quốc cũng đến xâm lược giết hại một lần, đem hết thấy những gì Trung Quốc từng trải qua toàn bộ trả về sao?”

Hà Giai Hỉ sững sốt, hiếm khi bị hỏi ngược lại thế này.

Lưu Hiệp nở nụ cười chua xót: “Cũng như có một lần sửa sai thì mới có cơ hội làm người mới. Nếu tất cả tội nhân vi phạm pháp luật thế nào đều bị phán xử tử hình, xã hội này tất cũng không hài hòa. Tôi tới chỗ này không phải vì muốn rung động cha mẹ. Tôi chỉ muốn lấy hành động thực tế để ọi người yên tâm, mọi người là người thân của Song Hỉ, là sự quan tâm của cô ấy, tôi đây tất nhiên sẽ giống như cô ấy quan tâm tới mọi người.”

Tôi yêu cô ấy, cô ấy thích gì tôi cũng thích, cô ấy tôn trọng ai tôi cũng tôn trọng người đó, cô ấy là kho báu của ai tôi cũng là kho báu người đó.

Hà Giai Hỉ còn chưa nói tiếp, cửa phòng bếp liền truyền đến một tiếng thốn thức rất nhỏ, bà Hà ló đầu ở cạnh cửa vẻ mặt cảm động, nước mắt lấp ló, bên dưới là Song Hỉ cùng vẻ mặt.

Bà Hà thấy bản thân mình bị phát hiện cũng thoải mái đứng thẳng đi đến, rất có gương mẫu lôi kéo Lưu Hiệp tuyên bố với Hà Giai Hỉ: “Tiểu Hiệp về sau có thể đến đây ăn cơm bất cứ lúc nào!”

Hà Giai Hỉ ngay tức khắc sẽ phản đối, bà Hà nhẹ nhàng liếc nhìn cô ta một cái nói: “Dù sao đồ ăn là ta mua cơm là ta nấu, không hài lòng con có thể về thành phố N.”

Lưu Hiệp suýt chút nữa vui quá mà khóc, mẹ vợ nữ vương, rất hợp tính hần!

Hà Giai Hỉ trong lúc này sắc mặt rất khó coi, hừ lạnh một tiếng đi rồi.

Lưng bà Hà thẳng tắp liền chùn xuống, hé ra mặt khổ nói: “Xong rồi, ta chống lại Giai Hỉ, các con nhất định phải giúp ta a...”

Lưu Hiệp hai tay giúp đỡ bả vai bà Hà, cúi đầu đáng vẻ hiếu thuận an ủi bà: “Mẹ, mẹ yên tâm, con khẳng định ủng hộ mẹ!”

32. Chương 32

Lưu Hiệp không dám được một tắc lại muốn tiến một thước. Nếu như nói ở lại Hà gia ngủ hoặc gì gì đó, phỏng chừng Hà Giai Hỉ sẽ lại một đao chém hần. Vì thế cơm nước xong sau khi ăn hoa quả cũng rất lễ phép cáo từ ra về.

Song Hỉ vội vàng nhảy dựng lên nói: “Ba mẹ, con tiễn anh ấy rồi về ngay”

Lưu Hiệp tươi cười đầy mặt nắm tay nhỏ bé của cô xuống lầu.

“Anh chạy tới nơi này... công ty thì làm sao?” Song Hỉ không tự giác dùng ngón trở cọ cọ trong lòng bàn tay ấm áp Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp vốn đang muốn lợi dụng cơ hội lần này thổi phồng vĩ đại thêm. Vì cô công việc cũng không cần, không quản xa ngàn dặm mà đến thảo phạt nhà cô lấy lòng mọi người. Song nhìn thấy đáng vẻ cô lo lắng, cũng chỉ có thể xoa xoa đầu tóc bù xù của cô.

“Đừng lo lắng, anh chẳng qua là đem ngày nghỉ năm mới nghỉ trước mà thôi, chuyện công ty đều thu xếp cả rồi”

Song Hỉ yên bụng mà gật gật đầu, áp ứng nói: “Anh có thể đến. . . . em.... em rất vui”

Song Hỉ tuy rằng dễ dàng then thùng, não bộ lớn nhiều nếp gấp nhưng phản ứng trì độn; song cô có một điều tốt lắm đó là thành thật, từ trước đến nay nghĩ gì nói đó.

Lưu Hiệp ngay tức khắc cảm thấy rằng thời gian một ngày một đêm liêu mạng làm việc và gì đó, đều là đáng giá.

“Ồ, ngoài việc vui ra Còn có gì muốn nói với anh không?” Lưu Hiệp ôm cô vào trong lòng, cảm gác lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp.

Song Hỷ đem đầu chôn vào lòng hắn, nghe vậy căn môi lắc lắc đầu.

Lưu Hiệp ánh mắt dịu dàng, tiếp tục dụ dỗ hỏi: “Thật sự không có? Có hay không. Rất nhớ anh?”

Song Hỷ trầm mặc trong chốc lát, đỏ mặt gật gật đầu rất nhỏ, đôi mắt cười sung sướng Lưu Hiệp

Song Hỷ ngẩng đầu hôn lên khoé môi hắn, chăm chú nhìn vào hắn nói: “Gặp anh em cái gì cũng không lo lắng, Hiệp Hiệp, em từng nói sẽ mang cho anh một gia đình ấm áp, em sẽ không nuốt lời. . . . em. . . . anh yên tâm, lần này em không nghe chị nữa, em yêu anh, em muốn cùng anh bên nhau mãi mãi, không hỏi quá khứ, chỉ cầu tương lai!”

Lưu Hiệp không nghĩ tới lúc này lại đổi được lời tỏ tình thông cáo đầy tình cảm của Song Hỷ

Lúc cô nhìn hắn ánh mắt kiên định nói ‘em yêu anh’, ánh mắt sáng ngời rực rỡ. Hắn giống như là người khách bộ hàng đi trong bóng đêm một thời gian rất lâu, bởi vì lâu không thấy ánh sáng, mãi đến khi trời quang rực rỡ vỡ ‘ầm’ một tiếng, hắn cảm giác sâu sắc rằng những ánh sáng này làm bóng mắt hắn, nóng bỏng chảy vào đáy lòng hắn. Từ nay về sau để lại dấu ấn không thể nào biến mất, khiến cho trong lòng hắn không còn hoang vắng.

Lưu Hiệp vừa thỏa mãn vừa cảm động, thậm chí kìm không được muốn dùng phương thức rơi nước mắt để thổ lộ tình cảm chan chứa trong lòng

Lưu Hiệp đột nhiên dùng sức kéo cô vào lòng, cúi đầu hung hăng hôn chặt môi cô, như phải muốn đem cô hoà vào trong máu thịt. Khiến cho Song Hỷ vui vẻ cảm nhận được Lưu Hiệp lúc này hạnh phúc đến không còn sức chống đỡ, cảm giác cả trái tim đều đau đớn.

Dịch Trường Thanh từng nói qua, con gái bà được nuôi lớn dưới “Chủ nghĩa giáo điều”, tựa như sản xuất búp bê hàng loạt, đẹp nhưng dễ vỡ, không có chút sinh khí nào.

Cho nên Phương Tình rất là buồn bực, khi nào thì vậy, một người từng là ‘búp bê’ giờ sao lại thành ‘Quý phu nhân’ thì Dịch Trường Thanh cũng lãi to rồi.

Mẹ Hạ Khải Minh cả đời sống theo việc lập kế hoạch xây dựng con đường đời, thùy mị yên ổn làm tròn bổn phận người vợ giúp chồng dạy con.

Chẳng qua, Phương Tình lúc này cười chua xót tìm cách trốn ra ngoài vườn hoa, trong lòng trước nay chưa từng có lại hy vọng mẹ Hạ có thể anh dũng một hồi, hoặc là.... hoặc người nào đó trở tay hoá mưa gió to lớn xuyên không vào cơ thể của bà, có thể giết bằng được Dịch Trường Thanh, song điều đó vĩnh viễn không hề đến.

“Tình Tử, trốn ở đây làm gì?”

Phương Tình cười khổ nói với Hạ Khải Minh: “Nhớ rõ lúc chúng ta cùng nhau đọc “Phiêu”, Tư Gia Lệ từng nói những mệnh phụ phu nhân trung niên giống như một lão mèo xảo quyệt khó chơi, tuyệt không nên sống chung, khiến người ta không thể chịu đựng được. Tuy rằng các dì đều rất dịu dàng nhã nhặn lịch sự. Đối với một người sau tám năm lễ mấy tuổi thanh xuân đã qua đi, thực sự không thể khiến các dì ấy ngừng nhớ lại hồi ức như ước nguyện cùng những chuyện nhà chuyện cửa...”

Hạ Khải Minh cười khanh khách, cực kỳ sùng nịnh vỗ đầu cô nói “Em nha. Vẫn là răng nhỏ miệng sắc bén như vậy? Nhảm chán ? Nếu không đi tới phòng sách của anh đọc sách?”

Phương Tình nhìn đồng hồ, lắc đầu nói: “Không được, em có hẹn.” khê liếc vào phòng một cái, Dịch Trường Thanh nói chuyện rất vui, hẳn là sẽ không phát hiện cô bỏ trốn!

Phương Tình tươi cười trong đó có vài phần lầy lòng, có chút làm nũng nói: “Bây giờ em rời khỏi một lát, trước bữa cơm chiều có thể trở về. Mẹ em có hỏi tới, anh nói em ở phòng sách anh. . . . Anh giúp em che dấu được không a?”

Hạ Khải Minh vẫn là cười ôn hoà như vậy, ánh mắt trong phút chốc sâu thẳm rất nhiều, ra vẻ thoải mái đáp ứng: “Tốt, vậy em. Đi sớm về sớm.” trong giọng nói rõ ràng có chút kiềm nén.

Phương Tình vui vẻ nở nụ cười, rất phóng khoáng nện anh ta một quyền : “Cũng chỉ có anh là anh em tốt!”

Sắc mặt Hạ Khải Minh trắng bệch, nhìn nơi cô rời đi thật lâu vẫn thất thần.

“Đều đã đi xa như vậy còn nhìn cái gì?”

Hạ Khải Minh xoay người lại, lộ ra tươi cười không chê vào đâu được hỏi: “Dì Dịch sao lại đi ra?”

Dịch Trường Thanh khẽ xoay chuyển đồng tử, vô cùng phiền muộn thở dài: “Ôi, con gái lớn quần thể nào cũng không được. Lục Hân tốt thì cũng tốt, nhưng hai người bọn họ muốn sống cùng một nhà, Tình Tình chúng ta chỉ số thông minh kém, còn không phải bị hấn ăn sạch sẽ chứ?”

Hạ Khải Minh rất khách khí nói: “Làm sao lại nghiêm trọng như vậy. Lục Hân đối với Tình Tử nhất định tốt vô cùng, hơn nữa.....Cả đời có thể bị một người liều chết để được ăn, cũng là một loại hạnh phúc a.”

Dịch Trường Thanh lặng lẽ nhìn anh ta trong chốc lát, lộ hàm răng trắng nói: “Phụ nữ trong nhà nếu ngay cả vị trí chĩa xuống đất cũng không có thì thật là đáng thương. Tình Tình là ta nuôi nó lớn lên, nó có mấy ‘cân lượng’ ta tất nhiên biết rõ. . . . Nói thật, thằng bé Lập Nhiên cũng không tệ, đối với nó lại càng tán thành Tình Tình đến với nó. Chúng nó lại là người hay do dự, Lập Nhiên cũng không đáp ứng được tình cảm của nó ôm ấp bấy lâu. Lục Hân lại quá mạnh mẽ, tính tình cao ngạo. Ta rất lo lắng hấn ở trên cao như vậy, ép tới Tình Tình chúng ta vĩnh viễn trở mình không nổi. Nó thông minh, nhưng so với Lục Hân thâm hiểm còn non kém xa lắm, ta cũng không yên tâm.”

Hạ Khải Minh im lặng không nói, làm ra dáng vẻ lễ phép lắng nghe.

Dịch Trường Thanh giọng nói vừa chuyển, giống như thở dài nói: “Nếu Tình Tình có thể tìm một người giống như cháu tri kỷ từ bé, ta không biết sẽ bớt được không biết bao nhiêu lo lắng”

Hạ Khải Minh trong mắt chợt lóe sáng, nâng lên mắt thấy Dịch Trường Thanh vẫn đang “vô cùng phiền muộn”, giống như bà thật không có lòng dạ nào chấp nhận..

“Dì Dịch, bên ngoài gió lớn, dì cùng mẹ cháu uống trà nói chuyện đi”

Dịch Trường Thanh nghe vậy tươi cười trên mặt càng đậm, vỗ vỗ bờ vai của anh ta nói: “Không tệ, là đứa nhỏ tốt.... nghe nói cháu gần đây dần dần nhận công việc gia tộc, chắc là không ung dung nữa rồi. Tình Tình bảo cháu che dấu chuyện của nó ta tự biết, cháu cứ lo việc của cháu, ta không phá vỡ kịch của nó là được”

Hạ Khải Minh lễ phép cúi thấp người: “Vậy dì tự tiện, cháu xin phép đi trước.”

Mới vừa rơi một hồi tuyết, lúc này mặt trời mới lộ dạng, bên ngoài vẫn như thế trong trẻo nhưng lạnh lùng, Phương Tình cùng Lục Hân đang nghiêng ngả trong văn phòng hấn.

“Anh cũng không biết em đi ra chuyến này không dễ dàng chút nào đâu, còn may có Hạ Khải Minh giúp em.”

Cánh tay Lục Hân ôm eo cô bỗng dùng sức chút, đôi mắt nặng nề hỏi: “Lại có Hạ Khải Minh?”

Phương Tình lúng ta lúng túng giải thích: “Trời ơi, mẹ em tới dự tiệc trà thôi, có anh ta cũng bình thường mà!”

Lục Hân nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Vậy em khi nào tham gia tiệc trà của mẹ tôi?”

Phương Tình cười ha hả, ôm cổ hấn gặm một cái, gác cằm hờn dỗi: “Quý hạp hời!”

Lục Hân đem mặt cô đến đối diện với mình: “Tôi nói thật, khi nào thì tới nhà tôi?”

Phương Tình cúi đầu, rầu rĩ nói: “Em.bây giờ em chưa muốn đi.”

“Vì sao?” Lục Hân nhú mày, bất mãn nói, “Em đã từ chối rất nhiều lần!”

“Em ngượng và sợ thôi mà... gặp cha mẹ chồng tương lại... nghĩ tới cũng căng thẳng!”

Lục Hân giống như nhẹ nhàng thở ra, an ủi cô nói: “Không có việc gì đâu, ba mẹ tôi đều tốt lắm, hơn nữa con dâu có xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.”

Phương Tình giận dữ, nhéo thịt hai bên má của hấn nói: “Anh nói ai xấu?”

Lục Hân trong mắt ẩn ý cười, nghiêng mặt đi cắn tay cô, ngậm ở trong miệng nhẹ nhàng gặm.

Phương Tình đỏ mặt vội vàng rút ngón tay ra, vẻ mặt ghét trở tay tri trét nước miếng lên trên quần áo hần.

“Em sẽ không tin lời nói của anh đâu, anh cũng biến thái âm hiểm như thế, không chừng ba mẹ anh cũng khó đối phó...”

Lục Hân tất nhiên chẳng bao giờ cùng cô so đo, vùi đầu sau gáy cô, trong mắt đã loé lên gian kế.

“Đúng rồi, tân niên sắp đến, trước đây anh trải qua thế nào?”

Lục Hân mặt cau lại: “Muốn thế nào? Cũng như bình thường thôi.”

Phương Tình ngồi thẳng, khinh thường trừng mắt liếc xéo hần một cái: “Anh thật đúng là. Ôi, anh sẽ không bận việc quanh năm suốt tháng chứ?”

Lục Hân trầm mặc không nói.

Phương Tình ánh mắt hần có chút thương hại .

Lục Hân hơi hơi không kiên nhẫn: “Bằng không như thế nào? Chẳng qua chỉ là một hình thức mà thôi, tôi chẳng muốn đi theo đám người lú lú xem mấy tiết mục ngâm thơ buồn cười, phiền chết!!”

Phương Tình nghe vậy hơi có chút đỡ khốc đỡ cười: “Vậy năm nay thì sao? Năm nay không giống, anh vẫn không.”

Ánh mắt Lục Hân chợt lóe, làm bộ không có hiểu ý cô ám chỉ, quay đầu đi thản nhiên nói: “Hần là sẽ về nhà ăn một bữa cơm.”

Phương Tình thở dài, ôm cổ hần, có chút làm nũng nói: “Ôi, vậy anh nhớ rõ về sau mỗi tân niên đều ở cùng em, em chịu không nổi một người lạnh lùng trôi qua mấy ngày lễ tết...”

Phương Tình này xem như cho hần hứa hẹn .

Cô thực ra rất lo lắng tương lai cô cùng Lục Hân.

Ngày nào đó cô hiếm khi thoát khỏi trông giữ nghiêm mật của Dịch Trường Thanh chạy tới, mua rất nhiều đồ vật này nọ đi tới chung cư Lục Hân định làm một bàn món ngon tạo cho hần một sự bất ngờ. Khi vào cửa thay giày ngăn cả người, cô thấy trong tủ đựng giày đặt một đôi dép lê bằng vải thủ công, đó là có một lần cô cùng Lục Hân đi dạo phố nhìn thấy. Cô lúc ấy thấy đã thích, đáng tiếc không số cô mang, lúc đó còn rất đáng tiếc, sau cũng quên đi. Lại không nghĩ rằng Lục Hân tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng lại giúp cô tìm được một đôi vừa vặn.

Cô buông bỏ đồ vật này nọ đi vào phòng khách, trên bàn trà còn xếp tạp chí cô thường xem, tất nhiên là Lục Hân mua kỳ mới nhất giúp cô..

Lúc này cô mới xác thực ý thức rằng, kỳ thật Lục Hân đối với cô, so với trong tưởng tượng còn thành ý hơn rất nhiều.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, cô cảm thấy rằng gả cho Lục Hân, một người cẩn thận như thế chăm sóc, cả đời cùng bên nhau... dường như rất tuyệt.

Lục Hân phản ứng lại, đuôi lông mày khóe mắt đều là ý cười, áp chế suy nghĩ của cô là một nụ hôn thật sâu.

Hôm nay, sáng ngày ba mươi, Phương Tình cùng Lục Hân đi đón Phương Hoán Chương.

Lúc Lục Hân nhìn thấy Phương Hoán Chương, rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần thật đúng là lo lắng một Dịch Trường Thanh thứ hai nữa.

“Ba, ông nội đâu? Sao không cùng ba đến?”

Phương Hoán Chương đang là trung niên, cả người lại tản ra một khí thế nho nhã, rất có phong thái người chuyên văn.

“Ta đến trước, ông nội con muốn sau tế tổ mới có thể tới.”

Phương Tình làm nũng dựa sát vào nhau ông: “Ba, ba không biết mẹ có bao nhiêu quá phận, ba phải giúp con khuyên mẹ a”

Phương Hoán Chương vỗ vỗ đầu cô nói: “Con không phải không biết, mẹ con bất luận muốn làm cái gì, ta cũng sẽ không phản đối mà.”

Phương Tình mếu máo, buồn tủi tựa đầu vào vai ông, cô làm sao lại quên rằng. Tuy Dịch Trường Thanh đối với Phương Hoán Chương có thể nói là nói gì nghe nấy, nhưng Phương Hoán Chương cũng chiều bà vô cùng, tình trạng bà ngang ngược đến cỡ nào không thể tưởng tượng nổi. Phương Hoán Chương đều cũng không can thiệp.

Lục Hân ở phía trước trầm mặc lái xe, từ kính phía sau cùng Phương Hoán Chương nhìn nhau một lát.

Phương Hoán Chương chậm rãi lộ ra một cái tươi cười có chút vừa lòng, thản nhiên mở miệng: “Mẹ con tôn kính nhất là ông nội con.”

Phương Tình sửng sốt lúc lâu mới hiểu ra, vui vẻ hôn ba một cái,: “Chỉ biết ba con nhất định sẽ giúp con”

Phương Hoán Chương liếc liếc mắt một cái nhìn Lục Hân sắc mặt có chút khó coi, trong lòng buồn cười.

Tiểu tử này rất lo lắng cho con ông, ý nghĩ chiếm giữ rất cao.

Khi Phương Hoán Chương xuống xe , Dịch Trường Thanh đã sớm chờ ở cửa đã lâu, nhìn thấy ông vội vàng ra đón người vợ tới đón.

Lục Hân thừa dịp không ai chú ý, khẽ nói bên tai Phương Tình: “Đi theo tôi, có việc!”

Phương Tình nghi hoặc nhìn hẩn một cái, cái gì cũng không có hỏi, quay đầu nói với ba: “Ba, ba cùng mẹ tụ họp, con có việc phải đi một lát .”

Dịch Trường Thanh liếc cô một cái: “Có chuyện gì không thể về nói sau sao, nay ba con vừa tới lại là giao thừa, một nhà khó có khi cùng một chỗ, con muốn làm gì cũng phải để sau?”

Phương Tình bĩu môi nhìn Phương Hoán Chương.

Phương Hoán Chương ôn hoà cười, nắm tay vợ, lời nói nhỏ nhẹ,: “Vào đi thôi, bọn trẻ có cuộc sống của chúng nó. Anh hơi mệt, em vào với anh nghỉ ngơi một lát”

Dịch Trường Thanh vừa nghe, cái gì cũng không nhiều lời, kéo cánh tay ông liền vào nhà .

Phương Tình bất đắc dĩ thở dài, xoay người nhún vai, giọng điệu có chút chua nói: “Thấy không, nhà em nhất đó, trong mắt vợ chồng họ chỉ có lẫn nhau, hoàn toàn không chấp nhận em can dự”

Lục Hân trầm mặc không lên tiếng nhìn bóng dáng hai người nắm tay rời đi, thần tình trầm tư không nói.

“Đúng rồi, anh có chuyện gì?”

Lục Hân phục hồi tinh thần lại, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: “Không có gì, em không phải nói là tân niên đều phải ở bên em sao?”

Phương Tình trong lòng vui mừng bắn pháo hoa, có chút do dự nói: “Nhưng mà nhà em”

Lục Hân lôi kéo cô đi về phía xe, cũng không quay đầu lại nói: “Không sao, ba em không phải đồng ý rồi? Buổi tối anh sẽ đưa em về.”

Phương Tình nghĩ nghĩ, hiếm khi được Lục Hân lãng mạn một hồi, vì thế cái gì cũng không nói thêm nữa, bị Lục Hân kéo lên xe

Phương Tình xuống xe mới phát giác bất thường.

33. Chương 33

Phương Tình xuống xe mới giật mình phát giác bất thường.

“Đây là nơi nào?”

Lục Hân giống như làm ảo thuật lấy ra hộp lớn hộp nhỏ linh tinh, bình tĩnh nói: “Nhà của tôi”

Phương Tình trên mặt vừa sợ vừa giận: “Lục Hân anh lại gạt em!”

Lục Hân trấn định tự nhiên đóng cửa xe: “Tôi khi nào thì lừa em? Tôi đã nói từ sớm hôm nay phải ở nhà ăn cơm.”

Phương Tình nhất thời buồn bực nghẹn giọng, mặt đen đùng bất động tại chỗ nói: “Em không đi!”

Vừa dứt lời, cửa chính liền “xôn xao” một chút mở ra, một vị phu nhân đoan trang vui sướng đứng ở cửa: “Tiểu Hân, làm sao còn không vào nhà? Đứng sưng ở chỗ này làm gì?”

Lục Hân bất động thanh sắc cất di động, tươi cười lộ ra gian kế thực hiện được, cầm cổ tay Phương Tình liền hướng trong phòng đi.

“Mẹ, đây là Phương Tình, con dâu của mẹ.”

Phương Tình bất đắc dĩ, đành phải lễ phép tươi cười: “Chào dì!”

Bà Lục rất thân thiết lôi kéo tay Phương Tình, tươi cười đầy mặt nói: “Phương Tình, tên hay, người cũng xinh đẹp, ta nhìn đã thích.”

Phương Tình ngượng ngùng cười cười: “Dì quá khen, dì mới xinh đẹp”

Bà Lục oán trách nói, “Đã là con dâu còn khách khí như vậy, gọi dì gì chứ!”

Phương Tình mặt đỏ hồng, bị ánh mắt chờ mong của bà Lục, đành phải cúi đầu nhỏ giọng gọi “Mẹ Lục” .

Bà Lục cười vô cùng sung sướng: “Con so với ta mạnh hơn đó, tính tình của nó lạnh lùng thẳng thắn, ta còn rất sợ nó tìm một người chẳng có khí sống trở về chứ”.

Phương Tình khẽ liếc mắt nhìn trộm hần một cái, cười nói: “Tính tình Lục Hân khá lạnh đậm, bác phải mạnh tay chút nữa”

Bà Lục vẻ mặt buồn tẻ kéo cô ngồi xuống: “Hắn với ai cũng không thân thiết! Con không biết, hắn khó có khi về nhà một chuyến, trở về cũng không có khuôn mặt tươi cười, lạnh như băng. Tiểu Tình a, khi nào các con kết hôn phải nhớ thường xuyên về nhà chơi với ta”

Phương Tình vốn đang tươi cười có chút vui sướng khi người gặp họa nhanh chóng cứng đờ vẻ mặt méo mó không biết nên trả lời thế nào.

Lục Hân hé ra răng nanh cười với cô, cười vô cùng đắc ý, quay sang trao đổi với mẹ mình một ánh mắt hiểu nhau mà không cần nói ra nữa..

“Tiểu Hân, chơi với Tiểu Tình một lát, ta lên trên lầu gọi ba con xuống.”

Bà Lục vừa đi, Phương Tình ngồi thẳng thắt lưng liền chùn xuống, néo cánh tay Lục Hân hạ giọng tức giận nói: “Anh làm em sợ muốn chết làm em sợ muốn chết làm em sợ muốn chết.”

Lục Hân cười cười vô cùng dụ dăng: “Có cái gì phải lo lắng chứ, ba mẹ anh rất thân thiết.... nên lo lắng là tôi mới đúng chứ?”

Phương Tình ngượng ngùng buông tay ra, không cam lòng trợn trừng mắt: “Anh dám nói ba mẹ em không thân thiết? Nói lắm bầm, em sẽ nói cho bọn họ biết!”

Lục Hân vừa nghe, vội vàng đầu hàng: “Đừng đừng, tôi cũng không có ý đó!”

Phương Tình con mắt vòng vo chuyển, nín cười ra vẻ nghi hoặc hỏi: “Ôi, em thấy, mẹ Lục là người nhiệt tình như vậy, làm sao lại sinh ra người mặt lạnh cau có âm hiểm như thế này được chứ??”

Mặt Lục Hân đen xuồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Để xem tôi trừng phạt em thế nào?”

Phương Tình rụt lui đầu, cười hì hì

Lục Kiên là người có vị trí ở giới chính trị, tuy rằng thấy Phương Tình lộ vẻ ân cần hiền lành, uy nghiêm trên người vẫn nghiêm cẩn khiến cho cô kính sợ trng lòng. Cho nên Phương Tình đối mặt với ba chồng tương lai đều là cung kính.

Tùy tiện nói qua vài câu, Phương Tình còn có chút ngồi không yên, đi theo bà Lục vào phòng bếp nấu cơm.

Lục Kiên thích ý ngồi tựa vào sofa uống trà, nói chuyện với con: “Cô gái này không tệ.”

Lục Hân thần nhiên liếc ba mình một cái, không chút nào khiêm tốn thừa nhận: “Vừa mắt con, tất nhiên không tệ”

Lục Kiên liếc mắt nhìn hấn, hỏi: “Chuẩn bị khi nào thì đem việc này quyết định?”

Lục Hân trầm ngâm một lát nói: “Trước mắt có chút phiền phức.”

Lục Kiên nhẩm lại, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn phòng bếp, dáng vẻ rất có hứng thú: “Sao? Người ta chướng mắt con?”

Lục Hân cười nhạo một tiếng: “Làm sao có thể. song, mẹ nàng đó”

Lục Kiên cảm thấy hiểu rõ, nghiêng ngả cười: “Con muốn chúng ta làm như thế nào?”

Lục Hân đôi mắt chợt lóe sáng, trầm mặc không nói.

“Con vội vã đem cô nàng về nhà không phải muốn chúng ta giúp con sao?”

Lục Hân hừ lạnh một tiếng: “Không cần, là người của con, tự tay con cưới về” Dừng một chút còn nói, “Hơn nữa, con cứng của Dịch Cảnh Bình... cha, ngài có năng lực làm cái gì?”

Lục Kiên kinh ngạc nhíu đầu mày, nhớ tới lúc còn trẻ hào quang của Dịch Trường Thanh bắn ra bốn phí, cười rộ sung sướng khi người gặp hoạ: “Khụ khụ. vốn nghĩ ẹ con ra tay, nhưng con chắc cũng biết, mẹ con... thực sự không phải đối thủ của bà ta. Con trai, con hãy cố gắng lên nha!”

Khi ăn cơm, bà Lục không ngừng gấp thức ăn cho Phương Tình, nhiệt tình đến độ khiến cho Phương Tình đều có chút không được tự nhiên .

Bà Lục thái thái ôn hòa cười nói với hai người: “Khi nào thì mời thông gia ăn một bữa cơm, chúng ta cũng bàn hôn sự cho các con?”

Phương Tình tức khắc một ngụm cơm vừa nuốt bị nghẹn ở cổ họng, ho khù khụ.

Lục Hân vươn tay vỗ trên lưng cô cho thuận khí, đưa cho cô chén canh nói: “Ăn từ từ. em xem em kia, vui tới đâu cũng không nên nuốt vội như vậy...”

Phương Tình khụ càng lợi hại hơn, cúi đầu rơi lệ đầy mặt.

Bà Lục hình như không biết, còn tự nói tiếp: “Ta vừa mới xem qua lịch, sau tháng ba rất tốt, xuân về hoa nở, không bằng cách con tổ chức vào tháng ba đi!”

Phương Tình xấu hổ muốn chết, liên tục nháy mắt với Lục Hân, hấn vẫn ở đằng kia tao nhã ăn cơm.

Lục Hân cuối cùng nghiêng mặt nhìn cô, vô cùng dịu dàng nở nụ cười: ” Tôi thấy, đúng là rất tốt”

Bà Lục lập tức mặt mày hớn hở, vui vẻ cùng Lục Kiên thảo luận vấn đề tiệc rượu.

Phương Tình khụ một chút, dẫn đo nói: “Việc ấy... mẹ Lục, ba Lục, con... tháng ba còn chưa có tốt nghiệp”

Bà Lục sững sốt, lập tức khoát tay vô tình nói: “Không quan hệ không quan hệ, các con có thể trước đăng ký kết hôn, hôn lễ chờ con tốt nghiệp rồi cử hành cũng được.”

Phương Tình hết chỗ nói rồi.

Nếu để cho Dịch Trường Thanh biết cô cứ như vậy tự ý định chung thân.... Phương Tình đánh cái rùng mình, run rẩy run rẩy nâng lên chén canh, không cho phép tham dự cuộc thảo luận.

Vì hôm nay là giao thừa, bà Lục mặc dù không muốn bỏ cũng phải bỏ Phương Tình về nhà ăn cơm cùng người nhà đoàn tụ.

Vừa lên xe Phương Tình mặt cười không còn, mặt bình tĩnh không thêm để ý tới Lục Hân.

Lục Hân tự nhìn tự lái xe, một chút cũng không chịu ảnh hưởng từ cô, hoàn toàn không có chủ động nhận sai.

Phương Tình giả vờ không được, nhin không được quay sang trợn mắt nhìn hân: “Làm sao bây giờ?”

Lục Hân liếc nhìn cô một cái: “Cái gì làm sao bây giờ.” Lập tức không có ý tốt gì cười cười, cố ý dùng một kiểu giọng hiểu rõ nói, “À — em là nói hôn lễ làm sao bây giờ? Ồ, tôi nghĩ là muốn. . . .theo phong thái của em, kiểu Trung Quốc thế nào?? Mũ phượng khăn quàng vai cũng không tệ.”

Phương Tình cả người chìm vào trạng thái cầu kính, không có sức đùa giỡn, không làm sao được nói: “Em mặc kệ, tự bản thân anh gặp mẹ em mà nói!”

Lục Hân nghe vậy cười đến mức đường làm quan rộng mở: “Nói như vậy em đồng ý rồi?”

Phương Tình ngẩn người, hiểu rằng bản thân mình bị hân dắt mũi rồi, chẳng khác nào là bản mình đồng ý lời cầu hôn từ hân, không khỏi giận dữ một quyền đánh về phía hân: “Cút! Không nhẫn không hoa tươi, làm gì có hàng lợi cho anh như vậy?”

Lục Hân vừa lái xe, vừa có chút dăm chiêu nhìn cô một cái.

Lưu Hiệp hoàn toàn ở Hà gia.

Mấy ngày này hân mỗi ngày ở khách sạn chạy qua lại Hà gia, cùng bà Hà mua sắm đồ tết, đi theo làm tùy tùng cẩn thận hầu hạ. Sáng ba mươi đã đến Hà gia, vẻ mặt vui sướng chúc tết mọi người.

Bà Hà cùng Hà Nguyên đối với biểu hiện của hân vô cùng vừa lòng, duy chỉ có Hà Giai Hỉ, thường thường châm chọc khiêu khích một phen.

Lưu Hiệp mặc tạp dề vẽ mặt vui vẻ, tay áo xắn ồ hôi nhễ nhại ở trong phòng bếp, đi theo bà Hà học làm sủi cảo.

“Ôi chào, nhân bánh đừng bỏ nhiều, không thì lúc bỏ vào nồi sẽ bị mở miệng” Song Hỉ cùng hân rất thân mật hai đầu dựa sát vào nhau, tay nắm tay dạy hân.

Bà Hà cười nhìn bọn họ: “Tiểu Hiệp lần đầu tiên làm sủi cảo, có thể gói thành như vậy rất tốt rồi, ta nhớ rõ Song Hỉ con đó lần đầu tiên làm sủi cảo tất cả đều mở miệng nha”

Có con rể tương lai trước mặt lại vạch trần con gái nhà mình sao...

Song Hỉ ngượng ngừng cười cười, oán trách nhìn bà mẹ một cái: “Mẹ thật là.”

Lưu Hiệp lập tức vẽ mặt thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào cô: “Không sao, anh cũng không ghét bỏ em”

Hà Giai Hỉ vỗ vỗ bột mì trên tay, bưng sủi cảo mình làm xong đứng lên, lạnh lùng bỏ lại hai chữ “Như dạ dày” .

Bà Hà vẽ mặt đồng tình an ủi Lưu Hiệp: “Tiểu Hiệp con đừng để ý nó, nó cứ như vậy, chưa nói ‘buồn nôn’ cũng đã rất có tiến bộ to lớn!”

Cơm tất niên tất nhiên là ở lại Hà gia ăn.

Lưu Hiệp chưa từng có ăn qua ngày tết như vậy. Trước kia lễ mừng năm mới cũng là cả nhà ngồi cùng nhau, một bàn ăn dài quá lớn, lẫn nhau cách biệt quá xa ngày cả nói chuyện cũng lười mở miệng. Phòng khách trống rỗng có vẻ càng thêm quạnh quẽ, hân mỗi lần đều chỉ là mang tính tượng trưng ăn một chút gì rồi đi, đi quán bar cùng một đám ăn chơi trác táng thoải thích cả đêm.

Nhưng bây giờ, Song Hỉ lú lú nói may mắn, giống như làm nũng muốn tiền lì xì của ba mẹ. Hà Nguyên cười rất hiền lành cùng mọi người rót rượu. Bà Hà cố tình xụ mặt giả vờ cãi nhau với Song Hỉ ngây thơ, trong mắt ý cười càng rõ, thậm chí ngay cả Hà Giai Hỉ luôn luôn không để cho hấn sắc mặt hoà nhã cũng mang theo một chút ý cười.

Lưu Hiệp nhìn thấy tiền lì xì mới nhận được trước mặt mình mà sửng sốt, tay trái đặt trên bàn được một bàn tay lạnh lẽo cầm.

Hắn quay đầu lại thấy Song Hỉ đang cười nhìn hắn, buồn bã trong lòng cùng hâm mộ lập tức tiêu tán. Này đó.... hắn từ từ cũng sẽ có được, không phải sao?

Cả nhà cười nói vui vẻ hoà thuận bình phẩm sủi cảo của mọi người, một hồi ăn cơm rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong thu dọn xong, mọi người liền tụ ở phòng khách đánh bài, TV mở ra lại không ai xem, giống như chỉ là vì tăng thêm không khí náo nhiệt trong nhà.

Hà Nguyên vì nghề nghiệp của mình, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật, vừa đến mười giờ liền kéo bà Hà vô cùng phấn khởi đi nghỉ ngơi.

Lưu Hiệp đành phải lưu luyến chia tay Song Hỉ dưới ánh mắt lạnh lùng của Hà Giai Hỉ.

Nằm ở trên giường, Song Hỉ chẳng có chút buồn ngủ nào..

Đêm giao thừa bên ngoài rất náo nhiệt, thường thường sẽ có trẻ con chơi trò đốt pháo tiếng pháo vang truyền tới, trong bóng đêm âm thanh đó có vẻ rất rõ ràng.

Song Hỉ lặn qua lộn lại, nghĩ tới Lưu Hiệp trong lòng còn có một tâm tình nói không rõ. Vốn là ngày cả nhà đoàn viên, hắn vì cô một mình lẻ loi ở bên ngoài, Song Hỉ vừa cảm động lại đau lòng.

Cô hạ quyết tâm, không biết muốn nói gì, chỉ gửi một tin nhắn trống.

Không trong chốc lát, di động liền vang lên.

Song Hỉ vội vàng bắt máy, trong phòng tối om có ánh trăng sáng bên ngoài hắt vào trong khiến cho người ta có thêm một chút yên tĩnh lẫn ấm áp.

Lưu Hiệp mang theo chút ý cười, giọng nói trầm thấp có từ tính: “Còn chưa ngủ?”

Song Hỉ “Ừ” một tiếng, chung quanh rất im lặng, cô có thể nghe thấy nhịp thở của Lưu Hiệp truyền từ di động tới, cảm giác thấy yên tâm mà trước đây chưa từng có.

Lưu Hiệp lúc này đứng trên ban công, đêm đông bởi vì có Song Hỉ ấm áp liền cảm thấy không có hơi lạnh.

“Ngủ không được? Ồ. . . . Có phải hay không nhớ anh?”

Song Hỉ mỉm cười cũng không trả lời.

Lưu Hiệp đang muốn tiếp tục nói lời ngon tiếng ngọt dỗ cô nàng ngủ, bên ngoài “ầm” một tiếng, pháo hoa đầy trời pháo hoa sáng lạn nở rộ, cả tấm màn đêm đen đều sáng ngời lên.

Song Hỉ cũng nghe thấy rồi, ngay sau đó là từng đợt từng đợt pháo hoa liên tiếp nổ giòn giã, đã là mười hai giờ, năm mới đã tới.

“Hiệp Hiệp, năm mới vui vẻ!” Song Hỉ kéo bức màn, thưởng thức pháo hoa rực rỡ.

Lưu Hiệp ánh mắt dịu dàng hắn, phản chiếu pháo hoa rực rỡ, trong đồng tử tràn ngập màu sắc

“Hỉ Bảo, anh muốn gặp em. . . .”

Anh thật vui vì cuộc sống này có em làm bạn, muốn nhìn thấy em, lúc nào cũng muốn được chạm vào mặt mày em. Từ nay về sau, anh không chỉ có một mình, có một tương lai tốt đẹp, hy vọng mỗi một tiếng chuông vang báo hiệu năm mới, đều có thể có em ở bên cạnh cùng nghe.

Song Hỉ trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức Lưu Hiệp nghĩ rằng cô chẳng có tình thú gì đã ngủ quên, mới nhẹ nhàng nói: “Chờ em!”

Song Hỉ cất di động, nhanh chóng thay quần áo, rón ra rón rén đi xuyên qua phòng khách.

“Cách” , đèn trên tường phòng khách sáng, tay Song Hỉ vịn ở trên cửa cứng ngắc quay đầu lại, rặn nụ cười: “Ha hả, chị, khuya như vậy còn không ngủ sao?”

Hà Giai Hỉ mặc váy ngủ bông kiêu dáng bình thường, mang dép lê cũng khiến cho Song Hỉ có cảm giác áp bách mạnh mẽ.

“Em muốn làm gì?”

34. Chương 34: Chương 34 [18+]

Nằm ở trên giường, Song Hỉ chẳng có chút buồn ngủ nào..

Đêm giao thừa bên ngoài rất náo nhiệt, thường thường sẽ có trẻ con chơi trò đốt pháo tiếng pháo vang truyền tới, trong bóng đêm âm thanh đó có vẻ rất rõ ràng.

Song Hỉ lặn qua lộn lại, nghĩ tới Lưu Hiệp trong lòng còn có một tâm tình nói không rõ. Vốn là ngày cả nhà đoàn viên, hẳn vì cô một mình lẻ loi ở bên ngoài, Song Hỉ vừa cảm động lại đau lòng.

Cô hạ quyết tâm, không biết muốn nói gì, chỉ gửi một tin nhắn trống.

Không trong chốc lát, di động liền vang lên.

Song Hỉ vội vàng bắt máy, trong phòng tối om có ánh trăng sáng bên ngoài hắt vào trong khiến cho người ta có thêm một chút yên tĩnh lẫn ấm áp.

Lưu Hiệp mang theo chút ý cười, giọng nói trầm thấp có từ tính: “Còn chưa ngủ?”

Song Hỉ “Ừ” một tiếng, chung quanh rất im lặng, cô có thể nghe thấy nhịp thở của Lưu Hiệp truyền từ di động tới, cảm giác thấy yên tâm mà trước này chưa từng có.

Lưu Hiệp lúc này đứng trên ban công, đêm đông bởi vì có Song Hỉ ấm áp liền cảm thấy không có hơi lạnh.

“Ngủ không được? Ồ. Có phải hay không nhớ anh?”

Song Hỉ mỉm cười cũng không trả lời.

Lưu Hiệp đang muốn tiếp tục nói lời ngon tiếng ngọt dỗ cô nàng ngủ, bên ngoài “ầm” một tiếng, pháo hoa đầy trời pháo hoa sáng lạn nổ rộ, cả tấm màn đêm đen đều sáng ngời lên.

Song Hỉ cũng nghe thấy rồi, Ngay sau đó là từng đợt từng đợt pháo hoa liên tiếp nổ giòn giã, đã là mười hai giờ, năm mới đã tới.

“Hiệp Hiệp, năm mới vui vẻ!” Song Hỉ kéo bức màn, thưởng thức pháo hoa rực rỡ.

Lưu Hiệp ánh mắt dịu dàng hẳn, phản chiếu pháo hoa rực rỡ, trong đồng tử tràn ngập màu sắc

“Hi Bảo, anh muốn gặp em.”

Anh thật vui vì cuộc sống này có em làm bạn, muốn nhìn thấy em, lúc nào cũng muốn được chạm vào mặt mày em. Từ nay về sau, anh không chỉ có một mình, có một tương lai tốt đẹp, hy vọng mỗi một tiếng chuông vang báo hiệu năm mới, đều có thể có em ở bên cạnh cùng nghe.

Song Hỉ trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức Lưu Hiệp nghĩ rằng cô chẳng có tình thú gì đã ngủ quên, mới nhẹ nhàng nói: “Chờ em!”

Song Hỉ cất di động, nhanh chóng thay quần áo, rón ra rón rén đi xuyên qua phòng khách.

“Cách” , đèn trên tường phòng khách sáng, tay Song Hỉ vịn ở trên cửa cứng ngắc quay đầu lại, rặn nụ cười: “Ha hả, chị, khuya như vậy còn không ngủ sao?”

Hà Giai Hỉ mặc váy ngủ bông kiêu dáng bình thường, mang dép lê cũng khiến cho Song Hỉ có cảm giác áp bách mạnh mẽ.

“Em muốn làm gì?”

Song Hỉ ấp úng nói: “Em. Ngủ không được, đi, đi bên ngoài một chút, nhanh chóng.”

“Đi một chút? Đi đến chỗ nào? Không phải đi tới chỗ Lưu Hiệp sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Song Hỉ đỏ lên, bĩu môi nói: “Chị — chị để cho em đi đi! Hắn một mình ở khách sạn đón giao thừa! rõ ràng rất đáng thương..!”

Hà Giai Hỉ lạnh lùng cười: “Cho nên em muốn đi làm ấm giường cho hắn?”

Song Hỉ mặt càng đỏ hơn, cúi đầu không nói lời nào.

Hà Giai Hỉ đi đến trước mặt cô vươn tay chọt chọt ót cô nàng, hận không thể nào mắng chửi hơn chỉ đành răn dạy cô: “Em không có chút tiến bộ nào vậy, chị làm sao lại có đứa em ngu ngốc thế này chứ! Hà Song Hỉ, em nên có chút suy nghĩ nhanh chóng xoá sạch quan hệ cùng Lưu Hiệp càng sớm càng tốt, đàn ông như hắn không đáng tin”

Song Hỉ âm thầm nắm tay, dùng cảm ngắc đầu lên: “Chị, hắn có đáng tin hay không không thể dựa vào suy nghĩ của chị”

Còn dám phản bác lại cô? Hà Giai Hỉ nghe vậy lửa giận càng nồng: “Hắn là kẻ đáng tin sao? Em thật sự coi mình là chim sẻ có thể hoá thành Phượng hoàng? Chị nói cho em biết, chim sẻ cho dù có thể biến thành Phượng hoàng bởi vì bản chất của nó là loài chim bay! Còn em?? Em cùng hắn rõ ràng là trên trời dưới đất khác nhau, đừng vọng tưởng, cổ tích cô bé lọ lem chỉ là chuyện trẻ con. Hơn nữa cho dù là truyện của trẻ con, cô bé lọ lem còn phải là người đẹp có tài là con gái bá tước mới có thể hợp tình hợp lý!”

Song Hỉ âm thầm cắn răng, có cần phải nói huyet toẹt ra như vậy không? Cô nào đến mức không đáng một đồng chứ!

“Chị, em biết chị lo lắng cho em, tốt với em, đối với chị em không còn là trẻ con nữa rồi. Em có lẽ ngốc chút, nếu em rời xa Lưu Hiệp, chứng tỏ tình cảm của em với Lưu Hiệp không đủ sâu, không cần chị nói em cũng sẽ rời đi. Chị nói này đó em đều hiểu rõ, có thể.... so với suy nghĩ của chị, em đã rơi vào hố sâu lắm rồi!”

Hà Giai Hỉ biết lắng nghe, tiếp lời nói “Cho nên mới càng phải quay đầu về bờ”

Về mặt Song Hỉ hơi có chút không biết làm thế nào cho phải, trong ánh mắt lại mang theo thỏa mãn cùng hạnh phúc: “Có lẽ em đã chìm sâu rồi, không thể quay đầu được!”

Hà Giai Hỉ cứng lại, mặt nhăn mày cau.

Song Hỉ nghiêm túc nhìn chị nói: “Chị, chị cũng thường hay nói, cả đời người, thế nào cũng phải có một lần khắc cốt ghi tâm. Mặc dù từ nay về sau nước từ trên núi chảy xuống không thể tương phùng; để lại cả đời nhớ nhung, cũng tốt hơn là cả đời lãng quên về nó. Bây giờ, em đã nếm tới tư vị khắc cốt ghi tâm rồi, cũng may Lưu Hiệp cũng không phải là nước chảy vô tình. Chị, chị sẽ không muốn cản em đi chứ!!”

Ánh mắt Hà Giai Hỉ dần dần trở nên phức tạp, khẽ khàng nói: “Nhưng hai người chưa hẳn sẽ có kết quả tốt đẹp.”

Song Hỉ cười cười, giọng điệu vô cùng bình tĩnh: “Em biết a. nhưng chưa hẳn không phải là sẽ không hẳn sao? Hơn nữa.em cũng không có nghĩ tới kết quả thế nào, cũng không có nghĩ tới tương lai sẽ ra sao. Em chỉ biết bây giờ hắn yêu em, em rất muốn ở bên cạnh hắn, như vậy là đủ rồi. Nghĩ nhiều thứ như vậy để làm chi, vì cái gì muốn cho tương lai không xác định ngăn trở vui vẻ hiện tại chứ?”

Về mặt Hà Giai Hỉ kỳ lạ nhìn cô một cái, trong lòng cũng có rung động nho nhỏ. Cô nàng vẫn cho rằng em gái mình rất ngốc, đầu óc đơn giản đến độ chả bận tâm điều gì. Nhưng bây giờ xem ra, cô có cảm giác rằng thông minh nhưng giả ngu.

Hà Giai Hỉ trong lòng nhất thời không biết có cảm nhận gì, khó trách cô nàng luôn vui vẻ hơn mình, nói như vậy, nói ngược lại là cô đã lo lắng chuyện không đâu.

Song Hỉ dè dặt nhìn chị hỏi: “Chị.... bây giờ em có thể đi được chưa?”

Hà Giai Hỉ thấy vẻ mặt cô kiên trì, xoay người thản nhiên nói: “Đóng cửa nhẹ chút, ba mẹ đều đang ngủ.”

Song Hỉ gật đầu mạnh, cũng không để cho cô có cơ hội nhìn thấy, động tác mở cửa đóng cửa không ngừng chạy nhanh xuống lầu.

Tình yêu, vốn là thứ khiến cho con người ta làm chuyện mất đi lý trí

Biết rõ say đắm sẽ khổ, lại vẫn như thế kim lòng không dặng, như thiêu thân lao đầu vào lửa u mê không tỉnh ngộ, cho dù chịu đựng đủ giày vò vì yêu mà không thể nào làm khác, cũng trốn không thoát nổi. Phía trước không có đường đi thì sao? Đụng phải tường chắn vẫn tiếp tục đi về phía trước, so với việc cưỡng ép lấy về một trái tim không trọn vẹn không dứt ra được phải nói không dễ dàng gì cho lắm.

Sau khi Lưu Hiệp ngắt điện thoại di động sau dựa vào ở ban công hóng gió. Đêm đông mênh mông, hán cũng không buồn ngủ, một mình bưng ly rượu ở trong bóng đêm chờ Song Hỉ. Hán không biết cô muốn hán chờ cái gì, nhưng nghĩ đến cô có việc, một chốc nữa sẽ tiếp tục gọi điện thoại.

Lưu Hiệp tuy rằng bất cần đời, bình thường hay làm theo ý mình, cũng là người không có chừng mực. Hán chưa bao giờ nghĩ tới mình có một ngày rơi vào cảnh ‘nghìn dặm xa xôi’ đuổi theo vợ, vì một cô gái bỏ xuống tất cả.

Lục Hán nói mặc dù châm biếm, những cũng không phải không có đạo lý, có mỹ nhân còn muốn giang sơn làm gì?

Lưu Hiệp nhớ tới cô gái gốc kia lại cười rộ lên, nhớ tới cô ở trước mặt hán điệu bộ giương nanh múa vuốt, nhớ tới mỗi lần cô làm chuyện gì sai cố ý giả vờ khúm núm, trong lòng mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Tình yêu cho tới bây giờ không có quy luật nào có thể nói, cũng không có theo luật nào, trong thế giới tình yêu, luôn sẽ có một chuyện vỡ vụn tuyệt đối không ngờ tới nhưng sẽ xảy ra.

Lưu Hiệp bị một hồi tiếng gõ cửa dồn dập làm cho bừng tỉnh, lúc buông ly rượu đi mở cửa tim đập thật nhanh, hán bỗng nhiên có một cảm giác không dám tin.

Mở cửa ra, bên ngoài quả nhiên Song Hỉ đứng thở hổn hển.

Song Hỉ một mạch chạy tới, gió đêm đông thổi vào mặt cô càng hồng, có chút rít rít đau. Một tay cô chống lên mép cửa, ngăn đầu đối Lưu Hiệp cười sáng lạn, dứt quãng nói: “Em, em đến đây.”

Lưu Hiệp ánh mắt sáng lạng nhìn cô hồi lâu, đột nhiên vươn tay túm chặt tay chống cửa của cô, kéo vào lòng ngực. Sau đó xoay người đóng cửa, không cho cô có thời gian thở liền hôn xuống.

Song Hỉ sửng sốt, lập tức chủ động vươn tay ôm lấy cổ hán, nhiệt tình đáp ứng lại.

Có lẽ là không khí rất tốt, từ trước đến nay Song Hỉ thẹn thùng xấu hổ nay lớn mặt vươn đầu lưỡi cùng hán dây dưa, khiến cho Lưu Hiệp càng không thể khống chế được, dùng sức đem cô nhào vào trong ngực.

Lưu Hiệp một tay nâng gáy của cô, một tay miết dọc theo cột sống cô một đường chạy xuống, lực đạo vừa phải, ấn đến độ toàn thân Song Hỉ mềm nhũn, ngứa ngáy.

Lưu Hiệp đem cô ép sát tường, vừa có chút hung hãn gặm nhấm môi lưỡi mềm mại của cô, vừa không quên rất nhanh cởi bỏ nút thắt quần áo cô. Hán có rất lâu không chạm qua cô, giờ này khắc này thậm chí đem cô ăn sạch sẽ nuốt vào bụng, không bao giờ ... phải lo lắng có người tách bọn họ xa nhau.

Song Hỉ lén lút buông tay xuống, Lưu Hiệp tắm rửa xong cũng chỉ mặc một bộ áo tắm dài rộng thùng thình. Song Hỉ lười kéo cởi bỏ dây lưng áo tắm, tay nhỏ bé chậm rãi với vào trong quần áo, học động tác thường ngày của hán, vuốt ve cơ bụng rắn chắc của hán.

Lưu Hiệp thở hổn hển rất kịch liệt, thoáng ngừng ra khoảng cách lột trần Song Hỉ. Sau đó hôn lên phía sau vành tai mẫn cảm của cô. Da trắng như ngọc vành tai mẫn được cái lưỡi quét qua, hơi thở nóng ẩm toàn bộ phun vào lỗ tai cô, chọc cô, khiến cho toàn thân cô kim không được run rẩy.

Mỗi lượt đến xương quai xanh của cô, sau đó tiếp tục di chuyển xuống dưới, Song Hỉ thở hổn hển, theo cô thở dốc, bộ ngực cũng phập phồng, thu hút người mơ màng.

Hai mắt Lưu Hiệp yêu khí tràn lan, tất cả đều là đỏ, dục tình không che đậy, cúi đầu ngậm trụ một núi mượt mà mịn nhẵn, đầu lưỡi ác ý đánh lên xuống ở đỉnh, còn không quên thỉnh thoảng dùng răng gặm nhấm, khẽ chuyển qua lại giữa hai bên.

Song Hỉ bị Lưu Hiệp cố tình kích thích khiến toàn thân đỏ ửng, trước ngực vừa đau lại ngứa, khiến cho cô vô cùng khó chịu phát ra tiếng như con mèo con nhỏ “lầm bầm” , tay không tự giác lui xuống dưới bụng hẩn nầm....

Song Hỉ đưa tay đặt lên chỗ cứng cứng nóng nóng đó cũng không biết tiếp tục thế nào. Lưu Hiệp nhin không được dùng sức cắn cô một cái, một tay đè lại động tác của Song Hỉ, một tay nhẹ vỗ về Song Hỉ.

Lưu Hiệp nhăn rất vất vả cực khổ, hoa đào trong mắt hơi hơi phấp phồng, dục vọng ngập trời. Song Hỉ nhìn vào đó hơi hoảng sợ.

Lưu Hiệp đưa tay ôm trọn đầu gối cô, nâng một chân cô gác lên eo mình, ép cô vào tường, đi thẳng vào.

Song Hỉ nhúu mày kêu lên một tiếng đau đớn, gất gao ôm lấy cổ hẩn, hai chân trắng nhỏ như dây leo quấn ở trên lưng hẩn, bị hẩn đâm vào vừa lên một chút.

Tới rồi sau đó Song Hỉ càng lúc càng chịu không nổi, vươn tay thật mạnh bấu bờ vai rộng của hẩn. Lưng trần, đem đầu vùi vào bên gáy hẩn hơi thở rên rỉ trong cổ họng một lần một lần xin hẩn.

Sự thật chứng minh đàn ông chính là cầm thú.

Song Hỉ càng cầu xin, Lưu Hiệp lại càng hưng phấn, không quan tâm càng hăng hái hơn, tươi cười trên mặt thoát nhìn tà mị kinh người. Song Hỉ trong lòng kêu khổ không ngừng, rốt cục nhin không được khoe mắt chảy ra nước mắt, há mồm hung hăng cắn lên vai Lưu Hiệp.

Eo Lưu Hiệp tê rần, suýt chút nữa không chế không được, nâng Song Hỉ thoảng thả lỏng một chút, liền ôm cô hướng vào trong phòng, vừa đi vừa ‘di chuyển’ từ trên xuống...

Đêm hôm đó, Song Hỉ rơi lệ đầy mặt kiến thức cái gì gọi mặt người tâm thú, tự mình trải qua một đêm N lần trong truyền thuyết.

Thân thể Song Hỉ trắng noãn trắng noãn bị Lưu Hiệp uốn dẻo thành mọi tư thế. Lúc cuối cùng, Song Hỉ ngay cả kêu đều kêu không được, chẳng còn sức mà cắn một góc gối, trước mắt từng đột ánh sáng lóng lánh, giống như pháo hoa tối nay, lại một lần nữa sáng lạn trong đầu cô.

Song Hỉ ở trong lòng gào thét, lý luận kiến thức của mẹ nói thực sự quá cứng nhắc có hay không có hay không!!!! Cô hiếm khi có được một lần chủ động lại bị trấn áp vô nhân đạo như vậy a, có hay không có hay không!!!!

Đàn ông như sói như hổ, cô tổn thất không thể dậy nổi có hay không có hay không!!

Thế lực đàn ông BT, cô thương không nổi, có hay không có hay không a!!!

Song Hỉ bị Lưu Hiệp dày vò đến hừng đông mới ngủ, vừa mới ngủ một lát đã bị di động đánh thức.

Song Hỉ phiền não kéo chăn trùm đầu, thế nhưng người gọi điện thoại rất cố chấp

Lưu Hiệp bị phiền kinh khủng, thẳng tay cầm lấy di động nghe giúp cô: “Alo, ai đấy?”

Phương Tình bị giọng điệu không tốt của hẩn khiến hoảng sợ, sau đó tức giận hỏi: “Còn chưa có dậy?? Song Hỉ đâu?”

Lưu Hiệp giật mình một cái, cười ha hả: “Chị dâu thật sớm a, chị dâu phương thể kim an.”

Phương Tình kéo dài giọng “Ừ” một chút, thản nhiên phối hợp nói với hẩn: “Coi như an khang.”

Song Hỉ mơ hồ xoa xoa hai mắt, giọng nói khàn khàn hỏi: “Tình Tử?”

Phương Tình cũng không nói nói, một mình cười gian, nở nụ cười hồi lâu mới nói: “Thế nào?? Mới đầu năm phủ dụng nổ đầy trường ẩm áp *****? chắc chắn thật sự là khổ ngắn ngày cao rồi, từ nay về sau quân vương không còn thiết triều nữa rồi!!”

Song Hỉ nghe vậy muốn chết, chẳng muốn đáp trả lại lời cô bạn, lười biếng châm chọc: “Đúng vậy? sao vậy? Hâm mộ ghen tị oán hận? Cũng không đúng.cậu có Lục mặt lạnh, hẩn thoát nhìn cũng không thể so với Lưu Hiệp nhợt.”

Khuôn mặt Lưu Hiệp đen xuống, gân xanh trên thái dương giật giật

Song Hỉ tự biết, đắc ý dào dạt giáo dục Phương Tình: “Sinh mệnh không ngừng, ‘ vận động ’ không ngừng.”

Phương Tình một trán đầy vệt đen, không khách khí nói: “Quả nhiên, phụ nữ đã kết hôn cùng hoa cúc khuê nữ là không cùng một dạng!”

Song Hỉ giận dữ: “Cậu mới là phụ nữ!”

Phương Tình không nói, hiếm khi không chế giễu lại..

Sau một lúc lâu, trong di động truyền tới tiếng nói Phương Tình không được tự nhiên còn giả vờ là một câu hỏi tùy ý: “Lần đầu tiên Có phải rất đau hay không a?”

Song Hỉ sửng sốt, nghĩ nghĩ mới hiểu được, trong lòng buồn cười, đang muốn mở miệng, thỉnh linh trên vai một cơn đau đốn, không khỏi khàn cả giọng kêu lên: “Đau đau đau. Đau muốn chết!”

Phương Tình nói cái gì cũng không có, lặng lẽ cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn trời, chẳng lẽ sự thật cùng với trên sách viết giống như vậy, đau như bị xé rách?

Có đau như vậy gào thét thắm như tuyệt vọng với nhân gian?

Lưu Hiệp buông miệng ra, liếm liếm vòng đầu răng kia, vừa lòng ngẩng đầu lên.

Song Hỉ giận dữ: “Lưu Hiệp anh là loài chó sao? Sáng sớm mắc cái gì điên hả? Nhìn xem anh cắn em thành như vậy?”

Song Hỉ vội vàng quay về ” A lô Alo” trong di động, phát hiện bên kia đã ngắt máy.

Trong mắt Lưu Hiệp vẽ đắc ý loé qua, dịu dàng vòng qua ôm Song Hỉ vào trong ngực: “Một con dấu, em chính là của anh. Như vậy sẽ không sợ em chạy mất!”

Song Hỉ quả nhiên tiêu tan cơn giận, rất tự nhiên quên chuyện Phương Tình hỏi trong điện thoại, ngẩng đầu lên ngay cổ hẩn cắn một ngụm, đắc ý nói: “Có qua có lại, anh cũng nhớ kỹ anh cũng là của em!”

Đồng tử Lưu Hiệp bị một cái cắn liếm của cô, lập tức hoá thành sói, xanh lục nhìn chăm chăm cô.

Song Hỉ rất quen thuộc hàm nghĩa trong mắt hẩn, sợ tới mức té xuống giường trốn.

Lưu Hiệp tay mắt lạnh lẽo túm lấy cổ chân cô dùng lực, nhào tới bao phủ lên người cô, mặc kệ cô kêu rên thét chói tai tức giận mắng xin khoan dung, lập tức giả trò.

Bình minh vận động oanh oanh liệt liệt lại bắt đầu.

35. Chương 35

Song Hỉ ngủ mãi đến buổi chiều mới bò xuống giường nỏ, toàn thân đau nhức, cùng Lưu Hiệp vội vàng về nhà.

Bà Hà vừa nhìn thấy hai người bọn họ hay dùng một loại ánh mắt vui mừng lén lút ngấm tới ngấm lui. Song Hỉ bị bà nhìn về mặt như là nay đã to lớn rồi, vội vàng xoay mặt qua không dám nhìn bà.

Lưu Hiệp cũng chẳng bận tâm Hà Giai Hỉ lạnh như băng, ánh mắt khinh thường bên cạnh, một tiếng miễn cưỡng che dấu vẻ đắc ý của mình, lạnh lợi chúc tết: “Mẹ, năm mới vui vẻ, chúc mẹ trẻ mãi!”

Bà Hà mặt mày hớn hở nói: “Tiểu Hiệp a, con cùng Song Hỉ nên cùng đi đến các nhà thân thích chúc tết, lúc này nên làm chuyện này, không thì... sẽ không tốt lắm!”

Lưu Hiệp vui vẻ “ạ” một tiếng, ngay tức khắc bắt cái nhìn xem thường về phía Hà Giai Hỉ.

Hà Giai Hỉ đứng lên, dùng cằm hất hất về phía Song Hỉ đang rối rắm, “Em vào đây với chị”

Song Hỉ không dám chậm trễ, nhanh chóng theo sát.

Sắc mặt Hà Giai Hỉ bình tĩnh địa rút ra một đồng này nọ thật dài đưa tới trước mặt cô.

Song Hỉ nghi hoặc cầm lấy hỏi: “Cái gì vậy?”

Hoà là xấp ảnh chụp thật dài, nhân vật chính là Lưu Hiệp, đều là ảnh chụp hắn ở các nơi cùng đủ loại phụ nữ ***

Hà Giai Hỉ cười châm chọc nói: “Nhìn không ra Lưu Hiệp sở thích tốt như vậy, chút xíu cũng không kiêng ăn, chắc chắn, thực sự loại nào cũng có”

Song Hỉ lật giở mấy ảnh xem qua, thật đúng là mập, cao, ốm tròn dài dẹt, oanh oanh yến yến cái gì cần có điều có, kẻ vai sắt cánh, ấp áp ôm một cái, tình cảm mãnh liệt hôn chụp rất đầy đủ. Nghe xong lời chị nói, bữu môi nói: “Không có độc chết hắn!”

Hà Giai Hỉ thấy cô không có dáng vẻ cực kỳ bi thương, có chút do dự hỏi: “Một người đàn ông phong lưu thành thói quen như vậy...em còn muốn?”

Song Hỉ vừa sửa sang lại ảnh chụp trong tay, đầu cũng chẳng thèm nâng lên đáp lời:” Này đó đều là chuyện trước kia, em cũng không phải không biết hắn là dạng người thế nào..”

Hà Giai Hỉ giận không thể át xuống: “Ngu ngốc, em chết đi! biết rõ mà em còn cùng hắn dây dưa không ngớt?”

Song Hỉ thở dài, buông lỏng tay về mặt bất đắc dĩ nói: “Có cách nào? Ai khiến em vô tình đã gặp hắn.... chị, chị sẽ không khó hắn nữa chứ, bây giờ hắn thật sự sửa lại, vì sao chị không tiếp nhận hắn?”

Hà Giai Hỉ cười nhạt: “Ta chính là không muốn thấy hắn! Giang sơn dễ đổi, Song Hỉ, ảnh chụp này đó hoàn toàn không là cái gì, nhưng mà, nhà của hắn sẽ đón nhận em sao? em xác định em đi theo hắn sẽ không chịu uất ức?”

Song Hỉ bị nói đến chỗ đau, không rên một tiếng.

Hà Giai Hỉ ánh mắt khẽ lóe, ngồi vào cạnh cô, vỗ sau lưng cô giọng nói nhỏ nhẹ lấy tin tức: “Song Hỉ, nói cho chị biết.... em đã gặp qua cha mẹ hắn rồi phải không? Ba mẹ hắn nói như thế nào?”

Song Hỉ do dự một chút, những ngỡ ngàng thất thố cảm giác cô chưa bao giờ trải qua, từ nhỏ cô được bảo bọc tốt như vậy, an nhàn đã quen; nào biết đâu rằng có một ngày cô phải đối mặt với nhiều vấn đề. Khoảng cách gia đình, cuộc sống sinh hoạt bất đồng... . Cô vẫn có chút bất an, nhưng chuyện tình cảm lại không biết nói nên với ai nói, cũng không biết như thế nào đối mặt khoảng cách giữa cô và Lưu Hiệp trong lúc đó. Lúc này được chị gái thân thiết hỏi, trong lòng tồn tại suy nghĩ chị gái mạnh mẽ, cô liền rầu rĩ kể hết mọi chuyện.

Hà Giai Hỉ trong mắt phùng phùng lửa giận, khuôn mặt lại lạnh lùng, một chữ một chữ nhả ra: “Dương Đan, lại có thể bắt nạt trên đầu em gái Hà Giai Hỉ, vậy phải chuẩn bị tốt gánh vác hậu quả!!!”

Hà Giai Hỉ ánh mắt lạnh lùng, hướng ngoài cửa rống giận: “Lưu Hiệp, lăn vào đây cho tôi!”

Lưu Hiệp sợ tới mức giật mình, suýt chút nữa tè ra quần luôn ấy

Hà Giai Hỉ mặt lạnh như sương ngồi ngay ngắn, ánh mắt nghiêm nghị, thấy Lưu Hiệp mồ hôi lạnh ứa ra, thật cẩn thận hỏi: “Làm sao vậy?”

Hà Giai Hỉ quét mắt liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng mở miệng: “Cậu đã đến đây lâu như vậy, cũng tới lúc về thành phố N đi.”

Lưu Hiệp quỳnh lên, đây không phải hạ lệnh đuổi khách sao? Đang muốn mở miệng, lại bị Hà Giai Hỉ cắt ngang.

“Đừng nóng vội, tôi cùng Song Hỉ cùng đi thành phố N!”

Lưu Hiệp thở phào, có chút vui sướng nhìn nhìn Song Hỉ, không rõ cô chị làm sao thay đổi thái độ nhanh như vậy.

Hà Giai Hỉ ý bảo Song Hỉ đi ra ngoài, đóng cửa lại cùng Lưu Hiệp bắt đầu đàm phán.

“Lưu Hiệp, cậu sẽ đối xử tốt với em gái tôi chứ??”

Lưu Hiệp ngồi nghiêm chỉnh, ngay tức khắc ngồi thẳng bày ra dáng vẻ mẫu mực, là một dáng vẻ thiếu niên u buồn tình sâu

“Tôi tuyệt không để cho cô ấy chịu một chút uất ức, tôi Lưu Hiệp.”

“Đẹp cái dáng vẻ đó đi!” Hà Giai Hỉ khinh thường liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Văn phong của Phương Tình tôi quen rồi, chiêu này của cậu đối với tôi vô dụng.”

Lưu Hiệp cứng lại, ngay tức khắc trong lòng cảm thấy mệt mỏi cùng cảm giác thất bại.

Hà Giai Hỉ mặc kệ sắc mặt hắn khó chịu, tiếp tục nói: “Cậu nói cậu sẽ không để nó chịu chút uất ức nào, được, tôi hỏi cậu; cậu chuẩn bị làm thế nào để cho Song Hỉ không thể chịu uất ức từ người nhà cậu mang tới?”

Lưu Hiệp khóe mắt nhảy nhảy, không chút suy nghĩ thốt ra: “Là tôi muốn kết hôn với cô ấy, ba mẹ tôi không có quan hệ”

Hà Giai Hỉ hừ lạnh: “Làm sao không quan hệ? Hôn nhân lại không chỉ chuyện của hai người. Nhà của cậu mâu thuẫn thế nào tôi không có hứng thú, nhưng nếu Song Hỉ theo cậu, nói như thế nào cũng là con dâu Lưu gia. Cậu để nó ở vị trí nào của Lưu gia? Như vậy không danh không phận, nó còn không bị cậu đâm vào cột sống mà chết dần sao?”

Lưu Hiệp nhướng mày nói: “Tôi sẽ cố gắng thuyết phục bọn họ, tóm lại, tôi tuyệt đối sẽ không để Song Hỉ chịu thiệt thòi!”

Hà Giai Hỉ gật gật đầu: “Lưu Hiệp, em tôi xin tôi không làm khó cậu, được, tôi chỉ có một yêu cầu, chỉ cần cậu có thể làm, tôi tuyệt đối sẽ không phản đối hai người nữa!”

Lưu Hiệp trong lòng vừa lo vừa vui, song vẫn giữ vẻ mặt bất động, lý trí bình tĩnh hỏi: “Chị cứ nói!”

“Giải quyết hết vấn đề nhà cậu, thu dọn sạch sẽ cục diện hỗn loạn!”

Yêu cầu này cũng không quá phận, không cần Hà Giai Hỉ nói Lưu Hiệp cũng sẽ vì Song Hỉ làm được, vì thế lúc này gật đầu đồng ý

Hà Giai Hỉ đứng lên: “Tốt lắm, ngày mai trở về thành phố N!”

Lưu Hiệp kinh ngạc không thôi: “Ngày mai trở về?”

Hà Giai Hỉ cũng không nhìn hắn, khóe miệng cong lên thành một nụ cười khiến cho người ta hoảng sợ: “Ngày mai trở về!”

Phương Tình từ hôm giao thừa tới giờ luôn luôn ngoan ngoãn đi theo Dịch Trường Thanh thăm viếng bà con mà trước nay chưa có biết vâng lời, còn kém không có khom lưng uốn gối nữa thôi.

Cô không dám vọng tưởng Dịch Trường Thanh sẽ dễ dàng buông tha cho cô, chỉ cần bà thủ hạ lưu tình, sau khi giết cô không cần đánh tan xác nữa là được.

Phương Tình vừa nghe tin tức Song Hỉ về thành phố N lấp bắp kinh hãi. Cô cũng không hiểu Hà Giai Hỉ vì cái gì đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Tối mừng sáu đầu năm, Phương Tình đi cùng Dịch Trường Thanh tham gia vũ hội. Dịch Trường Thanh tất nhiên là kéo Phương Hoán Chương lên sân khấu, Phương Tình không làm sao được, chỉ phải đứng ngắc theo sát cạnh anh họ.

Dịch Hồi cũng rất không có kiên nhẫn, anh ta biết bà cô mình rất khó chơi, phụ nữ sinh ra đã là quái thai. Anh ta từ nhỏ đã được ba cùng ông nội giáo dục theo cách quân sự mà lớn lên, ý chí kiên cường rồi, bởi vậy vô cùng khinh thường Phương Tình thuộc dạng Lâm Đại Ngọc thương xuân hoài thu.

Vì thế tiệc vừa bắt đầu trong chốc lát, Dịch Hồi liền nghiêng đầu tới hỏi Phương Tình: “Một mình em ở đây được không?”

Phương Tình đã sớm trông thấy Lục Hân, đang nghĩ ngợi tìm cớ gì chuẩn đi, nghe anh ta nói như vậy, tức khắc gật gật đầu: “Có việc anh cứ đi trước đi!”

Dù sao lộ mặt rồi, Dịch Hồi nhẹ nhàng thở ra, cước bộ thoải mái rời khỏi.

“Người vừa này là ai?” Lục Hân sắc mặt âm ức, giọng điệu có chút chua.

Phương Tình nhướng mi, cười như không nhìn hắn: “À — anh ghen?”

Sắc mặt Lục Hân không tự nhiên, hừ lạnh một tiếng không trả lời.

Phương Tình lúc này cũng không dám tùy tiện trêu chọc hắn, cười hì hì kéo cánh tay hắn nói: “Đó là anh họ em, là anh vợ tương lai của anh!”

Lục Hân nghe vậy mím môi, trong ánh mắt là che dấu không được tràn đầy ý cười.

“A, Lưu Hiệp cùng Song Hỉ cũng đến đây?”

Lục Hân cũng thấy, ngay tức khắc cười bí hiểm: “Đêm nay có trò hay xem rồi.”

Lưu Hiệp không biết vì sao, đêm nay trong lòng vẫn cảm thấy bất ổn, luôn luôn có dự cảm không tốt.

Song Hỉ vẫn là vô tâm vô phách, hưng trí bừng bừng lôi kéo Lưu Hiệp nói: “Hiệp Hiệp, anh chàng bên cạnh chị kia nhìn đẹp trai quá nha!”

Lưu Hiệp tức giận gõ trán cô: “Đàn ông của em đang ở đây, ánh mắt nhìn đi đâu hả?” Nói xong trở tay giữ chặt cô đi lên trước

“Tình Tử, mình nhớ cậu lắm!”

Phương Tình kinh ngạc hỏi: “Làm sao hai người cũng tới đây?”

Lưu Hiệp còn chưa nói gì, chợt nghe bên cạnh một giọng nữ lạnh lùng trong trẻo nói, ngữ điệu không mang theo chút cảm tình nào nói: “Buổi lễ giao thiệp rộng ở thành phố N, có chút vị thế tất nhiên phải tới”

Phương Tình vui sướng đi lên: “Tiểu Mạch, Hạ Khải Minh, hai người khi nào thì ‘thông đồng’ cùng nhau vậy?”

Hạ Khải Minh ánh mắt khẽ lóe, miễn cưỡng cười nói: “Nói bậy bạ gì đó!”

Cổ Mạch quần áo lễ phục dạ hội hoa lệ, vải dệt màu đen buông rũ xuống, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô nàng, dáng người cao ráo, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp.

Cổ Mạch nghe rõ lời Phương Tình, lại không phản bác, càng kỳ quái chính là không có tìm từ trả thù cô bạn, không thèm để ý nhìn quét qua hội trường nói: “Đêm nay người đến phải nói là đầy đủ hết.”

Phương Tình khó hiểu nhìn cô bạn: “Làm sao vậy, có vấn đề gì?”

Cổ Mạch thản nhiên mở miệng: “Nói ra sẽ không hay, chờ xem kịch vui đi.” Nói xong cũng không để ý mọi người, dáng điệu tao nhã xoay người rời đi.

Lưu Hiệp ra hiệu với Lục Hân, hai người cũng rời khỏi.

Song Hỉ bưng ly nước trái cây uống ngon lành, nhấp mím môi hỏi Phương Tình: “Sao bọn họ đều đi hết rồi?”

Phương Tình tức giận trợn trắng liếc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ nhún nhún vai. Cô làm sao biết nhóm người thần thần bí bí này muốn làm gì?

Song Hỉ cảm thấy được không có ý nghĩa, rất không nghĩa khí bỏ lại Phương Tình chạy: “Tớ đi trước tìm chị tớ.”

Hạ Khải Minh thở dài, tùy ý tìm một đề tài hỏi: “Tình Tử, sau khi khai giảng còn tiếp tục đi thực tập không?”

Phương Tình lắc lắc đầu: “Em đang viết văn, việc làm chuyện đó không vội”

Nghĩ nghĩ vẫn là kim không được tò mò: “Hạ Khải Minh, anh cùng Cố Tiểu Mạch.”

Hạ Khải Minh nghe vậy lập tức quay sang nhìn cô, trong đồng tử có chút ánh sáng kỳ lạ nở rộ, thế nhưng sôi nổi đến độ muốn đốt người

“Tình Tử rất để ý sao?” Hạ Khải Minh cười khê hỏi.

Phương Tình tức khắc lắc đầu: “Đương nhiên không ngại, song Cố Tiểu Mạch là một cô gái tốt, đương nhiên anh cũng tốt, em hy vọng hai người bên nhau...”

Ánh sáng lấp lánh trong mắt Hạ Khải Minh vụt tắt, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, khốn khổ hỏi: “Em thật sự hy vọng.”

Phương Tình không có để ý tới khác thường của anh ta: “Đương nhiên, một người là chị em tốt của em, một người là anh em cùng nhau lớn lên, hai người mà có thể ở bên nhau thật đúng là rất tốt!”

Hạ Khải Minh bước chân có chút không vững, hơi hơi lui ra phía sau từng bước, ánh mắt xa xăm: “Thật không.”

Phương Tình xoay người cầm một ly rượu, giọng điệu đương nhiên: “Đúng vậy, một người dịu dàng thông minh, một người anh tuấn ôn hoà lương thiện, thật đúng là rất xứng.”

Kỳ thật trong lòng Phương Tình lại nghĩ là, Cố Tiểu Mạch bụng dạ đen tối như thế, thủ đoạn nham hiểm, nên có Hạ Khải Minh tinh khiết vô lương vô hại đến trung hoà cô nàng.

Phương Tình uống ngụm rượu, nhìn thấy trong góc phòng Lục Hân đang cau mày nghe Lưu Hiệp nói cái gì, ánh mắt xoay chuyển hỏi: “Anh Lập Nhiên, anh ấy. . có khỏe không?”

Hạ Khải Minh thản nhiên hỏi: “Hắn về nhà cùng ba mẹ mừng năm mới, còn chưa quay lại. Tình Tử còn đang suy nghĩ Lập Nhiên?”

Phương Tình có chút xấu hổ lắc đầu: “Không phải.Anh Lập Nhiên đã lâu không có liên lạc với em, em có chút lo lắng thôi.”

Phương Tình ngượng ngùng nói: “Hoá ra anh đều biết hết rồi...”

Phương Tình vừa chuyển mặt liền nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Dịch Trường Thanh, không khỏi có chút buồn bực than thở: “Mẹ em thật là.”

Hạ Khải Minh nhìn thấy Dịch Trường Thanh nở nụ cười rộ với hắn đầy ý vị thâm trường, hơi hơi nhú nhú mày.

“Tình Tử, thực ra mẹ em” Hạ Khải Minh do dự mà không biết phải nói như thế nào.

Phương Tình rất thản nhiên nhìn anh, không bận tâm lắm khoát tay: “Em biết mẹ em một mực tác hợp cho hai chúng ta, không có việc gì, anh đừng để ý tới bà là được rồi.”

Hạ Khải Minh có chút kinh ngạc: “Em biết?”

Phương Tình bĩu môi, một chút cảm xúc khác cũng không có: “Bà làm rõ ràng như vậy, em cũng đâu có ngờ.....Anh đừng để ý, mẹ em chỉ làm loạn uyên ương chút thôi, lát giải thích lại với Cố Tiểu Mạch, đừng để cho cô bạn hiểu nhầm cái gì”

Phương Tình vừa thấy Lục Hân đi hướng về bên này, liền nhìn về phía hắn tươi cười, đầu cũng không quay lại nói: ” Em xin lỗi không nói chuyện với anh tiếp được!”

Hạ Khải Minh có chút thất hồn lạc phách nhìn cô rời đi, chạm vào ánh mắt đóng băng Lục Hân, trong lòng từng đợt dâng cay tuôn trào.

“Không vất vả sao?”

Hạ Khải Minh xoay người, phát hiện không biết khi nào thì Cố Mạch đứng ở sau anh, mỉm cười dịu dàng động lòng người, ánh mắt trong suốt thấu hiểu như vậy, tựa như thế gian này tất cả đều ở trong mắt cô nàng.

36. Chương 36

Phương Tình vừa chuyển mặt liền nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Dịch Trường Thanh, không khỏi có chút buồn bực than thở: “Mẹ em thật là.”

Hạ Khải Minh nhìn thấy Dịch Trường Thanh nở nụ cười rộ với hắn đầy ý vị thâm trường, hơi hơi nhú nhú mày.

“Tình Tử, thực ra mẹ em” Hạ Khải Minh do dự mà không biết phải nói như thế nào.

Phương Tình rất thần nhiên nhìn anh, không bận tâm lắm khoát tay:” Em biết mẹ em một mực tác hợp cho hai chúng ta, không có việc gì, anh đừng để ý tới bà là được rồi.”

Hạ Khải Minh có chút kinh ngạc: “Em biết?”

Phương Tình bĩu môi, một chút cảm xúc khác cũng không có: “Bà làm rõ ràng như vậy, em cũng đâu có ngờ.....Anh đừng để ý, mẹ em chỉ làm loạn uyên ương chút thôi, lát giải thích lại với Cố Tiểu Mạch, đừng để cho cô bạn hiểu nhầm cái gì”

Phương Tình vừa thấy Lục Hân đi hướng về bên này, liền nhìn về phía hắn tươi cười, đầu cũng không quay lại nói: ” Em xin lỗi không nói chuyện với anh tiếp được!”

Hạ Khải Minh có chút thất hồn lạc phách nhìn cô rời đi, chạm vào ánh mắt đóng băng Lục Hân, trong lòng từng đợt dâng cay tuôn trào.

“Không vất vả sao?”

Hạ Khải Minh xoay người, phát hiện không biết khi nào thì Cố Mạch đứng ở sau anh, mỉm cười dịu dàng động lòng người, ánh mắt trong suốt thấu hiểu như vậy, tựa như thế gian này tất cả đều ở trong mắt cô nàng.

Hạ Khải Minh thấy kỳ quái bản thân mình ở trước mặt cô này sẽ phải gỡ bỏ vẻ nguy trang, cũng không có hỏi ý cô nàng là ý gì, cong khoé môi tươi cười nói: “Không biết.”

Cố Mạch sóng mắt hơi hơi xoay chuyển: “Không muốn cười thì đừng cười.”

Hạ Khải Minh lúc này cười rộ lên là thật, Cố Mạch thật sự là một người thú vị

“Không muốn cười thì đừng cười sao? Vậy còn cô?”

Cố Mạch sững sốt hiếm thấy một chút, ánh mắt có chút thay đổi.

Hạ Khải Minh bỗng nhiên muốn vươn tay sờ sờ đầu cô, như là đối đãi với Phương Tình cưng chiều vẫn hay xoa xoa đầu, hắn quả thực cũng làm như vậy. Sau nghĩ lại, cảm thấy cử chỉ lúc đó quả là mạo phạm chẳng hiểu vì sao lại vậy.

“Cô đó.... rõ ràng tuổi tác bằng Tình Tử, làm sao cái gì cũng đều nhìn thấu như vậy?”

Hạ Khải Minh thở dài giống như trong lời nói có mang chút bất đắc dĩ cùng... đau lòng.

Cố Mạch lặng im trong chốc lát nói: “Tôi không phải Phương Tình!”

Hạ Khải Minh không rõ lời này có ý gì, vì thế ánh mắt tự nhiên đuổi theo Phương Tình.

Cố Mạch nhìn theo ánh mắt anh ta mà nhìn vọng qua, thản nhiên nói: “Nếu lúc trước đều không đi tranh thủ, bây giờ vì cái gì lại không muốn buông tay chứ?”

Hạ Khải Minh trong đồng tử có chút mơ hồ: “Lúc trước. trong lòng cô ấy chỉ có Lập Nhiên.”

Cố Mạch nghiêng đầu nhìn anh: “Bây giờ trong mắt cô ấy cũng chỉ có một người là Lục Hân”

Hạ Khải Minh cau mày nhìn cô, Cố Mạch tinh nghịch nở nụ cười, không cảm thấy vừa nãy bản thân mình nói lời sắc bén cỡ nào, đáng vẻ có chút tùy ý.

“Cô muốn nói cái gì?”

Cố Mạch lắc đầu cười khê, nhìn vào mắt anh ta nghiêm túc nói: “Trước kia anh không tranh thủ chẳng qua là không dám, thực ra anh cùng An Lập Nhiên giống nhau, sợ ngay cả vẻ mặt bình thản cũng duy trì không được. Bây giờ sao...”

Cố Mạch nhìn nhìn Dịch Trường Thanh phong thái trác việt không giảm vẫn như năm đó: “Bây giờ anh có một lý do rất tốt. Bác Phương thực sự lợi hại!”

Trong mắt Cố Mạch rõ ràng là tán thưởng, cô từ nhỏ liền thông minh thông suốt, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo tự phụ, lúc này chẳng qua xa xa nhìn thấy Dịch Trường Thanh, lại biểu hiện ra vẻ mặt khâm phục kính ngưỡng.

Sắc mặt Hạ Khải Minh có chút khó coi, không bao giờ ... nữa cho rằng cô gái trước mắt này là một người khôn vặt, từ trước đến nay trước mặt người khác luôn giữ được vẻ phong độ tuyệt vời giờ cũng biến mất không thấy, có chút gay gắt hỏi “Cô biết cái gì?”

Cố Mạch tuyệt không sợ sệt, cau mày nói: “Trong lòng anh tôi hiểu rất rõ chẳng hạn như..... Anh rất được lòng bác Phương? Bà có con gái như vậy, không thể để con mình chịu uất ức, cái gì cũng muốn sắp xếp cho cô ấy được thuận lợi; như vậy làm sao có thể làm chuyện chia rẽ thù hận khiến con mình đau lòng? Bác ấy không phải không hài lòng Lục Hân, bác ấy chẳng qua là rất đau lòng thay cho Tình Tử, muốn mượn anh chèn ép hẳn một phen, để cho con gái mình tranh thủ có chút địa vị thôi...”

“Đủ rồi!” Hạ Khải Minh không kiên nhẫn cắt ngang lời cô nàng, cười khổ mà nói, “Cô nói như vậy. Thật sự là khiến cho tôi chẳng còn mặt mũi nào !”

Cố Mạch có chút thương hại nhìn anh ta: “Nhận rõ rồi đối với mình mới có công bằng!”

Cố Mạch trước khi đi còn đổi rượu trong tay cho anh, ôn hoà khuyên anh ta: “Từ nhỏ tôi chỉ biết, không vì những chuyện không có kết quả mà chấp nhất, sống được phải sống dễ chịu một chút. Lừa mình dối người.chẳng qua là đối với bản thân mình không chịu thông cảm mà thôi, huống chi anh cũng chỉ có lừa chính bản thân mình!”

Hạ Khải Minh ánh mắt lạnh dần xuống, ngón tay nắm thành quyền trở nên trắng

Song Hỉ thích thú quan sát đánh giá chung quanh, chọc ột người đàn ông bật cười ‘xì’ một tiếng

“Giai Hỉ, em gái em với em quả thực chẳng giống em chút nào!”

Hà Giai Hỉ trợn tròn mắt, quay sang nhìn em gái mình không ra hồn gì hỏi: “Em chạy tới đây để làm gì?? Lưu Hiệp đâu?”

Song Hỉ chỉ chỉ bên kia: “Hắn ở đằng kia cùng Lục Hân có chuyện gì muốn nói. chị, đây là..... anh rể sao?”

Gã đó nghe thấy câu hỏi của cô, kiềm không được cười ra tiếng, vươn tay nho nhã lễ phép nói: “Song Hỉ phải không, xin chào, tôi tên là Tống Duy Minh, đương nhiên, em cũng có thể gọi tôi là anh rể!”

Hà Giai Hỉ trừng mắt, hơi hơi trầm hạ giọng, trong đó cũng chứa hàm ý cảnh cáo: “Tống Duy Minh –”

Tổng Duy Minh giơ lên hai tay làm tư thế đầu hàng, nhướn nhướn lông mi nói: “OK, OK, anh đã biết!”

“Song Hỉ, chị có chuyện cùng với Tổng Duy Minh bàn luận, em đi tìm Lưu Hiệp đi!”

Song Hỉ rất buồn bực bỏ đi, làm sao là tối nay mọi người cũng thần bí như vậy.

Hà Giai Hỉ cái miệng nhỏ nhấp rượu, ánh mắt thường hay liếc về phía cửa.

Tổng Duy Minh buồn cười nhìn dáng vẻ cô nàng không yên lòng, trêu ghẹo nói: “Chưa từng thấy qua em có dáng vẻ này nha....Đừng nóng vội, cô ta khẳng định sẽ đến.”

Hà Giai Hỉ thản nhiên mở miệng: “Chuyện em gái em, em có thể không gấp sao?”

“Em bảo anh làm mấy chuyện điều tra đó không giúp được gì sao? Ảnh chụp này cũng không có thể khiến cho em gái em dao động?”

Hà Giai Hỉ có chút phiền muộn nhíu nhíu mày, động tác buông cái ly trong tay bất giác cảm thấy nặng nề.

“Con bé đó chỉ như một cân thịt, một chút hành động cũng không có....bằng không em việc gì phải tự mình tới hôm nay?”

Tổng Duy Minh hiểu rõ gật gật đầu, nhìn cô nàng một cái, ngẫm lại có chút thâm ý nói: “Em gái em.... . . . Thật đúng là thông minh!”

Hà Giai Hỉ nghe vậy cười nhạo một tiếng: “Nó thông minh? ánh mắt anh bị làm sao vậy? Nó trợn mắt còn không được, ngay cả một câu nói còn không rõ ràng khó khăn.... anh lại còn nói nó thông minh?”

Tổng Duy Minh vô tình nhún vai: “Đó là bởi vì em chưa thực sự hiểu hết cô nàng...”

Hà Giai Hỉ cũng chẳng có cách nào cũng già giải thích, khoé mắt đảo tới người nào đó vừa tới.

Dương Đan mặc bộ váy màu trắng bó sát người, dáng vẻ thướt tha, đuôi váy dài kéo trên mặt đất, trang điểm kỹ càng dưới ánh đèn càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp có một không hai.

Hà Giai Hỉ cười khẩy: “Không có gì hơn cái này!”

Cổ Mạch kéo Phương Tình tựa vào một góc bắt đầu nói chuyện, hơi hơi không kiên nhẫn cắt ngang lời cô bạn: “Đừng ồn ào, muốn biết gì tự mình đi hỏi Hạ Khải Minh. Xem, trò hay phải bắt đầu rồi!”

Lưu Hiệp mặt nhăn mày cau, trừng mắt nhìn Dương Đan một mình đi tới, bất giác ôm chặt Song Hỉ.

Dương Đan nhìn thấy hành động bảo vệ của hắn, trong lòng coi thường lại xen lẫn ghen tỵ. Tuy rằng sôi gan, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, tươi cười sáng lạn nhìn hắn: “Hiệp, làm sao đã lâu không gặp lại không chào hỏi gì nhau?”

Lưu Hiệp cau mày, thản nhiên mở miệng: “Đan Đan, mất đi tình cảm thân thiết, đối với cô không phải rất tốt sao!!”

Dương Đan lộ ra tươi cười có ý trào phúng, liếc liếc mắt một cái nhìn Song Hỉ vẻ mặt mù mờ đang ở trong lòng Lưu Hiệp, giọng điệu mang theo ý khinh thường: “Rõ là đồ vô dụng, chỉ biết trốn phía sau lưng người khác, ngoài việc chỉ làm liên lụy tới người khác thì có thể làm được gì? Thật sự là nghĩ không ra đối thủ của mình lại là một người như thế....”

Gương mặt Lưu Hiệp trầm xuống, ánh mắt tàn nhẫn quét về phía Dương Đan. Nếu cô ta chủ động xé rách thể diện như vậy, cũng đừng trách hắn trở mặt vô tình. Khi dễ hắn có thể, khi dễ tiểu ngọc nhà hắn, bắt kể là ai, cũng không được phép!

“Ôi? Không nghĩ ra? Không bằng để tôi nói cho cô biết nhé?”

Lưu Hiệp còn không có mở miệng, chợt nghe một giọng nữ lạnh như băng vang tới.

Hà Giai Hỉ khẽ mỉm cười, bưng một ly rượu đỏ nhưng không uống, chẳng qua khe khẽ đong đưa, kéo Tổng Duy Minh phong độ tuyệt vời, khí thế kinh người.

Dương Đan cảnh giác, không tự chủ lấy lại tinh thần hỏi: “Cô là ai?”

Hà Giai Hỉ tươi cười càng đậm: “Sao, khi cô hạ độc thủ với em gái tôi, không tìm hiểu gia cảnh nhà em nó sao?”

Dương Đan cũng không ngờ, nghe cô nàng nói như vậy, chỉ biết người phụ nữ trước mắt này là ai, không khỏi thả lỏng cảnh giác trong lòng, hơi hất hất cằm lên nói: “Cô ta thì có thể có gia cảnh thế nào, đáng giá cho tôi phải mất công tra hỏi sao?”

Hà Giai Hỉ cũng không nổi cáu, ngược lại lộ ra ý cười có chút thương hại: “À — vậy đáng tiếc”

Hà Giai Hỉ thừa dịp cô ả còn chưa kịp phản ứng lại, bước chân khẽ nhúc nhích đi lên trước, tư thế vươn tay kính rượu, nhưng bỗng nhiên dưới chân lảo đảo, ly rượu đổ toàn bộ hắt lên trước ngực Dương Đan.

Dương Đan cả kinh, nhưng vẫn đang giữ hình tượng của mình, kiềm chế tiếng thét chói tai, vội vàng lui về phía sau vài bước, cũng không nghĩ rằng trong chớp mắt này Hà Giai Hỉ một chân dẫm lên làn váy cô ả, hơn nữa góc độ vừa hay, chỉ nghe tiếng thanh thúy ‘xoạt’, Dương Đan cảm giác sau lưng mát lạnh.

Hà Giai Hỉ vẻ mặt áy náy, vội vàng không ngừng kinh hoảng hô lên, tiếng hô không lớn không nhỏ vừa vặn có thể khiến cho người trong đại sảnh nghe thấy: “Rất xin lỗi Dương tiểu thư, tôi không phát hiện chân cô vươn ra, vướng chân một chút... . . . Thật sự có lỗi làm bẩn váy của cô”

Khuôn mặt Dương Đan nở to ra đỏ bừng, váy bẩn không nói, nhưng mà....

Song Hỉ không chút nào hiểu rõ tình cảnh vừa mới xảy ra, vẻ mặt khờ dại hỏi: “Chị, cô ấy ngáng chân chị sao, chị có... việc gì không? có bị thương không?”

Thời khắc này cô chỉ nhớ rõ Dương Đan lợi hại, sợ chị mình không chú ý..... Xem vẻ mặt chị mình hoảng sợ, chị mình có bao giờ bối rối? Dương Đan quả nhiên dữ dần!

Hà Giai Hỉ chưa từng có vui mừng vì chỉ số IQ của Song Hỉ thấp như thế, cảm môi rất buồn rầu rất áy náy nói: “Rất xin lỗi, nếu không. tôi giúp cô lau sạch nhé?”

Dừng một chút, lại làm ra vẻ kinh ngạc hô to “Ai nha, váy sau lưng rách ra rồi kia.... . .” Sau đó như hiểu mình nói sai, che miệng, vẻ mặt áy náy băn khoăn.

Phía sau tất cả mọi người ở hội trường đều bị thu hút về phía này. Sắc mặt Dương Đan càng khó coi, cũng không dám lộn xộn, xấu hổ cực kỳ đứng ở đó.

Rất nhiều người đều thấy, dưới ngọn đèn chiếu đến vai, phía sau váy rách thành một khe hở lớn, từ lưng kéo dài đến eo, lộ ra quần lót màu da tơ tằm đầy khêu gợi.

Tổng Duy Minh có phần nhìn không được, ở trong lòng thở dài, không để ý ánh mắt giết người của Hà Giai Hỉ cởi áo khoác choàng lên vai cô ả, lễ phép nói: “Xin lỗi, Dương tiểu thư, tiếp đãi không chu toàn, tôi đưa cô đi sửa sang lại chút đi nhé?”

Dương Đan gương mặt đầy sát khí nhìn xung quanh một vòng, không muốn ảo não như vậy chạy trốn, nhưng trơ mắt để cảnh này, ngoài việc trước từ bỏ đi trước thì cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Tổng Duy Minh rất khiêm nhường làm một động tác ‘mời’, đưa cô ả rời khỏi.

Hà Giai Hỉ trên gương mặt là đáng về áy náy đến muốn khóc, cũng dùng giọng nói khẽ đến mức chỉ có hai người nghe thấy nói: “Lưu Hiệp đã cảnh cáo đều bất chấp, không biết chiêu thức này của tôi thì thế nào?”

Dương Đan cảm tức trừng mắt nhìn cô một cái, gắt gao mím chặt môi. Trong mắt người không biết chuyện, thì sự thật là Hà Giai Hỉ bị khi dễ bị bắt nạt còn tốt bụng áy náy nói xin lỗi, mà cô ả lại là vẻ mặt hung ác, gieo gió gặt bão, càng làm cho người ta thấy Hà Giai Hỉ thiện lương vô tội.

Dương Đan cũng hiểu rõ lời lẽ cô nàng nói, nhin lại nhần, vô cùng khẽ nói: “Chiêu thức ấy của cô, thực sự là tầm thường!”

Hà Giai Hỉ lưng quay lại với mọi người, lộ ra một nụ cười đầy ý châm chọc: “Đối với người tầm thường, không cần phải dùng thủ đoạn inh phải không?”

Dương Đan chán nản, hừ lạnh một tiếng ngẩng đầu rời đi.

37. Chương 37

Bên góc phòng bên này, toàn bộ phát sinh khi nãy đều rơi vào trong mắt mọi người.

Phương Tình trước mắt đều sùng bái cảm khái: “Chị Giai Hỉ, thật sự là ‘hùng – mạnh’ a!”

Cổ Mạch cũng khe khẽ cười rộ lên: “Chiều thức của chị ấy tuy rằng không inh, đối phó với Dương Đan lại vừa hay. Nháo như vậy, tất cả mọi người biết Dương Đan ả ghen tuông nữ chính, Song Hỉ tất nhiên biến thành nữ chính được đồng tình. Mai sau cho dù Lưu Hiệp vì cô nàng quyết liệt trong nhà, mọi người cũng chỉ ca ngợi tình yêu cả bọn họ, sẽ không có nói xầm xì gì về Song Hỉ... Hơn nữa, chị ấy làm một hồi như vậy, còn có được cái khéo léo, nước bắn đều hất hết lên người khác, bản thân mình lại phải sạch sẽ!”

Phương Tình đồng ý gật gù đầu, bên người Lục Hân không biết khi nào tới lại lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hà Giai Hỉ làm như vậy, sẽ chọc giận Dương Đan. Về sau không biết cô nàng sẽ làm ra chuyện gì làm khó Lưu gia. Trước mắt Lưu gia tiếp nhận một hạng mục rất lớn, nơi phát ra tài chính chủ yếu dựa vào Dương gia. Cô chị làm như vậy khiến cho Dương Đan trả thù, chỉ sợ Lưu Hiệp sẽ rơi vào cảnh khó khăn.”

Cổ Mạch không bận tâm nâng tay vén vén tóc: “Tóm lại Song Hỉ sẽ không phải chịu một nha! Hà Giai Hỉ cũng chẳng cần quan tâm tới nhiều sóng gió vậy đâu, bảo thù giúp em gái là tốt rồi, hưởng chi..... chị ấy là muốn buộc Lưu Hiệp chọn lựa”

Phương Tình có chút lơ mơ, nghĩ nghĩ mới để ý tới quan hệ lợi hại trong đó, không khỏi có chút lo lắng: “Chị Giai Hỉ không phải luôn luôn không muốn thấy Lưu Hiệp sao? Làm sao bây giờ.”

Cổ Mạch thấy có người lại không hiểu rõ, không kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ chị ấy vẫn đang không muốn thấy hần, nhưng chị ấy có thể làm sao?? Song Hỉ quyết tâm phải đi theo Lưu Hiệp, chị chỉ có thể nghĩ biện pháp hết sức cố gắng vì Song Hỉ bình định chương ngại, bảo đảm cô nàng không đến mức ăn khổ!”

Nói tới đây, Cổ Mạch hơi hơi dừng một chút, dường như lơ đãng nói: “Cũng như cậu với mẹ cậu, cậu nếu nhận định Lục Hân, bác ấy ngoài việc tán thành thì phải làm thế nào đây?”

Lục Hân đôi mắt khẽ nhúc nhích, sâu sắc nhìn cô nàng một cái.

Phương Tình kinh ngạc nhìn cô bạn, tinh tế cân nhắc, hiện ra vẻ mặt tỉnh ngộ.

Lục Hân mỉm cười, giơ ly rượu trong tay hướng Cổ Mạch kính: “Vây chúc cô. Sớm ngày đạt thành mong muốn.”

Cổ Mạch cổ tay vừa lật, một ly rượu nhanh chóng thấy đầy, đôi lông mi cao vút khẽ nhướng: “Cũng vậy!”

Sắc mặt Lưu Hiệp có chút khó coi, gương mặt hăng hái trước đây lộ vẻ mệt mỏi.

Song Hỉ chưa bao giờ thấy hần như vậy, có chút lo lắng kéo góc áo hần

“Hiệp Hiệp.”

Lưu Hiệp thở dài một hơi, nhéo nhéo khuôn mặt cô: “Đừng lo lắng, anh không sao. Trong phòng có chút khó chịu, anh đi ra ngoài hít thở không khí”

Song Hỉ không rõ tình hình, không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, cô chỉ có thể dựa vào trực giác, cảm nhận không khí không bình thường.

“Hiệp Hiệp, em không thông minh, rất nhiều chuyện đều nhìn không rõ. Dương Đan có một câu là nói đúng, em chỉ biết đứng sau lưng người khác làm phiền phức.”

Song Hỉ trong lòng thực thất bại, cô từ nhỏ phản ứng so với người khác đều chậm nửa nhịp, bây giờ mới ý thức được bản thân mình mang tới không ít phiền toái cho Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp thở dài, hẳn vẫn không muốn cô bị ảnh hưởng từ chuyện của mình, có thể tiếp tục vui vẻ yên tâm sống, nhưng chung quy cũng là hẳn không thể bảo vệ cô chu toàn.

“Hỉ Bảo, anh đã nghĩ là làm liên lụy tới em..... em không dính dáng tới anh, vậy muốn dính dáng ai chứ?”

Vừa lúc, Song Hỉ cùng Lưu Hiệp đứng ở ngoài ban công, ngọn đèn trong phòng xán lạn, phong cảnh ca múa vui vẻ, đỉnh đầu bọn họ là một mảnh ánh sáng óng ánh. Lưu Hiệp cũng vì uống không ít rượu, giọng nói có chút khàn khàn. Hỉ nói, Hỉ Bảo, em không dính dáng tới anh, vậy muốn dính dáng ai?

Cái mũi Song Hỉ ê ẩm, cúi đầu, nước mắt đã rơi xuống.

“Làm sao vậy? Đừng khóc a. Dương Đan chỉ nói lung tung, em tin thật sao! Hỉ Bảo, ngoan a, không khóc.” Lưu Hiệp vừa thấy cô rơi nước mắt, liền luống cuống, tay chân luống cuống nâng mặt cô lên giúp cô lau nước mắt.

Tay Song Hỉ nắm góc áo hắn càng ngày càng chặt, khịt khịt, cố gắng ổn định bản thân.

“Hiệp Hiệp, chờ khi em tốt nghiệp. Chúng ta liền kết hôn đi!”

Không phải nhất thời xúc động, không phải vì sự ôn hoà Lưu Hiệp khiến ê mang...Cô thực sự yêu người trước mắt này. Nếu lưỡng tình tương duyệt, như vậy có cái gì cần bận tâm nữa? Cô không muốn làm vể, thậm chí hạnh phúc, cùng Lưu Hiệp bên nhau chính là hạnh phúc, cô như vậy vì sao phải lãnh phí hạnh phúc trước mắt chứ?

Lưu Hiệp không thể tin nhìn cô, trong mắt tràn đầy vui mừng như điên, phiền não rối rắm khi nãy giờ đã tan biến sạch. Toàn bộ thể xác và tinh thần hẳn, giống như ngâm mình trong nước nóng, thoải mái toàn thân đến độ không thể tưởng tượng được.

“Hỉ Bảo. em vừa nói, là nói gì đó. phải không?”

Song Hỉ đôi mắt ướt sũng mở thật to, một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn hắn, trong đôi mắt đó toát ra ánh sáng, ngay cả sao trên trời cũng không bằng.

“Hiệp Hiệp, em nói, chúng ta kết hôn đi!”

Lưu Hiệp vẻ mặt vui sướng, thế nhưng giống như đứa trẻ reo hò một tiếng, bỗng nhiên nâng tay cầm eo Song Hỉ giơ cô lên cao xoay vòng vòng.

Song Hỉ cười vui vẻ, thét chói tai ôm chặt vai hắn bảo bỏ cô xuống.

Lưu Hiệp buông cô xuống lập tức ôm chặt lấy cô, ôm cô đi vào trong phòng.

Mọi người đã sớm nghe thấy tiếng cười ngoài ban công, tự động tự giác vì bọn họ nhường lối đi. Trong ánh mắt Lưu Hiệp chỉ có Song Hỉ, cô cũng cười nhìn hắn. Lưu Hiệp lôi kéo cô lên sân khấu, giơ lên tay Song Hỉ cao cao lên tuyên bố.

“Chúng tôi sẽ kết hôn !”

Không khí dưới này cũng bị cuốn hút, đều bị cảm hoá của bọn họ mà hoan hô. Phương Tình còn không sợ nhân vật chính nào loạn chưa đủ, ngay tức khắc lấy pháo dây bắn ra bốn phía, khiến bầu không khí càng thêm sôi động.

Trong mắt Lục Hân đều là ý cười, lại vẫn như cũ lạnh lùng nghiêm mặt hừ một tiếng, khinh thường mắng: “Khá lắm!”

Cổ Mạch cũng vui vẻ thật tình vì Song Hỉ, nghe thấy lời hắn nói, cong mắt liếc nhìn gật đầu đồng ý: “Lưu Hiệp còn đem tay cô nâng giơ cao lên, cũng không phải thắng lợi của trận đấu quyền anh, động tác đó cũng ngốc thật!”

Hà Giai Hỉ sắc mặt đen đi, đêm nay thật đúng ngoài dự liệu của cô, tuy rằng kết cục này cô cũng không cảm thấy nó có cái gì không tốt.

Tống Duy Minh cười vô cùng bất đắc dĩ: “Giai Hỉ, em gái bảo bối của em, khiến cho vũ hội anh tử mĩ chuẩn bị đều bị làm hỏng rồi!”

Hà Giai Hỉ cơn giận đằng đằng trừng mắt nhìn gã liếc mắt một cái, tức giận nói: “Lư Hiệp là tên ngốc sao?”

Tống Duy Minh hơi hơi sững sốt, nhú đầu mày: “Em không phải muốn ép buộc hắn cho ra đáp án sao, làm sao? Bây giờ lại bắt đầu vì em rẻ mà đau lòng a?”

Hà Giai Hỉ nghiêm mặt đen sau một lúc lâu không nói, suy tư một lát đột nhiên thản nhiên cười, hơi có chút vui sướng khi người gặp họa nói: “Dù sao dù sao không phải em gặp xui quấy, ngày mai. . . . Có hắn chịu rồi!”

“Con muốn đi đâu??”

Phương Tình toàn thân cứng đờ, tựa như con mèo, thất lực chậm rãi thẳng lên, nghiêng đầu nói với Lục Hân: “Anh ra bên ngoài chờ em trước đi, em tới ngay.”

Lục Hân nhìn cô, lại nhìn nhìn Dịch Trường Thanh đẹp lạnh lùng động lòng người, gật gật đầu đi trước .

Phương Tình xoay người, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Mẹ. . . .”

Dịch Trường Thanh hừ lạnh một tiếng: “Theo mẹ về!”

Phương Tình nhú mày: “Về để làm gì? Nghe lời mẹ cùng Hạ Khải Minh kết giao?”

“Khải Minh nó không tệ, gia thế bối cảnh không thua Lục Hân, mấu chốt là nó ôn hoà lương thiện, vì điểm này không cần thiết nói cho con cũng biết rõ ràng so với Lục Hân cũng hơn bao nhiêu”

Phương Tình thở dài: “Hạ Khải Minh tốt lắm, đối với con chỉ coi anh ấy là anh trai, chỉ có tình cảm anh em, không có tình yêu nam nữ”

Dịch Trường Thanh không biến sắc: “Tình cảm có thể gãy đổ.”

Phương Tình thấy mềm mỏng không được, không khỏi ngữ khí nghiêm túc : “Mẹ, mẹ không cần cố sức tác hợp cho con cùng Hạ Khải Minh. Mẹ xem mẹ làm như vậy khiến cho anh ấy xấu hổ lắm, huống chi bây giờ cùng Cố Tiểu Mạch bên nhau. Mẹ làm như vậy là chia rẽ uyên ương không hợp tình. Anh ấy kiên nhẫn là do mẹ là trưởng bối không khước từ, miễn cưỡng theo ý mẹ tới tìm con, cứ tiếp tục mãi, chúng ta vài người sau này làm sao có thể chung sống?”

Gương mặt Dịch Trường Thanh đen hẳn xuống: “Con thực nghĩ nó là miễn cưỡng thuận theo ý ta?”

Phương Tình đương nhiên gật gật đầu: “Đương nhiên! Mẹ, mẹ cũng đừng trăm phương ngàn kế làm khó chúng con Thế giới này có rất nhiều đàn ông tốt, chẳng lẽ đều muốn con sống thử một lần? Con nói thật với mẹ, đêm giao thừa ngày đó con tới Lục gia, ba mẹ anh ấy đã đồng ý chuyện chúng con...”

Dịch Trường Thanh nghe vậy tức giận càng cao: “Con dám ở sau lưng ta đi tới nhà bọn họ?”

Phương Tình rõ ràng thẳng thắn nói thật: “Đúng vậy, mẹ cũng đừng coi con thành trẻ con nữa, con có nhận định của con!”

Dịch Trường Thanh tức hết hơi, chỉ có chút tiếc rên sất không thành thếp trừng mắt nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con là đứa không có đầu óc vô tâm vô phẩy, Dịch Trường Thanh ta làm sao sinh đứa con gái ngu xuẩn thế này chứ!”

Phương Tình không chút nào để ý nhún vai: “Hoặc là, con kế thừa ghen của ba nhiều chút?”

Dịch Trường Thanh giận ngứa cả hàm răng, biết bây giờ nói cái gì Phương Tình đều nghe không vào, dứt khoát mặc kệ cô, cô liền bỏ đi

Phương Tình vừa rời khỏi, Cố Mạch liền lượn lơ trên đôi giày cao vút từ trong góc đi ra, giọng nói tôn kính khiêm tốn: “Di Dịch!”

Dịch Trường Thanh nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô nàng trong chốc lát, Cố Mạch không né không tránh để cho bà nhìn quét.

Dịch Trường Thanh chậm rãi lộ ra một tươi cười ý vị thâm trường: “Cháu là Cố Mạch người mà Tình Tình luôn miệng nhắc tới??”

Cố Mạch rũ mí mắt quan sát, vô cùng nhu thuận gật gật đầu.

Dịch Trường Thanh thần nhiên mở miệng: “Ta biết cha cháu, ông ấy bây giờ khoẻ chứ?”

Cố Mạch kiêu ngạo như vậy giờ phút này rất biết ngoan ngoãn: “Cha cháu khoẻ lắm, cảm ơn dì Dịch quan tâm”

Dịch Trường Thanh bận tâm cô tốt xấu gì cũng là bạn của Phương Tình, cũng không có làm khó cô nàng, hỏi thẳng: “Cháu ở đây mong chờ ta, chắc là vì thằng nhóc Hạ gia kia?”

Cố Mạch khuôn mặt trầm tĩnh, không có chút thẹn thùng hay bối rối vì bị vạch trần, tự nhiên thừa nhận.

“Dì lợi dụng Khải Minh, có từng nghĩ tới đối với anh ấy vô cùng không có công bằng?? Cố Mạch kính xin dì thủ hạ lưu tình.”

Dịch Trường Thanh nở nụ cười cân nhắc: “À? Cháu làm sao biết rõ hẳn không vui vẻ phải chịu đựng?”

Cố Mạch nhìn bà nghiêm túc hỏi lại: “Chẳng lẽ dì cảm thấy uống chậm có thể giải khát? Cho hẳn hy vọng, sẽ chỉ khiến cho hẳn thêm thất vọng. Cùng với mai sau đau khổ đấu tranh, không bằng chưa bao giờ từng hưởng qua ngon ngọt này, cuối cùng tương lai dễ chịu càng khiến cho không bỏ xuống được.”

Dịch Trường Thanh im lặng nhìn cô nàng sau một lúc lâu, đột nhiên cười: “Ta nhìn không rõ cháu, cháu như vậy mà có tâm tư thế kia, so với ai khác cũng nhìn rõ mọi việc, theo lý thuyết.... không nên yêu tiểu tử Hạ gia kia chứ?”

Cố Mạch bất ngờ khi bị bà hỏi như vậy: “Trong tình cảm, cháu cũng phải trải qua mới biết được không phải cái gì cũng có thể khống chế. Dì Dịch lúc còn trẻ... cũng không phải vì một người mà mất đi kiểm chế sao?”

Dịch Trường Thanh nhướng nhướng mi: “Con gái thông minh tốt lắm, tránh được bị hại, nhưng mà.... Người nếu mà quá thông minh, cái gì cũng biết rõ ràng hết, trái lại sẽ mất đi nhiều niềm vui. Có chút ít hồ đồ, mới sống được thoải mái.”

Tươi cười trên gương mặt Cố Mạch nhạt đi rất nhiều, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, đồng tử lạnh khê lướt qua Dịch Trường Thanh nhìn về phía ngoài cửa: “Không có chút thông minh như vậy, cháu chỉ sợ rằng không thể ở sống cho tới bây giờ. Không phải mọi cô gái đều may mắn giống như Tình Tử, có một người mẹ vì cô ấy là lo liệu sạch sẽ”

Dịch Trường Thanh gật gật đầu không cần phải nhiều lời nữa: “Tình Tử có cháu làm bạn như vậy rất tốt.... Yên tâm, ta luôn luôn biết yêu thương tiểu bối, sẽ không xuống tay độc. Nhưng mà, cháu phải biết rằng, mấy chuyện này kỳ thật không phải mình ta là có thể tính được. Hạ Khải Minh nếu là không có lòng dạ nào, ta có xúi giục thế nào cũng không được.”

Cố Mạch nghe lời này của bà nở nụ cười, trong mắt ánh sáng chớp động: “Dì cứ yên tâm, về Khải Minh nơi đó có cháu, sẽ không giằng co lâu lắm!”

Phương Tình cùng Lục Hân cùng với Lưu Hiệp cùng Song Hỷ ăn mừng, bốn người trẻ tuổi chơi đùa đến đêm khuya mới tàn cuộc.

Lục Hân vừa vào nhà đã cởi cà- vạt, cởi nút cổ áo, thả lỏng ngồi tựa vào sofa

Phương Tình vẫn rất phấn khởi, cười hì hì rót cho hẳn ly nước: “Khó chịu ? Anh uống còn ít hơn em, uống quá kém!”

Lục Hân lười biếng quét mắt nhìn cô một cái: “Ít nhất tôi uống rượu ngoan, uống say không tìm người 419.....”

Phương Tình bị hẳn nói, tức giận nói: “Anh chờ xem, nếu uống rượu kém, anh muốn lấy được niềm vui từ ông nội em xem rất khó đó!”

Lục Hân khê nhíu mày, nâng mắt sâu kín nhìn chăm chú vào cô..

Phương Tình bị ánh mắt của hẳn thấy sợ hãi trong lòng..

“Em nói xem. . . . nếu gạo nấu thành cơm, mẹ em còn có thể kiên quyết phản đối như vậy không?”

Phương Tình sợ tới mức vội vàng nhảy dựng lên, lại bị Lục Hân nhanh như điện chế trụ, mạnh mẽ túm kéo xuống, nghiêng người đặt cô nằm trên sô pha..

“Lục Hân, Lục Hân anh bình tĩnh một chút, đừng xằng bậy.”

Lục Hân làm sao bắt kẻ kháng cự từ cô, không đợi cô nói hết liền hôn xuống. . .

38. Chương 38

Phương Tình cùng Lục Hân với Lưu Hiệp cùng Song Hỉ ăn mừng, bốn người trẻ tuổi chơi đùa đến đêm khuya mới tàn cuộc.

Lục Hân vừa vào nhà đã cởi cà- vạt, cởi nút cổ áo, thả lỏng ngồi tựa vào sô pha

Phương Tình vẫn rất phấn khởi, cười hì hì rót cho hắn ly nước: “Khó chịu ? Anh uống còn ít hơn em, uống quá kém!”

Lục Hân lười biếng quét mắt nhìn cô một cái: “Ít nhất tôi uống rượu ngoan, uống say không tìm người 419.....”

Phương Tình bị hắn nói, tức giận nói: “Anh chờ xem, nếu uống rượu kém, anh muốn lấy được niềm vui từ ông nội em xem rất khó đó!”

Lục Hân khẽ nhún mày, nâng mắt sâu kín nhìn chăm chú vào cô.

Phương Tình bị ánh mắt của hắn thấy sợ hãi trong lòng..

“Em nói xem. . . . nếu gạo nấu thành cơm, mẹ em còn có thể kiên quyết phản đối như vậy không?”

Phương Tình sợ tới mức vội vàng nhảy dựng lên, lại bị Lục Hân nhanh như điện chế trụ, mạnh mẽ túm kéo xuống, nghiêng người đặt cô nằm trên sô pha..

“Lục Hân, Lục Hân anh bình tĩnh một chút, đừng xằng bậy.”

Lục Hân làm sao để tâm kháng cự từ cô, không đợi cô nói hết liền hôn xuống. . .

Đại khái là bởi vì uống nhiều rượu, Lục Hân hoàn toàn không có cẩn thận dè dặt trước kia, có chút thô bạo mà giày vò. Giày vò môi lưỡi cô, động tác trên tay rất tàn nhẫn, thẳng tay xé rách cổ áo cô, sờ soạng xuống dưới.

Hơi thở trộn lẫn mùi rượu nồng đậm khiến cho Phương Tình cơ hồ hít thở không thông, hai tay hai chân đều liều mạng giãy dụa, thế nhưng say rượu làm mọi người đều nặng hơn, hơn nữa sức lực giữa đàn ông và phụ nữ khác biệt. Phương Tình làm sao có thể lay động hắn nửa phần?

Lục Hân vừa không chút thương tiếc hôn cô, vừa nâng thân mình lên cởi quần áo, vừa không kiên nhẫn cởi từng nút thắt. Hắn một tay kéo áo sơ mi, toàn bộ nút đều rơi xuống đất, trong không gian yên tĩnh tiếng vang càng thanh thúy.

Phương Tình hoảng sợ, liều mạng phe phẩy đầu tránh cái hôn của hắn, miệng được tự do liền kêu lên: “Lục Hân anh tỉnh lại đi, không được.”

Lục Hân làm sao nghe vào được tiếng “Không được” của cô, vươn một tay túm lấy tay cô cố định trên đỉnh đầu, tay kia không chút do dự nắm lấy nơi mềm mại thơm mát.

Phương Tình toàn thân không thể dè dặt nên run rẩy xuống, rất sợ hãi, không khỏi càng thêm giãy dụa kịch liệt

Ngón tay Lục Hân linh hoạt di chuyển trên người cô, nơi nào đi qua tựa như một cơn lũ nhỏ. Hắn vốn dĩ dùng một chân áp chế một chân Phương Tình, dùng lực cương quyết ép hai chân cô mở ra.

Phương Tình bỗng cảm thấy khủng hoảng, phát ra một tiếng thét kinh hãi, trên mặt bỗng rất. Ngón tay Lục Hân chạm vào phía dưới cô, hết sức khơi gợi, bắt đầu trêu chọc..

Chỗ tư mật bị xâm phạm khiến cho Phương Tình hoảng hốt phản xạ có điều kiện cong đùi phải, đầu gối dùng lực mạnh, sau đó một tiếng kêu rên, sức nặng ở trên người cô nhanh chóng biến mất.

Cái trán Lục Hân mồ hôi lạnh ứa ra, đau đến độ gân xanh trên thái dương nhảy giật giật, thân mình cứng ngắc té nằm trên đất.

Phương Tình quá sợ hãi, khi đàn ông có dục vọng, lúc này còn bị đòn đau nghiêm trọng như thế.... sẽ không bị đá mà thành cái gì chứ?

Phương Tình cũng bất chấp bản thân lúc này gần như ‘trần’ toàn bộ, vẻ mặt lo lắng nhào tới, hỏi: “Lục Hân, anh. . . . xin lỗi, em không phải cố ý”

Khoé môi Lục Hân gắt gao mím chặt, vươn tay đẩy cô ra, đau đến độ gập thắt lưng, tựa vào sofa hít thở.

“Lục Hân, chúng ta đi bệnh viện đi! em. . . . xin lỗi, em rất sợ hãi, nhất thời không biết nặng nhẹ.... Lục Hân, anh đừng làm em sợ, nói chuyện đi mà”

Lục Hân xanh mặt, giữa kẽ răng phun ra hai chữ: “Buông, tay!”

Phương Tình vội vàng ngừng lay động, ngừng ngừng buông cánh tay hấn ra.

Lục Hân cảm giác chệnh choáng tiêu tán đi rất nhiều, mặt đen nghiêm nghị trừng cô.

Phương Tình đáng thương hể hể lui về bên chân hấn, hai mắt đầm lệ mông lung, đáng vẻ đáng thương, hấn có giận cũng không làm gì được..

“Lục, Lục Hân.em thực sự không phải cố ý đâu, ai bảo anh vừa lên liền.”

“Không phải cố ý?”

Phương Tình gạt mạnh, cắn cắn môi nói: “Anh vừa nhào tới vừa găm vừa cắn..... Em lần đầu tiên, đương nhiên sợ hãi”

Lục Hân vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi mở miệng: “Sợ hãi. . . . em thích dùng đá nh?”

Phương Tình mặt đỏ lên, ngập ngừng nói: “Điều là, phản xạ có điều kiện.xin lỗi, anh không sao chứ? Có nặng lắm không?”

Lục Hân bị kích thích như vậy, đương nhiên cũng chẳng còn có dục vọng nữa, tiêu tán sạch, lúc này quần áo không có ngồi trên nền nhà, khiến cho hấn cảm thấy có chút nhếch nhác.

Lục Hân cũng không thêm để ý cô, chống tay vào sofa có chút khó khăn khi đứng lên, sau đó đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Phương Tình vội vàng khoác quần áo đi vào, nghe thấy tiếng nước ào ào, có chút bất an đi qua đi lại trong phòng khách..

Tiếng nước dừng lại, Phương Tình ngay tức khắc dừng chân nhìn về phía phòng vệ sinh.

Lục Hân mới tắm nước lạnh, hoàn toàn tỉnh rượu, thấy vẻ mặt cô còn sợ hãi đứng tại chỗ, cắn môi nghĩ muốn đi lên lại không dám, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, liền có ý xấu cố tình xụ mặt, lạnh lùng lướt qua đi vào phòng ngủ của hấn.

Phương Tình vô cùng tủi thân, biết là lỗi của mình, cũng không dám đi trêu chọc hấn, ở trên giường mình lăn qua lăn lại hơn nửa đêm cũng không thể yên ổn.

Chuyện đó.... . Không có việc gì chứ?

Phương Tình đá văng chăn ra, chân trần nhảy xuống giường, lặng lẽ lên vào phòng ngủ Lục Hân.

Lục Hân mơ mơ màng màng cảm thấy có người vào phòng, sau đó bên cạnh lún xuống, cơ thể thơm ngát lên lút dán vào sau lưng.

Phương Tình vĩnh môi, thật cẩn thận vòng tay ôm eo hắn, đem cái trán dán lên bề mặt lưng dày rộng của hắn.

Lục Hân sững sốt, khóe miệng cong vênh lên thành một tươi cười, xoay người qua, lưu loát lại tự nhiên kéo cô vào lòng, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Phương Tình bất an cả tối, vì thân mật tiếp xúc thể này dần dần lấy lại bình tĩnh, đầu rụt xuống, vùi vào lòng hắn thoải mái dễ chịu.

Buổi sáng Lục Hân tỉnh lại trước, nhìn người ngủ yên trong lòng, cảm thấy tâm tình rất tốt.

Phương Tình hơi hơi cong miệng, sắc mặt tựa như trẻ con ngủ khiến cho tâm hắn trước này lạnh lùng cũng trở nên mềm mại, nắng sớm rơi vào, thật ấm áp.

Lục Hân sớm đã có thói quen đem cảm xúc giấu trong lòng còn vẻ ngoài lạnh lùng. Lúc này gương mặt tự nhiên mỉm cười gần người nhìn cô gái trong lòng, ngay cả hắn cũng cảm thấy đó là chuyện kỳ diệu..

Lông mi Phương Tình rung rung, Lục Hân vội vàng hoàn hồn, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Phương Tình tỉnh lại phát hiện mình cùng hắn ôm nhau cả đêm ngủ, không khỏi ngây ngốc nở nụ cười.

Cô cẩn thận vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên mi tâm hắn, nhỏ giọng thở than: “Cau mày sẽ hù dọa người ta.”

Ngón tay Phương Tình dọc theo sống mũi hoàn mỹ tựa như tượng Hy Lạp đi xuống, mãi cho đến nơi môi mỏng của hắn mới ngừng lại..

Đều nói người môi mỏng bạc tình, song Lục Hân nhìn bề ngoài lạnh lùng xa cách, lại là một người thâm tình nhất. Hoá ra người môi mỏng lạnh, một khi động lòng, đều là tình sâu thắm thiết.

Lục Hân mở mắt ra, thấy vẻ mặt cô ngơ ngác, mở miệng ngậm ngón tay trên đôi môi.

Phương Tình cả kinh, vội vàng rút tay ra, đỏ mặt hỏi: “Anh.... anh tỉnh?”

Lục Hân lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, xoay người không để ý tới cô.

Phương Tình biết hắn còn đang giận, mặt dày tự kiểm điểm cọ cọ hắn, vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn.

“Xin lỗi mà, đã nói không phải cố ý mà.....Lục Hân, em không phải không muốn, chỉ là không chuẩn bị tốt...”

Lục Hân xoay người lại nhìn cô: “Không chuẩn bị tốt? Vì sao lần trước em không có phản ứng lớn như vậy? Chẳng lẽ em bắt đầu do dự? Bởi vì mẹ em tác hợp cho em với Hạ Khải Minh?”

Phương Tình nhăn mày: “Anh làm sao lại nghĩ như vậy? Em đã nói Hạ Khải Minh là bị mẹ em ép bắt buộc mới không thể không làm bộ theo đuổi em, anh sao còn ghen như vậy? Tối hôm qua em.....Song Hỉ nói với em lần đầu tiên đau muốn chết, em là sợ đau thôi!”

Lục Hân nghe vậy đầu tiên là kinh hãi, tiếp theo hoàn toàn đen mặt.

Phương Tình lại nghĩ hắn còn đang giận, cũng không có chút kiên nhẫn, tức giận xoay người dùng móng vuốt mặt hắn.

Lục Hân duỗi tay ra kéo cô vào lòng, thản nhiên nói với người đang giãy dụa là cô: “Đừng vào lúc sáng sớm khi đàn ông khí huyết cuộn cuộn lại kích thích tôi!”

Người ở trong lòng quả nhiên yên ổn.

“Kỹ thuật của tôi tốt lắm, em có thể yên tâm!”

Phương Tình xấu hổ, xoay người chê bai hắn một chút: “Sắc tâm không thay đổi! Dậy đi, còn phải đi làm.”

Khi Lục Hân đến công ty, Lưu Hiệp chờ đã lâu, vẻ mặt ngưng trọng ngồi chỗ ấy, trong ánh mắt che dấu không được phiền toái cùng mệt mỏi.

Lưu Hiệp một câu thừa lời cũng không có, cầm bản tài liệu gốc đưa tới trước mặt hắn.

Lục Hân tùy ý giật giật vài ngón tay, gật gật đầu nói: “Không ngoài dự toán của tớ, Dương Đan thật đúng là xuống tay rồi.”

Lưu Hiệp hừ lạnh một tiếng: “Nghĩ muốn bức tớ thỏa hiệp, tuyệt đối không có khả năng!”

Lục Hân lạnh lùng và sắc bén quét mắt liếc nhìn cậu bạn một cái: “Cổ phiếu rớt giá nhiều như vậy, ba cậu sẽ không tìm cậu?”

Lưu Hiệp phiền muộn chết, vút cây viết trong tay nói: “Tìm tớ thì có thể làm sao? Muốn tớ bán mình cầu vinh? Dương Đan muốn dùng một chiêu này để ba tớ tạo áp lực cho tớ. Lưu Hiệp tớ lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không phải trẻ non mới lớn.”

Lục Hân không chút để ý bắt đầu làm việc, vừa chậm rãi nói: “À! Lưu công tử cậu có năng lực như vậy? ừ, không tệ, cậu cứ tiếp tục đối đầu thế lực ác đi thôi!”

Lưu Hiệp kinh hãi: “Cậu có ý gì? Huynh đệ nhiều năm như vậy cậu bây giờ lại khoanh tay đứng nhìn?”

Lục Hân trong mắt bắn ra nhũ băng, ánh mắt đó khiến cho Lưu Hiệp cảm thấy vô cùng cổ quái, tàn nhẫn, rồi lại hỗn loạn kỳ lạ có chút xấu hổ buồn bực. Xấu hổ buồn bực Lục mặt lạnh biết thẹn thùng sao?

“Cậu có năng lực như vậy, ngay cả Song Hỉ cũng có thể dùng kế để đối phó tớ, tớ còn có thể giúp cho cậu cái gì được?? Không tồi, không tồi, quả nhiên không phải trẻ nhỏ mới lớn lên!”

Phương Tình về điểm này có chút ngốc, bị hắn hỏi nhiều hai câu liền hiểu được xảy ra chuyện gì, tốt lắm, vốn đang nghĩ muốn kéo cậu ta một phen. Cư nhiên cậu ta dám ở sau lưng ngáng chân hắn, còn dùng chiêu âm độc như vậy, khiến cho hắn chưa ăn được đòn thôi, còn phải bị thương suýt chút nữa không ‘ngốc’ dậy nổi!

Lưu Hiệp không rõ cho nên, không hiểu ra sao hỏi: “Tớ dùng Song Hỉ đối phó cậu thế nào?”

Lục Hân trên trán ẩn ẩn có vết đen di chuyển: “Mùng một đầu năm!”

Lưu Hiệp cẩn thận nhớ lại, mùng một đầu năm ngày đó, hắn cùng Song Hỉ bị điện thoại của Phương Tình đánh thức....

Lưu Hiệp trong nháy mắt hiểu được, nhìn nhìn lại Lục Hân rõ ràng một vẻ mặt bị bức ham muốn mà không được, rất không có đức bất cười khúc khích

Lục Hân toàn thân phát ra lạnh lẽo khiến cho Lưu Hiệp đánh cái giật mình, nháy mắt tỉnh táo lại, nhanh chóng cố nén ý cười, ngay cả giọng cũng có chút phát run: “Được rồi, tớ giúp cậu giải quyết hiểu lầm, phụ nữ thôi mà, hò hét, lừa ê mê chút còn không phải mặc cho cậu ‘riêng, sờ, muốn, làm’.”

Lục Hân không thể nhịn được nữa, nếu không muốn nghe cậu ta truyền giáo đặc ý, ấn điện thoại nội bộ cắn dặn “Lâm trợ lý, mời Lưu tổng rời đây ngay!”

Lưu Hiệp “Oa oa” kêu đứng lên, vội không ngừng giải thích xin khoan dung, thế nhưng người nào đó vẫn đen nghiêm mặt, không có chút đồng tình quyết tâm từ chối hỗ trợ.

Vào buổi chiều, bắt đầu mở đấu thầu mảnh đất Sơn Tây. Lục Hân vì hạng mục này bận rộn hơn một tháng, tự mình tham dự chuẩn bị, nhóm người này thậm chí ngay cả năm mới cũng phải tăng ca, có thể nói là bỏ ra rất nhiều công sức.

Vốn tưởng là đã nắm chắc, cũng không nghĩ đến gần lúc thành, có một đối thủ cạnh tranh chen ngang.

Sắc mặt Lục Hân khá khó coi ngồi xuống, đối diện Hạ Khải Minh tây trang giày da, hướng hắn thản nhiên gật đầu ra hiệu

Lâm Phong lặng lẽ tiến lên: “Lục tổng.”

Lục Hân ở trong lòng nhanh chóng so đo một phen, đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, mắt cũng không nâng lên thản nhiên dặn “Nên làm cái gì thì làm cái đó.”

Lâm Phong biết hắn nói như vậy nhất định có chủ ý, lại vẫn là có chút lo lắng.

Lục Hân mở ra tài liệu trong tay: “Hắn thay mặt Hạ gia, tuy rằng Hạ gia thực lực so với chúng ta cũng mạnh, nhưng hắn mới vừa tiếp nhận công tác không lâu, các phương diện cũng không rành, chỉ sợ rất nhiều người cũng không phục hắn, cho nên chúng ta nhiều nhất đánh không phân thắng bại, một lát cũng không được thua.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lục Hân, công ty Hạ gia đưa ra phương án ngang sức với bọn họ, chỉ là tài chính bọn họ hùng hậu, nhân lực cũng còn hơn Thành Hân.

Đấu thầu vòng thứ nhất sẽ sàng lọc hết, tất nhiên Lục Hân tự nhiên không để mấy đối thủ này vào trong mắt, giờ phút này đối mặt Hạ Khải Minh, nhưng không thể không ngưng trọng lên.

39. Chương 39

Vào buổi chiều, bắt đầu mở đấu thầu mảnh đất Sơn Tây, Lục Hân vì hạng mục này bận rộn hơn một tháng, tự mình tham dự chuẩn bị, nhóm người này thậm chí ngay cả trong ngày tết cũng phải tăng ca, có thể nói là bỏ ra rất nhiều công sức.

Vốn tưởng là đã nắm chắc, cũng không nghĩ đến gần lúc thành, có một đối thủ cạnh tranh chen ngang.

Sắc mặt Lục Hân khá khó coi ngồi xuống, đối diện Hạ Khải Minh tây trang giày da, hương hân thân nhiên gạt đầu ra hiệu

Lâm Phong lặng lẽ tiến lên: “Lục tổng.”

Lục Hân ở trong lòng nhanh chóng so đo một phen, đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, mắt cũng không nâng lên thân nhiên dặn “Nên làm cái gì thì làm cái đó.”

Lâm Phong biết hắn nói như vậy nhất định có chủ ý, lại vẫn là có chút lo lắng.

Lục Hân mở ra tài liệu trong tay: “Hắn thay mặt Hạ gia, tuy rằng Hạ gia thực lực so với chúng ta cũng mạnh, nhưng hắn mới vừa tiếp nhận công tác không lâu, các phương diện cũng không rành, chỉ sợ rất nhiều người cũng không phục hắn, cho nên chúng ta nhiều nhất đánh không phân thắng bại, một lát cũng không được thua.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lục Hân, công ty Hạ gia đưa ra phương án ngang sức với bọn họ, chỉ là tài chính bọn họ hùng hậu, nhân lực cũng còn hơn Thành Hân.

Đấu thầu vòng thứ nhất sẽ sàng lọc hết, tất nhiên Lục Hân tự nhiên không để mấy đối thủ này vào trong mắt, giờ phút này đối mặt Hạ Khải Minh, nhưng không thể không ngưng trọng lên.

Hạ Khải Minh nghiêng lệch đầu ý bảo người trợ lý bên cạnh rời đi trước, sau quay lại mỉm cười lễ độ với Lục Hân

Lục Hân hờ hững nhìn anh ta một cái, cũng không có tính chào hỏi anh ta một tiếng, không có khách khí hỏi: “Hạ tiểu tổng cũng cảm thấy hứng thú với mảnh đất này??”

Hạ Khải Minh thấy hắn thẳng thắn như vậy, cũng lấy lại vẻ khách sáo của mình: “Không thể sao?”

Lục Hân mày nhướng lên tựa như ngưng tụ hàn băng ngàn năm: “Hạ tiểu tổng giữ bí mật công việc thật tốt, ngay cả chúng tôi cũng là hôm nay mới biết được.”

Hạ Khải Minh cười cười, ánh mắt xa xôi, ý vị thâm trường: “Lục tổng là người thông minh, tất nhiên biết tôi vì cái gì.”

Lục Hân nghe vậy, khí lạnh trên người càng đậm: “Nhưng Hạ tiểu tổng vẫn là một người thông minh”

“Ồ? xin chỉ dạy cho?”

Lục Hân lạnh lùng nhìn anh ta nửa ngày, bỗng nhiên cười ôn hoà, lộ ra cả hàm răng trắng, ánh mắt lại chẳng có chút ấm áp: “Hạ tiểu tổng chẳng lẽ không hiểu rõ dưa hấu xanh không ngọt? Không làm buồn bán lỗ vốn, đây chính là nguyên tắc cơ bản trong làm ăn.”

Hạ Khải Minh sắc mặt có chút khó coi, trầm giọng nói: “Lục tổng có phần kiêu ngạo quá mức!”

Lục Hân chậm rãi vuốt ve cổ tay áo: “Tôi chẳng qua là... tin tưởng chân lý mà thôi.”

“Lục tổng. Vẫn là nói chuyện trước với dì Dịch thì hơn.” Hạ Khải Minh bỏ lại những lời này, cũng không để ý hân phản ứng gì, đi thẳng vào thang máy.

Lục Hân suy nghĩ cân nhắc, mới vừa kiểm soát lại manh mối liền nhận được điện thoại của Dịch Trường Thanh.

Lục Hân hít sâu một hơi mới nghe máy.

Dịch Trường Thanh biết tính tình hân, cho nên cũng chẳng thêm ‘đùa’ với hân, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Thế nào? Đấu thầu vòng thứ nhất đối với cậu hân là rất nhẹ nhàng vượt qua?”

Lục Hân giọng nói thường thường: “Nhờ có dì quan tâm.”

Dịch Trường Thanh cười cười: “Lục Hân a, cậu hân là đoán được mà, ta cũng không nói lời thừa thãi. Dự án đất này chỉ cần cậu nắm được trong tay, chuyện của cậu và Tình Tình ta tuyệt đối không phản đối! Nếu là Hạ Khải Minh thắng. Lục Hân, cậu có biết ta sẽ làm như thế nào không?”

Lục Hân cường chế cơn giận trong lòng, nhin lại nhần quyết định vẫn là không nên làm chuyện phức tạp thêm là tốt.

“Tình Tình nói như thế nào?”

“Nó đã có ta thuyết phục, mặc kệ thế nào, ta nói, ít nhiều gì nó cũng phải nghe theo.”

Lục Hân trầm mặc một lát: “Chuyện này không công bằng!”

Dịch Trường Thanh đúng lý hợp tình nói: “Khải Minh mới vừa tiếp nhận làm ăn, về phương diện này không hiểu rõ bằng cậu. Tuy rằng thực lực Hạ gia so với Thành Hân có mạnh chút, nhưng tổng thể mà nói bên cậu cũng kém không bao nhiêu, cho nên không thể nói không công bằng!”

Ngón tay Lục Hân nắm di động nổi gân xanh, giọng điệu cũng có chút phập phồng : “Nếu công bình cạnh tranh, dì không thể ngầm trợ giúp Hạ Khải Minh.”

Dịch Trường Thanh thẳng thắn đáp lời “Được, ai ta cũng không giúp! Lục Hân, ta muốn xem thực lực của cậu!”

Điện thoại vừa kết thúc cuộc gọi, Lục Hân bưng bưng lửa giận rồi cuộc không chế không được, hung hăng ném điện thoại di động vào góc tường, di động xa hoa giá trên trời ngay tức khắc vỡ vụn thành mấy mảnh.

Không khí năm mới dần dần đi xa, vào mùa xuân từ trước đến nay thành phố N có mưa nhiều, rả rích sau đó lớn dần, khiến cho tâm tình con người ta cũng như thời tiết mọi ngày, càng ngày càng nặng nề.

Hơn nửa tháng này Lưu thị cùng Dương thị đánh túi bụi, Lưu gia có hạng mục rất lớn, hơn nữa hoạt động lâu dài. Lúc này Dương gia bỗng nhiên rút vốn, tạo thành tài chính Lưu gia theo không kịp, hạng mục bị bất tạm dừng, mỗi ngày tổn thất vô số. Lưu Hiệp bận rộn đến độ sút đầu mẻ trán, vận dụng hết thấy quan hệ lo cho chu toàn, định không lùi bước nào đối với Dương gia.

Lục Hân so với hân ta cũng không thoải mái, Thành Hân cùng Hoa Nguyên vốn còn có quan hệ lớn. Hân bất kể thế nào cũng phải giúp đỡ Lưu Hiệp vượt qua. Lúc nào cũng tính toán xem xét kiểm kê tính toán thị trường mới bàn bạc tiến hành tính toán đối sách. Cổ phiếu Lưu thị xao động vô cùng kịch liệt, cũng may hân sớm có chuẩn bị, bây giờ cũng chỉ là miễn cưỡng khiến xu thế cổ phiếu rớt giá tạm hoãn.

Về phương diện khác, Lục Hân dẫn theo một nhóm người thúc đẩy kế hoạch, hết thấy một lần nữa làm lại, dự án đấu thầu đất càng ngày càng cạnh tranh kịch liệt. Khiến ột số cơ quan xí nghiệp ở thành phố N có cảm giác ‘mưa to gió lớn’ đang tới.

Dịch Trường Thanh bây giờ cũng không quản Phương Tình, quản không được, hơn nữa cũng không cần thiết. Lục Hân bận rộn như vậy, hai người gần như không có thời gian ở cạnh nhau. Cô với hắn có khi vài ngày không gặp, biết hắn bận, cũng không đi quấy rầy, chỉ phải chạy tới “Biệt lai vô dạng” giết thời gian.

Hạ Khải Minh đón nhận công việc làm ăn của gia tộc sau đó cũng không có thời gian đích thân tới quán bar nữa. Phương Tình cũng rất ít có khả năng có thể gặp được anh ta.

Phương Tình vừa vào cửa, An Lập Nhiên đã trông thấy, vội vàng phát phát tay với cô.

Bây giờ Phương Tình đối mặt với An Lập Nhiên, trong lòng bình tĩnh, đã không còn có tâm tình xáo trộn nữa rồi.

Không yêu, thì mọi thứ từng nghĩ đến nó là quan trọng giờ chẳng còn quan trọng nữa. Anh không hề yêu tôi, tôi rốt cục có thể buông bỏ tình cảm đối với anh, tôi bây giờ, thực sự có thể thông thả nhẹ nhàng đối diện với chính mình, đối mặt với anh.

“Anh Lập Nhiên quay lại khi nào vậy?”

An Lập Nhiên cười cười, nhìn cô sau một lúc lâu đột nhiên không đáp lời mà hỏi lại: “Tình Tử, vì cái gì vẫn gọi anh bằng anh, lại không chịu gọi Khải Minh bằng anh?”

Phương Tình kinh ngạc nhìn anh ta một cái, hơi hơi có chút xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào. Cô gọi anh ta bằng anh, chẳng qua là muốn ở trước mặt anh biểu hiện ngoan ngoãn đáng yêu chút thôi.

An Lập Nhiên đợi hồi lâu không đợi được câu trả lời của cô, thuận tay đưa cho cô một chai rượu.

Phương Tình có chút rối ren không kịp nghĩ nhiều, tự nhiên ngửa cổ uống rượu, động tác rõ ràng nhanh chóng.

An Lập Nhiên tươi cười có chút mơ hồ: “Tình Tử uống rượu quả nhiên giỏi lắm”

Phương Tình một ngụm rượu suýt chút nữa sặc ra, kinh thiên động ho khan lên.

“Lập Nhiên anh, em. . . .”

An Lập Nhiên có chút cô đơn, rầu rĩ uống rượu.

“Tình Tử, anh giống như cũng không hiểu em. Có đôi khi cảm thấy chúng ta rất thân mật. Anh giống như chỉ cần liếc mắt một cái có thể thấy rõ suy nghĩ của em, cũng không bao lâu, anh lại sinh ra hoài nghi, hoài nghi bản thân mình đoán không đúng. Em căn bản không phải nghĩ như vậy.”

Tâm tình Phương Tình cũng có chút phức tạp, trầm mặc không lên tiếng cùng anh ta uống rượu.

“Có đôi khi anh cũng không cam tâm, rõ ràng anh và em lâu trên lâu dưới gần nhau như vậy. Hơn nữa mỗi ngày gặp mặt, rõ ràng đáng vẻ em cũng rất thích cùng anh bên nhau.... . Nhưng em chỉ biết gọi anh là anh, khiến cho anh không thể không coi em là em gái, đối đãi như vậy.”

Phương Tình ngạc nhiên trừng mắt nhìn anh ta, nhớ lại thời gian trước kia, tâm tình cũng trầm mồi xoay chuyển.

“Em ở trước mặt anh Khải Minh tùy ý tự nhiên như vậy, làm sao ở trước mặt anh lại câu nệ như vậy? Anh rất cố gắng muốn cùng em giống như cùng với anh Khải Minh thân mật khăng khít, đối với em cảm thấy bất kể anh làm thế nào, em chỉ cần đến trước mặt anh lại tựa như thay đổi thành người khác. Kỳ thật anh sớm biết em thích uống rượu, thậm chí. . . . thậm chí so với tồn tại ‘ Biệt lai vô dạng ’ còn sớm hơn, nhưng em xem, em ở trước mặt anh chưa bao giờ uống rượu, nhất định không chịu thả lỏng bản thân mình... . . .”

An Lập Nhiên đã có chút say ngà ngà, dứt khoát mượn rượu, đem lời không dám nói trong lòng nói ra.

“Tình Tử, anh và em được cho là bạn thuở ấu thơ cùng nhau lớn lên, đối với anh vậy mà không hiểu em.... nhiều.. năm thế này, em có từng thích qua anh, không phải anh trai, mà chính là anh?”

Trong lúc nhất thời, Phương Tình xúc động muôn vàn, hoá ra đi vòng quanh anh, anh cũng cô cứ như vậy chỉ thoáng qua. Hữu duyên vô phận, đối với người có tình mà nói, đó là chuyện tàn nhẫn cỡ nào. Nhưng mà, xin lỗi, rất nhiều chuyện một khi đã bỏ qua, thực sự không có cách gì quay lại được.

“Anh Lập Nhiên.” Phương Tình mềm lòng, đối mặt với người từng thích nhiều năm như vậy, bám đuôi người đàn ông này nhiều năm như vậy, không khỏi cảm khái hàng vạn hàng nghìn: “Em làm sao sẽ... không thích anh chứ?”

Hai mắt An Lập Nhiên bỗng bừng sáng ngời, sáng quắc nhìn cô.

Phương Tình nhẹ nhàng thông thả cười, giọng nói thoáng qua như có chút phiền muộn, đây là say đắm tuổi trẻ, rốt cục cũng có thể nói ra.

“Em thích anh, nhưng khi đó em còn nhỏ, căn bản không hiểu phải làm sao bày tỏ. Em nghĩ rằng anh cũng thích em, cho nên luôn đi theo anh, ở bên anh. Ở trước mặt anh, em nghĩ phải làm những điều tốt nhất, sợ anh chê em phiền, không dám tùy hứng làm bậy, bởi vì thẹn thùng sợ hãi, không tự giác cảm thấy hiền lành an tĩnh lại. Khi đó em cũng còn u mê, nghĩ rằng nam sinh thích, đều là đáng vẻ công chúa dịu dàng đáng yêu, mang chút kiêu ngạo cùng tôn quý, cho nên. Mặc dù nhìn thấy anh càng không ngừng đối bạn gái, em cũng không dám chủ động thổ lộ.”

An Lập Nhiên cười khổ lắc đầu: “Là do anh sai, hoá ra anh chưa thật sự hiểu em”

Nhắc tới chuyện cũ này đó, rõ ràng ở đây, cũng đã là thế sự xoay vần, cảnh còn người mất. Cho dù cô đã buông, cũng nhận không được cô đơn khổ sở. Dù sao thời thanh xuân tất cả yêu say đắm, đó là những tâm như hoa nở đầy ngọt ngào, ngọt ngào này lại chứa đau buồn, đều có quan hệ cùng anh ta.

An Lập Nhiên trong lòng hối hận cũng đành chịu nói không hết, có một số việc, một khi bỏ qua không bao giờ ... có nữa, có người một khi buông tay, cả đời tưởng niệm.

Cũng muốn hỏi cô bây giờ trong lòng còn có bóng dáng của anh không, lại biết này chẳng qua đó là một loại hy vọng xa vời, cô gái tốt như vậy, bản thân mình làm sao xứng đôi? Hỏi đến cùng, chỉ khiến cô thêm phiền não mà thôi.

An Lập Nhiên thở dài một hơi, ra vẻ thoải mái mà nâng ly: “Tối, chúng ta cùng ly!”

Phương Tình cũng thoải mái cười rộ lên, tiếng chạm ly vang lên thanh thúy, những hình ảnh đi lại xẹt qua trong não, rốt cuộc cũng không kích thích nổi sóng to gió lớn.

Cảm ơn anh đã nói cho em biết này đó. Để cho em biết hoá ra bản thân mình không phải tự mình đa tình, không phải em không tốt, không phải anh không thích em, chỉ do thừa chúng ta khi đó rất còn trẻ, trách ông trời không có thể để cho chúng ta gặp nhau vào lúc đúng đắn.

Cuối cùng Phương Tình hoàn toàn buông bỏ quá khứ, không hề tự ti nhất gan, là anh đã khiến cho cô cố lấy dũng khí, từ nay về sau, cô vẫn là Phương Tình tự tin dũng cảm, sẽ không còn trốn tránh tình yêu nữa.

“Sau này anh còn là anh Lập Nhiên của em, có chuyện gì đều có thể tới tìm anh..... Lục Hân tốt lắm, chúc em hạnh phúc!”

Phương Tình tươi cười sáng lạn: “Anh Lập Nhiên cũng sớm ngày tìm được hạnh phúc của chính mình!”

Phương Tình nhìn thấy Lục Hân xuất hiện ở cửa, liếc mắt một cái nhìn tới mình ở góc phòng. .

Từ trên ghế đứng dậy, Phương Tình hướng An Lập Nhiên cười nói: “Em phải đi trước, lần sau sẽ cùng nhau uống rượu!”

An Lập Nhiên gật đầu, nhìn thấy cô bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, giống như từng bước đi ra khỏi sinh mệnh mình.

Lục Hân lái xe vững vàng ổn trọng, một chút thần sắc khác thường cũng không có.

Phương Tình không khỏi cảm thấy tò mò, nếu như vào trước kia, hẳn đã sớm ghen phát giận, bây giờ vì sao còn có thể thần nhiên tự đắc tự mãn lái xe?

“Làm sao vậy?”

Phương Tình không nhận được hỏi: “Anh không giận?”

“Tôi vì sao phải giận?” Lục Hân liếc mắt nhìn cô một cái, thậm chí còn khẽ cười.

Phương Tình thấy hắn cười như vậy, có cảm giác nổi da gà: “Em cùng Lập Nhiên nói chuyện thật vui, anh không ghen?”

Lục Hân “xì” nở nụ cười, khinh thường hỏi lại: “Tôi có bụng dạ hẹp hòi vậy sao?”

Phương Tình không nói, lặng lẽ dùng ánh mắt lên án hắn

Lục Hân khụ một cái, nghĩ tới kế hoạch hôm nay, cũng không cùng cô so đo. Hơn nữa, hắn vào cửa liền thấy vẻ mặt An Lập Nhiên miễn cưỡng cười vui, Phương Tình quay người lại dáng vẻ vui mừng phấn khởi, tươi cười trên gương mặt hắn kiềm không được, rõ ràng đó là tuyệt vọng, không cần hỏi cũng biết hai người vừa mới hàn huyên nội dung ngầm gì, hắn mừng còn không hết, có cái gì phải tức giận!

“Đúng rồi, hôm nay anh sao rảnh vậy? Chuyện công ty xong chưa?”

“Không có, công việc lúc nào cũng gấp cũng không xong, dù thế nào cũng phải dành cho em hôm nay a”

Phương Tình cảm thấy khó hiểu: “Vì cái gì? Hôm nay làm sao?”

Lục Hân vẻ mặt có chút mất tự nhiên: “Lễ tình nhân.”

Phương Tình sửng sốt, sau đó vẻ mặt hơn hớn lên. Cô còn chưa có trải qua ngày lễ tình nhân đâu, hơn nữa vẫn lo lắng Lục Hân cùng Lưu Hiệp, cũng không có chú ý, hèm chi cảm thấy hôm nay trên đường người nhiều như vậy.

Thực ra đối với ngày lễ của phương Tây thì có lẽ thịnh hành hơn, cô trước nay không để ý lắm, ngược lại đêm Thất tịch, cô càng chờ mong hơn.

“Vậy anh đưa em đi đâu?”

Lục Hân dừng xe lại: “Tới rồi, xuống xe đi!”

Xuống xe, Lục Hân luôn nắm tay cô. Mới vừa mưa xong, mặt đường lúc này vẫn ướt sũng, Phương Tình vừa đi vừa quan sát, nơi này hẳn là một khu dân cư, nhưng mà nhà ở có chút thưa thớt, cây cối xanh um tươi tốt, liếc mắt một cái nhìn vọng qua có thể không nhìn thấy nhà khác.

Dừng lại, Phương Tình mới hiểu được vì sao nhìn không thấy nhà khác, trước mặt trên tường đầy dây Thường Xuân che phủ, vừa mới nhú lá non, xanh mơn mớn vô cùng thích thú.

Lục Hân đẩy ra cánh cửa rất nặng mang phong cách cổ xưa, sân rất lớn, một bên một dãy giàn nho, một bên dãy cây Hợp Hoa cao lớn, dưới tàng cây bài trí mấy hồ nước nhỏ.

Phương Tình rảo bước đi lên, đi trên đường lát gạch xanh, chú ý đánh giá mấy hồ nước nhỏ.

“Là hoa súng?” Phương Tình kinh ngạc hỏi.

Lục Hân gật gật đầu: “Đây là sân trước, quá nhỏ, chỉ có thể làm vài cái hồ nhỏ trồng vài cây súng, sân sau khá lớn, có con suối nhỏ. Tôi tìm người đào ngăn ra một cái ao nhỏ, trồng không ít hoa sen, đợi đến mùa hè, đoán chừng có thể rất tuyệt...”

“Chậm đã!” Phương Tình cau mày, “Ngôi nhà này của anh?”

“Của chúng ta!” Lục Hân ánh mắt trong trẻo, vươn tay vén lọn tóc rối ra sau tai cô, “Tôi mua dưới tên em.”

40. Chương 40

Xuống xe, Lục Hân luôn nắm tay cô. Mới vừa mưa xong, mặt đường lúc này vẫn ướt sũng, Phương Tình vừa đi vừa quan sát, nơi này hẳn là một khu dân cư, nhưng mà nhà ở có chút thưa thớt, cây cối xanh um

tươi tốt, liếc mắt một cái nhìn vọng qua có thể không nhìn thấy nhà khác.

Dừng lại Phương Tình mới hiểu được vì sao nhìn không thấy nhà khác, trước mặt trên tường đầy dây Thường Xuân che phủ, vừa mới nhú lá non, xanh mơn mẩn vô cùng thích thú.

Lục Hân đẩy ra cánh cửa rất nặng mang phong cách cổ xưa, sân rất lớn, một bên một dãy giàn nho, một bên dãy cây Hợp Hoa cao lớn, dưới tàng cây bài trí mấy hồ nước nhỏ.

Phương Tình rảo bước đi lên, đi trên đường lát gạch xanh, chú ý đánh giá mấy hồ nước nhỏ.

“Là hoa súng?” Phương Tình kinh ngạc hỏi.

Lục Hân gật gù: “Đây là sân trước, quá nhỏ, chỉ có thể làm vài cái hồ nhỏ trồng vài cây súng, sân sau khá lớn, có con suối nhỏ. Tôi tìm người đào ngăn ra một cái ao nhỏ, trồng không ít hoa sen, đợi đến mùa hè, đoán chừng có thể rất tuyệt...”

“Chậm đã!” Phương Tình cau mày, “Ngôi nhà này của anh?”

“Của chúng ta!” Lục Hân ánh mắt trong trẻo, vươn tay vén lọn tóc rối ra sau tai cô, “Tôi đã chuyển sang tên em”

Phương Tình cả kinh, còn ngờ vực cho nên cứ nhìn hẩn.

Lục Hân nhìn cô cười cười, cũng không có giải thích gì nhiều, đưa cô băng qua sân rộng, đi dạo phòng quanh ngôi nhà.

“Đây là phòng khách, rộng rãi chút, dùng để đám tiệc tiếp đãi bạn bè rất tiện. Em từng nói qua, thích trải thảm dày ở phòng khách, có nhiều hoa văn; mùa đông có thể ngồi trên sofa bên lò sưởi đọc sách, thoải mái thong thả rất có phong thái quý tộc của phương Tây..”

“Căn phòng này anh cố ý thiết kế hai mặt tường đều làm thành giá sách, làm phòng sách rất tuyệt, lấy ánh sáng vừa đủ. Cửa sổ sát đất còn bày sẵn giường; thế nào, em không phải thích nhất nằm dưới ánh mặt trời đọc sách sao? Phòng sách tôi nghĩ em có lẽ thích kiểu Trung Quốc, dùng gỗ lim đóng tất cả đồ dùng trong nhà”

Phương Tình hoa cả mắt mà nhìn đồ trang trí bố trí chung quanh, trong lòng ngạc nhiên lẫn nghi ngờ.

“Đây là phòng ngủ, tôi mua giường kiểu Nhật, rất lớn.em có chỗ nào không hài lòng, về sau chúng ta sẽ từ từ bố trí lại”

Phương Tình thở dài: “Lục Hân, anh đây là muốn làm gì? Là quà tặng ngày lễ Tình nhân sao?”

Lục Hân yên lặng nhìn cô, trong đáy mắt đều là ý cười: “Xem như vậy đi, em không vui sao? Tôi hoàn toàn dựa theo sở thích của em trang hoàng đó.”

Như vậy một tòa nhà này... . . . Lục Hân thật sự là tác giả danh giá!

Đang lo lắng làm sao khéo léo từ chối, liền cảm giác được tay trái ngón áp út chợt lạnh. Lục Hân nắm tay cô, ánh mắt dịu dàng lưu luyến: “Tình Tình, đêm giao thừa ngày đó em nói, có hoa có nhẫn em sẽ đồng ý lời cầu hôn của tôi..... em xem, bây giờ nhẫn em đã đeo, hoa cũng có, cũng là hoa sen em thích nhất. Tuy rằng em phải chờ tới mùa hè nó mới có thể nở rộ.... Tình Tình, tôi xây cho em ngôi nhà thoải mái nhất, như vậy bây giờ, em chuẩn bị tốt gả cho tôi cùng tôi sinh sống bên nhau không?”

Trong lòng Phương Tình rung động tựa như dòng nước thủy triều, từng sóng cao còn có cao hơn. Hẩn vì ứng phó cạnh tranh với Hạ gia thế lực mạnh, chống cự lại Dương Đan ngấm ngấm chèn ép, đã lâu cũng chưa có dịp nghỉ ngơi vài ngày; mấy ngày không gặp đã thấy gầy đi không ít. Nhưng vào lúc ‘dầu sôi lửa bỏng’ thế này, hẩn vẫn nhớ thương cô, một ngôi nhà lớn thế này, từ trong ra ngoài trang trí lấp đặt ai mà không phải nhìn ‘chằm chằm’ vào nó. Mà hẩn còn có thể sắp xếp thời gian, hao tâm tổn sức vì cô tạo ra một ngôi nhà theo tâm ý của cô. Cô làm sao có thể ‘khua môi múa mép’ cùng tàn nhẫn, mới có thể nói lời cự tuyệt hẩn đây?

Phương Tình bị ánh mắt tha thiết của Lục Hân khiến cho cô không được tự nhiên hẳn, nhắm lại nghiêng đầu, giọng điệu có chút nén giận mang hờn dỗi: “Anh sớm có kế hoạch sẵn rồi, nhẫn cũng là do anh ép mang...”

Cầm căng thẳng, lời của cô còn chưa nói xong đã bị hắn nắm cầm xoay chuyển mặt.

Lục Hân nghiêm túc nhìn cô nói: “Tình Tình, tôi không phải tính kế với em, tôi thực sự muốn cùng em sống bên nhau, nắm tay trọn đời.”

Phương Tình nhìn thấy đôi mắt hắn có chút lo lắng, “Cười khúc khích” bật cười thành tiếng, ánh mắt có chút mờ mịt, vì thế ngượng ngùng cúi đầu ôm lấy hắn: “Quá ngốc, em lừa anh”

“Vậy em đồng ý rồi?” Lục Hân rốt cuộc không thể kiềm chế bình tĩnh được nữa. Tuy rằng kết cục hắn đã nắm chắc từ trước, hết thấy không xảy ra những gì ngoài dự đoán của hắn. Nhưng nghe thấy cô rõ ràng nói lời đồng ý như vậy, vẻ mặt mừng như điên, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy.

Thực ra lần đầu tiên nhìn thấy Phương Tình, sinh mệnh Lục Hân chẳng còn cảm giác nắm mọi thứ trong tay nữa, người đó tài cao sắc đẹp có đủ, người đàn ông cao ngạo lạnh lùng, từ nay về sau sắc mặt càng có nhiều kiểu khác nhau, tơ hồng quấn quanh ngón áp út, ở trong lòng hắn sinh ra rất nhiều ràng buộc. Nhân một chấm mực nồng đậm này, khiến cho hắn bất giác tiến từng bước thận trọng, đem cô về làm của riêng.

Phương Tình lặng lẽ lau khoé mắt bị ướt: “Ừ, dù sao nhẫn cũng mang vừa, em lười bỏ xuống...”

Lục Hân một tay kéo cô vào lòng, hắn nâng mặt hung hăng hôn xuống.

“Tình Tình, Tình Tình. . . .” giọng nói có thể nói là cảm giác nói không nên lời, cảm ơn tình yêu của ông trời dành cho hắn, để cho hắn ở giữa biển người mênh mông, gặp trúng đối tượng.

Lục Hân từ từ nhắm hai mắt, đôi môi kề sát môi cô: “Có em ở bên cạnh tôi, chẳng sợ gian nan nữa, tôi cũng nhất định sẽ thắng!”

Lần này, Lục Hân bộc lộ tình cảm nồng nàn lời nói hùng hồn rất nhanh gặp phải thử thách

Ban đầu cục diện vốn ngang hàng, bởi vì Hạ Khải Minh kéo vào một bên đầu tư thế lực mạnh nữa phá vỡ thế cân bằng, sức nặng cán cân nghiêng về phía Hạ gia. Tình thế Thành Hân rất không lạc quan lắm, có chút cảm giác mất hết hy vọng.

Phương Tình lúc xem tin tức trên báo chí vừa tức vừa vội vàng, Hạ Khải Minh tìm người giúp đỡ không phải người ngoài, là anh họ cụ non mặt lạnh tâm lạnh.

Phương Tình vội vàng gọi điện thoại cho Lục Hân, sau khi kết nối được rồi lại không biết nói gì nữa, dù sao.... Nếu không phải bởi vì cô, Lục Hân sẽ không gặp phải hoàn cảnh như vậy, Hạ gia và Dịch thị cũng sẽ không liên thủ chia mũi nhọn vào Thành Hân.

Phương Tình thở dài, cô rõ ràng không phải thuộc nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, làm sao lại tạo thành kẻ gây tai hoạ chứ?

Giọng nói Lục Hân khó nén được vẻ mệt mỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Tình đau lòng muốn chết: “Lục Hân, xin lỗi. . . .”

Lục Hân lặng im trong chốc lát, tức khắc trong giọng nói lộ ra dáng vẻ thoải mái rõ ràng: “Em biết rồi?? Không có việc gì, không cần lo lắng cho tôi, tôi ứng phó được!”

Phương Tình nghe hắn nói như vậy, trong lòng trái lại càng áy náy thêm: “Đều là do em sai, nếu không phải bởi vì em, anh sẽ không phải chịu vất vả như vậy. . . .”

Lục Hân hiềm độc như vậy lại có thể có thái độ khác thường giọng điệu nhân hậu hẳn, mềm mỏng mà nói: “Đừng đem sai lầm đều ôm ở trên người em. Tuy rằng tôi cùng mẹ em có ra hiệp định, nhưng..... . . Thương trường như chiến trường, Hạ Khải Minh thay mặt chính là Hạ gia. Tuy rằng Hạ gia về phương diện này rất ít liên quan tới, nhưng mở rộng nghiệp vụ cũng là chuyện bình thường. Cho nên, Tình Tình em cũng đừng bởi vì chuyện này mà ghi hận Hạ Khải Minh a, cũng ngàn vạn lần đừng đi tìm anh ta, khuyên anh ta từ bỏ và linh tinh khác. Hạ Khải Minh có lẽ bởi vì do mẹ em ép mới dùng hết toàn lực cùng tôi cạnh tranh, anh

ta e rằng cũng rất khó khăn... Nếu em lại đi tìm anh ta, chẳng may nói gì đó, lại khiến anh ta càng thêm khó xử sao? Tôi có khổ cực cũng không sao, em cùng anh ta tình cảm anh em mười mấy năm cũng không thể khinh nhẹ.. . . .”

Phương Tình lòng tràn đầy áy náy cùng cảm động, Lục Hân thật sự vì cô mà lo lắng nhiều thứ. Ngay từ đầu hẳn không ngừng bao dung cô, từng chút cố gắng đập vỡ khoảng cách, mà cô lại là luôn trốn tránh, bị động đón nhận tình cảm của hẳn. Bây giờ, cũng là lúc cô nên vì hẳn làm chút chuyện..

“Lục Hân, anh yên tâm, em sẽ không để anh một mình đối mặt đâu!”

Phương Tình quả quyết ngắt điện thoại, mặc áo khoác ra ngoài. Cô làm sao không nghĩ tới? Thực ra cô có thể đi tìm Hạ Khải Minh, cùng anh ta nói rõ ràng, như vậy anh ta sẽ không rơi vào thế ở giữa khó xử giữa cô và mẹ cô, cũng không nghe lời mẹ cô cùng Lục Hân đối nghịch.

Lục Hân ngoài mặt nhẹ nhàng an ủi, thực ra lời nói cực kỳ có ý ám chỉ, Lục Kiên nhàn nhã ngồi trên sôpha thưởng trà một từ nghe không bỏ sót.

“A, ‘Đánh giặc giỏi nhất là dùng mưu; thứ đến là dùng ngoại giao, thứ nữa là dùng binh; thứ nữa là đánh phá thành lũy....’ [1].” tiểu tử nhà người, dùng chiêu này quả thực không tồi. Vừa muốn chặt đứt tình địch tiềm ẩn, lại muốn cứu vãn cục diện, tình trường thương trường cùng thắng, chắc chắn, thật sự là không làm ... thất vọng lời đồn đãi về ông tổng Thành Hân, quả nhiên rất nham hiểm gian xảo.”

Lục Hân mặt không đổi sắc nhìn cha mình đang vui sướng khi thấy người gặp họa, không chút khách khí nói: “Cảm tạ, không đánh mà thắng được đối phương [2], vẫn là cách do cha dạy.”

Lục Kiên lắc đầu, thân thể dựa sát về phía sau, hai tay bắt chéo để trên đầu gối, bày ra dáng vẻ đàm phán chuẩn mực: “Nói đi, con lòng như lửa đốt lửa ta tới đây, rốt cuộc muốn ta làm cái gì?”

Lục Hân thấy ông nói chuyện chính sự, không khỏi cũng thu lại tâm trạng nghiêm túc nói “Dự án đầu thầu mảnh đất ở Tây Sơn, con muốn biết ý đồ của chính phủ.”

Lục Kiên khụ một tiếng: “Về phương diện chính phủ, tất nhiên là cung cấp thực lực ột phương, việc này.... cụ thể là muốn xem đề án của các nhà, nghiên cứu tổng hợp lại thực lực mới có thể định đoạt.”

“Được rồi!” Lục Hân cau mày không kiên nhẫn cắt ngang lời ông, “Ngài cũng đừng cùng con giả vờ giả vịt nói giọng quan, chúng ta là cha con không phải dùng bộ dạng đó?”

Lục Kiên cười như không, xem xét hẳn: “Làm sao, bây giờ lại nói tình cảm với ta?”

Lục Hân hừ lạnh một tiếng: “Ngài nếu hy vọng con nói với Lục phu nhân con trai không có biện pháp thuận lợi cưới dâu, ngài tài cao chức trọng có thể nhiều lời giải thích đi”

Lục Kiên lắc lắc đầu đứng lên: “Muốn ép mẹ con áp chế ta..... . . Trà không tệ, khi nào về mua cho ta hai gói.... Về phần phía chính phủ, tất nhiên hy vọng hạng mục này làm cho tốt, thực lực của Hạ gia cùng Thành Hân cũng không tệ, giao cho các người chúng ta cũng khá yên tâm! Hiện tại phải xem chiêu kia của người có thể thành công hay không....”

Lục Hân trong đáy mắt khê loé sáng, tự mình tiến ông ra cửa.

Phương Tình đi ‘Biệt lai vô dạng’ không tìm được Hạ Khải Minh, đoán anh ta đại để là ở công ty, liền lái xe đến thẳng đó..

Mới vừa xuống xe liền gặp Dịch Hồi từ bên bên trong đi ra, vừa thấy đã biết là cùng Hạ Khải Minh nói chuyện, không khỏi tức giận ùng ùng xông lên trước chặn anh ta lại

Dịch Hồi dặn người bên cạnh rời đi trước, sau thản nhiên nói với em gái mình hỏi: “Em có chuyện gì?”

Phương Tình trong cơn giận dữ: “Anh họ, anh nói em tới chỗ này có thể là vì chuyện gì?”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô một cái, miễn cưỡng nói: “Chuyện đàn ông em ít quan tâm đi, quay về nên làm việc cần làm của em đi!”

“Chuyện em và Lục Hân, anh họ anh tốt nhất cũng đừng ít quan!”

“Em nghĩ rằng anh muốn quản chuyện em? Chỉ là một hạng mục nhỏ thôi, nếu không phải cô ép anh, còn lâu anh mới để vào trong mắt.”

Phương Tình gật gật đầu cười lạnh: “Đúng vậy không tệ lắm, mẹ em là người thân của anh, em chỉ là đứa em thì có là gì chứ?”

Dịch Hồi trong ần ần đau đớn, hai người phụ nữ này không dễ gì sống chung nổi. Thủ đoạn của Phương Tình so với cô còn cao tay hơn, cũng có nghĩa là hai người này không nên dây dưa cũng không nên chọc vào. Nhưng hai người này đều được ông nội che chở vô cùng, anh ta chịu tội cũng không nổi.

“Làm sao vậy, anh họ, anh thực sự muốn chia rẽ em cùng Lục Hân?” Phương Tình ở hai chữ “anh họ” nhấn mạnh, có cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi. .

Dịch Hồi không kiên nhẫn cùng cô dông dài, đành phải nói: “Giao tình giữa anh và Khải Minh không tệ, anh cuối cùng không thể đi giúp đỡ Lục Hân đối phó nó?”

Phương Tình không chút do dự nói thẳng: “Em còn là em gái anh, anh có thể giúp đỡ bạn bè coi thường em gái sao?? Hơn nữa anh chỉ cần không nhúng tay là có thể.”

Dịch Hồi đầu cũng nở to ra, con gái học cái gì không học, lại học văn, nhanh mồm nhanh miệng phiên muốn chết.

“Chỉ cần em nói chuyện với Khải Minh xong, anh tuyệt đối không nhúng tay! Được rồi, anh còn có việc phải đi trước.”

Nói cũng như chưa nói, Phương Tình nóng giận ở phía sau nguyên rửa anh ta “Được, Dịch Hồi, anh thực sự là anh trai tốt, chuyện huỷ hoại nhân duyên người khác anh cũng làm cho được! Em sẽ chờ nhìn thấy ngày nào đó anh sẽ bị báo ứng!!

Dịch Hồi không để bụng, cũng không quay đầu lại cất bước rời khỏi, bước chân vừa nhanh vừa trầm ổn.

Phương Tình đi vào văn phòng Hạ Khải Minh trong đầu tính toán kế hoạch đã thông suốt.

“Làm sao vậy, sắc mặt kém như vậy?”

Phương Tình thở dài một hơi, trong lòng biết chuyện này không thể trách Hạ Khải Minh, dần dần bình tĩnh trở lại, miễn cưỡng cười cười với anh: “Không có việc gì đâu, mới vừa gặp Dịch Hồi, anh có biết em cùng anh ta không hẹn mà gặp, hễ gặp không ít vài câu cãi cọ.”

Hạ Khải Minh trong lòng ần ần đoán được ý đồ của cô khi đến đây, hiểu rõ cô vì cái gì mới cãi nhau với Dịch Hồi, cũng không muốn đáp đũa, còn cười hỏi: “Muốn uống gì?”

Phương Tình vừa không chút để ý vừa trả lời: “Cà phê là tốt rồi.” vừa bắt đầu đánh giá văn phòng của Hạ Khải Minh.

Hạ Khải Minh biết sở thích của cô, cố ý tự mình pha cà phê cho cô. Khi cô đón nhận lấy cà phê, thấy trên tay trái ngón áp út có chiếc nhẫn, lóng lánh vừa khít, ánh ngọc hào quang, đâm vào mắt anh đau đớn.

“Tiểu Tình.” Hạ Khải Minh khó khăn mở miệng, mới phát hiện giọng nói có chút nghẹn, “Nhẫn này.”

Phương Tình nhìn nhìn nhẫn trên tay, hơi có chút ngượng ngùng hạnh phúc, ngượng ngùng vươn tay nói: “Lục Hân tặng. nhìn được không?”

Sắc mặt Hạ Khải Minh có chút tái nhợt, lại vẫn không quên duy trì tươi cười treo trên khóe miệng: “Hắn. cầu hôn với em sao??”

Phương Tình gật gật đầu: “Xảy ra hai ngày trước, em đồng ý với anh ấy trước đính hôn, sau khi em tốt nghiệp sẽ nói chuyện kết hôn sau.”

Hạ Khải Minh còn đang mỉm cười, ánh mắt lại giống như bay tới một nơi rất xa.

Phương Tình nhìn chăm chăm khóe cà phê bốc lên. Do dự sau một lúc lâu mới nói ra: “Em đến. Là muốn nói một chuyện với anh, anh không cần vì em mà miễn cưỡng bản thân mình. Mẹ em mượn anh

chèn ép Lục Hân, nói vậy trong lòng anh cũng rõ ràng. Nhiều ngày như vậy, anh bị buộc làm bộ theo đuổi em, em cũng cảm thấy áy náy. Bây giờ... vì cái giao định kia, anh lại vất vả cùng Lục Hân cạnh tranh... Hạ Khải Minh, anh không cần để ý tới mấy thứ này. Dù sao tới cùng em cũng là con gái của bà, mẹ em ép em quá, em đồng ý chết cùng Lục Hân, bà cũng sẽ hiểu rõ không làm khó.”

Hạ Khải Minh vốn vẫn là đang đứng, nghe nói như thế không khỏi lui ra phía sau vài bước, ngã ngồi ở trên ghế.

“Em. em yêu Lục Hân như vậy? Yêu đến. Không tiếc cái lời mẹ em cũng muốn bảo vệ hân?”

Phương Tình nhớ tới Lục Hân, nhớ tới dáng vẻ hân cầm tức cô lại không phác tác được, nhớ tới hân mỗi lần trong lòng âm mưu tính kế làm chuyện mờ ám với người khác không tự giác vuốt ve cổ tay áo, nhớ tới hân vẽ mặt hồ hững hờ lạnh lùng nhưng không che dấu được ánh mắt cương chiều dịu dàng, còn có tính cách cau có khó chịu... Không khỏi khẽ mỉm cười, ánh mắt hạnh phúc dịu dàng.

Dịu dàng đó giờ phút này tựa như một thanh kiếm bén đâm vào lòng Hạ Khải Minh nơi yếu đuối nhất, bất ngờ không kịp phòng, không còn sức vùng vẫy.

“Phải, em cũng không biết, hoá ra em đã yêu hân, yêu đến. . . . không muốn nhìn hân có một chút buồn rầu nào, đau lòng hân làm việc hết ngày dài lại đêm.”

Chú thích:

[1] Câu nói nằm trong Binh pháp Tư Mã Nhượng thư nguyên tác là: Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ thứ công thành.

[2] Không đánh mà thắng được đối phương nguyên tác là bất chiến nhi khuất nhân chi binh là một binh pháp của Tôn Tử.

41. Chương 41

Phương Tình nhìn chằm chằm khối cà phê bốc lên. Do dự sau một lúc lâu mới nói ra: “Em đến. Là muốn nói một chuyện với anh, anh không cần vì em mà miễn cưỡng bản thân mình. Mẹ em mượn anh chèn ép Lục Hân, nói vậy trong lòng anh cũng rõ ràng. Nhiều ngày như vậy, anh bị buộc làm bộ theo đuổi em, em cũng cảm thấy áy náy. Bây giờ... vì cái giao định kia, anh lại vất vả cùng Lục Hân cạnh tranh... Hạ Khải Minh, anh không cần để ý tới mấy thứ này. Dù sao, tới cùng em cũng là con gái của bà, mẹ em ép em quá, em đồng ý chết cùng Lục Hân, bà cũng sẽ hiểu rõ không làm khó.”

Hạ Khải Minh vốn vẫn là đang đứng, nghe nói như thế không khỏi lui ra phía sau vài bước, ngã ngồi ở trên ghế.

“Em. em yêu Lục Hân như vậy? Yêu đến. Không tiếc cái lời mẹ em cũng muốn bảo vệ hân?”

Phương Tình nhớ tới Lục Hân, nhớ tới dáng vẻ hân cầm tức cô lại không phác tác được, nhớ tới hân mỗi lần trong lòng âm mưu tính kế làm chuyện mờ ám với người khác không tự giác vuốt ve cổ tay áo, nhớ tới hân vẽ mặt hồ hững hờ lạnh lùng nhưng không che dấu được ánh mắt cương chiều dịu dàng, còn có tính cách cau có khó chịu... Không khỏi khẽ mỉm cười, ánh mắt hạnh phúc dịu dàng.

Dịu dàng đó giờ phút này tựa như một thanh kiếm bén đâm vào lòng Hạ Khải Minh nơi yếu đuối nhất, bất ngờ không kịp phòng, không còn sức vùng vẫy.

“Phải, em cũng không biết, hoá ra em đã yêu hân, yêu đến. . . . không muốn nhìn hân có một chút buồn rầu nào, đau lòng hân làm việc hết ngày dài lại đêm.”

Hạ Khải Minh cuối cùng cảm nhận được cái gì gọi là tâm như trò tàn.

Trước kia còn không cảm thấy, mãi đến giờ khắc này, ghen ghét điên cuồng mà chiếm đầy tâm anh ta, không cam lòng, tuyệt vọng, tựa như cơn sóng thần mãnh liệt thổi quét anh ta.

Từng nghĩ rằng chỉ cần cố chấp chờ đợi, tình yêu kiên định đối với cô ấy, sẽ có một ngày cô sẽ quay đầu phát hiện ra anh đang chờ đợi ở đây. Cũng không nghĩ, chỉ là như vậy cố chấp không nói, khiến cho người khác có cơ hội tranh mất cơ hội. Làm sao bây giờ? Tôi còn yêu em, nhưng cũng bất lực.

Nghĩ nhiều mặc cho ghen ghét phát triển, nghĩ nhiều làm cho lòng đố kị đốt cháy lý trí, sau đó không quan tâm mà đem cô làm của riêng, từ nay về sau cùng cô bên nhau, quy định phạm vi hoạt động, ai cũng trốn không thoát khỏi trói buộc lẫn nhau.

Nhưng mà, Hạ Khải Minh hơi hơi cười khổ, anh ta làm sao dám như vậy, thừa nhận sợ hãi chán ghét của Phương Tình, sợ cô dù có chút hận ý, cũng sẽ khiến cho anh ta sống không bằng chết.

Cho nên nếu cô từ đầu cuối không thuộc về anh, nếu sẽ không cùng xuất hiện, nếu cô đã muốn lựa chọn cùng một người khác dắt tay đồng hành, vậy vẫn là tiếp tục che dấu xuống, để cho nó trở thành bí mật vĩnh viễn sẽ không nói ra, giữ lại một chút tốt đẹp cho chính bản thân mình, cũng để cho cô không có chút gánh nặng nào.

“Em phải đi, anh.”

Hạ Khải Minh phục hồi tinh thần lại, cười cười nói: “Anh cũng còn công việc bận lắm, sẽ không tiễn em.... em yên tâm, anh trước sau như một vẫn thương em... như em gái.”

Phương Tình thở một hơi, thoải mái phát tay, “Vậy anh làm việc đi, em đi đây!”

Thư ký vừa mới cất bước tiễn khách quay về, chợt nghe thấy tiếng vang long trời lở đất trong văn phòng tân thủ trưởng, hết hồn đứng ngoài cửa không cũng không dám đi vào.

Hạ Khải Minh rốt cục có thể tùy ý phát tiết cảm xúc, suy sụp nhìn thấy một đồng hồ đột, cái này gần như phát tiết hết trong lòng, khiến cho tất cả nguy trang của anh ta nhanh chóng rơi vào đáy cốc.

Kỳ chiến tranh thương mại lớn ở thành phố N này rất nhiều năm sau mọi người còn bàn luận hăng say. Như bất thành linh bất đầu vậy, đột nhiên chấm dứt khiến không rõ vì sao.

Đầu tiên là Hạ Khải Minh ở vòng đấu thầu cuối cùng vắng mặt khiến cho Thành Hân không chiến mà thắng. Theo đó, Lưu Hiệp liên hợp Hoa Nguyên cùng Thành Hân tham dự hạng mục của Lưu gia, cũng kéo theo Mạc Hạo Khanh vào đầu tư, trong chớp mắt cục diện bị động xoay chuyển nhanh chóng.

Thực ra, hạng mục này Lưu gia chiến đấu quá dài, hơn nữa đã tiến hành đến hơn một nửa, lúc này muốn rút tiền đầu tư chẳng khác nào đổ tiền, tựa như hang không đáy, không ai nguyện ý phiêu lưu mạo hiểm; cho nên rất nhiều người giữ thái độ đứng xem, hoặc là theo Dương gia ném đá xuống giếng, lại không ngờ rằng Mạc thị tài sản đồ sộ, căn bản chẳng cần chút tiền bỏ không ấy.

Lục Hân cùng Lưu Hiệp rốt cục có thể nghỉ xả hơi, cùng nhau ở nhà hàng cao cấp Tiêu Kim Quạt trong thành phố N, đón tiếp Mạc Hạo Khanh từ nước ngoài trở về dùng cơm tẩy trần; sẵn tiện tạ ơn anh ta tài trợ lực lượng lớn.

Mạc Hạo Khanh nổi tiếng ghét việc đến muộn, rất đúng giờ xuất hiện ở phòng, ngay tức khắc câu dẫn bốn ánh mắt của Song Hỉ cùng Phương Tình đều toả sáng lấp lánh.

Dáng người Mạc Hạo Khanh cao to giống như ẩn chứa sức mạnh vô cùng, không phải sức mạnh khiến cho người ta an tâm, mà là một loại đủ nguy hiểm đủ để hủy thiên diệt địa, tựa như một con báo bất kể lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng bắt giết con mồi. Tuần mỹ tương xứng cùng Lưu Hiệp, một đôi mắt phương dài hẹp lại, hơn mấy phần sắc khí trong đó.

Phương Tình hơi hơi thở dài, quả nhiên là lão đại lẫn lộn nhiều năm trong hắc đạo, người đàn ông này tám máu trưởng thành, nhất định chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, không thể tới gần chiêm ngưỡng.

“Nguyệt xuất hào hê, khanh như kiêu hê.” (tạm dịch trăng sáng quá, anh ta cũng sáng quá)

Mạc Hạo Khanh hơi hơi sợ run một chút, nhìn về phía Phương Tình, chậm rãi lộ ra một tươi cười đầy cân nhắc

Phương Tình cẩn thận cảm khái hàng vạn hàng nghìn bất ngờ lẫn kinh ngạc, phải hít sâu một hơi

Nếu nói nụ cười của Lưu Hiệp yêu nghiệt xuất hiện, Mạc Hạo Khanh như vậy cười rất đẹp

Lưu Hiệp cùng Mạc Hạo Khanh đều đẹp. Lưu Hiệp đẹp phảng phất tựa như hoa Đào tháng ba, rực rỡ đa kiêu, khiến cho người ta mê hoặc. Mà nét đẹp của Mạc Hạo Khanh lại như bông hoa Anh Tú nở rộ, nguy hiểm mỉa mai hoặc, câu dẫn người ta trầm luân.

Song Hỉ đầu đầu, chỉ vào anh ta hỏi: “Vì cái gì lão đại hắc đạo lại đẹp như vậy? Tôi còn tưởng là đầu mắt như báo, hàm yếm râu hổ, thân dài tám thước chứ..”

Mạc Hạo Khanh cười như không liếc mắt nhìn Lục Hân vẻ mặt buồn rầu cùng Lưu Hiệp trán đầy vệt đen, lười biếng mở miệng hỏi: “Đây là các cậu thà rằng khói lửa chiến tranh diễn hí làm trò chur hầu cũng muốn sắc đẹp nghiêng thành nghiêng nước này?”

Lục Hân cũng chậm rãi lộ ra một tươi cười, cũng không đáp lời gã ta nói, chỉ nhìn Song Hỉ giọng nói mềm mại hẳn: “Chẳng lẽ cô không biết sao, phàm là có độc, đáng vẻ đều đẹp”

Mạc Hạo Khanh ánh mắt lạnh lùng: “Đổi đãi ân nhân cứu mạng, cậu liền có thái độ này?”

Lục Hân không chút nào sợ hãi gã toàn thân nghênh đón sát khí bắn tia: “Cậu là ân nhân cứu mạng Lưu Hiệp, cũng không phải của tớ.”

Lưu Hiệp ở trong lòng trở mình xem thường, cười ha ha nói: “Ngồi đi ngồi đi, khó có khi Hạo Khanh về nước, mọi người thật sự là đã lâu không cùng nhau tụ họp”

Mạc Hạo Khanh cùng Lưu Hiệp huynh đệ mười mấy năm, cùng Lục Hân cũng quen biết nhiều năm, nhưng hai người không hợp một bàn, mỗi lần gặp mặt đều phải đối chọi gay gắt một phen, Lưu Hiệp đành phải ở giữa đứng ra giảng hoà.

Mấy năm trước Mạc Hạo Khanh luôn ở nước ngoài phát triển thế thực, thành phố N tuy rằng là có gia tộc, nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân không thể ở lại, chỉ phải lưu lạc ra nước ngoài thành lập phạm vi thế lực của chính mình. Hiện giờ gã ta đã dọn sạch chướng ngại, rốt cục có thể quay về thành phố N, vừa lúc thấy Lưu Hiệp gặp nguy cơ, liền ra tay giúp hắn một phen.

Thật vất vả mới có thể hoà hoãn giọng điệu, Lục Hân liền uống nhiều hơn chút, nhưng hắn uống rượu cũng ngoan, không nháo không ồn ào, hơn nữa rất biết nghe lời. Để mặc Phương Tình dứt thuốc giải rượu cho hắn, giúp hắn cởi áo khoác giấy nằm trên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau tới giữa trưa Lục Hân mới tỉnh lại, tinh thần hăng hái kéo Phương Tình đi làm cùng hắn

Vào buổi chiều, ngoài công trường thi công có vấn đề, Lục Hân lo lắng đành phải tự mình đi một chuyến.

Phương Tình đội nón bảo hộ đi theo sau Lục Hân, nhìn hắn bận rộn cùng nhân viên trao đổi công việc, không khỏi có chút chán ghét nhìn chung quanh bốn phía.

Phương Tình nhìn thấy ký hiệu Thành Hân ở vị trí cao, chậm rãi bước thong thả bước qua muốn nhìn kỹ, kết quả lại nghe thấy tiếng kinh hô chung quanh, mới vừa vừa xoay chuyển đầu đã được một người mạnh mẽ ôm ngã trên mặt đất.

Phương Tình chỉ nghe thấy tiếng vang thật lớn, vội giãy dụa ngẩng đầu nhìn. Đầu Lục Hân khoát lên vai cô, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, sau lưng là một tấm ván gỗ cứng thật lớn.

Mọi người vội vàng xông lên đến ba chân bốn cẳng đỡ tấm ván gỗ ra, Phương Tình từ trong lòng hắn đi ra, tay run rẩy sờ sờ mặt hắn, sợ tới mức muốn khóc cũng khóc không được.

Lục Hân bị đập như vậy, lập tức choáng váng đầu hoa mắt, cũng may hắn có đội nón bảo hộ, tấm ván gỗ phần lớn nện ở trên lưng hắn, trời lạnh mặc quần áo dày lại nhiều, cho nên trên lưng đau nóng rát, nhưng không có nhiều vết thương. Hắn miễn cưỡng mở mắt ra, hít sâu mấy hơi thở mới nói ra lời nói.

“Tôi không sao.”

Vài người giúp đỡ nâng hắn dậy, Lâm Phong đã sớm đem xe lại đây, đưa hắn cùng Phương Tình cùng đi đến bệnh viện gần nhất.

Phương Tình vẫn luôn siết chặt tay hắn, một tiếng lớn như vậy, khẳng định đau muốn chết. Sắc mặt Lục Hân khi nào tái nhợt như vậy, dọc theo đường đi vĩnh viễn, hiển nhiên là đau vô cùng .

Lục Hân bị đẩy vào phòng cấp cứu, Phương Tình lo lắng ở bên ngoài đi tới đi lui, trong lòng là sợ hãi lẫn bất lực.

Cửa vừa mở ra Phương Tình liền trừng lớn mở to mắt nhìn chằm chằm bác sĩ, sợ hãi giống như trong TV diễn gương mặt tiếc nuối lắc đầu.

Lâm Phong tiến lên hỏi vài câu, sắc mặt kỳ quái đi tới, vẻ mặt đó khiến cho Phương Tình trong nháy mắt trắng mặt.

“Phương tiểu thư, não Lục tổng chấn động, trước mắt cần nằm viện quan sát.”

Phương Tình thở phào, cũng may không có nguy hiểm tính mệnh

“Tôi bây giờ có thể đi vào nhìn hắn được không?”

Lâm Phong gật gù đầu: “Cô vào với Lục tổng trước, tôi quay về lấy giúp ngài ấy ít đồ vật này nọ lại đây”

Lục Hân kỳ thật cũng hôn mê cũng choáng váng, sau hàng loạt kiểm tra chẩn đoán bệnh chỉ là chấn động não rất nhỏ, chú ý nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, ngay cả thuốc cũng không cần uống, làm sao có khả năng nằm viện!

Hắn chẳng qua cảm thấy đây là cơ hội tốt sử dụng khổ nhục kế. Phương Tình có đôi khi sẽ rất thông minh, thật sự là rất khó thu phục, dầu với muối khó hoà, mềm rắn không ăn, trừ phi áp dụng chính sách thương xót làm vũ khí, khiến cho trái tim cô đồng tình thương cảm trong lòng ấy này, hắn mới có thể nhân cơ hội sẵn tới.

Lục Hân nhanh chóng cân nhắc một phen, trầm ngâm sau một lúc lâu, cùng bác sĩ đạt được hiệp định.

Phương Tình vừa thấy hắn thoi thóp nằm trên giường bệnh, kìm không được nước mắt rơi lã chã

Lục Hân cau mày, lông mi run rẩy mới mở mắt ra, “suy yếu” trưng ra một tươi cười tái nhợt vô lực.

“Tôi không sao, em khóc cái gì.”

Phương Tình nắm tay hắn khóc: “Lục Hân anh vì sao lại xui xẻo như vậy a??”

Lục Hân vừa nghe suýt chút nữa ghen chết vì giận.

Lục Hân nhẹ nhàng cầm tay cô: “Đừng khóc a, tôi cũng không biết sao lại thế này, từ khi gặp em giống như có rất nhiều chuyện không nằm trong phạm vi khống chế của tôi. Em xem, tôi bị em đánh ngã ra đường, ăn mấy cái tát, bị em đá suýt chút nữa đoạn tử tuyệt tôn, bây giờ càng tốt, trực tiếp nghỉ ngơi tại bệnh viện...”

Phương Tình nghe thế áy náy không chịu nổi, hoá ra không phải Lục Hân xui xẻo, là cô, cô mới là tai nạn của hắn.

“Lục Hân, hai chúng ta có phải bất tự tương khắc không thể ở bên nhau ?”

Lục Hân thở dài, thâm tình chân thành nói: “Bị em khắc chết tôi cũng chấp nhận”

Phương Tình rất tự nhiên hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Lục Hân càng thêm tự nhiên nói tiếp: “Tạo chuyện vui thật lớn là tốt rồi.”

Phương Tình sửng sốt, không rõ gì cho nên nhìn hắn.

Lục Hân vờ khụ một cái, tức khắc càng yếu tái nhợt trắng xanh, ánh mắt rời rạc, thấy thế nào cũng rất giống người bệnh sắp hấp hối

“Kết hôn đi, có thể xoá bỏ số con rệp”

Phương Tình bị dọa cả kinh, đầu óc lúc này cũng có chút căng, ngây ngô hỏi: “Chỉ có thể dùng kết hôn đến xung hỉ sao?”

Lục Hân mỉm cười: “Sinh con thì quá trễ”

Phương Tình cẩn thận nghĩ nghĩ, đúng a, sinh con không phải một sớm một chiều có thể sinh ra tới, nhưng kết hôn có thể rất nhanh, hơn nữa bọn họ sớm muộn gì cũng phải kết hôn, liền gật gật đầu: “Được, chờ anh khoẻ chút chúng ta liền kết hôn.”

Lục Hân trong mắt loé sáng: “Tình Tình, không xung hỉ, tôi làm sao khoẻ nổi?”

Vẻ mặt Phương Tình như bị mê hoặc, hần giải thích giúp cô, hướng dẫn từng bước vô tình nói: “Bây giờ chưa tới bốn giờ, còn sớm, Cục dân chính chưa hết giờ làm.”

Phương Tình trong lòng còn đang đấu tranh: “Nhưng mà.”

“Ôi.” Lục Hân yếu ớt cảm thán một hơi, giọng điệu vô cùng ai oán “Tâm nguyện lớn nhất của tôi, chính là lúc còn sống có thể cùng em kết duyên vợ chồng, chỉ sợ tôi chết không nhắm mắt...”

Phương Tình bị dọa đến nước mắt đều chảy ra, hết hồn, giọng nói nghẹn ngào: “Lục Hân anh đừng nói như vậy. Chúng ta bây giờ sẽ kết hôn, em nhất định cho anh yên tâm.”

Sự tình xảy ra thế nào, làm sao chấm dứt, Phương Tình nghĩ nát đầu cũng không rõ, chỉ biết không tới hai tiếng ngắn ngủn, thế giới của cô đã long trời lở đất rồi. Đầu tiên là ở sinh lý tử biệt một phen, sau đó là mưa rơi tình nồng kết hôn không bao giờ ly hôn.

Phương Tình đứng ở cửa Cục dân chính, rõ ràng là tháng ba gió xuân ấm áp nhẹ quạt vào mặt, cô lại cảm thấy mây đen che phủ trên đỉnh đầu, trong lòng vô cùng lạnh lẽo, dần dần hiểu ra bản thân mình bị lừa, cảm hận cảm giấy chứng nhận kết hôn ném về phía Lục Hân

“Anh lại tính kế với em!”

Lục Hân cũng không thanh minh, chỉ chậm rãi vươn tay, lại chậm rãi phủ đờ lên cái trán.

Phương Tình cả kinh, suýt chút nữa đã quên hần còn đang chấn động não, không thể bị kích thích.

“Anh cảm thấy thế nào? Có phải choáng váng đầu hay không? Có cảm giác buồn nôn muốn ói không?”

Lục Hân lộ ra tươi cười trấn an, đem thân thể tựa vào người Phương Tình, ỉu xiu nói: “Không có việc gì, tôi rất vui vẻ... . . Tình Tình, tôi không muốn ngày đầu tiên kết hôn lại ở trong bệnh viện...”

Phương Tình gật đầu liên tục, dỗ dành hần: “Được được được, chúng ta về nhà, anh đừng kích động a!”

Lục Hân trước mắt đầy khát khao nhìn cô: “Tôi muốn về nhà mới của chúng ta, về toà nhà kia...”

Đối mặt với ân nhân cứu mình kiêm chồng yêu, bây giờ Phương Tình cái gì cũng đồng ý, giúp đỡ hần lên xe.

Lục Hân hoàn toàn lợi dụng quyền lợi đặc thù của người bệnh cùng với sự áy náy trong lòng Phương Tình, một đoạn về đến nhà mà bắt đầu chỉ huy cô rót nước bưng trà, nấu cơm.

Phương Tình tất nhiên không thể cùng một người bệnh đôi co, hơn nữa vẫn còn đang ‘choáng váng’ đã bị Lục Hân nắm đi, cho nên không còn kịp nghĩ bản thân mình đã trở thành bà Lục là chuyện thật.

Buổi tối Phương Tình tận tâm hết sức pha nước nóng, tìm ra quần áo hầu hạ hần tắm rửa, vừa bước qua khỏi ngay lập tức nghe thấy Lục Hân ở trong phòng tắm liên tục gọi cô.

Phương Tình đương tắm rửa ở phòng khác, chặt vật khoác bộ quần áo chạy đến, không kiên nhẫn đứng ở ngoài cửa hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Lục Hân dừng một chút, lập tức thay giọng nói thành suy yếu: “Tình Tình, tôi choáng váng đầu.”

Phương Tình kinh hãi, sợ hần ở trong phòng tắm gặp chuyện xấu, ở ngoài cửa gấp đến độ xoay vòng quanh, không để ý cửa phòng tắm vừa đóng lại mở ra, cô đã bị kéo vào trong.

Trong không khí nóng hôi hổi, cô nhìn thấy bộ ngực trần tinh trắng của Lục Hân, liên tục thét chói tai nhắm mắt không dám nhìn.

Lục Hân ôm cô, ngăn chặn miệng cô, thét chói tai chuyển thành tiếng ‘ưm ưm’.

“Giúp tôi tắm. . . .” Lục Hân thở phò phò nói nhỏ bên tai cô

Phương Tình đỏ mặt, cẩn thận mở to mắt nhìn chăm chăm một chỗ, muốn nhìn cũng không dám nhìn loạn, nghe nói như thế không khỏi vừa tức vừa thẹn dùng lực đẩy hắn ra.

Lục Hân ôm càng chặt hơn: “Đừng nhúc nhích, tôi choáng váng đầu. . . .”

“Choáng cái đầu anh!”

“Đúng, chính là cái đầu tôi choáng.” Lục Hân cúi đầu cười, ôm cô cùng nhau rảo bước vào bồn tắm lớn rộng rãi.

Phương Tình kiên trì muốn tự mình tắm mình, chết cũng không nguyện ý cởi toàn bộ quần áo, lại không biết rằng càng nửa ấp nửa lộ vải dính sát vào người, lộ cả đường cong, càng thêm hấp dẫn động lòng người.

Lục Hân chưa từng có vừa tắm vừa hạnh phúc lại giày vò như vậy, từ từ nhắm hai mắt nằm bò vào cạnh bồn tắm, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương nhẹ nhàng chà lau sau lưng hắn, thực sự là ngứa ngáy trong lòng khó nhịn a!

Phương Tình lúc này mới phát hiện phía sau trên lưng hắn một mảng lớn xanh tím, xoay người đi lấy thuốc mỡ thoa cho hắn, cẩn thận giúp hắn mặc áo tắm dài vào.

Lục Hân đắc ý xoay người lại ôm cô dụi dụi: “Vợ ơi. . . .”

Phương Tình tức giận đẩy hắn: “Ai là vợ anh chứ!”

Lục Hân một tay gắt gao siết chặt eo cô, một tay chậm rãi vỗ về lưng cô: “Chúng ta mới vừa đăng ký xong, pháp luật thừa nhận cùng bảo hộ quan hệ vợ chồng. Đương nhiên em là vợ của tôi! Vợ ơi— đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta....”

42. Chương 42

Lục Hân hoàn toàn lợi dụng quyền lợi đặc thù của người bệnh cùng với sự áy náy trong lòng Phương Tình, một đoạn về đến nhà mà bắt đầu chỉ huy cô rót nước bưng trà, nấu cơm.

Phương Tình tất nhiên không thể cùng một người bệnh đôi co, hơn nữa vẫn còn đang ‘choáng váng’ đã bị Lục Hân nắm đi, cho nên không còn kịp nghĩ bản thân mình đã trở thành bà Lục là chuyện thật.

Buổi tối Phương Tình tận tâm hết sức pha nước nóng, tìm ra quần áo hầu hạ hắn tắm rửa, vừa bước qua khỏi ngay lập tức nghe thấy Lục Hân ở trong phòng tắm liên tục gọi cô.

Phương Tình đương tắm rửa ở phòng khác, chặt vật khoắc bộ quần áo chạy đến, không kiên nhẫn đứng ở ngoài cửa hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Lục Hân dừng một chút, lập tức thay giọng nói thành suy yếu: “Tình Tình, tôi choáng váng đầu. . . .”

Phương Tình kinh hãi, sợ hắn ở trong phòng tắm gặp chuyện xấu, ở ngoài cửa gấp đến độ xoay vòng quanh, không để ý cửa phòng tắm vừa đóng lại mở ra, cô đã bị kéo vào trong.

Trong không khí nóng hôi hổi, cô nhìn thấy bộ ngực trần tinh trắng của Lục Hân, liên tục thét chói tai nhắm mắt không dám nhìn.

Lục Hân ôm cô, ngăn chặn miệng cô, thét chói tai chuyển thành tiếng ‘ưm ưm’.

“Giúp tôi tắm. . . .” Lục Hân thở phò phò nói nhỏ bên tai cô

Phương Tình đỏ mặt, cẩn thận mở to mắt nhìn chăm chăm một chỗ, muốn nhìn cũng không dám nhìn loạn, nghe nói như thế không khỏi vừa tức vừa thẹn dùng lực đẩy hắn ra.

Lục Hân ôm càng chặt hơn: “Đừng nhúc nhích, tôi choáng váng đầu. . . .”

“Choáng cái đầu anh!”

“Đúng, chính là cái đầu tôi choáng.” Lục Hân cúi đầu cười, ôm cô cùng nhau rảo bước vào bồn tắm lớn rộng rãi.

Phương Tình kiên trì muốn tự mình tắm mình, chết cũng không nguyện ý cởi toàn bộ quần áo, lại không biết rằng càng nửa ấp nửa lộ vải dính sát vào người, lộ cả đường cong, càng thêm hấp dẫn động lòng người.

Lục Hân chưa từng có vừa tắm vừa hạnh phúc lại giày vò như vậy, từ từ nhắm hai mắt nằm bò vào cạnh bồn tắm, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương nhẹ nhàng chà lau sau lưng hắn, thực sự là ngứa ngáy trong lòng khó nhịn a!

Phương Tình lúc này mới phát hiện phía sau trên lưng hắn một mảng lớn xanh tím, xoay người đi lấy thuốc mỡ thoa cho hắn, cẩn thận giúp hắn mặc áo tắm dài vào.

Lục Hân đắc ý xoay người lại ôm cô dụi dụi: “Vợ ơi.”

Phương Tình tức giận đẩy hắn: “Ai là vợ anh chứ!”

Lục Hân một tay gắt gao siết chặt eo cô, một tay chậm rãi vò về lưng cô: “Chúng ta mới vừa đăng ký xong, pháp luật thừa nhận cùng bảo hộ quan hệ vợ chồng. Đương nhiên em là vợ của tôi! Vợ ơi— đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta....”

Tim Phương Tình đập thật sự mạnh thành thịch, biết bản thân mình đêm nay là kiếp nạn chạy không thoát, tay hắn vò về lưng là lửa nóng, nước trong bồn tắm lớn cũng là lửa nóng, ngay cả hơi thở phun bên gáy cô cũng là lửa nóng... Cô đột nhiên có cảm giác không thể thở nổi, cảm giác hơi ảm kia cũng khiến ầu cô sôi trào.

“Không nên ở phòng tắm.”

Lời vừa ra khỏi miệng Phương Tình liền đem mặt chôn vào vai Lục Hân, hận không thể cắn rớt đầu lưỡi, quả nhiên Lục Hân sung sướng thấp giọng cười ra tiếng.

“Được, không ở phòng tắm, chúng ta đi phòng ngủ, nơi đó có giường rất lớn.”

Phương Tình xấu hổ đến độ mặt đỏ như máu, xấu hổ buồn bực cắn một ngum lên trên cổ hắn.

Lục Hân hoàn toàn không để ý, vừa tiếp tục nói lời ám muội vui đùa với cô, vừa thừa dịp lúc cô thẹn thùng không chú ý đã thuận thực lột bỏ quần áo cô sạch sẽ, đến khi Phương Tình phát hiện thét một tiếng kinh hãi. Hắn đã cầm khăn tắm rộng thùng thình bao lấy hai người, ôm cô đi ra khỏi phòng tắm.

Bước chân Lục Hân vừa nhanh vừa ổn, Phương Tình đầu óc mơ hồ tìm được chút lý trí, ngẩng đầu nhìn thấy mặt hắn đầy hồng hào, làm sao có dáng vẻ ốm yếu?

“Anh không có việc gì?”

Bước chân Lục Hân không ngừng, giây lát đã ôm cô đưa tới giường, đè lên cô hôn lên đôi môi mọng đỏ.

“Có việc. Song, được chết dưới hoa mẫu đơn, thì làm quỷ vẫn phong lưu![1]“

Thần trí Phương Tình bị hắn làm có chút mơ hồ, trong óc chỉ có môi lưỡi của hắn, trần trọc hút cô vào, mạnh mẽ đảo qua từng tắc từng vị trí trong miệng cô, đảo loạn khiến trong lòng cô mềm mại tựa như hồ nước xuân.

Tay hắn lặng lẽ leo lên nơi mềm mại của cô, lòng bàn tay nóng bỏng, khiến cho cô không tự chủ được phát ra tiếng kinh hô ngắn ngủi.

Phương Tình mơ mơ màng màng nghĩ, bình thường hắn luôn luôn là dáng vẻ lạnh như băng, hồ hững xa cách, kỳ thật nội tâm rất trọng tình, lòng bàn tay hắn luôn ấm áp, thật là một người ngoài lạnh trong ấm.

Đột nhiên trước ngực tê rần, Phương Tình cau mày mở mắt ra, chạm vào gương mặt bất mãn của Lục Hân, hoá ra vừa rồi thất thần bị hắn phát hiện, làm như trừng phạt việc cô không chuyên tâm. Động tác kế tiếp của Lục Hân không hề chần chờ, cúi đầu men theo vành tai cô, một đường hôn xuống phía dưới.

Đầu lưỡi ẩm áp giống như một cọng lông chim mềm mại tột cùng, đánh vòng qua cổ cô, xương quai lạnh, bộ ngực, cuối cùng dừng lại ở bụng, sau cùng nhẹ nhàng xói mói khiêu gợi liếm láp rón..

Tất cả sức lực của Phương Tình đều bị xói mòn, cảm giác tê dại ngứa ngứa trong chớp mắt lan tràn toàn bộ đại não, toàn thân không còn sức mặc hần đốt lửa chung quanh, cái loại hôn như chuồn chuồn lướt nước, lại khiến cho cô có cảm giác càng thêm khó chịu, trong lòng ngứa ngứa, bụng dưới nghe theo Lục Hân. Đùa, giống như có cái đồ vật gì đó đang xói mòn từng chút từng chút, cái loại này như là muốn có cái gì đó bù lại khoảng hư không, rốt cục khiến cho cô nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Phương Tình không dám tin tiếng kêu mỹ đó lại phát ra từ miệng mình, thẹn thùng cắn môi đem mặt vùi vào trong gối.

Lục Hân xoay mặt cô lại, hôn môi cô khiến cho cô từ từ thả lỏng.

“Tình Tình, Tình Tình ngoan. kêu đi, tôi thích nghe em kêu rên”

Hắn ngậm vành tai trắng ngọc của cô, một bàn tay vuốt ve nơi mềm mại căng tròn, nặng nhẹ dẫn dắt rất khéo, tay kia chậm rãi đưa xuống sờ soạng..

Phương Tình bị cái loại cảm giác khác thường này biến thành toàn thân không tự chủ được run rẩy, hai chân tự nhiên căng thẳng kẹp lấy tay Lục Hân tác loạn.

Lục Hân dùng đầu gối khều mở chân cô, ngón tay tiếp tục hành động, đầu ngón tay phảng phất chứa ma lực, khiến cho trong lòng Phương Tình nảy lên cảm giác kỳ dị.

“Không được.”

Lục Hân hôn cô thật sâu hôn môi trấn an cô, hai tay từ từ xoa dịu cô, khi môi lưỡi gần bó nỉ non: “Suyt, hừm, đừng sợ!”

Phương Tình mở hai mắt, trong ánh mắt lung linh đã bị bịt kín một làn sương mỏng, diêm dâm đáng yêu mà nhìn hần.

Lục Hân không khỏi để động tác nhẹ lại, giống như trong tay là ngọc thượng đẳng, cùng đợi hần mài dũa tỉ mỉ tinh tế.

Lục Hân nhần rất cực rất vất vả, ** bành trướng nở to cũng không muốn cô đau đớn, trên trán ra một lớp mồ hôi, rơi vào trong mắt cô khiến cô mềm lòng hần

Phương Tình hai tay vòng quanh cổ hần, nhìn vào đôi mắt đen láy tựa như ngọc thạch, thì thào gọi tên hần: “Lục Hân, Lục Hân.”

Lục Hân hai mắt thoáng chốc trở nên xa xôi như đêm, đồng tử đen láy xoay chuyển trong đó loé lên ngọn lửa. Hần không bao giờ ... nữa muốn nhần nữa, cũng rốt cục không thể nhịn được nữa, mưa rền gió dữ hôn chặt môi cô, đồng thời thân mình trầm xuống, tiến vào một nơi sâu.

Phương Tình bỗng dưng trợn to hai mắt, phát ra tiếng “ô ô”, hai tay nảy sinh quyết tâm chống đỡ người trên người mình, đôi đồng tử đen như ngọc thạch sinh ra oán hận, chân cũng đá lung tung.

Mồ hôi trên trán Lục Hân chảy xuống dưới, Phương Tình quần quai như vậy, hần nhần càng thêm khó khăn, dục vọng không thể giải phóng càng thống khổ, khiến cho hần thở phì phò thật sâu, chậm rãi rời khỏi một chút, lại chậm rãi tiến vào sâu.

Trong lòng Phương Tình rối loạn khủng hoảng, bị hần động như vậy kích thích đau đớn, trên người hần nóng bỏng càng khiến cho cô sợ hãi, thừa dịp hần không chú ý hai tay chống mặt giường, muốn dùng lực xoay người đẩy Lục Hân ra, kết quả Lục Hân bất thành linh bị xuất sắc trở mình, trong lúc rối ren càng thêm ôm sát cô.

Tiếng vang vật rơi xuống đất thật lớn, xen lẫn tiếng khàn khàn của đàn ông rên rỉ, cùng hơi thở đau đớn của phụ nữ, cắt ngang đêm tối yên tĩnh.

Lục Hân phía sau lưng chầm dứt, nhất thời cảm thấy trên lưng thương càng thêm thương, Phương Tình hai chân kẹp hai bên sườn hần cười ở trên người, hai tay gắt gao đè lại ngực hần

“Đừng, động!” Phương Tình nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra hai từ này, đau đến độ hít thở khó khăn.

Mồ hôi trên trán Lục Hân từ thái dương rơi xuống, hai tay đỡ lấy eo cô, ánh mắt mở to, trong đồng tử sâu bên trong là ngọn lửa thiêu đốt hừng hực.

Mới vừa rồi rơi xuống đất trong nháy mắt này, bởi vì có tác dụng lực hút, Lục Hân rõ ràng cảm giác được bản thân mình không chút mất sức nào đã phá tan tầng hơi mỏng kia của cô, lập tức tiến vào hơn phân nữa, nơi đó của cô ôm chặt của hắn áp tầng tầng lớp lớp, khiến cho hắn phải chỉnh lại cột sống cũng nhanh chóng rồi rơi xuống rồi, nơi đó thực khiến hắn không có thể giữ được nữa.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, nói anh đừng nhúc nhích!”

Phương Tình đau đến độ khoé mặt chảy cả nước mắt, hung hăng cắn hắn một cái.

Lục Hân cũng giận, mỗi lần đều ra tình trạng này!! Phương Tình này cũng thật sự là rất bạo lực, càng nuông chiều càng mặc kệ mọi trường hợp, lần trước suýt chút nữa đá phế hắn, lần này hay, gieo gió gặt bão ngồi lên trên rồi.

Lục Hân càng giận càng không khống chế được, tức giận khiến cho dục vọng càng bùng bùng phần chấn.

“Anh còn động.”

“Ngậm, miệng!” Lục Hân nắm eo cô dùng chút lực, tức giận nói: “Là nó muốn động!”

Phương Tình bị hắn nhéo thịt thoáng cái cảm thấy ngứa ngáy, hai chân mềm nhũn, ngồi xuống càng sâu.

“Lục Hân. em đau.” Phương Tình méo miệng tủi thân khóc lóc ra tiếng.

Lục Hân đau lòng muốn chết, một tay khống chế thân thể của hắn, rút ra một bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu nơi hai người kết hợp, dần dần, Phương Tình cảm giác không còn đau như vậy, Lục Hân mới chậm rãi khởi động thân trên áp đảo lại cô.

Nền nhà lạnh như băng, người đàn ông trên người nóng như lửa, Phương Tình mơ mơ hồ hồ nghĩ rằng, chuyện này đại khái chính là “Băng hỏa lưỡng trọng thiên” trong truyền thuyết!

Lục Hân cảm thấy cô không còn căng thẳng như vậy nữa, mới chậm rãi co rút lên, vừa hôn như là muốn phải tiến sâu vào nơi sâu nhất trong linh hồn, cùng môi lưỡi cô dây dưa, phần eo vừa làm việc động tác càng lúc càng nhanh, muốn va chạm vào cô.

Loại cảm giác xa lạ này khiến cho cô không biết phải làm sao, chỉ có dựa vào hắn, móng tay bám sau vào bờ vai hắn, theo hắn chậm rãi phiêu trôi theo đám mây.

“Từ bỏ, Lục Hân.anh ra đi, anh ra đi.” Phương Tình nhịn không được phát hắn, cảm giác như vậy quá mức mãnh liệt, cô nhất thời khó có thể nhận.

Lục Hân làm sao nghe theo cô, thời gian dài như vậy hắn đã sớm bị ghen tị, hơn nữa hắn bị đánh gãy nhiều lần như vậy, trong lòng tích tụ nóng nảy, lúc này là tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Lục Hân vừa hung hăng luật động, vừa nhìn vào hai mắt cô: “Tình Tình, Tình Tình, nhìn anh!”

Phương Tình nhìn vào trong mắt đen đặc đó hoá ra không ít thâm tình, kèm thêm thân thể đau đớn dần dần tiêu tán, vui sướng dần dần tích lũy đến càng ngày càng gia tăng, sau đó chớp mắt bùng nổ, như là rốt cục tới cửa trọng thiên ngoại, trước mắt là từng mảnh từng mảnh ánh sáng.

Trong phòng phong cảnh kiều diễm, người đàn ông thống thống khoái khoái phát tiết vài thứ cảm thấy mỹ mãn mà hôn tóc cô.

Phương Tình mệt cực khổ cực, đem đầu tựa vào trước ngực hắn, nghe từng tiếng tim đập thành thịch, đột nhiên trong lòng có đủ tư vị, kiềm không được nước mắt liền rơi xuống.

Lục Hân trầm mặc ôm lấy cô, hôn khoé mắt cô dịu dàng hỏi: “Vì cái gì khóc? Còn đau không?”

Phương Tình gật gật đầu lại lắc đầu, rầu rĩ nói: “Em không biết. Lục Hân, em cảm thấy em giống như mất đi cái gì, tựa như. Tựa như lần đầu tiên em có kinh nguyệt lần đầu, lúc đó cũng là như vậy, cảm thấy được bản thân mình không phải như mình của trước đây nữa.”

Lục Hân hiểu rõ, ôm sát cô an ủi: “Tôi hiểu được, em không phải cảm thấy rằng cái quý giá nhất đã không còn?”

Phương Tình gật gật đầu, Lục Hân không khỏi không im ắng mà cười cười hỏi: “Em đem cái quý giá nhất cho tôi, em có hối hận hay không??”

Phương Tình cẩn thận nghĩ nghĩ, kiên định lắc đầu nói: “Lục Hân, em biết anh sẽ không khiến cho em hối hận!”

“Sao lại không được, em cũng là em, về sau em còn có thể làm những chuyện mà mình thích, em thích cái gì tôi sẽ cố hết sức cho em.. Tựa như nhà này, em thích ‘Lưu đắc tàn hà thính vũ thanh’ [2], tôi cũng có thể cùng em.”

“Chậm đã!” Phương Tình ngẩng đầu trừng lớn hỏi, “Anh làm sao mà biết được?”

Lục Hân cười cười: “Ồ trong ký túc xá của có để lại một bức tranh, mặt trên là mưa trên hồ sen, bên cạnh đề câu này.”

Phương Tình hoảng hốt một chút, rốt cục nhớ tới bức tranh thủy mặc kia đó là trước đây Hạ Khải Minh vẽ đưa cho cô, cô nhất thời dâng trào cảm xúc viết một câu thơ.

Phương Tình không biết vì sao bỗng nhiên có chút chột dạ, ôm eo hắn hỏi: “Tại sao anh yêu em?”

Lục Hân cau mày: “Làm sao có nhiều tại sao?”

“Làm sao không có? Em không có xinh đẹp như Xuân Hồng, không có thông minh như Cố Mặc, cũng không có thiên chân khả ái như Song Hỉ..... nhưng tại sao anh lại vừa ý em?”

Tự ti trong lòng Phương Tình cùng với nhất gan ào ào xông ra, lúc trước cô dùng mọi cách rồi rầm không dám nhận tình cảm của Lục Hân, chính là bởi vì cô nghĩ không rõ vì sao Lục Hân thích cô.

Bây giờ vào lúc này, cô không thể không suy nghĩ miên man, bản tính trời sinh tình cảm tế nhị cô khó tránh khỏi sẽ so đo với người khác với lại cảm xúc hơn người khác.

“Anh biết đó, em già mồm cái lão, còn nguy tiểu tử, cả ngày chỉ biết thương xuân thu buồn, còn hay dùng bạo lực, nghĩ tới lại thấy nhiều như vậy....”

“Tôi thích em già mồm cái lão!” Lục Hân cắt ngang lời cô, “Tình Tình, xinh đẹp thông minh nhiều cô gái khác điều có, nhưng có quan hệ gì với tôi chứ, em là vợ tôi, trong mắt em là tốt nhất; mặc kệ em già mồm cái lão cỡ nào, tôi đều muốn cưng chiều em, nuông chiều em muốn làm gì thì làm.”

Chỉ có yêu một người, mới có thể dễ dàng bằng mọi cách khoan dung?

Trong lòng Phương Tình dần dần bình tĩnh, miệng thì thảo nói: “Lục Hân, gặp anh thật tốt.”

Lục Hân nhìn cô nhắm mắt lại nói xong liền ngủ, không khỏi lặng lẽ cười mỉm.

Hắn chưa từng có thỏa mãn như vậy, ôm người phụ nữ yêu nhất, từ nay về sau cô cùng hắn trở thành vợ chồng, ‘cầm tay nhau hẹn lời thề, cùng nhau sống đến già nua’ [3].

Ngày hôm sau Lục Hân tỉnh dậy trước nhìn thấy người con gái trong lòng mình đang ngủ yên, rón ra rón ren xuống giường đi ra ngoài gọi điện thoại.

Lưu Hiệp mông lung nghe lọt tin tức Lục Hân tuyên bố tin vui kết hôn, không khác giữa trời nắng bị một tiếng sét đánh xuống, đánh hắn trong chớp mắt toàn thân khoan khoái, tỉnh táo lại ngay.

“Cậu kết hôn ? Bậy bạ đi, này, cậu không phải chiều hôm qua bị đập cho hư đầu óc rồi chứ?”

Lục Hân giọng điệu lạnh như băng: “Lưu Hiệp cậu muốn chết thì nói một tiếng!”

Lưu Hiệp vẫn là không dám tin: “Thật sự kết hôn ?”

Lục Hân hừ lạnh một tiếng, che dấu không được đắc ý nói: “Pháp luật thừa nhận, ca ca ta bây giờ có vợ rồi! !”

Lưu Hiệp ngay tức khắc cười xấu xa rộ lên: “À — rốt cục ăn đến miệng rồi? Ai ai ai, đúng trẻ con chưa thấy chuyện đời, tớ sớm đã nắm được rồi, thực sự là xin lỗi..... cậu ở trước mặt tớ sớm không còn giá trị khoe mẽ thành tích rồi nha!!!”

Lục Hân từ từ nói: “Thật không? Lưu công tử, nhớ kỹ ca ca khuyên một câu, ăn vào trong bụng còn có thể tiêu hóa không được phải nhổ ra, mấu chốt là phải bắt được, có một giấy chứng nhận kết hôn, nàng có muốn chạy cũng không thoát !”

Lưu Hiệp bên kia lập tức không có tiếng động.

Lục Hân nở nụ cười, nhẹ nhàng chém thêm một đao: “Lưu công tử, hy vọng cậu có thể nhanh chóng thu phục hai bên toàn cục thành thân thích a, cậu không phải còn phải theo bạn-gái về nhà sao?? Thật sự là ngại không quá rầy cậu”

Lưu Hiệp quyết định dứt khoát ngắt điện thoại.

Đuôi lông mày khéo mắt Lục Hân đều là ý cười, trở lại phòng ngủ, phát hiện Phương Tình đã thức dậy, đang ngồi ở trên giường ngắm người.

“Đói bụng chưa?”

Phương Tình không để ý đến hần dụ dàng hỏi, nhìn thấy hần tinh thần sáng khoái khoẻ khoắn đứng ở trước giường, không khỏi giận dữ: “Lục Hân anh bày mưu tính kế với em! Anh hoàn toàn không có việc gì! Lại có thể gạt em đi đăng ký!”

Lục Hân cười vô cùng đắc ý: “Ồ, suy nghĩ cẩn thận rồi ? Xem ra sau khi trở thành bà Lục quả nhiên chỉ số thông minh đã chịu ảnh hưởng từ tôi tăng lên một chút.”

Phương Tình tức giận cười đáp: “Lục Hân, thật có bản lĩnh! Anh đợi mà nói chuyện với mẹ em đi!!”

Lục Hân chẳng hề để ý: “Tốt, dù sao mẹ cũng đồng ý rằng lấy được dự án đất sẽ không phản đối chúng ta nữa. Hơn nữa, em đã là người của tôi, bà chắc chắn sẽ không đến mức yêu cầu tôi ‘trả hàng’ chứ?? Vừa dịp chúng ta cùng đi thông báo cho ba mẹ tin mừng kết hôn thôi!”

Phương Tình tức giận đến giậm chân, đẩy hần ra chạy vào phòng vệ sinh không hề để ý đến hần.

Chú thích:

[1] Nguyên tác là câu thành ngữ Mẩu đàn hoa hạ tử, tổ quỷ dã phong lưu

[2] Lưu đắc tàn hà thính vũ thanh: Tàn sen nghe tiếng mưa rơi lạnh lùng là câu thơ trong bài thơ Túc Lạc Thị đình ký hoài Thôi Ung Thôi Cẩn.

[3] Cầm tay nhau hẹn lời thề, cùng nhau sống đến già nua nguyên tác chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão là câu nói trong bài thơ Kính cổ 4 của Khổng Tử.

43. Chương 43

So sánh với góc độ ăn uống no đủ về mặt biểu tình của Lục Hân là thoả mãn. Phương Tình thì không có vẻ mặt thần thái sáng láng hồng hào. Sau khi bị người đàn ông bị cấm dục một thời gian nghiền ép qua, xương sống thất lưng cả lưng đều đau nhức cả người chẳng còn sức, không chỉ có thân thể chịu giày vò, hơn nữa tâm lý cũng bởi vì mình vô ý rơi vào bẫy mà sụp đổ, cả người giống như con mèo xù lông chờ bùng nổ, gặp ai là cào người đó.

Mới sáng sớm cô đã nhận được điện thoại chúc mừng vô số, đều gọi đến hỏi khi nào cô tổ chức tiệc vui, sau đó còn có người thậm chí còn hỏi cô đứa bé đã được mấy tháng rồi...

Phương Tình thực điên mất, cô chỉ biết là bí mật mà nói cho phụ nữ chẳng khác nào nói cho toàn thế giới, lại không ngờ rằng nói cho Lưu Hiệp bà tám chẳng khác nào nói với toàn bộ thế giới phụ nữ.

Song Hỉ cũng phiền, cũng không giống Phương Tình nóng nảy điên cuồng như vậy, cô chẳng qua khá là hậm hực mà thôi.

Vốn vì tối đó bởi vì không khí nhất thời cảm động đồng ý với Lưu Hiệp tốt nghiệp xong liền kết hôn đã khiến cho cô hối tiếc không kịp. Hiện tại càng hay, Lục Hân lừa được Phương Tình đi đăng ký, chọc cho Lưu Hiệp tức khắc đỏ mặt tía tai lên, cả ngày giống như một đứa trẻ không nhận được thứ mà cha mẹ hứa hẹn, ba câu không rời khỏi đề tài ‘kết hôn’

Song Hỉ phiền không sao chịu nổi, né hẩn hai ngày vẫn bị ép đi ra..

Song Hỉ bất an kéo kéo quần áo trên người hỏi: “Em mặc cái này tới nhà anh. . . . Thật sự có thể chứ?”

Lưu Hiệp thở dài: “Bà xã dọc đường luôn miệng hỏi.....thật sự chỉ là ăn bữa cơm rau dưa mà thôi!”

Song Hỉ vẫn là không yên, lần trước đi nhà bọn họ không biết cư xử khiến cho người nhà hẩn không thích cô, nhưng lại suýt chút nữa bị hù chết... . Lần này Lưu Hiệp bởi vì cô cùng Dương gia trở mặt. Chị cô lại đắc tội với Dương Đan, làm hại Lưu gia thiếu chút nữa lâm vào nguy cơ. . . . Nghĩ như vậy, bữa cơm này quả thực so với Hồng Môn Yến còn nguy hiểm hơn a!

Vào Lưu gia, Song Hỉ hết thấy đều thật cẩn thận, ngồi ở trên sofa mắt xem mũi mũi nhìn tim, hai tay đặt trên đầu gối, sống lưng rất thẳng.

Lần này quả nhiên chỉ có người nhà Lưu gia.

Nét mặt Lưu phu nhân vẫn thản nhiên như trước, tùy tiện hỏi hai câu liền quay đầu nói chuyện trong nhà với con gái mình..

Lưu Đình nhìn Song Hỉ cười cười rất vui vẻ, thường thường đem đề tài hỏi tới cô, khiến cho Song Hỉ không cảm thấy xấu hổ như vậy.

Nhanh tới giữa trưa, mẹ con Lưu gia vào phòng bếp chuẩn bị. Song Hỉ vốn định bụng trước mặt mẹ chồng cùng cô chị chồng biểu hiện chút tài nghệ nấu ăn con cún của mình, thế nhưng hai người đó nói ‘người tới là khách’ bảo quay về chỗ ngồi.

Song Hỉ ngượng ngùng ngồi trở lại sofa.

Từ Chi Văn từ trên lầu đi xuống, ôm mô hình phi cơ của mình đứng trước mặt cô, cau mày vẻ mặt không tình nguyện.

“Này, chị đi theo em vào trong viện!” Từ Chi Văn thấy vẻ mặt cô nghi hoặc, không kiên nhẫn giải thích, “Em chơi một mình không có ý nghĩa!”

Song Hỉ có chút vừa mừng vừa lo, gật gật đầu, đi theo nó ra ngoài.

Trẻ con trước nay không mang thù, một hồi chơi đùa cái gì cũng quên, không vừa ý lập tức đem phi cơ đập nát, sau đó bấu môi ném đi

Song Hỉ thở dài, trẻ con nhà có tiền thật sự là không có phẩm đức tính cảm niệm tiết kiệm truyền thống của dân tộc Trung Hoa, sức phá hoại này thật sự là lớn.

“Này. . . . chuyện lần trước em không phải cố ý !” Từ Chi Văn không được tự nhiên xoay qua nói, “Thật là, chưa thấy qua người nào nhất gan như vậy. . . .”

Song Hỉ làm sao có thể cũng đứa trẻ đôi co, khoát tay đáng vẻ ra người lớn: “Không có quan hệ, chị quên rồi! Còn có. . . . Chị có tên!”

Từ Chi Văn khinh bỉ nhìn cô nàng một cái, vẻ mặt kiêu ngạo khinh thường: “Là ‘Nhị Hỉ’? Tên gốc như vậy em không gọi đâu!!”

Song Hỉ nâng tay đánh vào ót hẩn tròng mắt, nói: “Song Hỉ, Song Hỉ trong song hỷ lâm môn! Ai nói cho em biết gọi chị là Nhị Hỉ hả?”

Từ Chi Văn sắc mặt trầm xuống, rất có khí thế nhìn cô một cái, mở miệng muốn nói cái gì lại chưa nói, cuối cùng vẫn là vẻ mặt thả lỏng, cau mày lạnh lùng nói: “Thật không biết cậu làm sao liền coi trọng chị?”

Song Hỉ tủi thân thân thờ: “Tốt xấu chị cũng là sinh viên đại học hàng hiệu, là hoa thơm đang nở, là mầm hồng đang vươn.... làm sao nhà em người nào cũng không muốn gặp chị?”

Từ Chi Văn hung hăng thấy tốn hơi thừa lời, trưng ra một tươi cười được cho là “An ủi” đến: “Mẹ em không phản đối chị đó? Hơn nữa cậu muốn kết hôn với chị, cũng không phải là ông bà ngoại cưới chị, chị bán khoản nhiều như vậy để làm gì?”

Song Hỉ hơi hơi giật mình, đương nhiên gật đầu: “Chị đã nói chị làm sao có thể khiến cho ai không vui vẻ ...”

Nhìn nhìn Từ Chi Văn một dáng vẻ ông cụ non, không khỏi vui tươi hơn hử vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu: “Chị cũng biết nhà em còn có người không thích chị!”

Từ Chi Văn chuẩn bị hất tay cô, cuối cùng vẫn buông tha, cau mày mặc cô giãy vò.

“Hừ, còn hơn Dương Đan lão yêu bà, em tình nguyện để cho cậu cưới một cô ngốc!!”

Sau đó vào nhà, Từ Chi Văn liền bày ra một tươi cười yếu đuối nhu thuận, cầm quyển sách một dáng vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo từ Song Hỉ bên cạnh

Lưu phu nhân từ phòng bếp đi ra: “Rửa tay chuẩn bị ăn cơm, ta lên lầu gọi ba các con xuống!”

Lưu Hiệp thừa dịp không ai chú ý giữ chặt Song Hỉ hôn cô một cái, vẻ mặt đó vừa đắc ý vừa gian trá, giống như con mèo thành công trộm miếng thịt sống.

Song Hỉ tức giận tròn mắt, đi theo Lưu Đình sắp xếp chén đĩa.

Sắc mặt Lưu Thế Kiệt có chút không tốt lắm, nhìn Song Hỉ liếc mắt một cái, nhìn mặt Song Hỉ cúi đầu coi như chào hỏi, nói cái gì cũng không nói, tự mình tới chỗ ngồi xuống.

Song Hỉ có chút co quắp bất an đứng ở bên bàn, Lưu Hiệp cười, một phen kéo cô qua ngồi cạnh mình.

Từ Chi Văn nhìn thấy toàn bộ, đột nhiên ra tiếng: “Chị Song Hỉ, em muốn ngồi cùng chị!”

Nói xong liền đứng lên ngồi xuống bên cạnh cô

Lưu Đình “cười khúc khích” cười ra tiếng “Chi Văn, con kêu chị Song Hỉ, vậy còn cậu con thì làm sao bây giờ?”

Lưu phu nhân trên nét mặt cũng mang theo chút ý cười, oán trách cười âu yếm với cháu ngoại nói: “Vai về này cũng không thể nói sai”

Từ Chi Văn nghiêng đầu chớp chớp mắt, đặc biệt thiên chân khả ái: “Ông ngoại, bà ngoại nói con sai? Con sai chỗ nào?”

Lưu Thế Kiệt không thể tiếp tục trầm mặc, chỉ phải thản nhiên ra tiếng: “Phải gọi dì”

Không khí nặng nề xấu hổ trên bàn cơm bởi vì có Từ Chi Văn mà bao phủ, vợ chồng Lưu Thế Kiệt bởi vậy cũng không tính thừa nhận thân phận Song Hỉ.

Lưu Hiệp ngăm cho cháu ngoại trai một ánh mắt “xem ra mày cũng biết thức thời”, cười nói: “Gọi dì cái gì.... gọi thẳng là tiểu mợ”

Từ Chi Văn biết nghe lời phải gọi luôn: “Tiểu mợ!”

Song Hỉ hé ra gương mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ bừng, cúi đầu thẹn thùng.

Dương Đan trong mắt Lưu phu nhân nhận định là con dâu tốt, vốn nghĩ đến hai nhà đám hỏi là chuyện chắc chắn; không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Song Hỉ, bình thường chẳng có gì đặc sắc gây ngờ vực mà có thể khiến cho con trai mê thành như vậy. Tuy rằng bây giờ vẫn đang không thích cô nàng, nhưng mà Dương Đan khoảng thời gian trước đây không từ thủ đoạn đã muốn làm cho bà hoảng sợ. Dương gia cũng

không quan tâm quan hệ nhiều năm như vậy, liều mạng chèn ép, khiến cho bà phần nộ, cứ như vậy mâu thuẫn chuyển dời đến Dương gia, tất nhiên không có bằng mọi cách bắt bẻ Song Hỉ nữa.

Lưu Hiệp đối với Song Hỉ tâm tư thế nào mọi người đều biết, hướng chỉ hấn đồng ý về nhà tiếp quản công việc. Hơn nữa không có cùng quan hệ thông gia với Dương gia mà giải quyết mọi chuyện êm đẹp. Trong lòng Lưu Thế Kiệt nếu không vừa lòng cũng đâu có thể làm cái gì.

Lúc này vợ chồng Lưu gia nhìn Song Hỉ tuy rằng không có bằng Dương Đan thông minh tự phụ, nhưng rất cuộc là cô gái gặp qua một lần, nhìn kỹ lại, còn có cảm giác là một cô gái cứng. Cùng với tìm đến một cô gái tiểu thư khuê các chỉ biết ăn cơm dâng tận miệng cho con trai, chẳng bằng lựa một cô gái thân thể trong sạch làm tri kỷ..

Lưu phu nhân rất cuộc vẫn là đau lòng đứa con, hấn .. mấy ngày rồi bận sút đầu mẻ trán còn chạy về nhà, chỉ là vì khuyên họ chấp nhận Song Hỉ, vì không hề khiến cho hấn khó xử, bà đành phải mở miệng trước.

“Ta nghe nói, trong bữa tiệc mừng năm mới các con đã tuyên bố muốn kết hôn ?”

Song Hỉ nhìn Lưu Hiệp, thành thành thật thật gật đầu: “Còn muốn chờ con tốt nghiệp trước.”

Lưu Hiệp ngay tức khắc bắt măn : “Vì cái gì nhất định đợi cho tốt nghiệp, em xem Lục Hân đều đăng ký Bằng không chúng ta cũng đi đăng ký trước, hôn lễ chờ em tốt nghiệp mới tổ chức?”

“Làm càn!”

Lưu Thế Kiệt buông dũa thật mạnh xuống, hé ra mặt đen trùng mắt nhìn Lưu Hiệp. Song Hỉ bị vẻ mặt của ông ta dọa sợ, tim gan đập bùm bùm, một hơi tức khắc nghẹn trong họng

“Người ta là con gái đứng đắn sao có thể tùy tiện liền định chung thân với tiểu tử người? Trước hẹn một thời gian gặp cha mẹ hai bên rồi nói sau!”

Lưu Hiệp cùng Song Hỉ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói như vậy bọn họ là chấp nhận rồi?

“Tốt lắm, con nhanh chóng an bài!”

Bên kia, Lục Hân ngồi nghiêm chỉnh nghe Dịch Trường Thanh dạy bảo.

Dịch Trường Thanh ban đầu nghe thấy Phương Tình cùng Lục Hân đã chạy đi đăng ký rồi suýt chút nữa ngất lịm luôn, trong lúc nóng nảy giận dữ cực kỳ trái lại tỉnh táo hơn, ngay tức khắc dặn Lục Hân sắp xếp cha mẹ hai bên gặp mặt thương nghị hôn sự.

44. Chương 44

Lục Hân là công đức viên mãn rồi, Lưu Hiệp bên này lại còn chưa đâu vào đâu.

Vốn cứ nghĩ rằng thuyết phục được ba mẹ mình là xong, mọi việc đều dễ làm, không ngờ tới Song Hỉ lại không muốn cùng hấn kết hôn bây giờ. Cô một từ cũng không nhắc tới. Không biết chị dâu khó chịu kia làm sao dễ dàng gật đầu như vậy nha!

Lưu Hiệp lặng lẽ trốn vào trong phòng vệ sinh gọi điện thoại nhờ Lục Hân trợ giúp.

Lục Hân vừa lúc đã kết thúc buổi gặp gỡ giữa cha mẹ hai bên, đang cùng Phương Tình cùng nhau đưa Dịch Trường Thanh về nhà..

“Tớ không có biện pháp.”

Lưu Hiệp không tin: “Lục Hân không nghĩ rằng cậu lại như vậy không nghĩ tới tình nghĩa huynh đệ a!”

Lục Hân không kiên nhẫn: “Bắt được một con át chủ bài là tốt rồi, không sợ Hà Giai Hỉ không đồng ý.”

Lưu Hiệp cân nhắc sau một lúc lâu, do do dự dự hỏi: “Nhưng mà. . . . cậu đã dùng chiêu này lừa hôn, Song Hỉ sẽ không mắc mưu đâu.”

Lục Hân cười lạnh một tiếng: “Cậu không biết đổi con át chủ bài?”

“Còn có con át chủ bài nào?”

“Ví như nói. . . . gói một cái bánh ú?”

Lưu Hiệp không hiểu ra sao, không rõ cho nên: “Bánh ú gì?”

Lục Hân hướng dẫn từng bước: “Dù sao cậu cũng đã là gạo nấu thành cơm rồi, dứt khoát nấu ra một cái bánh ú.... Có như vậy hé ra đường sống, tạo ra át chủ bài, cậu còn sợ có người sẽ phản đối sao?”

Lưu Hiệp trầm mặc không nói, cẩn thận suy tư những từ “đường sống” Lục Hân cố ý nhấn mạnh, đột nhiên nghĩ tới bà Hà từng nói “Có sẽ không tốt lắm!”, bỗng nhiên cảm giác như nước xối lên đầu, tâm linh một mảnh trống rỗng sáng tỏ.

“Được rồi, tớ đang lái xe, cúp máy đây!”

Lục Hân vừa bỏ điện thoại xuống, bên cạnh Phương Tình liền tỏ vẻ mặt khinh bỉ quắc mắt lườm hằn: “Đàn ông chẳng có người nào là tốt!”

Lục Hân ý vị thâm trường cười cười: “Huynh đệ gặp nạn, tôi dù thế nào cũng không có thể khoanh tay đứng nhìn a!”

Phương Tình cười lạnh một tiếng, lấy ra di động bắt đầu bấm tin nhắn cảnh cáo nhắc nhở gì gì đó với Song Hỉ đang bị tính kế

Lưu Hiệp, ai cho anh dám đem chuyện tôi bị lừa đi đăng ký thêm mắm dặm muối thổi phồng tạo ra huyền ảo, chờ xem, tôi không dễ dàng gì thành toàn cho anh đâu ha ha !!!

Lục Hân thờ ơ lạnh nhạt, sắc mặt không thay đổi, trong lòng đắc ý, Phương Tình tuyệt đối sẽ dùng chút chiêu ngáng chân Lưu Hiệp. Lưu Hiệp đặt hân ở trên đầu lâu như vậy, bây giờ cũng nên cho hân ta nếm thử, cảm giác bị cấm dục.

Lưu Hiệp đưa Song Hỉ rời khỏi Lưu gia ra về lúc này trời cũng gần sập tối.

Song Hỉ trong lòng tất nhiên rõ ràng rõ ràng hân cấp bách rống rống lôi kéo cô ngay cả cơm chiều cũng không ăn bỏ về là nhà là vì cái gì

Cô mặc dù tức giận, lại nghe Phương Tình căn dặn, cố gắng giả vờ như không, để tránh cho hân có thể từng kế từng kế tính toán..

Lưu Hiệp lôi kéo tay cô, đi tới đi tới đột nhiên cười ra tiếng.

“Làm sao vậy?” Song Hỉ nghi hoặc nhìn hân.

Lưu Hiệp vẻ mặt ý cười dịu dàng: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên theo anh về nhà không, em bị Từ Chi Văn dọa khóc, là anh ôm em đi hết đoạn đường này.”

Song Hỉ nhớ tới tình cảnh ngay lúc đó cũng cười, lúc ấy, cô rất hy vọng Lưu Hiệp có thể vẫn ôm cô đi vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

“Khi đó, anh ôm em lần đầu tiên có nguyện vọng muốn vĩnh viễn sánh cùng trời đất....”

Song Hỉ kinh hỉ nhìn hân: “Hiệp Hiệp.”

Lưu Hiệp đột nhiên vươn tay ôm lấy cô, cúi đầu nhìn cô: “Hỉ bảo, anh thực may mắn mới có thể gặp em!”

Song Hỉ tựa đầu vùi vào ngực hân, hai tay vòng qua cổ hân ôm chặt

Mặt trời chiều ngã về tây, màu vàng ấm áp bao phủ hai người, mọi thứ ở con đường này cách đây không lâu lắm, từng cây cỏ đều chứng kiến hạnh phúc của bọn họ.

Các cô gái bởi vì mỗi người đều lo chuyện của mình đã lâu không tụ tập lại một chỗ, vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp kể tình hình gần đây. Tạ Xuân Hồng lại vô cùng phiền muộn nhìn các cô: “Cố Tiểu Mạch bên người có Hạ Tiểu Ca, Song Hỉ đã sớm bị Lưu công tử ăn sạch sẽ, Phương Tình đã là cô gái đã kết hôn Các cậu hành động sao mà nhanh như vậy? Tổ chẳng qua mới về nhà mới có một năm, quay lại đã là nghiêng trời lệch đất, các cậu hành động nhanh như vậy, trái lại khiến cho tổ cảm thấy cô đơn tình yêu?”

Cố Mạch trong mắt không hiểu vì sao loé lên tia âm đạm, cũng rất nhanh thân nhiên cười hỏi: “Đội hộ hoa sứ giả của cậu đâu? Tổ nhớ rõ cho tới nay đàn ông đi sau cậu tre già lại măng mọc đều đếm không hết”

Tạ Xuân Hồng vội vàng khoát tay, một bộ nóng lòng chứng minh trong sạch, ra dáng vẻ xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Đừng dừng, đám người đó chẳng có ai dám so với đàn ông bên người các cậu.... ai, các cậu nói xem, vì cái gì tổ có nhiều đào hoa như thế lại không đụng phải một người như thế, các cậu vừa ra trận thì đó là tình anh? rõ ràng tổ cũng không kém, vì sao lại chứng mất tổ thế này?”

Không biết là Tạ Xuân Hồng diễn trò thực sự tốt lắm hay như thế nào, cô nàng vừa nói xong lời này, trong mắt còn tràn ra ánh sáng âm đạm đầy cảm xúc, như là từ trong ký ức hỗn loạn nhớ lại, giống như cô liều tịch mệnh, đầu huii quạnh.

Trong lòng Cố Mạch thở dài, là mình chứng mất những người đó, hay vẫn là những người đó chứng mất mình?

Song Hỉ chùi bơ dính trên ngón tay nói: “Có thể cậu rất yêu ma, đàn ông đều thích phụ nữ an phận, không thích bình hoa.”

Tạ Xuân Hồng ngứa răng tổn hơi thừa lời: “Tổ là bình hoa? Vậy còn cậu? Ít nhất tổ xem ra còn có giá trị xem xét!”

Phương Tình chịu đựng cười nói: “Xuân Hồng, không bằng tổ giới thiệu cho cậu một người được không?”

Tạ Xuân Hồng hoài nghi nhìn cô bạn: “Cậu? cậu giới thiệu giúp tổ cũng không sao, song không thể kém hơn Lục Hân”

Phương Tình nghĩ nghĩ: “À, thật là có một người không thể kém hơn Lục Hân Có điều tính tình không tốt lắm, ông cụ non, thiết huyết vô tình, dáng vẻ thì tuyệt đối đẹp, đáng tiếc xuất thân từ lính đặc chủng, thủ đoạn tàn nhẫn, không tốt sống chung a.”

Cố Mạch lập tức chỉ biết cô bạn nói chính là ai, gương mặt nhìn nhìn cô nàng: “Cậu nói chính là anh họ cậu dịch Hồi?”

Phương Tình gật gật đầu: “Đúng rồi, chính là người mặt chết!”

Cố Mạch cười cười: “Người mặt chết không phải nhà Lục Hân nhà cậu sao?”

Phương Tình bị nghẹn cực lực.

Tạ Xuân Hồng không khách khí cười ra tiếng: “Anh họ cậu bị cậu hình dung nhìn thấy không đúng tí nào?”

Phương Tình thở dài: “Hắn thật đúng đàn ông được các cô gái ở thành phố N theo đuổi, tuyệt đối là của dưới biển sâu”

Cố Mạch trái lại rất đồng tình: “Dịch Hồi đúng là hắc đạo bạch đạo đều xài được, quân chính thương nhân tam giới đều phải cho hắn mặt mũi, anh tuần tuần lã, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ danh hiệu bình hoa của cậu này”

Tạ Xuân Hồng cũng không để ý danh hiệu “bình hoa” này, ngược lại hé ra dáng vẻ rất thích thú: “Nghe hình dung từ các cậu, thật ra thấy cũng không tồi.”

Phương Tình hai tay vỗ thành nhịp: “Tốt, vậy là định rồi, chốc nữa tổ sẽ an bài”

Lưu Hiệp cùng Lục Hân tới thời gian vừa đúng lúc, các cô gái trò chuyện vừa xong

Lưu Hiệp vừa thấy Song Hỉ liền đáng thương hề hề chạy đến trước mặt cô: “Hỉ bảo, đêm nay em theo anh về nhà đi”

Phương Tình nhin không được buồn cười: “Ồ, tiểu bạch hổ sắp rơi vào miệng to của sói rồi !”

Song Hỉ trừng mắt liếc xéo cô nàng một cái, quay đầu tức giận nói: “Không cần, em phải về nhà chị!”

Lưu Hiệp buồn bực muốn giết người.

Lục Hân mỉm cười, lại khiến cho Lưu Hiệp lập tức cảm giác được gió lạnh từng cơn.

“Tình Tình, chúng ta về nhà?”

Phương Tình vô cùng cao hứng khoác tay hân, vô cùng thân thiết tựa vào người hân, tươi cười sáng lạn đến chói mắt: “Được!”

Lưu Hiệp nhất thời càng thêm ai oán : “Hỉ bảo, em xem bọn họ đều cùng nhau về nhà!”

Song Hỉ đương nhiên gật gật đầu: “Bọn họ đương nhiên cùng nhau về nhà , người ta là vợ chồng a!”

Lưu Hiệp biết nghe lời phải sửa miệng: “Bà xã, bà xã chúng ta cũng không khác nhau nhiều lắm”

Song Hỉ hèn mọn liếc nhìn hân một cái: “Kém hơn!”

Phương Tình tâm tình vô cùng sung sướng, lên xe còn không quên khua tay về phía bọn họ: “Qua tử, biết được kết cục đắc tội phụ nữ chưa, nhớ kỹ chúng ta là phụ nữ không dễ lừa gạt đâu”

Lưu Hiệp tức giận đến giơ chân, quả nhiên ngay tức khắc thái độ của Song Hỉ càng thêm kiên định: “Hiệp Hiệp, anh như vậy tính kế em là không đúng!”

Lưu Hiệp tủi thân uất ức nhìn cô : “Ai bảo em không muốn gả cho anh”

Song Hỉ thở dài: “Em nào có không chịu gả cho anh, không phải nói tốt nghiệp xong rồi liền kết hôn sao?”

Lưu Hiệp chỉ còn không khóc lóc mà thôi, than thở lên án: “Phương Tình cùng Lục Hân cũng không kết hôn sao? Bé con người ta cũng có thể rút xi dầu rồi!”

Song Hỉ yên lặng xoay mặt đi, yên lặng suy tư, Lưu Hiệp ngây thơ như vậy. Rốt cuộc là làm sao làm nên tổng giám đốc Hoa Nguyên?

“Hiệp hiệp, Lục Hân cũng không có mưu kế Phương Tình mang thai, còn có, anh muốn em phải tặng con mới kết hôn, là không có khả năng đâu!”

Lưu Hiệp ngăn người, thốt ra: “Vậy không tặng con, trước thành hôn!”

Song Hỉ bất đắc dĩ: “Dù sao em cũng lại chạy không thoát, anh vội vã kết hôn làm gì chứ?”

Lưu Hiệp nào dám nói là lo lắng Hà Giai Hỉ lật lọng lại hướng hân ngẫm hạ độc thủ, chỉ phải áp ứng giải thích: “Anh muốn cùng em nhanh chóng tạo thành gia đình của chính mình a. Phương Tình rất vui vẻ không cần phải đi làm, mỗi ngày ở nhà làm những chuyện mà mình thích, thật tốt!”

Song Hỉ trầm mặc không nói ngồi vào trong xe.

Lưu Hiệp tiếp tục khuyên bảo: “Sau khi em gả cho anh, cũng có thể mỗi ngày muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Song Hỉ không để ý tới, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Em có thể tùy ý lên mạng xem phim.”

Song Hỉ tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

“Em có thể không hề bị chị em quần thúc muốn ở đâu thế nào thì ở đó thế đó..”

Song Hỉ cúi đầu, vẽ mặt đấu tranh.

“Em còn có thể cùng Phương Tình cùng nhau cử hành hôn lễ. Em nghĩ xem, bạn bè tốt cùng một ngày cùng lập gia đình, là chuyện hạnh phúc tốt đẹp cỡ nào!”

Song Hỉ quay sang đến nghiêm túc nói: “Vậy anh không thể nhân lúc em chưa muốn mà khiến cho em mang thai!”

Lưu Hiệp vội vàng gạt đầu giờ tay lên thề thề.

Song Hỉ bĩu môi: “Đưa em về nhà chị em đi”

Lưu Hiệp nhíu mày bất mãn hỏi: “Em vì sao lại muốn đi tới chỗ Hà Giai Hỉ?”

“Chúng mình nhân dân, hộ khẩu đều ở ở chỗ của chị, chẳng lẽ đăng ký không cần những giấy chứng nhận này đó?”

Mặt mày Lưu Hiệp lập tức hớn hở lên: “Bà xã Chúng ta về nhà trước, ngày mai anh cùng em đi lấy, sau đó đi đăng ký cũng còn kịp.”

Song Hỉ bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn đỉnh xe: “Hiệp Hiệp anh đến cùng có bao nhiêu chấp niệm muốn kéo em về nhà hả?”

Lưu Hiệp một tay khống chế tay lái, một tay vừa qua loa kéo tay nhỏ bé của cô, giọng nói rầu rĩ không vui vô cùng oán: “Em đã lâu cùng anh về nhà... Anh gần một tháng không chạm qua em”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Song Hỉ đỏ lên, tức giận vùng khỏi tay hắn.

“Sắc lang!”

“Gọi ông xã!”

“Không gọi, em còn chưa gả cho anh đâu! Sắc lang!”

“Bà xã — bà xã bà xã ơi”

“Cút ngay!”

“Bà xã anh rất nhớ em.”

Song Hỉ xấu hổ buồn bực nện hất một quyền: “Em không gả cho anh !”

“Em dám!”

Song Hỉ hừ một tiếng: “Anh xem em có dám hay không!”

Lưu Hiệp hí híp mắt, lẩm bẩm một câu: “Chờ gói được bánh ú, xem em còn không chịu gả cho anh... .”

Song Hỉ nghi hoặc nhìn hắn: “Bánh ú gì?”

Lưu Hiệp vội vàng cười tủm tỉm nói: “Anh nói là anh muốn ăn bánh ú, a, đối quá!”

Song Hỉ gạt gạt đầu: “Đi ngang qua siêu thị chúng ta ghé mua một chút, em sẽ nấu cho anh ăn!”

Lưu Hiệp cười xấu xa: “Anh càng muốn cùng bà xã cùng nhau gói bánh ú!”

45. Chương 45: Phiên Ngoại 1

— Từng có một ngôi sao, chiếu sáng suốt đêm

Lần đầu gặp mặt, là một buổi trời tối đổ mưa liên miên

Cậu thiếu niên lạnh nhạt một mình đứng trong góc sân, mặt không chút thay đổi hoàn thành bài tập mỹ thuật. Hắn không thích quốc họa, màu vẽ rất dễ làm bẩn quần áo, lại bị ép không thể không học.

Nhưng, một bầu trời đầy mây một người bình thần như vậy, bởi vì có một cô gái xâm nhập vào, khiến cho ánh nắng tươi đẹp xuất hiện.

Người con gái mi cong vút có nét thương cảm vượt quá tuổi tác, khí chất nho nhã, đôi mắt đen bóng tựa như ngọc thạch khiến người ta loá cả mắt. Cô gái đó cứ im lặng đứng trước bàn vẽ của hắn, cũng không nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng nhìn bức tranh mà nói “Mưa bay gió thổi lạnh lùng, Tiếng gà eo óc, dậm chày

điều hiu. Thấy chàng quân tử mến yêu, Lòng em thoát đã muôn chiều thảnh thơi?[1]. Gió mưa tối sầm cả trời, Tiếng gà eo óc mấy lời điều hiu. Thấy chàng quân tử mến yêu, Lòng em hoan lạc khinh phiêu không cùng. [2]“

Tiếng nói trong trẻo du dương, quả nhiên giống như hạt châu lớn nhỏ rơi xuống bàn ngọc.

Vào thời điểm đó, Hạ Khải Minh mới mười hai tuổi, Phương Tình tám tuổi.

Cậu thiếu niên mười hai tuổi từ nay về sau yêu mực nước yêu sơn thủy, hơn nữa yêu thích tranh ‘phong vũ tiêu tiêu’ (mưa gió lất phất)

Hạ Khải Minh cũng trưởng thành như những đứa trẻ khác, hy vọng nhanh tới ngày nghỉ. Nhưng không ai biết, hẳn hy vọng gì, chẳng qua là tới thời gian có thể nhìn thấy cô bé kia.

Phương Tình hàng năm đều được ông nội đón về thành phố N, Dịch gia ít con gái, chỉ có đứa cháu ngoại này liền được cưng chiều trong lòng bàn tay, tựa như nâng niu mình châu

Hạ Khải Minh cảm thấy Phương Tình rất khác biệt, không giống mấy cô gái bên cạnh hẳn suốt ngày líu ríu nói về vấn đề quần áo y phục của các mình tinh. Khi cô ở bên người hẳn, tâm Hạ Khải Minh thực sự tĩnh lặng, một cậu con trai nghịch ngợm như vậy, lại bất tri bất giác thu liễm lại tính tình của chính mình, cam tâm tình nguyện cầm một quyển sách, cả ngày cả ngày bên cô.

Vào lúc đó làm sao hiểu được cái gì gọi là yêu?

Hạ Khải Minh chỉ biết là hẳn thích nhìn Phương Tình vui vẻ, cười rộ lên mặt mày cong cong, cái mũi thanh tú hơi nhăn lại, lộ ra hàm răng trắng đều.

Vì thế, hẳn vì cô sưu tập rất nhiều sách, đủ loại khác nhau, từ sách đẹp tới sách có hoa văn tinh tế, hẳn cần thận dùng chữ thư pháp phóng khoáng, sao chép lại những đoạn câu hay hoa mỹ.

Phòng sách của hẳn càng ngày càng rộng thêm ra, cuối cùng đầy ắp thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa. Lần thứ hai lúc mời cô đến đây, thậm chí có thể “Ngồi bên bếp lò làm bằng bùn đỏ, rượu Lục Nghi vừa nấu xong” [3].

Như vậy đó là yêu sao!.

Không hiểu, lại càng thêm đơn giản thuần túy.

Nhưng mà có một ngày, Phương Tình cũng sẽ vì một chàng trai sao chép những câu hay, đem tất cả chuyện buồn đưa vào nét bút vẽ tranh.

Cô bắt đầu rất nghiêm túc học tiếng Nhật, cau mày lặp đi lặp lại ôn luyện những câu tranh nét họa của Nhật.

Hạ Khải Minh chẳng qua nhìn thấy cô vất vả cùng bản khoăn, trái tim hẳn như bị bóp nghẹn người như thế làm sao có thể khiến cho người khác không thương?

Phương Tình lại luôn dùng ngôn từ hơi cảm thán hơn bình thường miêu tả cậu thiếu niên đó, cậu ta vĩ đại, cậu ta xuất trần... cậu ta giống như công tử tuần tú trong truyện cổ tích, tài hoa hơn người, áo trắng phiêu phiêu, tay cầm một quyển sách đứng bên ven sông.

Sau đó Hạ Khải Minh cả đoạn thời thiếu niên đó, tất cả yêu thích đều là áo sơ mi trắng, không nhiễm hạt bụi, cậu thiếu niên cao lớn càng làm nổi bật nét tuấn đạt. Nhưng, lúc đó trong mắt Phương Tình Hạ Khải Minh cũng không phải hoàng tử cười con ngựa trắng đến.

Vậy làm những chuyện đó có quan hệ gì đâu?

Khi Hạ Khải Minh lẻ loi một mình nằm ở nước ngoài đất khách hẳn mới hiểu được, hẳn từng làm nhiều chuyện ngốc như vậy, chỉ vì muốn khiến cho cô gái ấy đó vui, ghét nghe cô ấy nói tới tên người con trai khác, đơn giản chỉ vì hẳn yêu cô mà thôi.

Ở nước ngoài nhưng năm học ở trường, hẳn đi một mình từng đi qua rất nhiều nơi, ngắm rất nhiều phong cảnh. Mỗi một lần sẽ dùng nét họa sinh động miêu tả, chờ mong có một ngày có thể cùng Phương Tình cùng nhau chia sẻ nét đẹp này..

Nhưng mà lần thứ hai hắn nhìn thấy cô, cô gái lúc trước thích đọc Kinh Thi, đã trưởng thành thành cô gái khí chất xuất chúng, chỉ có đôi mắt đen láy linh động. Nhiều năm đêm khuya nằm mộng, khi xuất hiện đôi mắt sáng ngời đó, vẫn như cũ không thay đổi, vẫn như cũ khiến cho hắn... ..tim đập thình thịch.

Khi đó, hắn mới chính thức hiểu được hết ý tứ câu thơ cô đọc lúc đó

Thấy chàng quân tử mến yêu, lòng em hoan lạc khinh phiêu khôn cùng.

Vừa gặp mặt em, có thể nào không thích?

Giọng nói cô không còn mềm nhẹ, gọi hắn ” Anh Tiểu Minh (Tiểu Minh ca ca) ” , không bao giờ ... nữa sẽ ôm sách ngồi trong sân nhà hắn, đọc cho hắn những câu thơ ngắn ưu thương đến tan nát cõi lòng

Hạ Khải Minh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, thưở ấu thơ thân mật khắng khít tình cảm đó còn hay không, sau khi lớn lên, hắn không còn có thể như trước đây canh giữ ở bên cạnh cô, giống như ngày xưa, bình yên cùng cô lớn lên

Phải nói như thế nào, những giây phút nhớ em.

Phải nói như thế nào, những tháng ngày nhớ nhung đục khoét tâm hồn

‘Biệt lai vô dạng’ [4] , chẳng qua là góc nhỏ nhỏ hắn cho cô, cũng là cả thế giới của hắn

Đó là hy vọng của hắn, hy vọng cô lúc nào cũng có thể đi đến, cũng giống như trước đây, mang sách cho cô đọc, hoặc là một bức tranh, lôi kéo hắn cùng nhau thưởng thức

Biệt lai vô dạng, cũng là hy vọng của hắn.

Như là hắn nhiều ... năm ti tiện chờ đợi, cho dù vô vọng, cũng hy vọng cô khoẻ mạnh.

Cho dù không bao giờ ... đến nữa, cũng hy vọng, khoẻ mạnh.

Hắn cũng có không cam lòng như vậy.

Rõ ràng như thế, không biết làm sao Phương Tình nhìn không thấy. Một người thích mình đứng ở phía sau, lại dễ dàng không lọt vào mắt. Hắn cũng muốn ra sức thực hiện, chỉ là sợ từng bước đó, Phương Tình sẽ gặp trốn tránh dần dần. Cô là một cô gái tinh tế tình cảm rất cẩn trọng cần phải rất mất nhiều công, được yêu nhưng không thể hồi báo, e rằng chỉ sợ cô sẽ hổ thẹn bản an lần ấy nấy.

Cho nên Hạ Khải Minh tình nguyện đem đoạn tình cảm kia vùi lấp, cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Cố Mạch từng hỏi: “Thật sự sẽ không cần đền đáp sao? Một người, phải có rất kiên cường, mới có thể đối với một người vĩnh viễn không có khả năng, nhớ mãi không quên?”

Hạ Khải Minh cũng không biết, hắn không phải không hy vọng xa vời, chính là không thể.

Chán chường lần lượt, hắn sợ sẽ có một ngày sẽ tiêu hao dần tình cảm của mình đối với Phương Tình. Mặc dù yêu mà không được, hắn cũng luyện tiếu lưu luyện tình cảm tốt đẹp, tình nguyện ngày ngày đêm đêm nhận hết hành hạ từ tình yêu, cũng không nguyện không hề yêu cô.

Cho nên sau lại, hắn rõ ràng có thể thuận lý thành chương dùng chút thủ đoạn ra sức với Phương Tình, lại bởi vì bản thân mình vì không đành lòng mà sinh sôi bùng nổ tha cho.

Ngay cả ghen tị cũng không có thể biểu lộ.

Cô nói hắn là người anh tốt nhất, như vậy hắn chỉ có thể làm người anh tốt thôi.

Nhưng sau cùng, hắn rốt cuộc không thể buông được, tham gia hôn lễ người mình yêu nhất, tự tay đem tay cô đặt vào tay người đàn ông khác. Cho dù thế nào hắn cũng làm không được.

Hắn từng dùng tất cả sức mạnh của một cậu thiếu niên, bảo hộ cô gái đó lớn dần, mà bây giờ, hắn cuối cùng cũng trưởng thành một chàng trai ôn nhuận như ngọc như cô mong chờ, phong độ nhanh nhẹn, rồi lại muốn hắn tự mình buông tay vứt bỏ.

Xin lỗi, rốt cục anh cũng khiến em thất vọng một lần rồi, không tham gia được hôn lễ của em, thậm chí không muốn cùng thưởng thức tiệc cưới xa hoa, cho nên chỉ có thể xa xa né ra, tha thứ cho anh không thể nói ra từ miệng câu: chúc em hạnh phúc, răng long đầu bạc.

Khi Hạ Khải Minh đi trên phố ở Lệ Giang, ánh nắng chiều như lửa thiêu đốt, Phương Tình chính là ở chỗ này cứu vớt chính mình sao?

Như vậy lúc này ai cứu vớt, ai tới thành toàn cho hắn??

Lại bước tới một chỗ rẽ, Hạ Khải Minh bỗng dừng dừng lại bước chân, một cô gái đứng ở đầu phố, ý cười khê loé, phía sau lưng hắn là ánh rắng chiều sáng lạn từng mảng lớn kéo dài đến tận chân trời, rặng mây đỏ đầy trời, càng làm nổi bật hai mắt cô nàng, càng thêm lưu chuyển thông suốt..

Hạ Khải Minh giống như nghe thấy tiếng thở dài của số mệnh, thì thào lẩm nhẩm: “Cố Mạch.”

Chú thích:

[1] Nguyên tác:

Phong vũ tiêu tiêu,

Kê minh diêu diêu;

Ký kiến quân tử,

Vân hồ bất liêu.

(Phú dã)

[2] Nguyên tác:

Phong vũ như hồi,

Kê minh bất dĩ,

Ký kiến quân tử,

Vân hồ bất hi.

(Phú dã)

[1] & [2] là nằm trong 3 bài thơ Phong Vũ (Trịnh Phong) nằm trong Kinh thi (Nguồn : nhantu.net)

[3] Là hai câu trong bài thơ Vấn Lưu thập cửu – của Bạch Cư Dị

Lục Nghi tân phơi tửu

Hồng nê tiểu hoả lô

Vân lai thiên dục tuyết

Năng ẩm nhất bôi vô?

Dịch nghĩa:

Rượu Lục Nghi vừa nấu xong.

Ngồi bên bếp lò làm bằng bùn đỏ,

Muộn thể này trời còn muốn đổ tuyết

Có thể uống một chén rượu không?

[4] Biệt lại vô dạng: còn có nghĩa là hy vọng em luôn khoẻ mạnh sau khi chúng ta chia tay.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 2

– Hôn lễ, gặp mặt

Phương Tình cùng Song Hỉ là nhiều năm ở chung ngọt ngào, Lục Hân và Lưu Hiệp cũng là từ nhỏ lớn lên, hôn lễ hai đôi này tất nhiên cùng tổ chức cùng lúc.

Đáng nhẽ định tổ chức tại một chỗ, nhưng quan khách thực sự nhiều lắm, không thể làm gì khác hơn là tách biệt tiến hành.

Lễ cưới Phương Tình theo kiểu truyền thống Trung Quốc, khăn quàng vai mũ phượng tinh xảo hoa mỹ, càng làm nổi bật thêm làn da nõn nã của cô, mắt sáng tươi đẹp động lòng người. Khi Lục Hân vén khăn hỉ của cô, tất cả mọi người vây xem đều kinh hô, xuyên qua rèm châu thấp thoáng nhìn thấy vẻ mặt tân nương rất thẹn thùng.

Trên mặt Lục Hân quanh năm lạnh lùng dường như gặp phải ánh dương sáng rỡ, từ lâu đã tan rã không còn, đuôi lông mày khéo mắt đều là không thể tài nào che giấu được ý cười thỏa mãn, lễ phục đỏ thẫm mặc trên người hẳn không thấy tầm thường, trái lại làm mềm cho người càng thêm ánh tuấn rần rở.

Bởi vì nơi Phương Tình ở cách xa nhà mới quá xa, do đó chỉ có thể ngồi lên xe cưới đi trước, khi tới gần mới để Lục Hân ôm cô lên kiệu hoa.

Lục Hân chẳng biết nói như thế nào thuyết phục bạn bè đảm đương làm kiệu phu, còn mời tới một dàn nhạc đi theo kiệu hoa diễn tấu, dọc theo đường đi vui sướng hân hoan.

Sau khi đến nơi, Lục Hân đá rơi cửa kiệu, sau đó vội vàng ôm tân nương ra, trong tiếng hoan hô của mọi người vượt qua chận than.

Trong sân đã sớm bày trí xong rồi, đèn lồng đỏ lớn được treo lên, Phương Tình nhìn xuyên qua bức rèm che đánh giá chung quanh, trong ngực rốt cục cũng có một cảm giác, cô sau này đã là con dâu Lục gia rồi.

Lục Hân là người thân nhất của cô, cô cùng hắn cùng nhau đến răng long đầu bạc...

So sánh mà nói, hôn lễ Song Hỉ thì thơ mộng rất nhiều. Lưu Hiệp không biết từ nơi nào có một chiếc xe ngựa theo phong cách cung đình Châu Âu, cố ý chọn hai con ngựa kéo là hai con to cao, ăn mặc lệ phục màu trắng, mặt như quan ngọc, thực sự rất giống hoàng tử anh tuấn trong truyện cổ tích

Song Hỉ trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ánh sáng hạnh phúc, mặc áo cưới trắng tinh dễ thương, trên đầu đội vương miện lông lánh nho nhỏ, để mặc cho Lưu Hiệp kéo cô lên xe ngựa.

Mỗi cô gái đều có giấc mộng làm công chúa như thế này, trong tiếng reo hò chúc phúc của mọi người leo lên xe ngựa của hoàng tử, từ nay về sau cùng hắn trải qua tháng ngày hạnh phúc vui sướng.

Hiện tại, tốt đẹp chính là từ truyện cổ tích thành hiện thực rồi, Song Hỉ nhìn Lưu Hiệp tự mình kéo dây cương điều khiển xe ngựa, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm động..

Lưu Hiệp đã sớm mua trước nhà ở và trang trí xong hết. Song Hỉ từ trước đến nay việc làm chẳng qua chỉ có việc này, do đó lấp đặt thiết bị đều là Lưu Hiệp phụ trách, trang trí như mộng như ảo, đặc biệt phòng ngủ, rất phù hợp với khiêu thủy mỹ của Song Hỉ ngây thơ tròn tròn.

Mà bây giờ trong vườn treo đầy bong bóng cũng dải lụa màu, phòng khách dưới lầu cũng không còn chỗ trống, gia đình bạn bè đến chúc mừng chật ních.

Bởi vì là hôn lễ kiểu Âu, tất nhiên không có lễ nghi rườm rà như bên Phương Tình. Song Hỉ theo quy củ chị gái là phù dâu kiêm đón khách.

Sau đó người điều khiển chương trình tuyên bố hôn lễ bắt đầu, chủ hôn người ta nói một đoạn lời chúc mừng thật dài mới đưa cô dâu, chú rể mời lên đài.

Lưu Hiệp ôm Song Hỉ, dáng tươi cười đầy mặt.

Trên đỉnh đầu hoa tươi nhỏ được tung rơi, mọi người chờ cũng bắt đầu hoan hô ầm ĩ, cầm lấy ruy băng tung lên hai người bọn họ.

Mạc Hạo Khanh với tư cách là bạn tốt nhiều năm của Lưu Hiệp. Bởi vì không thích cảnh tượng quá mức náo nhiệt tiếng ồn xôn xao, liền cố ý rời khỏi lễ uống rượu giao bôi, đưa lên lễ vật cùng chúc phúc liền rời khỏi. Lưu Hiệp biết rõ tính nết anh bạn, cũng không có ngăn cản.

Mạc Hạo Khanh vừa mới bước ra khỏi cửa, chợt nghe một giọng nữ thanh thúy bên cạnh vang lên, mang theo chút không xác định : “Mạc Duẩn Chi?”

Mạc Hạo Khanh ngẩn ra, hơi nghiêng đầu quan sát người tới.

Hà Giai Hỉ ăn mặc lệ phục phù dâu màu trắng, tóc búi cao, lộ ra cổ nhỏ xinh đẹp tuyệt trần, dáng đứng cao vút.

“Cô là...”

Hà Giai Hỉ tươi toe toét, đồng tử cũng sáng sủa làm người khác kinh ngạc: “Thật là anh, bảy năm trước anh bị thương, thực tập sinh trong phòng cấp cứu là tôi!”

Mạc Hạo Khanh bị thương lớn nhỏ vô số lần, làm sao nhớ nổi, nhìn thấy cô thân phận phụ dâu nên không thể làm gì khác hơn là cười cười không nói..

Nhưng Duẩn Chi... Tên này thực sự lâu rồi không có dùng qua...

Hà Giai Hỉ tinh tế đánh giá hẳn, bảy năm thay đổi rất lớn. Hẳn không hề còn vẻ tuấn tú nhưng hơi tính trẻ con. Bây giờ trước mắt là một người đàn ông cao lớn tựa như ngọc, còn có phong thần tuấn lãng hơn trước kia, chỉ là trong mắt hung ác nham hiểm, dáng tươi cười có ý kỳ lạ.

Dù vậy, cô liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra hẳn.

“Đó là lần đầu tiên tôi may da đầu, tay vẫn run liên tục, thật phiền anh còn không có trách cứ tôi, cần rằng chịu đựng đau nhức... ngày thứ hai tôi có đi tìm anh, kết quả là anh đã xuất viện rồi.”

Hà Giai Hỉ năm ấy chỉ mới là năm hai, chạy đến bệnh viện làm thực tập sinh. Buổi tối theo giáo sư trực đêm tại phòng khám, vừa lúc gặp Mạc Hạo Khanh bị đưa vào bệnh viện, máu tươi đầy mặt, bên thái dương một vết thương thật dài dữ tợn, da thịt cũng tróc ra. Hẳn cũng chẳng có chút hoảng loạn nào, chỉ kê cau mày, mặc cho cô khử trùng làm sạch.

Dù sao Giai Hỉ có cổ trấn tĩnh, cũng không thể không kinh hoảng, cho tới bây giờ chỉ phẫu thuật trên động vật; lần đầu tiên cầm kim may cho người, tay cầm đều run lấy bầy, thế nào cũng không làm được.

Đương lúc cô không biết làm sao, tay giơ ở giữa không trung ảm áp, bao trùm lên là một bàn tay trắng xanh các khớp xương rõ ràng.

Hà Giai Hỉ cúi đầu chạm vào đôi mắt hẳn bình tĩnh không hề có gợn sóng, đột nhiên an tâm quyết tâm lên tới.

“Không sao, đừng lo lắng quá.”

Giọng điệu thản nhiên, nghe không ra chút phập phồng nào, Hà Giai Hỉ gật đầu, từng mũi kim tỉ mỉ khâu lại vết thương.

Đương nhiên tay cũng không có thuần thục, người đàn ông ngồi ở đó trên lưng là từng lớp mồ hôi lớn, môi nhếch lên, cũng không rên một tiếng.

Mạc Hạo Khanh gật đầu, dáng vẻ hiển nhiên không muốn nhiều lời: “Nhưng bây giờ gọi tôi là Mạc Hạo Khanh... Duẩn Chi tên này từ lâu không còn”

Hà Giai Hỉ hơi sững sốt, cô tất nhiên nghe qua chuyện Mạc Hạo Khanh hẳn là lão đại, không nghĩ tới lại có thể là hẳn.

“Mạc Hạo Khanh, xin chào, tôi là Hà Giai Hỉ!” Hà Giai Hỉ thoát cái đã điều chỉnh lại, vươn tay ý cười ngậm ngậm nhìn hẳn.

Mạc Hạo Khanh trong mắt lóe nhanh lên một tia sáng, cầm tay thon dài như ngọc.

“Xin chào, Hà... Giai Hỉ.”

Cái tay ấy, vẫn là độ ẩm như trong kí ức.

Đời người, dù sao cũng có một lần khắc cốt ghi tâm. Mặc dù từ này về sau là nước từ trên núi chảy xuống không thể nào tương phù, không có gì để cả đời nhớ tới, cũng tốt hơn suốt đời nhợt nhạt sống trong im lặng.

Hà Giai Hỉ đôi mắt sáng lên kiên định, dáng tươi cười tươi đẹp, thật tốt, cô cũng gặp khắc cốt ghi tâm đời mình.

Phương Tình thay đổi bộ váy dài vải tơ tằm màu đỏ, thuê hoa tỉ mỉ sắc nét, đứng ở bên cạnh Lục Hân, thực sự khiến người ta cảm giác trai tài gái sắc.

Khách khứa tới lui đông đúc, Phương Tình bị liên tiếp lễ nghi phức tạp xoay qua xoay lại sắp đứt hơi rồi, lúc này không thể làm gì khác hơn là ném phụ dâu Tạ Xuân Hồng ra ngoài.

Tạ Xuân Hồng đôi mắt đẹp chứa ý giận trừng mắt liếc xéo, trong lòng ai oán. Cố Tiểu Mạch một người không biết chạy đi nơi nào, chỉ nói không có cách nào tham gia hôn lễ rồi biến mất, để lại mình cô một mình làm phụ dâu.

Phương Tình nhẹ nhàng tựa vào người Lục Hân nghỉ ngơi, đột nhiên nhận được quà tặng từ chuyển fax nhanh gửi tới, vô cùng kinh ngạc.

Cô hiếu kỳ mở ra xem, lại có thể là hợp đồng chuyển nhượng ‘Biệt lai vô dạng’

Hạ Khải Minh tặng ‘Biệt lai vô dạng’ cho cô.

Lục Hân vẽ mặt mắt hững: “Hơn một khách sạn, này cũng là một quán bar....”

Phương Tình không để ý đến hắn, trong đầu có cái gì chợt lóe qua, nhưng lại nắm bắt không được nó.

Lục Hân ánh mắt trầm xuống, mặt không biến sắc cầm tài liệu trong tay đi: “Được rồi, đừng nghĩ nữa, khách khứa đều đã đến đông đủ rồi”

Tạ Xuân Hồng nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, trong lòng lại nhớ tới người đã xa mãi tận chân trời, không khỏi cảm thấy có chút cô đơn.

Rượu đỏ một chén đón một chén, bất tri bất giác thì đã uống hơi nhiều, Tạ Xuân Hồng biết là hôn lễ bạn thân nên không thể thất lễ, nhưng không cách nào khống chế tình cảm của mình, cái loại cảm giác mượn cồn làm càng tùy hứng này càng ngày càng mãnh liệt. .

Cô lão đảo đứng lên, chéch choáng cầm ly rượu đi ra ngoài, lúc rẽ sang hướng khác vô tình đụng vào một người.

Rượu đỏ sóng sánh, dính lên trên áo sơ mi trắng tinh.

Xuân Hồng nâng đôi mắt sóng sánh, xinh đẹp cười cười: “Thực xin lỗi ...”

Giọng âm mềm mại này, tựa như một đóa hoa bồ công anh lướt quá lòng dạ Dịch Hồi

Gương mặt Dịch Hồi lạnh lùng kiên định cũng vì tiệc vui này mà nhẹ nhàng không ít, hai mắt sáng quắc nhìn cô gái tuyệt sắc chéch choáng men say trước mắt, trên gương mặt trong sáng tươi đẹp hơi nhiễm một lớp đỏ ửng, ánh mắt sáng sủa, vẻ mặt phong tình vạn chủng, hết lần này tới lần khác ánh mắt như hồn siêu phách lạc ở tận sâu bên trong, đúng là đang lóng lánh xoay chuyển nhìn không hiểu nổi.

“Xuân Hồng, Tạ Xuân Hồng...”

Xuân Hồng nghe thấy có người đang gọi mình, mỉm cười nhìn Dịch Hồi, xoay người rời khỏi.

Dịch Hồi về nhìn bóng dáng áo hồng như lửa dần dần bao phủ trong đám người, mới chậm rãi nâng tay để lên chỗ bị bẩn.

Giọt rượu đỏ lạnh lạnh, cứ như vậy, thấm vào đáy lòng hắn..

47. Chương 47: Phiên Ngoại 3

Cục cưng

Khi bụng Phương Tình vừa mới lộ rõ đã bắt đầu tìm từ đặt tên cho cục cưng, lật trang từ điển Hán ngữ rất nặng, đặc biệt tìm từ hiếm có, thấy vùng chân mày Lục Hân càng nhíu càng chặt, mặt càng nhăn nhó...

Kết quả, liệt ra một loạt tên con gái trên một tờ giấy dài lớn lại sinh hạ một nhóc con.

Phương Tình ôm con trai khóc không ra nước mắt, cô làm sao thì sinh con trai chứ?? Cô vốn dự định sinh một công chúa để có thể khoe khoang một phen trước mặt Song Hỉ và Lưu Hiệp..

Lục Hân thở dài, cầm tấm giấy đó lên nói: “Đừng khó chịu nữa, sau này sinh thêm một bé gái.... tên này có thể sử dụng ...”

Phương Tình giận dữ: “Nếu như do anh sinh, em chẳng có ý kiến gì hết!”

Lục Hân sắc mặt không thay đổi: “Được, em bưng trà rót nước nấu cơm thái rau, nửa đêm thức dậy nấu bữa khuya, khi bụng lớn ngủ không được cùng ôm lấy tôi dỗ ngủ?”

Phương Tình lúng ta lúng túng giả vờ như không có nghe thấy, dỗ cục cưng ngủ trong lòng.

Khi đầy tháng, Phương Tình bị kích động mà ôm cục cưng ra ngoài ọi người nhìn mặt.

Đứa trẻ bụ bẫm rất đáng yêu, đường nét rất giống ba nó, mặt mày nhưng giống mẹ nhiều hơn, còn nhỏ chưa biết giống ai, cả ngày cười hì hì, cùng với Lục Hân mặt lạnh khác hoàn toàn, cũng không giống Phương Tình trang nhã trầm tĩnh.

Cố Mạch ôm nó, vươn một ngón tay chọc chọc nó, nó quơ ngón tay nhỏ muốn nắm ngón tay ngọc đưa vào trong miệng, nhưng Cố Mạch có ý xấu co rút lại, co rút lại khiến cho nó nắm không được

Sau đó nó sẽ không đòi nữa, miệng mở ra cười rất là dễ thương đáng yêu, khi Cố Mạch không để ý thả lỏng cảnh giác liền nắm bắt lấy, cười ‘khanh khách’ liên tục.

Cố Mạch thở dài: “Té ra là một tiểu tử bụng dạ đen tối!”

Phương Tình không hài lòng, con mình đương nhiên phải bao che khuyết điểm: “Cậu cho là nó cũng giống như cậu sao!”

Cố Mạch chẳng thèm so đo tính toán với trẻ con “ấu ba tháng” tính toán, trợn trắng mắt.

Tạ Xuân Hồng nhin cười nói sang chuyện khác: “Cục cưng tên gọi là gì?”

Phương Tình còn không có trả lời, Song Hỉ đã nhất nhất giọng khẳng định theo lẽ thường chí lý nói: ” Nhất định rất ngon lành, rất văn nghệ, rất quái dị!”

Phương Tình hừ lạnh một tiếng: “Ai lại đặt tên như vậy, cục cưng gọi là Lục Dương, rất tốt, tên rất giống tổ cùng Lục Hân, ý tứ cùng gần, vừa nghe là biết một nhà.”

Thực ra ban đầu Phương Tình đặt là Lục Minh, nhưng Lục Hân không hài lòng, nói tên này có liên quan tới Hạ Khải Minh, cho nên mới đổi thành Lục Dương.

Cố Mạch dịu dàng cười rộ lên động lòng người: “Ừ, đúng là rất tốt... mấy người một nhà cùng nhau ‘nhật’ mà!”

Tạ Xuân Hồng và Song Hỉ rất không khách khí cười ha hả.

Phương Tình giận dữ, đang nghĩ ngợi làm sao mắng ngược lại, chợt nghe Cố Mạch thét chói tai một tiếng.

Lục Dương anh bạn nhỏ ánh mắt to ướt sũng vẻ vô tội, xoay tròn liên tục, cười liên tục vừa ngây thơ vừa thảo hỉ.

Phương Tình cũng cười, ôm lấy cục cưng hôn một cái: “Thật láu lỉnh, không hổ do mẹ sinh!”

Tạ Xuân Hồng cùng Song Hỉ nhìn Cố Mạch toàn thân sát khí, mặt đen nghiêm không động đậy, trước ngực một mảng lớn nước tiểu nóng hổi, cười đến mức nước mắt chảy cả ra.

Khi Song Hỉ ôm Tiểu Tống Tử (Bánh ú) nhà mình ngồi trên xe rời khỏi đó về nhà còn cười hì hì.

“Bà xã, có cái gì vui sao?” Lưu Hiệp vươn tay đùa con trai hỏi

Song Hỉ cười tủm tỉm hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con trai: “Cục cưng nhà Phương Tình hóa ra là một tiểu tử bụng dạ đen tối!”

Lưu Hiệp khinh thường “xù” một tiếng: “Thì đúng rồi một đôi oán phu oán phụ người nào cũng tiểu nhân, sinh con cũng chắc chắn không khác gì mấy, nhớ kỹ hãy để Tiểu Tống Tử nhà chúng ta cách xa bọn họ ra!”

Song Hỉ trợn trắng.

Xưa kia Lưu Hiệp đáp ứng sẽ không để cho cô rơi vào tình huống không muốn mà có thai, kết quả chính là bị hấn tính kế. Sau khi sinh Tiểu Tống Tử chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà, vốn cho rằng ăn chua là trai ăn cay là nữ, lúc mang thai cô thích ăn cay, nhất định sẽ sinh một tiểu công chúa xinh đẹp. Lưu Hiệp cũng tràn đầy mong mỗi kỳ vọng chờ một công chúa béo mập bụng bẫm đi ra, kết quả vừa sinh lại là một hoàng tử, Lưu gia mừng điên, còn Lưu Hiệp buồn bực hồi lâu.

Mặt mày Tống Tử lớn lên rất giống Lưu Hiệp, phần điều ngọc mài rất khả ái, hay làm ầm ĩ, khóc rõ to, gào thét khiến Lưu Hiệp trong lòng rất bực, hận không thể đem gởi cho ba mẹ.

Song Hỉ tình mẹ lan tràn, đâu bỏ được, tự mình mang theo trên người.

“Hiệp Hiệp, Tống Tử so với Tiểu Dương Dương còn lớn hơn, bây giờ tên còn chưa có, chúng ta cũng nên đặt tên cho nó đi?”

Lưu Hiệp ghét nhìn vợ mình ôm ấp con trai liếc một cái, không nhin được nói: “Không phải có tên rồi sao? Tống Tử dễ nghe....”

Song Hỉ không vừa lòng thái độ của hắn “Dù sao cũng không thể gọi Tống Tử?”

“Ồ, vậy tùy em đặt!!”

Tiểu Tống Tử bám vào mẹ, đôi mắt ai oán trừng trừng nhìn ba mình.

Song Hỉ suy nghĩ khổ sở thật lâu, nghĩ nếu như là “Lưu Hỉ”, rất khả năng sau này lớn lên Tiểu Tống Tử sẽ không nhận mình làm mẹ.

Lưu Hiệp nghe qua ngọn nguồn tên của Lục Dương, biết cũng muốn đặt một cái tên có thâm ý bao hàm như vậy, suy nghĩ một chút kiến nghị: “Không bằng đem ‘Hỉ’ đổi thành ‘Duyệt’?”

Song Hỉ hai mắt sáng ngời, nhào tới hôn hắn một cái: “Ông xã tên này hay! Tống Tử sau này gọi Lưu Duyệt! chúng ta người một nhà nhiều niềm vui....”

Lưu Hiệp lập tức nhân cơ hội đề người nào đó trên người xuống, vừa gặm vừa giở trò.

“Tốt...” Lưu Hiệp hơi thở bất ổn nói, “Chúng ta sinh tiếp, lại sinh thêm một đứa gọi Lưu Nhạc, Lưu Hoan, Lưu Cao Hưng.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-la-tinh-yeu>